A HAJÓTÖRÖTTEK és A PÁRTALÁLÓ szerzőjétől

ELIN HILDERBRAND

Amerikai paradicsom

„Senki sem tárja elénk úgy a családi drámákat a nyár ízeivel és élményeivel vegyítve, mint Hilderbrand, aki ebben a történetben csodás receptekkel is kényezteti az olvasót."
– KIRKUS

Laurelben, Belindában és Scarlettben csupán két dolog közös: exférjük, a New York-i sztárséf, Deacon Thorpe iránt érzett, múlhatatlan szerelmük és az egymás iránt érzett gyűlöletük. Deacon váratlan halála miatt azonban most kénytelenek találkozni. A férfi végakarata szerint a búcsúztatására a teljes, rendhagyó módon működő családja gyűljön össze a számra legkedvesebb helyen, az AMERIKAI PARADICSOM nevet viselő családi nyaralóban.

A három nőnek nem könnyű félretenni a nézeteltéréseiket, mivel mindannyian megkülönböztetett helyet akartak maguknak Deacon életében. Mielőtt a kényszerű összezárás véget ér, rengeteg váddal, hazugsággal és könnyel teli, őszinte beszélgetés és dráma zajlik le a házban, s ezek az események furcsa módon valószínűtlen köteléket alakítanak ki közöttük. Miközben a család végső búcsút vesz a szeretett férfitól, a napvilágra került titkok ellenére, vajon képesek lesznek-e őszintén Deacon tiszteletére emelni a poharukat?

Elin Hilderbrand

Amerikai paradicsom

Copyright © 2016 by Elin Hilderbrand
All rights reserved.

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Here's To Us by Elin Hilderbrand
Little, Brown and Company
Hachette Book Group

Fordította: Kiss Nóra Titanilla

ISSN 2061-4454
ISBN 978-963-635-656-9

Hungarian edition © by I.P.C. Könyvek Kft., 2018
www.ipck.hu
MIRROR Könyvek
+36 20 912 4505

Hungarian translation © by Kiss Nóra Titanilla

Kiadja az I.P.C. Könyvek Kft. igazgatója
A kötet kiadásában közreműködött a Nouvion Trade S.A.

Felelős szerkesztő: Fülöp Ildikó
A szerkesztő munkatársa: Paár Andrea
Belív és fedélterv: Popovics Ferenc
Borítóképek © shutterstock.com, pixabay.com

Nyomtatta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János igazgató

Anne és Whitney Giffordnak:
Köszönöm a „saját szobát”.
Ölelés

PROLÓGUS

Egy tökéletes nap

Deacon Thorpe tizenhárom éves, még mindig inkább csak fiú, mint férfi, mikor az apja, Jack közli vele, hogy egy napra kiruccannak a városból, csak ők ketten.

Deacon nagyon izgatott az egész napos kiruccanás gondolatától. Ritkán van pénzük másra a mindennapi túlélésen kívül. Jack szakácsként dolgozik a Sardi'sban a Time Square-en, és havonta csak három szabadnapja van.

Deacon csak még izgatottabbá válik a mondat azon részétől, hogy „csak mi ketten". Jack Thorpe Deacon világának a királya, főként azért, mert csak ritkán van velük. A fiú úgy várja a Jackkel töltött időt, ahogyan a csillagászok várnak egy üstököst vagy egy nagyon ritka égi jelenést.

Jack hajnali négykor ébreszti fel Deacont. Otthagyják a lakásban Deacon alvó anyját és a nővérét, Stephanie-t. Jack utasítására Deacon a fürdőnadrágját viseli, Jacken pedig egy élénksárga, galléros póló van, melyet Deacon még sosem látott korábban.

Jack büszkén mosolyogva ráncigálja a pólót.

– Kifejezetten erre a napra vettem – mondja. Jack a kiránduláshoz egy Oldsmobile Cutlasst bérelt. Deaconnek eddig fel sem tűnt, hogy az apja tud vezetni. Stuy Townban élnek, és ha el kell menniük valahová – dolgozni, iskolába, a parkba –,

akkor metróznak, vagy buszra szállnak. – Ez bizony – jegyzi meg Jack – igazán príma járgány.

Az apja most egyszerre tele van meglepetésekkel.

———

Deacon az út nagy részét átalussza, csak akkor ébred fel, mikor áthaladnak a hídon, mely úgy fest, mintha óriási legódarabokból állna. Elton John szól a rádióban, azt énekli: *Don't Go Breaking My Heart.* Jack vele énekel. *„Oh, honey, if I get restless…"*

– Hol vagyunk? – kérdezi Deacon.

– Cape Codban – mondja Jack. Aztán azt énekli: *„Whoa-ho, I gave you my heart!"*

Cape Cod. Mitikus a hangzása, akárcsak Shangri-Lának, gondolja Deacon.

Jack lekapcsolja a rádiót.

– Egy tökéletes napot akarok a fiammal. Ez azért nem túl nagy kérés, igaz?

Kilenc órakor már egy komp felső szintjén ülnek, és kávét isznak. Deaconnek korábban sosem volt szabad kávét innia, az anyja szerint gátolná a növésben. Jack nem gondolja túl a dolgot, csak rendel egy csészével Deaconnek.

– Tehetsz bele egy kis tejszínt meg cukrot, hogy egy kicsit gyengébb legyen – biztatja a fiút.

Deacon azonban úgy dönt, feketén issza, mint az apja. Néhány zsidó barátjának az iskolából már megvolt a bár

micvája, és Deacon is úgy tekintett erre az egész napos kiruccanásra, mint egy beavatási szertartásra, mely során megtanul pár dolgot arról, hogyan váljon férfivá.

A komp egy Nantucket-sziget nevű helyre viszi Deacont és Jacket. Jack ragaszkodik hozzá, hogy odaálljanak a korláthoz, mikor feltűnik a szárazföld. Elhaladnak egy kőmóló mellett, melyen fókák napoznak éppen. *Igazi fókák!* Ezek az első vadon élő állatok, melyeket Deacon az állatkerten kívül látott. A komp beúszik a fényes, elegáns elektromos jachtokkal és magas árbocos, bonyolult kötélzetes vitorlás hajókkal teli kikötőbe. Sirályok köröznek a fejük felett. Deacon észrevesz két templomtornyot, az egyik fehér csúcsos, a másik aranykupolás, körülöttük szürke zsindelytetős épületek sokasága.

– Ma nantucketi életet fogunk élni – jelenti ki Jack.

A rakparton Jack újabb autót bérel, terepzöld Willys dzsipet, mely egyáltalán nem hasonlít semmire, amit Deacon a városban valaha látott. Nincs teteje, nincsenek ablakai, még ajtók sincsenek rajta. Lényegében az egész két darab ülés és egy sebességváltó, négy kerék és egy motor. Ez *nem egy príma járgány – olyan messze van a Cutlasstől, amennyire csak lehet.* Jack azonban boldogabbnak tűnik, mint amilyennek Deacon valaha is látta.

– Pattanj be – mondja Jack. – Körbeviszlek. – Macskaköves utcákon hajtanak át, elhaladnak egy Hardy's nevű vegyesbolt mellett, melynek faszenes grillsütő és fűnyíró áll a síküveg kirakatában, a kettő között pedig egy férfi próbababa, amely éppen olyan galléros pólót visel, mint Jack. *Először a füvet nyírja le,* gondolja Deacon, *aztán kint megsüt pár hamburgert.* Olyan, akár egy jelenet a *The Brady Bunch*ból. Elhaladnak egy pizzéria, majd

egy Operaház nevű étterem mellett. Jack rámutat az étteremre. – A régi törzshelyem – mondja. – Van egy igazi angol telefonfülke a vendégtérben, ahol régen a francia barátnőmmel, Claire-rel csókolóztam.

Deacon érzi, hogy elvörösödik. El sem tudja képzelni, hogy Jack Thorpe bárkit is megcsókoljon, még az anyját sem.

Kihajtanak egy összevissza kanyargó, hosszú útra. Szürke zsindelytetős házikók mellett haladnak el, melyeket rózsák borítanak, mezők mellett, ahol a fakerítés mentén lovak legelésznek. Balra Deacon meg-megpillantja a kék kikötőt. A nap egyre erősebben süt, és Deacon gyomra kordul egyet. Eddig még csak azt az egy kávét itták ma a kompon.

Fehér világítótorony tűnik fel, a közepén vastag, piros csík. Elhaladnak egy széles tó mellett, a tó túloldalán Deacon meglátja az óceánt. Jack balra fordul a HOICKS HOLLOW feliratú táblánál.

– A jó öreg Hoicks Hollow Road – mondja Jack. – Régen ez volt a második otthonom.

– Tényleg? – szólal meg Deacon.

– Mókás név ez egy útnak, nem igaz? – mondja Jack. Deacon nem tudja, mit feleljen erre. – Mindenesetre mókásabb, mint az East 28th Street – folytatja Jack.

Addig mennek, míg elérnek egy Sankaty Head Beach Club nevű helyhez. ZÁRT KÖRŰ, áll a táblán. A levegőben finom sült krumpli illata terjeng, és Deacon szeretné hinni, hogy itt fognak ebédelni, ám a „zárt körű" szavak nyugtalanná teszik. A Thorpe nem az a család, amelyik bármiféle zárt körű helyhez tartozna. Egyáltalán nem. Deacon rájön, hogy nagyjából a következő

harminc másodpercen belül közük majd velük, hogy ez birtokháborítás, és megkérik őket, hogy távozzanak.

Ám meglepő módon Jack Thorpe-ot nem pusztán szívesen fogadják az ajtóban, hanem egyenesen *ünnepük* – egy nagydarab, vörös képű férfi, aki *Ray Jay Jr., Menedzser* feliratú névtáblát visel.

– Jack Thorpe! – kiáltja Ray Jay Jr. – Micsoda látvány! Mennyi ideje is már?

– Túl rég – mondja Jack. Bemutatja Deacont Ray Jay Jr.-nak. – Mondtam Deaconnek, hogy én csak egy tökéletes napot akarok a fiammal. Nem olyan nagy kérés, igaz? Mit szólnál egy ebédhez, a régi idők emlékére?

– Meglesz, Jack – mondja Ray Jay Jr. Betessékeli Jacket és Deacont a klubba.

Jack és Deacon elhalad két tábla mellett, melyeken a NŐI ÖLTÖZŐ és a FÉRFIÖLTÖZŐ felirat szerepel, majd egy fehérre festett lengőajtón át kilépnek az udvarra. Ray Jay Jr. leülteti őket egy asztalhoz a csillogó türkizkék medence mellett, amelynek két oldalán napozóágyak sorakoznak, rajtuk gyönyörű, bikinis nők igyekeznek lebarnulni. Néhol pedig borzas fejű gyerekek fekszenek a sötétkék és fehér csíkos törülközőkön. Pincérek hordják a napozóágyakhoz a citromos jegesteát, a sört és a gyümölcskoktélokat. A medence túlsó végén fakerítés áll piros, fehér és kék dekorációval, mely valószínűleg a kétszáz éves évforduló ünnepléséből maradt ott.

A hangszóróból megint a *Don't Go Breaking My Heart* szól.

Jack egy képzeletbeli mikrofont tart az állához, miközben fejhangon a dalt énekli.

– Menj csak, és ugorj bele – noszogatja Jack. – Majd én rendelek neked valamit.

Deacon megérti, hogy ez volt az oka, hogy fürdőnadrágot kellett húznia; kibújik a pólójából, majd a medence széléhez megy. A sekély végében gyerekek egymást fröcskölik, miközben egy idős férfi gyorsúszással szeli a vizet. Az egyetlen medence, melyben eddig Deacon megfordult, az Avenue A-n lévő közösségi központban van, ahol a víz mindig túl meleg, és bűzlik a klórtól, és mindig zsúfolásig tele visítozó gyerekekkel meg kötekedőkkel, akik lenyomják Deacont, és épp elég sokáig tartják a fejét a víz alatt ahhoz, hogy pánikba essen. Ahhoz képest ez a medence hűvös és nyugodt, mint egy paradicsombéli medence.

Egyetlen tökéletes nap a fiammal. Deacon szíve csak úgy repes ettől a megfogalmazástól. Életében először azt érzi, hogy számít valamit.

Beugrik a vízbe.

Az ebéd szalonnás sajtburger sült krumplival, jeges kóla és lágy jégkrém. Ray Jay Jr. odamegy megnézni, milyen az étel, és sörrel kínálja Jacket, de Jack nemet mond.

– Itt van velem a fiam – mondja.

Deacon még sosem látta, hogy az apja visszautasította volna a sört, különösen nem az ingyensört. „Jacknek alkoholproblémái vannak" – mondja mindig Deacon anyja. Szakmai ártalomnak nevezi, mivel az apja egy étteremben dolgozik, ahol az alkohol állandó kísértést jelent. Mikor Jack iszik, rossz dolgok történnek.

Ok nélkül dühöngeni kezd, eldobál és összetör dolgokat, káromkodva üvöltözik Deaconnel, Stephanie-val és az anyjukkal – és aztán általában addig sír, míg teljesen ki nem dől. Ma azonban Jack mintha egészen más ember lenne. A sárga színű, galléros pólójában tökéletesen illik a magánklub tagjai közé. A rádióban az *Afternoon Delight* szól.

– Tudod, miről szól ez a dal, igaz? – kérdezi Jack egy kacsintás kíséretében.

Deacon lenéz az ételre szórt sóra.

– Igen – mondja.

– Akkor jól van – veregeti hátba cinkos pillantással Jack. – Csak tudni akartam, képben vagy-e.

Deacon azt gondolja, talán egész délutánra ott maradnak a medencénél, a bikinis nők mellett henyélve, ám Jack megtöri ezt az ábrándot.

– Kimegyünk a partra. Az ember nem jöhet el úgy Nantucketre, hogy nem megy ki a partra. – Visszaszállnak a nyitott dzsipbe pár sötétkék és fehér csíkos törülközővel felszerelkezve, melyeket Ray Jay Jr. csúsztat oda nekik kifelé menet. – Tizenöt évvel ezelőtt itt dolgoztam – mondja Jack, miközben elhajt. – Én sütöttem, Ray pedig a grillező volt. Azt kellett volna tennem, amit ő: maradni, és élni a nantucketi életet. – Deacon egyetértően bólogat, bár azt gyanítja, ha Jack *valóban* maradt volna, és a nantucketi életet élte volna, akkor ő, Deacon talán nem is létezne. Ez a felkavaró gondolat szertefoszlik, amint meglátja a partot, a hosszan elnyúló, aranyszínű homokot, az óceán üvegzöld, hömpölygő, fehér tarajos hullámait. Jack és Deacon leterítik a törülközőjüket. Jack belegázol a vízbe, Deacon

követi. Több mint egy órán át lovagolnak a hullámokon, majd ráomlanak a törülközőkre, és szunyókálnak egyet a napon. Mikor felébrednek, a nap már tompábban süt, a víz aranylóan csillog. – Itt is van – mondja Jack. – Az arany óra.

Néhány percig csendben ülnek. Deacon még sosem látta korábban az arany órát, de egyszer már járt templomban Emilio barátja családjával, és ez nagyjából ugyanolyan érzés, békés és szent. A városi életében túl sok tévét néz, és ő, Emilio meg Hector üvegrakétákat lődöznek a Stuy Town mögötti sikátorokban. Jack elsétál a parton, és Deaconnek az az érzése, hogy egyedül akar lenni, így aztán odamegy a vízhez, és talál egy tökéletes alakú, márványos kék erezetű belsejű kagylóhéjat. Úgy dönt, hazaviszi. Megtartja örökre. Köveket dobál az óceánba, míg Jack visszatér, arcán álmodozó, távolba révedő kifejezéssel. Deacon azon töpreng, vajon a francia barátnőjére, Claire-re gondol-e.

– Mit szólnál hozzá, ha visszaindulnánk? – szólal meg Jack. Hatra vissza kell vinnem a dzsipet. – Deacon bólint, ám nehéz a szíve. Nem akar elmenni innen. A nap hátralévő részét melankólia árnyékolja be. Visszahajtanak a városba, átgurulnak a dzsippel a macskaköves utcákon, visszaviszik a kölcsönzőbe. Jacknek negyven dollárjába került, ami egy vagyonnak tűnik. A rakparton Jack vesz egy adag sült kagylót, két homáros tekercset és két csokoládéturmixot. Deacon és az apja a komp felső szintjén fogyasztja el a lakomáját, miközben lenyugszik a nap, rózsaszín és arany pettyekkel tarkítva a vizet. Jack a *Don't Go Breaking My Heart* és az *Afternoon I delight* valamiféle elegyét dúdolja. – Na, ez egy tökéletes nap volt a fiammal – mondja Jack.

– Mit szólsz hozzá, ha lemegyünk az alsó szintre, hogy pihenhess egy kicsit?

Deacon majdnem ellenkezik. Kint akar maradni, és nézni, ahogyan Nantucket fényei addig halványulnak, míg végül egészen eltűnnek, de feltámad a szél, és Deacon megremeg. Követi az apját az alsó szintre, ahol elfoglalnak egy hosszú részt a pádon. Jack lel tekeri a két csíkos törülközőt – meg sem fordult Deacon fejében, hogy Jack ne tartaná meg őket, elég zsugori ebben az értelemben, majd a pad egyik végére teszi őket párnának Deacon számára.

– Köszönöm – suttogja Deacon.

Minden erejével azon van, hogy ébren maradjon, ám a hajó lágy ringatózása olyan, akár egy bölcsőé, és lassan megadja magát. Elnehezedik a szemhéja, és végül lesüllyed, akár egy horgony. Deacon valahogy tudja, hogy nem csupán az egyetlen tökéletes nap ér véget az apjával. Mintha látná a jövőt: egy hét múlva Jack örökre elhagyja a családját, és magával viszi Deacon gyermekkorának utolsó darabkáit is. Egyikük sem tehet semmit, hogy megakadályozza.

BUCK

John Buckley végrehajtott már jó néhány elképesztő mutatványt az ügynökként eltöltött harminc éve során, de semmi sem volt fogható ahhoz a csodához, hogy összehozta Deacon Thorpe egész családját a nantucketi házban, hogy szétszórják Deacon hamvait, majd megvitassák a dolgok aggasztó állását.

Buck rájött, hogy takarékoskodnia kell az öndicsérettel. Nem sikerült maradéktalanul megvalósítani a tervet: Scarlett makacsul úgy döntött, hogy Savannah-ban marad, és valószínűleg addig ott is marad, Buck legalábbis ezt feltételezte, míg rá nem jön, hogy odalett az összes pénz. *Egy ponton, a közeljövőben,* gondolta Buck, *Scarlett is lepillant majd, ahogyan a prérifarkas a régi gyalogkakukkos rajzfilmekben, abban a hitben, hogy szilárd talajon áll, ám semmit sem lát majd maga alatt, csak ürességet.* Mindannyian biztosak voltak benne, hogy akkor majd hallanak róla.

Már hat hét telt el, de John Buckley még mindig képtelen volt elhinni, hogy élete első ügyfele és egyben legjobb barátja, Deacon Thorpe – Amerika leghíresebb séfje – halott.

Május 6-án egy ismeretlen számról hívás érkezett Buck mobiljára, és mivel Deacon már közel negyvennyolc órája nem volt elérhető, John Buckley fogadta a hívást, azt gondolván, hogy talán a barátja az. Egy széken ült éppen a Colonel'sben, New

York City utolsóként megmaradt, régimódi borbélyüzletében, ahol kifejezetten tilos volt a mobil használata.

Buck tudta, hogy többé nem kap időpontot Sal Sciosiánál (a vietnámi Khe Sanh-i csata ezredesénél), ha felveszi, de nem volt más választása.

Egy ismeretlen szám bármit jelenthetett. Leginkább azt, hogy Deacon megint tivornyázott, pedig *megígérte, megesküdött,* gyakorlatilag megszúrta a mutatóujját, és odaillesztette Buckéhoz, ünnepélyes esküt téve, hogy soha többé nem lesz olyan alkalom, mint a két héttel korábbi. Az az őrjöngés nagy valószínűséggel Deacon házasságába került. Scarlett kivette Elleryt a La Petite Ecole-ból, a New York Cityben lévő egyik legtekintélyesebb magániskolából, és levitte Savannah-ba, otthagyva Deacont a megbánással, megszelídülve, ami újdonság volt.

Csakhogy az emberek pontosan úgy viselkednek, ahogy az tőlük várható, ezt Buck megtanulta harmincévnyi ügynökösködése során. Ez a hívás jöhetett a New York-i rendőrségtől vagy a csapostól a McCoy'sból, ahol Deacon arccal előrebukva hever.

Bucknak *muszáj* volt felvennie.

– Halló.

– Mr. Buckley? – szólalt meg egy tekintélyt parancsoló hang. – A nevem Ed Kapenash. A Massachusetts állambeli Nantucket rendőrfőnöke vagyok.

– Nantucket? – kérdezte Buck. Deaconnek volt egy hatalmas, rozoga nyaralója Nantucketen, amit Amerikai Paradicsomnak nevezett, s amit Buck titokban ironikusnak vélt. – Deacon ott

van? – A szándékoltnál több türelmetlenség áradt a hangjából, és valószínűleg nem is az a teljes mértékű tisztelet, mely egy rendőrfőnököt megillet. – Uram?!

– Az ön telefonszáma van megadva, akit vészhelyzet esetén értesíthetnek – mondta a rendőrfőnök. – Gondolom, ön egy barátja… Deacon Thorpe-nak?

– Az ügynöke – felelte Buck. Majd egy sóhajtás kíséretében hozzátette: – És igen, a legjobb barátja is. Börtönben van? – Deacon az évek során sosem keveredett bajba, amikor Nantucketen tartózkodott – de, ami Deacont illeti, minden csak idő kérdése volt.

– Nem, Mr. Buckley – mondta a rendőrfőnök. – Nincs börtönben. Hirtelen szívhalál – tájékoztatta lesújtva. – Egy J. P. Clarke nevű szigetlakó talált rá ma kora reggel, és jelentette be telefonon. Az orvosszakértő viszont már tizenkét órával korábbra tette a halál beálltának időpontját, vagyis úgy tegnap este hét-nyolc körülire.

Buck félig megborotválkozva lépett ki a Colonel'sből.

A legjobb barátja, akit harminc éve ismer, halott.

– Ivott? – kérdezte Buck. – Drogozott?

– Az asztalra roskadva ült a hátsó teraszon, egy diétás kóla mellett – felelte a rendőrfőnök. – És volt négy cigarettacsikk a hamutartóban. Drogot nem találtunk, bár az orvosszakértő készít majd toxikológiai jelentést. Őszinte részvétem. A feleségem nagy rajongója volt a műsornak. Minden Patriots-meccsre elkészítette azt a kagylós mártogatóst. – *Részvét*, gondolta Buck. Ez *Deaconnél az ostoba szavak listáján szerepelt.*

Egyáltalán mit jelent? – Akkor önre bízhatom a család értesítését? – kérdezte a rendőrfőnök.

Buck lehunyta a szemét, és felidézte magában Deacon családját: *Laurel, Hayes, Belinda, Angie, Scarlett, Ellery.*

– Igen – mondta Buck.

– És intézi a temetést is?

– Intézem a… igen, mindent elintézek. – *Hirtelen szívhalál,* gondolta Buck. *Diétás kóla és négy cigaretta. Végül biztosan a cigaretta volt az oka,* tippelte Buck. Ő megmondta Deaconnek… de most nem volt alkalmas az idő, hogy a benne lakozó általános sebész kedvére tegyen. Deacon elment. Ez nem igazságos. Nem helyes. – Köszönöm, rendőrfőnök úr… – mondta végül –, hogy értesített.

– Nos – mondta a rendőrfőnök –, sajnos, ez a dolgom. Részvétem a családnak.

Buck letette, majd figyelte, ahogy a keze az ég felé libben. Egy taxi lekapcsolta a jelzőjét, majd lehúzódott. Minden ugyanúgy működött tovább a világban, mégis minden más volt.

Deacon Thorpe meghalt.

———

Már maga a halál is éppen elég lesújtó volt, ám Deacon végakaratának végrehajtójaként Buck kénytelen volt beleásni magát a szükségszerűen következő papírmunkába. A nyilvánvalóval kezdte: Deacon végrendeletével.

A lányára, Angie-re hagyta az éttermet, ami érthető volt, bár az előrelátható jövőben továbbra is Harv vezeti majd. A másik komoly vagyonát – a házat Nantucketen – a három nőre hagyta,

aki egykor a felesége volt: Laurel Thorpe-ra, Belinda Rowe-ra és Scarlett Oliverre; mindegyikük egyharmadnak a tulajdonosa, igazságosan felosztva az ott töltött időt, ahogyan azt a végrehajtó meghatározza.

Remek, gondolta Buck.

Miközben Buck átnézte Deacon Laurellel, Belindával és Scarlett-tel kötött házasságának anyakönyvi kivonatait; a válási megállapodását Laurellel és Belindával; a nantucketi ház okiratait, melyre három jelzálog és két zálogjog volt terhelve; Deacon négycsillagos étterminek, a Manhattan szívében lévő Board Roomnak a céges papírjait; a szerződéseket az ABC csatornával (ősrégi, már érvénytelen) és a Food Networkkel; valamint a bankszámlakivonatait és a befektetéshez szükséges közvetítői nyilatkozatait, hatalmas örvénybe került. Csakis arra tudott gondolni, hogy itt valami tévedésnek kell lennie. Átkutatta Deacon asztalának összes fiókját az étteremben, és alaposan átnézte a lakást is a Hudson Streeten, ami sokkal könnyebben végrehajtható feladatnak bizonyult úgy, hogy Scarlett nem volt ott. Minden egyes darab papír, amit Buck talált, csak arra volt jó, hogy tovább rontsa a helyzetet. Mintha egy „jó hír, rossz hír" játékot játszott volna, csakhogy ez a verzió a „rossz hír, még rosszabb hír" címet viselte.

Deacon már hat hónapja nem fizette a nantucketi házon lévő három hitelt, és három hónap elmaradásban volt a Hudson Streeten lévő lakásának bérével. *Hová tűnt Deacon összes pénze?* Buck talált egy érvénytelen csekket százezer dollárról a Skinny4Life részére kiállítva. *Skinny4Life*?, gondolta Buck. *Százezer?* Ez úgy hangzott, mintha Scarlett valamelyik kis

„projektje" lenne; ott voltak a táskák, melyeket a nőszövetkezet készített Gambiában, azután meg egy organikus, vegán kozmetikumokat forgalmazó cég, mely Deacon ötvenezer dollárjával együtt elpárolgott, mielőtt totálisan becsődölt. Mielőtt Scarlett úgy döntött, hogy „vállalkozó" akar lenni, elvégzett egy fotós tanfolyamot. Deacon kisebb vagyont költött arra, hogy a belvárosi University College-ba járassa, mely, ahogyan arra Buck számtalanszor rámutatott, nem volt sem egyetem, sem főiskola. Deacon kialakította Scarlettnek a legkorszerűbb sötétkamrát a lakásban, és megvette neki a fényképezőgépeket, a számítógépeket, a szkennelőket és a nyomtatókat, melynek az összértékéből egy Rolls Royce-t lehetett volna vásárolni, főállású sofőrrel. Most az összes felszerelés ott hevert egy zárt ajtó mögött.

Buck talált még egy érvénytelen, negyvenezer dollárról szóló, Ellery iskolájának kiállított csekket, valamint egy másikat Hayes Sohóban lévő társasházának. Buck mindig csodálkozott, hogy Hayes vajon miből engedhet meg magának egy ilyen lakást, és most már tudta: Deacon fizette. Úgy tűnt, Deacon időnként Angie-nek is állított ki csekkeket – egyszer háromezer dollárról, máskor tizenkétezerről azzal a közleménnyel: *Kishaver sok pénze.* És volt még egy érvénytelen csekk is harmincezer dollárról Lyle Phelan névre kiállítva, ami szintén a kérdőjeles kupacba került.

Buck még a sok kidobott pénz láttán is értetlenül állt a dolog előtt. Deacon fizetése mindössze egy dollár volt a Board Roomból, annak érdekében, hogy kevesebb legyen a működtetés költsége, mely híresen különc volt az ország éttermeinek

viszonylatában. Ám azzal, ami Deacon két tévéműsorából – az *Éjjel-nappal Deaconnel* és a *Vasvilla* – megmaradt, a kiadásai ellenére is fizetőképesnek kellett volna lennie.

Aztán Buck rábukkant egy banki átutalásra, január harmadikai dátummal. Egymillió dollár Deacon Merrill Lynchnél lévő közvetítői számlájáról a Board Room Kft.-nek, a cégnek, mely az étterem tulajdonosa volt. Buck emlékezett rá, hogy Deacon említette karácsony környékén, hogy kihátrált egy befektető; Scarlett nagybátyja volt az, a bíró Savannah-ból. A bíró – Buck tíz évvel korábban, az esküvőn találkozott vele – vacsorázni ment a Board Roomba, és látszólag valami balul sült el. Deacon sosem mondta el Bucknak, hogy pontosan mi történt, a bíró azonban másnap telefonált, és közölte, hogy kéri vissza a pénzét, méghozzá azonnal. És Deacon nem vitatkozott.

Úgy tűnt Bucknak, hogy Deacon pánikol a finanszírozás miatt, azonban a következő héten felhívta a barátja, és azt mondta, talált egy új befektetőt, akinek hasonló elképzelései vannak, mint neki.

„Ez a fickó teljes mértékben benne van – mondta Deacon. – Befektet."

Buck most már tudta, hogy az a fickó Deacon volt.

Buck felfedezett egy negyedmillió dollár értékű életbiztosítási kötvényt is, melynek Scarlett és Ellery volt a kedvezményezettje. Ez valószínűleg még jó pár évig fedezné a lakásbérletet a Hudson Streeten és Ellery iskolájának a tandíját. Deacon szeretett nantucketi háza azonban árverésre kerül majd, a bank

visszaveszi a hónap végén, hacsak nem sikerül előteremteni a négyszázharminchatezer-háromszázkilencvenkét dollárt és tizenkilenc centet, mely a teljes összege a három hitel eddigi hátralékának, plusz a két zálogjognak. És aztán még ha valaki ki is fizetné a hátralékokat, még mindig ott volt a tizennégyezer-háromszázharmincöt dollár havi fizetnivaló, amivel meg kellett birkózni.

Buck még sosem látott ekkora káoszt.

Megkereste Laurelt és Hayest, és Belindát és Angie-t – és hagyott egy részletes üzenetet Scarlett anyjának, Prue-nak, hogy adja át Scarlettnek, aki nem volt hajlandó fogadni Buck hívását. Nantucketen gyűlnek majd össze, hogy szétszórják Deacon hamvait a Nantucket-szorosban, majd ezt követően Buck dolga lesz közölni a családdal, hogy amennyiben senki sem tesz lépéseket a ház megmentésére, úgy a szép idők a szigeten töltött nyarakkal együtt véget érnek.

Deacon Ostoba Szavak Listája

1. *pártfogolt*
2. *szó szerint*
3. *féltestvér*
4. *oximoron*
5. *visszavágás*
6. *fürge*
7. *sillabusz*
8. *fonnyadt*
9. *csetepaté*
10. *papírzacskó*
11. *hebehurgya*
12. *egyedi*
13.
14.

NEW YORK POST, 2016. MÁJUS 7., SZOMBAT

53 éves korában holtan találták a népszerű televíziós séfet, Deacon Thorpe-ot

NANTUCKET, MASSACHUSETTS – Deacon Thorpe (53), a Manhattan szívében található étterem, a Board Room séfje és tulajdonosa, valamint a Food NetWork népszerű műsorának, a *Vasvillának* a házigazdája szívroham következtében csütörtök este elhunyt a nantucketi nyaralójában, közölte Nantucket rendőrfőnöke, Edward Kapenash.

Thorpe csütörtökön reggel érkezett meg Nantucket szigetére komppal, erősítették meg a hajótársaság munkatársai. A sziget egyik lakója, J. R Clarke talált rá péntek reggel.

„Beugrottam, hogy felvegyem – mondta Mr. Clarke. – Azt terveztük, hogy horgászni megyünk."

Mr. Clarke elmondta még, hogy az Amerikai Paradicsom nevű nyaraló bejárati ajtaja tárva-nyitva állt, és miután többször is hiába szólította Mr. Thorpe-ot, belépett a házba. Mr. Thorpe holttestére a hátsó teraszon talált rá, amint egy piknikasztalra roskadva hevert. Mr. Clarke hívta a 911-et. A sziget orvosszakértője arra a megállapításra jutott, hogy Thorpe szívroham következtében halt meg valamikor az előző este folyamán.

Deacon Thorpe 1985-ben végzett a The Culinary Institute of America neves intézményében. Az Odeonban és a Union Square Cafében töltött, rövid szakmai gyakorlat után elnyerte a konyhafőnöki pozíciót a Solóban, amely fordulópontot jelentett az életében. A vezetése alatt az étterem jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy a Flatiron negyed az étkezés azon fellegvárává változzon, ami ma is. Thorpe 1986-tól 1988-ig dolgozott a Solóban, közben ajánlatot kapott egy

félórás, késő esti műsorra az ABC csatornán, mely az *Éjjel-nappal Deaconnel* címet viselte, és amelyről széles körben vélekednek úgy, hogy a valóságshow-k elődje volt. A műsorból 1986 és 1989 között harminchat rész készült el. Thorpe 1989-ben New Yorkból Los Angelesbe költözött. 1990-ben a Raindance étteremlánc vezető séfje lett, a Los Angeles-i, a chicagói és a New York-i éttermet irányította. A Raindance-nél töltött idő alatt fejlesztette ki a később védjegyévé vált kagylós mártogatós receptjét, melyet 2004-ben a *Gourmet* magazin az év receptjének választott. A *The Laté Show*-bán Thorpe elkészítette a mártogatóst, Letterman pedig azt mondta: „Szó szerint képtelen vagyok abbahagyni az evést. Mi van ebben?" Thorpe híres válasza erre így szólt: „Egy teáskanálnyi kokain." A Partnership for a Drug-Free America nevű szervezet felháborodott közleményben azzal vádolva Thorpe-ot, hogy „dicsőíti a droghasználatot", ezért Thorpe később bocsánatot kért a kijelentéséért.

2005-ben a tévések ismét lecsaptak Thorpe-ra, és felkérték, hogy legyen a Food NetWork *Vasvilla* címet viselő műsorának házigazdája, 2007-ben pedig Emmy-díjra jelölték a legjobb kulináris műsor kategóriában. Szintén 2007-ben történt, hogy Thorpe Manhattanben, az Upper East Side-on megnyitotta saját éttermét, a Board Roomot, melyet a *Bon Appétitben* Amerika legdrágább éttermének kiáltottak ki. A kilencfogásos menü hetente változik attól függően, milyen friss alapanyagok érhetőek el éppen a huszonhét helyi beszállítónál, akiket Thorpe séf saját maga választott ki. A fogásoknak több mint a felét keményfa tüze fölött készítik – Thorpe séf szeretett fenséges hikorifát használni, ami hetente több mint ötezer dollárjába került. A Board Room további jellegzetességei közé tartoznak a hatszáz dolláros kasmírpokrócok, melyek minden ott étkező vendég számára elérhetőek, valamint a tizennyolc kézműves koktélból álló italsor, melyet a növénytani doktorátussal rendelkező mixológusa, Dávid

Disibio alkotott meg. Egy teljes, kilencfogásos vacsora fejenként ötszázhuszonöt dollárba kerül, vagy fejenként hatszázötven dollárba a hozzá illő koktéllal és borral. A visszatérő vendégek között szerepel George Clooney, Derek Jeter és Bili Clinton is.

Deacon Thorpe majdnem olyan híres volt a tűzhelytől távol eső magánélete, mint a tűzhely mögött élt szakmai élete miatt. 1982 és 1988 között a gimnáziumi szerelmével, Laurel Thorpe-pal élt házasságban. A párnak egy fia született, Hayes Thorpe (34), aki a *Fine Travel* magazin szálloda rovatának szerkesztőjeként dolgozik. Később Thorpe feleségül vette az Oscar-díjas színésznőt, Belinda Rowe-t; a pár lánya, Angéla Thorpe (26) Mr. Thorpe mellett dolgozott a Board Roomban egy, az étteremben egyedülállónak számító pozícióban, lángséfként. Miután 2005-ben a séf második házassága is véget ért, Thorpe feleségül vette Scarlett Olivért, ezzel óriási szenzációt keltve, ugyanis Olivér kisasszony sok éven át bébiszitterként dolgozott a Thorpe-Rowe-házaspárnak. A harmadik házasságból is született egy gyermek, Ellery Thorpe, aki most kilencéves.

Mr. Thorpe ügynöke és régi barátja, John Buckley a következő közleményt adta ki péntek délután:

„Mindenkit, aki ismerte Deacon Thorpe séfet, lesújtott és elszomorított a halálhíre. Az ország nem pusztán egy kulináris zsenit veszített el, hanem egy kulturális ikont is. Mr. Thorpe családja és barátai csupán nyugalmat és tiszteletet kérnek gyászuk idején."

Kagylós mártogatós
fűszervajas bagettel
(Deacon Thorpe jóvoltából)
4-6 SZEMÉLYRE

- 8 vastag szelet szalonna, apróra vágva
- 1 zöldpaprika, apró kockára vágva
- 1 pirospaprika, apróra kockára vágva
- 1 édeshagyma, apró kockára vágva
- 1/2 teáskanál füstölt paprika
- 1/4 teáskanál frissen őrölt fekete bors
- 4 gerezd fokhagyma, aprítva
- 1 csésze apróra vágott vagy aprított kagyló (friss vagy lecsöpögtetett konzerv is megfelel)
- 45 dkg puha krémsajt
- 27 dkg fontina sajt, frissen reszelve
- 13 dkg parmezán sajt, frissen reszelve

Melegítsük elő a sütőt 200 fokra. Fújjunk be egy 23 cm széles, legalább 8 cm mély, kör alakú sütőtálat olajspray-vel.

Hevítsünk fel egy nagyméretű serpenyőt közepesen alacsony fokozaton, majd tegyük bele a szalonnát. Addig süssük, míg a szalonna már egészen ropogós, a zsír pedig kisült belőle. Vegyük ki a szalonnát egy habszedő kanállal, és tegyük papírtörlővel leterített tányérra, hogy felszívja a felesleges zsiradékot.

Hagyjuk a serpenyőt a szalonnazsírral a közepes lángon, és adjuk hozzá a paprikákat és a hagymát. Adjuk hozzá még a füstölt paprikát és a fekete borsot is. Alaposan keverjük össze, és nagyjából 6-8 percig süssük, míg a zöldségek puhák és aranybarnák lesznek. Keverjük bele a fokhagymát és az apróra vágott kagylót, majd süssük további két percig. Egy habszedő kanállal vegyük ki a serpenyőből a zöldségeket és a

kagylót, és tegyük át egy nagyméretű tálba. Adjuk hozzá a krémsajtot, a reszelt sajtokat, végül pedig a szalonnát. Egy nagy spatula segítségével dolgozzuk össze, míg az alapanyagok összeállnak, menet közben teljesen szétoszlatva a krémsajtot. Kanalazzuk a keveréket a sütőtálba. 25-30 percen át süssük, vagy amíg aranyszínű lesz, és a teteje bugyogni kezd. Azonnal tálaljuk a fűszervajas bagettel.

FŰSZERVAJAS BAGETT

- 1 nagy ciabatta (1 cm széles karikákra vágva)
- 4 evőkanál puha, sótlan vaj
- 1/3 csésze frissen aprított fűszernövény (én koriandert, bazsalikomot, kakukkfüvet és oregánót használtam)
- 1/2 teáskanál tengerisó-pehely

Melegítsük elő a sütőt 200 fokra. Kenjük a puha vajat a bagettekre. Szórjuk meg a vajat a különféle fűszernövényekkel (olyat használjunk, amit szeretünk). Addig süssük, míg a bagettek melegek és aranyszínűek lesznek, nagyjából 10 percig. Vegyük ki a sütőből, és szórjuk meg a sóval. Azonnal tálaljuk.

Június 17., péntek

ANGIE

Ez volt a tizenegyedik nap, hogy ismét lángséfként dolgozott az étteremben. Bár megpróbált nem úgy gondolni rá, hogy tizenegy napja dolgozott újra, és negyvenhárom nap telt el azóta, mióta Deacon meghalt. Angie inkább csak próbált úgy tekinteni rá, mint bármely más péntekre a Board Roomban, ami általában a hét legzsúfoltabb napja volt. A világ megdöbbent az apja halálhírén, így aztán Harv, az üzletvezető – az egyetlen alkalmazott, akinek joga volt komoly döntéseket hozni – egy hónapra bezárta az éttermet. Az utcára néző ablakokat fekete függönyök borították, Harv így érezte megfelelőnek. Az emberek – vendégek, a tévéműsorok rajongói, átlagos New York-iak – virágcsokrokat, kézzel írt táblákat, verseket és plüssállatokat, gyertyákat és kereszteket helyeztek el az ablakok alatt. Mikor Angie meglátta az ajándékokat, elszorult a torka. Sírni szeretett volna, de nem jöttek a könnyek. Kiégett.

Angie attól tartott, hogy az étterem népszerűsége esetleg megcsappan majd, vagy letér az eddigi útvonalról, mint egy hajó, ha kapitány nélkül marad. A Board Room Deacon teremtménye és víziója volt – a szamócás caprese salátától kezdve, melyhez egy északi látványfarmról érkezett az alapanyag, és amelyet a halála előtt két nappal vett fel az étlapra, a csillogó rézasztalokon és a bőséges kaviárkészleteken át, melyeket kifejezetten az étterem számára készített az egyik orosz

cár leszármazottja, a korlátozott számban készült Robert Graham ingekig, melyeket dr. Disibio viselt a bárpult mögött. Mégis, bizarr módon – vagy éppenséggel kiszámíthatóan, Angie nem volt valami nagy szakértője az emberi természetnek – a foglalási őrület több mint a duplájára nőtt, ami aligha tűnt tarthatónak. Már így is hat hetet kellett várni egy asztalfoglalásra.

Angie hálás volt, amiért bőven akadt tennivalója. El volt havazva, egyre csak gyűltek a cédulák: ananászos-habanerós homár, füstölt-juharmázas lazac, „szexi" perzselt polip. A péntek esti tempó őrült, nyaktörő mutatványból éppen vad hullámvasutazássá fokozódott, mikor Joel lépett oda Angie mögé.

– Ma este megmondom neki. Elhagyom, bébi – súgta a lány fülébe.

Angie a forró fogót markolta meg a hideg helyett, és alaposan megégette a kezét. Megszívta a hüvelykujja és a mutatóujja közötti sajgó bőrfelületet.

– Beszélhetnénk erről később? – kérdezte.

– Húzz el, Joel! – kiáltott fel Tiny, akinek az volt a feladata, hogy táplálja és felügyelje a tüzet a sütéshez, mindig az éppen megfelelő szinten és hőfokon tartva azt Angie-nek. – Mi itt éppen az emberek etetésének a kellős közepén vagyunk.

Ma este megmondja neki. Ma este elhagyja.

Angie nem tudott a munkájára koncentrálni; a cédulái felhalmozódtak, míg már maguk alá temették, és Julio, az expeditőr máris szidni kezdte.

– Igyekszem – mormolta Angie.

– Jól vagy, Angie? – kérdezte Tiny halkan. – Joel mondott valamit, amivel felzaklatott? – Tiny egy kedves óriás volt, közel két méter magas. Ő volt felelős azért, hogy figyelje Angie érzelmi állapotát, mióta újra kinyitott az étterem.

– Jól vagyok – suttogta Angie.

Joel kimondta a szavakat, melyeket Angie azóta szeretett volna hallani, hogy lefeküdtek egymással az étterem karácsonyi partija után, hat hónappal ezelőtt. El fogja hagyni a feleségét, és hivatalossá teszi a kapcsolatát Angie-vel. Angie érzelmei csak úgy csapongtak: szárnyaltak, emelkedtek, szálltak a széllel, majd hirtelen visszasüllyedtek.

Az éjszaka, amelyen Deacon meghalt, az évszakhoz képest szokatlanul meleg májusi csütörtök volt, olyan tavaszi nap, mely a nyár örömeit juttatja az ember eszébe – a sétákat a parkban, az étkezéseket a szabad ég alatt. Deacon nem ment be dolgozni. Azt mondta Harvnak, hogy elmegy Nantucketre horgászni pár napra, és hogy kiszellőztesse a fejét, amit Angie jó ötletnek tartott. Scarlett már torkig volt Deacon ivászatával és drogozásával, és hazarepült Savannah-ba – „örökre", mondta. Kivette Elleryt az iskolából. Angie megnyugtatta Deacont: visszajönnek. Scarlett hajlamos volt a hisztire – Angie titokban úgy gondolta, ez azért van, mert nem fogyasztott elég kalóriát ahhoz, hogy gondolkodni tudjon –, és különben is, csak két bőröndöt vitt magával. Az nem lesz neki elég két hétnél hosszabb időre, és már el is telt tíz nap. Deacon azt mondta: „Már megint elcsesztem, Kishaver… a harmadik házasságom, és

ennek is jól alágyújtottam. Az egész az én hibám. Mindig is az én hibám volt, hogy mindenki elhagyott."

Angie majdnem azt felelte, hogy a házasság intézményét mintha csak azért találták volna ki, hogy elgáncsolja Deacont, de visszafogta magát. Deacon rendkívül zaklatott volt, amit Angie őszintén szólva különösnek talált. A házassága Scarlett-tel nem volt több egy szép buroknál. Minden kedd este, mikor az étterem zárva tartott, Deacon Angie-vel vacsorázott, mert Scarlett már nyolckor lefeküdt, és amúgy sem evett semmit. De mikor az ember az egyetlen szabad estéjét sem akarja a feleségével tölteni? Nos, az lényegében magáért beszél.

Azon a csütörtök estén Joel vitte haza Angie-t a munkából, ahogy az már a rutinjukká vált. Szerviz után szokás szerint ittak egyet a személyzet többi tagjával, és aztán szintén szokás szerint, Joel köszönt el elsőnek, Angie pedig öt-hat perccel később követte, és a Hatvanadik utca és a Madison sarkán találkozott Joellel, beszállt a Lexusába, és elhajtottak Angie felsővárosi lakásához. Sietősen szeretkeztek, és miután Angie mindkettőjüknek töltött egy kis konyakot, újra, lassabban.

Mikor Joel azon a csütörtökön felkelt, hogy induljon, Angie hozzásimult, és könyörgött neki, hogy maradjon.

– Ugyan már – mondta Joel. – Tudod, hogy nem tehetem.

Joel New Canaanban élt, a helyen, ahol Angie még sosem járt, de amit dombokkal és völgyekkel telinek képzelt el, ahol nyulak majszolják a smaragdzöld füvet egy fehér léces, fekete zsalus ház előtt. Azt gyanította, hogy New Canaanban mindenki

fehér. Ha Angie valaha is megjelenne Joel házánál a Rosebrook Roadon – és bizony folyton erről fantáziált –, a szomszédok azt gondolnák, azért van ott, hogy kitakarítson, vagy azért, hogy kipakolja őket.

– Kérlek! – mondta Angie. Nem volt benne biztos, honnan fakad ez a kétségbeesés. Angie huszonhat éven át érzelmileg gondtalan, boldog, független lélekként élt. Tizennyolc éves kora óta dolgozott már együtt férfiakkal különböző konyhákban, és némelyikkel le is feküdt, de senki olyannal, aki másnap délelőtt tíz után is számított volna. Angie abban a pillanatban beleszeretett Joel Tersignibe, amint két évvel korábban Deacon felvette. Joel úgy volt jóképű, mintha azt kifejezetten Angie ízléséhez szabták volna – a sötét haj, a kecskeszakáll, a ravasz mosoly, a hangja a füstös, csábító éllel. Tiszteletet parancsoló, karizmatikus kisugárzása volt. Pontosan tudta, hogy szólítsa meg, mit mondjon az ajtón belépő vendégnek, akár Kim és Kanye volt az, akár egy iskolai gondnok a kansasi Wichitából, aki éppen az összes megtakarított pénzét készült elkölteni egyetlen vacsorára.

Aztán hét vagy nyolc pohár után dr. Disibio duplán durva sárkánypuncs koktéljából a mandarin tematikájú ünnepi estélyükön, Joel kézen fogva a kamrába vezette Angie-t, és lebűvölte róla a bugyit.

Több mint négy hónap telt el. Most már megvoltak a maguk kis „dolgai": bensőséges poénok, kifejezések, gesztusok. Angie minden szombaton ötven dollárt fizetett egy jamaicai nőnek, az egyik konyhai előkészítőnek, hogy megcsinálja a fonatait, és minden csütörtökön kibontotta őket, göndör lófarokba fogta

össze a haját. Joel imádta a lófarkat. Angie tisztában volt vele, hogy egzotikus Joel számára, amiért félig fekete. Joel Pigeon Forge-ban, Tennessee-ben nőtt fel; a szülei pedig egy Bibliai Vacsoraszínháznak nevezett valamit vezettek. Joel Manhattanbe menekült, melyre a szülei a bűnösök városaként tekintettek.

– Mennem kell, Ange – mondta Joel.

Angie szerette, ahogyan Joel a nevét mondta, szerette, hogy Ange-nek hívta. Az egyetlen ember rajta kívül, aki még Ange-nek hívta, a bátyja volt, Hayes. Angie hosszú, érzéki csókot adott Joelnek, amitől az ugyan felnyögött, de Angie tudta, hogy maradni nem fog miatta.

Miután becsukta utána az ajtót, Angie azt gondolta: *Bármit megadnék érte, hogy az enyém legyen.*

Buck másnap reggel telefonált.

– Az apád… – mondta Buck. – Deacon… az apád…

– Igen, mi van vele? – kérdezte erre Angie.

– Nantucketre ment… – mondta Buck.

– Tudom – válaszolta Angie. – Harv mondta. Horgászni ment. Angie egy pillanatra a friss tengerisüllő-filére gondolt egy kis olívaolajban és csiliporban megpácolva, majd a hikoritűzre dobva, míg éppen áttetszőre nem sül, majd tálaláskor egy kis citromlével meglocsolva. Maga a tökély.

– Angie – nyögte Buck. – Szívrohamot kapott. Meghalt.

Angie szó nélkül letette, mintha Buck csak egy telefonbetyár lett volna.

A tizenegyedik estéje harsonaszó nélkül ért véget. Vagy talán mégis volt harsonaszó, csak Angie-nek nem tűnt fel. A feje köré tekert kendő olyan volt, akár egy tüzes korona, a lába téglává változott a facipőjében, és a gyomrát egy gumigolyónak érezte. Feldobott egy lazacfilét a tűzre, de máshol jártak a gondolatai ahhoz, hogy kiélvezze a szisszenését vagy az édes juhar füstfelhőjét.

Joel elhagyja. De lehet, hogy félrehallotta a dolgot, vagy félreértette a szó jelentését?

– Jól vagy? – kérdezte Tiny újra.

– Jól vagyok – suttogta Angie.

Joel idegesnek tűnt a kocsiban, túl volt pörögve – valószínűleg sok volt a kokain. Angie tudott róla, hogy néha felszippantott egy keveset a kamrában Juliéval, az expeditőrrel, annak ellenére is, hogy Harv új, zérótolerancia-szabályt vezetett be a drogokat illetően, mikor újra kinyitott az étterem.

„Rendbe szedjük itt a dolgokat" – mondta akkor Harv.

Csakhogy, ahogyan azt Angie is nagyon jól tudta, az emberek azt teszik majd, amit akarnak.

– Megmondom neki, amint belépek az ajtón. Végeztem, ennyi volt, válni akarok – mondta Joel.

– Igen – mondta Angie. – Oké. – Próbált nem gondolni a harmadik fél kifejezésre. Joel szenvedett a felesége, Dory mellett, aki cégek felvásárlását lebonyolító ügyvédként dolgozott néhány tömbnyire délre az étteremtől, és ez a munka fizetett mindent, ahogyan arra Dory napi szinten emlékeztette is Joelt. Joel tíz

évvel volt fiatalabb Dorynál, és örökbe fogadta Dory ikerfiait, Bodie-t és Dylant, akik most már tinédzserek voltak, és a lacrosse-csapatban játszottak a New Canaan Középiskola gondosan ápolt pályáján.

– Már három hónapja nem szexeltünk – folytatta Joel. – Soha nincs otthon. Az életünk olyan semmilyen.

Három hónapja, gondolta Angié. Vagyis… Joel és Dory azért összebújtak az ágyban, még azok után is, hogy elkezdődött a dolog közte és Angie között? Angie megérintette a hólyagot, mely a kezén nőtt. Joel valószínűleg úgy érezte, rendben van, ha most mondja el, mert úgyis a közelgő távozásának a híre kísérte.

– Miért ma? – kérdezte Angie. – Történt valami?

– Furán viselkedik – mondta Joel. – Mintha már tudná is. Le akarok lépni, mielőtt még lebuknék. Tudod, azért az számít.

– Tudom – mondta Angie. Az elmúlt négy hónapban halálos félelemben élt, hogy lebukik, nemcsak Dory előtt, hanem Deacon előtt is. Deacon nem helyeselte volna, hogy Angie Joellel randizzon, és ez az év legenyhébb megfogalmazása volt. Deacon káromkodó dr. Seuss-szá változott volna – *egy fenét, egy frászt, egy francot, a nagy lószart* –, ha megtudta volna, hogy Joel és a lánya lefekszenek egymással. Az első kifogása az lett volna, hogy Joel házas. A második az, hogy Joel az étteremben dolgozik, és ha a dolgok végül balul sülnének el, az mindenki számára kellemetlen lenne. Valószínűleg egy harmadik kifogás is lett volna, az, hogy Joel valahogy nem elég jó. Túl öreg (negyvenéves, tizennégy évvel idősebb Angie-nél) – és Deacon talán még azzal is érvelt volna, hogy Joel ráadásul egy erkölcsileg romlott kígyóbűvölő, aki nemcsak Angie fiatalságát

használta ki, hanem a naivitását is a szerelem tekintetében. Deacon túlságosan is jól ismerte Joelt; túlságosan sokszor rúgtak be már együtt, és túl sok hibáját fedte fel előtte. Ha Deacon *tényleg* rájött volna, akkor talán megpróbálta volna valahogy megbüntetni Angie-t – nem állított volna ki neki több zsíros csekket, vagy, ami még rosszabb, elküldte volna a láng mellől. Ezek az aggályok természetesen már eltűntek, helyüket átvette a hiánya miatt érzett izzó, nyers szomorúság.

– Különben is – mondta Joel. – Gondoskodni akarok rólad. – Joel „gondoskodni akart" róla – a szavak úgy hatottak rá, mint a kábítószer. És éppen, amikor ezt kimondta, megszólalt a közös daluk: a *Colder Weather* a Zac Brown Bandtől. Angie igyekezett józan maradni Joellel kapcsolatban. A férfiak valójában nem hagyják el a feleségüket, ez csak városi legenda. Viszont ezzel az egyszerű mondattal: „Gondoskodni akarok rólad", Joel Tersigni egy karatekölyök-mozdulattal elgáncsolta. Ő pedig elesett. Attól félt, már nincs is visszaút. Nem volt parkolóhely a Hetvenharmadik utcában. – Menjek még pár kört? – kérdezte Joel. – És jöjjek fel? – Angie ösztönösen rázni kezdte a fejét. Másnap elmegy Nantucketre. Összegyűlik az egész család. Szét fogják szórni Deacon hamvait. Angie három napot tölt majd egy fedél alatt az anyjával, nagyon-nagyon hosszú ideje most először. Hirtelen az egész túl sok volt. – Akkor felejtsem el, hogy elhagyom őt? Talán nem szeretsz?

– Persze hogy szeretlek – mondta gyorsan Angie. Folyton ezt mondogatta Joelnek; túl gyakran is. Belinda azt javasolta volna, hogy ébresszen némi kételyt, tartson fenn egy kis titokzatosságot. Angie azonban nem folyamodott cselekhez.

Sokáig várt, hogy szívbéli barátra leljen, valakire, akinek mindent elmondhat. – De már késő van, és fáradt vagyok.

– Holnap aludj tovább – mondta Joel.

Joel sosem figyelt igazán, csak akkor, ha Angie pontosan azt mondta, amit hallani akart.

– Össze kell csomagolnom – mondta Angie. Joel üres tekintettel nézett rá. – Nantucketre megyek. Emlékszel? Kedden jövök vissza.

– Ez még inkább ok arra, hogy felmenjek. Hogy fogom kibírni a tested nélkül négy napig?

Angie azt kívánta, bár azt mondta volna, hogy „nélküled", ahelyett hogy „a tested nélkül". De aztán eszébe jutott, mi történt hat héttel korábban: amint Joel megtudta, hogy Deacon meghalt, bement a városba Angie-hez. A karjában tartotta, elnyelte a remegését; konyakkal kínálta; fürdővizet engedett neki, és a fürdőszoba padlóján ült, miközben végig fogta a kezét. Felvette a telefonját, és ajtót nyitott az aggódó (kotnyeles) szomszédoknak, és mindenkinek kedvesen, de határozottan elmondta, Angie még nem áll készen arra, hogy bárkivel is beszéljen. Ott állt mellette készenlétben, miközben Angie félbetörte a nagy becsben tartott fakanálgyűjteményét – némelyik darab több mint százéves volt – , míg végül mind ott hevert Angie konyhájának kövén, mint egy rakás tűzifa, aztán Joel összesöpörte a darabkákat. Leugrott a sarki boltba cigarettáért, utána pedig valahogy sikerült kinyitnia az óriási ablakot, ami már azóta be volt ragadva, hogy Angie beköltözött, és így anélkül tudott cigizni, hogy elhagyta volna a lakást. Joel figyelte, ahogy szétszedte a habverője karikáit, mely a végén már úgy nézett ki, mint valami borzalmas, posztmodern

virág. Nem mondta neki, hogy úgy viselkedik, mint egy őrült, nem mondta, hogy le kellene szoknia a dohányzásról, nem kérdezte, miért nem sír. Joel Tersigni mindent jól csinált, minden egyes dolgot, kivéve azt, hogy még mindig minden este hazament Doryhoz. De ennek most vége lesz. Most elhagyja.

– Parkolj le – mondta Angie. – Fent várok rád.

LAUREL

Hosszú listányi feladatot kellett még elintéznie, mielőtt Nantucketre repül reggel, mégis azon kapta magát, hogy a gondolatait eltereli a halvány rózsaszín boríték, mely az irathalom tetején hevert. Születésnapi üdvözlőkártya volt Deacontől, mely pontosan május 2-án érkezett meg; annak ellenére, hogy hányféleképpen hagyta cserben, a születésnapjára mindig emlékezett. Laurel túl elfoglalt volt ahhoz, hogy május 2-án nyissa ki, vagy az azt követő napokon, aztán május 6-án Deacon meghalt, és Laurel félt kinyitni, mert mikor megteszi, az lesz az utolsó alkalom, hogy hall felőle, és erre még nem állt készen.

Elszakította a tekintetét a borítéktól; majd a nap folyamán valamikor később kinyitja, döntötte el. Holnap visszautazik az időben. Azóta nem járt Nantucketen, hogy ő meg Deacon oly sok évvel ezelőtt szakítottak.

Laurellel szemben egy Ursula nevű nő ült, akinek három iskoláskorú unokája volt. Ursula és a gyerekek hajléktalanok voltak, és arra vártak, hogy Laurel szállást találjon nekik. Ursula lánya, Suzanne, a gyerekek anyja drogfüggő volt, aki ellopta Ursula összes földi javát, aztán meghamisította a lakbér csekkjeiket, és ezzel elérte, hogy kitegyék őket a Silverhead-projektből, ami lényegében lehetetlen volt.

Ursula elvette a bekeretezett képet Laurel asztaláról.

– Ez a barátja? – kérdezte Ursula.

Mikor először kérdezte meg ezt tőle egy ügyfél, elsápadt, de már olyan gyakran esett meg, hogy Laurel mostanra hozzászokott.

– Ő valójában a fiam – felelte. A fotón ő és Hayes volt látható a pályán egy Knicks-meccsen, a keretben kivehető egy szeletke Carmelo Anthony mezéből és egy erős karból.

– A fia? – kérdezte Ursula hitetlenkedve. – Pedig elég idősnek látszik ahhoz, hogy együtt legyen magával. Azt hittem, hogy maga is egy afféle puma.

– Nem – mondta Laurel. Allergiás volt erre a kifejezésre.

– Van férje? – kérdezte Ursula.

Laurel a számítógépe képernyőjét bámulta. Volt egy hotel a Százhatvankettedik utcában, ahová három éjszakára elszállásolhatná Ursulát és a gyerekeket. Ennek meg kell felelnie, és jobb is, mint a hajléktalanszálló.

– Jelenleg nincs – mondta Laurel.

– De férjnél volt? – kérdezte Ursula.

– Sok évvel ezelőtt – mondta Laurel. Úgy mosolygott Ursulára, hogy remélte, a hatására majd ejtik a témát.

– És akkor most elvált? – kérdezte Ursula.

– Igen. Elvált vagyok. – Azt nem említette, hogy a volt férje nem más, mint a séf, Deacon Thorpe. Amit tudni érdemes Laurel ügyfeleiről: rengeteget nézik a tévét. Lehet, hogy Ursula hűséges Deacon-rajongó, egy a millióból, akik zokogtak, mikor meghallották a halálának döbbenetes hírét.

– Megcsalta a férje? – kérdezte Ursula.

Laurel erre azt mondta:

– El tudom helyezni magukat egy szobában a Bronx Arms Hotelben szombatig, két franciaágy van, és egy kiságy. Ez hogy hangzik?

– Ne legyen zavarban – mondta Ursula. – Minden férfi csal. Ők ezt csinálják.

Laurelnek még öt másik családot kellett elhelyeznie a nap vége előtt, ám az Ursulával folytatott szerencsétlen beszélgetés hatására a gondolataiba merült.

„Minden férfi csal. Ők ezt csinálják."

Laurel megparancsolta magának, hogy ne gondoljon Deaconre. Ez szinte mindennap így volt az elmúlt hat hétben: Deacon beköltözött a gondolataiba, és nem volt hajlandó távozni, pont mint egy földfoglaló.

Kinyitotta a születésnapi kártyát. Snoopy volt rajta, ahogyan magasba emelt orral táncol, és az állt rajta: *„Valaki különlegesnek ma születésnapja van!"* A kártya belső részén Deacon szinte olvashatatlan kaparásával: *„Örökké tartó szeretettel, D"* aláírás szerepelt.

Örökké tartó szeretet: középiskola, Hayes, főzőiskola, az első tévéműsor, válás.

Laurel tudta, hogy a legtöbb ember itt megállna, de nem számít, hogy a kapcsolata Deaconnel milyen rossz irányt vett – és igazán rossz irányt vett a Belindával töltött első években –, mindig is a feltétel nélküli szeretet alapjára épült, melyet még fiatalon fektettek le. Laurel szeretete olyan alapvető dolog volt Deacon számára, mint a liszt meg a só a kamrájában. Mikor

Deacon visszaköltözött New Yorkba, Belinda pedig forgatott, Laurel alkalmanként összefutott vele egy italra a Raindance-ben. Azok az esték mindig ártatlanul végződtek, de Laurel imádta, hogy Deacon titokban tartotta őket Belinda előtt. Évekkel később, mikor Deacon és Belinda olyan durván összevesztek, és Belinda dühében elviharzott Los Angelesbe, na kit hívott Deacon?

Laurelt.

Ő meg Deacon öt napot töltöttek el együtt a Virgin-szigeteken. Ezt a titkot Laurel az élete árán is megvédte. Senki sem tudott róla – sem Buck, sem Hayes, senki. Laurel úgy képzelte el a titkot, mint egy obszidiánt, sűrűnek és feketének, mely az agya egy távoli kis zugában fészkelt. Időnként előbukkant, tett egy kört a fejében, és Laurelnek eszébe jutott a nap St. Johnon, a vitorlázás, a szex.

Később azonban, mikor Deacon már Scarlett férje volt, és ismét egy kisbaba apja, ő meg Laurel eljutottak oda, ahol végül minden elvált pár kiköt – a békéhez és, igen, a szeretethez, az egymás iránt érzett megbecsüléshez, a közös múlt miatt érzett hálához, és azoknak a dolgoknak a tiszteletéhez, melyeket megtanultak, és annak, ahogyan egymás mellett fejlődtek. Laurel úgy gondolta, hogy mindig is optimista volt, ami megkönnyítette, hogy Deaconnel eljussanak az igazi megbocsátásig. Az elmúlt tíz évben Laurel és Deacon hetente egyszer beszéltek, ünnepekkor találkoztak Hayesszel együtt, érzelmi támaszul szolgáltak egymásnak. Mikor Laurel véget vetett a legutóbbi kapcsolatának – Michael Beale-lel, a közvédővel, akivel a munkája révén találkozott –, Deacont hívta,

hogy elpanaszolja neki. Csupán néhány héttel a halála előtt Deacon felhívta Laurelt, és elmondta neki az egész hitvány sztorit a sztriptíztáncosról, a Saabról és arról, hogy Ellery az iskolában maradt, méghozzá olyan sokáig, hogy az igazgatónő már kénytelen volt felhívni Buckót.

Deacon azt mondta Laurelnek, hogy abbahagyja az ivást. Laurel pedig azt mondta, hogy erre a legjobb esélye egy programmal lenne – számtalanszor látta már ezt az ügyfeleknél is –, és hogy napi tizenöt anonim alkoholisták gyűlést tartanak a Hudson Street-i lakásától négy háztömbnyi körzetben. „Egyszerűen csak besétálsz – mondta Laurel. – Veled megyek."

„Á – mondta Deacon. – Majd egyedül megoldom."

Az *úgy nem fog működni,* gondolta Laurel, de nem mondta ki hangosan. Már megtanulta, hogy a kényszerítés nem válik be a függőknél. Deacon majd elmegy, mikor készen áll rá; elmegy, mikor a lehető legmélyebbre süllyedt.

Mikor Buck telefonált, hogy közölje, Deacon szívrohamban meghalt, Laurel azonnal azt gondolta: *kokain.* A toxikológiai jelentés szerint teljesen tiszta volt. Deacon odakint volt az Amerikai Paradicsom hátsó teraszán, cigarettázott, diétás kólát ivott, és nézte a naplementét, mikor a szíve megállt.

Újra elolvasta a kártyát: *„Örökké tartó szeretettel, D."* Laurel a kezébe temette az arcát, és hosszan sírt.

HAYES

Sula bátyjai el akarták vinni szigonnyal halászni; az ausztrálok azt akarták, hogy a sziklapad túlsó felén, a bal oldali beugró szakaszon szörfözzön. Hayes a sárga homokban akart feküdni Sulával, és be akarta lőni magát. Bőven volt kábítószer Nusa Lembonganban; egy drogbáró lakott a sziget másik felén, aki elfogta a Lombokból Jávába tartó szállítmányokat, és lefölözte azokat. A drogbáró amerikai dollárokat akart, Hayes pedig azt, hogy belőve maradhasson élete hátralévő részében.

Az apja másfél hónapja halott. Szívelégtelenség; Hayes dermesztőnek találta ezt a kifejezést. A halála hirtelen volt, váratlan, durva.

Hayes anyja összeomlott; a húga, Angie kedélytelen, élettelen, vak, süket és néma lett tőle; erre Buck telefonált, és ragaszkodott hozzá, hogy mindenkivel beszélnie kell, mint egy nagy család, „Deacon ügyeiről". Hayes először azt gondolta, Buck ezzel Deacon viszonyaira céloz, ami indiszkrétnek tűnt, de aztán arra jutott, hogy Buck a végrendeletre, a pénzre meg a többi dologra gondolt, ami akár reménysugár is lehetett volna, már ha figyelmen kívül hagyja Buck baljós hangját. Scarlett még mindig Savannah-ban volt – legalábbis Hayes *azt gondolta,* hogy Buck ezt mondta. Gyenge volt a térerő.

Ennek eredményeképpen Hayes holnap odarepül. New Yorkban száll le egy húszórás út után, aztán kocsival elmennek Angie-vel Nantucketre.

Semmi kedve nem volt az egészhez.

Úgyhogy most inkább nem is foglalkozott vele.

Hayes és Sula a hálószobában henyéltek, a családi épületkomplexum hat tíkfa házának egyikében. A szobában matrac hevert a földön, fehér selyemlepedővel borítva, mely gyorsan piszkossá vált a verejtéküktől, a sarokban pedig egy buddhista oltár állt. A szobát hervadó virág és rothadó gyümölcs szaga lengte be.

Sula családja – az apja és a három bátyja – a második leggazdagabb család volt Nusa Lembonganban, a drogbáró után. Sula Ausztráliában járt egyetemre, és tökéletes ausztrál akcentussal beszélte az angolt, ami elbűvölte Hayest. Velúrbarna bőre volt, és sziruposan barna szeme, és a lábujjai között lőtte be Hayest a legédesebb kábítószerrel, amit valaha ismert, eltekintve a tiszta ópiumtól, amit Csianghszi tartományban szívott, Kínában. A kínai öregember, aki odakínálta Hayesnek a pipát, néhány figyelmeztető szót is mondott (Hayes képtelen volt megérteni ezt a dialektust, de meg tudta mondani az öregember hangsúlyozásából, hogy figyelmeztetés volt). Valószínűleg ezt: „Ha egyszer kipróbálod, örökre a rabja leszel."

Rab.

Függő.

Kábítószeres.

Deacon halálának figyelmeztetésnek kellett volna lennie Hayes számára. *Gyere le a szerről! Gondoskodj magadról!* Csak egy testet kapunk egy életre, és Hayes szisztematikusan mérgezte a sajátját. Több zöldséget kellene ennie, gyakorolnia kellene a vinyasa jógát; fel kellene hagynia az összes gyógyszerrel, és az

alkoholfogyasztását is korlátoznia kellene egy pohár vörösborra szombat esténként. Végül is Hayesnek olyan élete volt, amiért a legtöbb ember ölne. Körbeutazta a földet, és beszámolókat írt a világ legjobb szállodáiról. Sárkányrepülővel érkezett meg a Six Sensesbe Ománban; uzsonnázott a Mount Nelsonban Fokvárosban egy Nelson Mandela melletti asztalnál; sült rizst reggelizett friss dinnyelével a Csaophraja-folyó partján a Mandarin Orientálban, Bangkokban. Cikkeket írt a lisszaboni Palacio Belmontéról, a velencei Palazzo Grittiről, a marrákesi La Mamouniáról, a koppenhágai Hotel D'Angleterréről. Hayes bárhol bárkivel szemben előnyre tehetne szert, ennek a sok izgalmas szépségnek már önmagában is elég hódítónak kellett volna lennie.

Nagyon óvatosnak kellett lennie; ha óvatos, akkor minden rendben lesz. Így racionalizált egy függő. Hayes felismerte ezt, miközben önmaga megnyugtatására használta ezeket a szavakat.

Megvolt, úgy nagyjából. Hat-hét órát is kibírt nélküle, aztán jött a viszketés. Olyan hévvel vakarta a bal lapockáját, hogy felszakította a bőrt. Az összes méretre szabott inge, melyeket Londonban készíttetett, most csupa vérfolt volt.

Sula felkelt az ágyból. A konyhába ment, hogy előkészítse a halat, amit a bátyjai fogtak ki; *satay* szósszal tálalja majd vacsorára. Hayes egy batikolt szárongot tekert a dereka köré, és kiment, hogy elszívjon egy kézzel sodort cigarettát. (Mindenképpen le kell szoknia a dohányzásról. Ebben egyetértettek Angie-vel.) Hayes figyelte a parton felé tartó ausztrál szörfösöket; a vizes szörfruhájuk úgy lógott le a

felsőtestükről, akár a levedlett bőr. Felvillanyozottnak tűntek, miközben a GoProjukat nézegették.

– Hé, haver! – szólt oda Hayesnek az egyik szörfös, egy Macka nevű kölyök. – Eszméletlen egy nap a mai, ember. Neked is jönnöd kellett volna.

Hayes már bánta a dolgot: ki kellett volna mennie szörfözni, vagy horgásznia Wayannal és Ketuttal, hogy ő is hozzájárulhasson a vacsorához; a konyhából, ahol Sula főzött, *őrületes* gyömbér- és szezámolajillat áradt.

Hayes azonban jobb szeretett a felhők hátán lebegni, és fentről lenézni a világra – a zöld vízre, a lengedező pálmafákra, a homokban nyargaló szellemrákokra.

Fent.

Még feljebb.

Sula kiszolgálta Hayest, a bátyjait, az apját és az ausztrálokat a közösségi asztalnál az udvaron, ahol élvezhették a tükröződő tavacskát és a szökőkutakat. Sula apja annyira gazdag volt, hogy felvett egy háromfős gamelán zenekart, amely esténként zenét szolgáltatott a vacsora mellé. A zenekar tagjai selyempárnákon ültek egy emelvényen, az udvar sarkában; fuvola és marimba hangja szállt a levegőben.

A halat banánlevelekben párolták, majd mogyorószószba mártották, és jázminrizs tetején tálalták. A heroin megszüntette az éhséget, kivéve a még több heroin iránt, Hayes mégis azon kapta magát, hogy falja ezt az ételt. A hal puha volt, a mogyorószósz forró és pikáns.

– Szóval akkor holnap itt hagysz minket, tesó? – Richard volt az, Macka haverja. Mohó pillantást vetett Sulára, miközben az

kirakta az asztalra a desszertet – egy tányér friss papáját, mangót, rambutánt, görögdinnyét és bébibanánt.

Hayes látta, mi fog történni. Ó elmegy, Richard meg rámozdul Sulára. Ez éppen elég felkavaró volt ahhoz, hogy Hayes átgondolja a terveit. Számos alaposnak hangzó kifogással előállhatna: az áthatolhatatlan hullámverés lehetetlenné tette, hogy Hayes elkapjon egy, a szárazföldre, Balira tartó csónakot; politikai zavargások törtek ki Jakartában, melyek amerikai újságírók ellen irányultak; rosszul foglalta le a jegyét a Szingapúrból a Heathrow-ra érkező járatra (még egyszer ellenőriztetnie kellett volna a dolgot az asszisztensével, Malloryvel), és így most nem tudott időben visszamenni az Államokba a nantucketi hétvégére. Sajnálja, hogy lemarad róla. Majd mindenkivel felveszi a fonalat később, a nyár folyamán.

Egyszerűen muszáj lenne megérteniük. Hayes a kiszámíthatatlan körülmények kegyeire volt bízva.

Scarlett sem megy, és ő Deacon *felesége.*

De Hayes képes lenne kihagyni Nantucketet?

Az apjára gondolt. Deacon nem volt tökéletes. Elhagyta őt és az anyját egy Belindával való mutatósabb élet kedvéért, de ahogy Hayes egyre idősebb lett, Deacon sokkal higgadtabb apává vált, és sokkal elérhetőbbé – mind érzelmileg, mind anyagilag.

Úgy egy évvel korábban, mikor Hayes drogozása komoly problémává vált – minden felesleges dollár, amit Hayes megkeresett, a dílerének, Kermitnek ment –, elmaradt s ohói lakása bérleti díjával. A lakás már így is túlzás volt, és azzal, hogy a kedvtelésből szerzett bevétele elment a drogozásra,

Hayes kénytelen volt Deaconhöz fordulni segítségért. Négyezer dollár havonta. Deacon szemrebbenés nélkül kiállította a csekkeket, anélkül hogy Hayesben rossz érzést keltett volna miatta. Deacon azt mondta: „Te egy feltörekvőben lévő ízlésformáló vagy. Nem élhetsz egy kis garzonban, Hell's Kitchenben." Majd még hozzátette: „Én mindig itt vagyok neked, bármire is legyen szükséged. Csak mikor már te magad is apa leszel, akkor döbbensz rá, milyen jó érzés kisegíteni a gyerekeidet."

Deacon tizenhárom éves volt, amikor az apja elhagyta őket, és soha többé nem tért vissza.

„Engem nem akartak a szüleim – mondta régebben Hayesnek. – Olyan volt, mintha arra vártak volna, elég idős legyek ahhoz, hogy gondoskodni tudjak magamról, hogy aztán továbbléphessenek."

Mikor Deacon ivott, a kezébe vette Hayes arcát, és azt mondta: „De én akarlak téged. Erre mindig emlékezz. A fiam vagy, és szeretlek, és annyira, de annyira büszke vagyok mindenre, amit csinálsz."

Deacon ezt mondta akkor is, mikor Hayes utoljára látta – a húsvéti vacsorán az étteremben. Mikor mindannyian elköszöntek egymástól odakint, a Madison Avenue-n a hűvös, tavaszi éjszakai levegőben, Deacon elkapta a harmincnégy éves fia arcát, és azt mondta: „Szeretlek, Hayes, és annyira, de annyira büszke vagyok mindenre, amit csinálsz." Homlokon csókolta Hayest, ami mindig is szokása volt – tinédzserként Hayes zavarba ejtőnek találta, most azonban, nos, bármit

megadott volna érte, hogy érezze az apja ölelését, az apja ajkát, ahogy a homlokához ér.

– Igen – mondta Hayes Richardnak. – Holnap elmegyek. – Ezzel Hayes felállt az asztaltól, és nagy léptekkel végigment az udvaron. Sula fejet hajtott az apjának, a bátyjainak és az ausztráloknak, majd utánament.

BELINDA

Nem csörrent meg a telefonja hét harmincig, ami L. A.-ben már elalvásnak számít. Mikor a keleti part felkelt, és mozgásba lendült, a nyugati partnak vagy követnie kellett, vagy lemaradt.

Belinda átfordult, hogy megnézze a kijelzőt. A férje volt az, Bob. Kentuckyban tíz harminc volt, egy pénteki nap, amikor Bob gyorsasági tréninget tartott az egyéves állatoknak. Ha most telefonál, akkor valami baj van. Belinda nem volt benne biztos, hogy képes lenne elviselni még több rossz hírt. Talán történt valami az egyik lánnyal? Csak nem már megint a szívbajt hozta a farm traktorja Bogárra, az ijedős appaloosára, aki aztán ledobta magáról Laurát, és körbevonszolta a kengyelbe akadt lábánál fogva a futtatóban? Vagy talán Mary szenvedett el egy fejbe rúgást?

A hír Deaconről hat héttel korábban olyan rettenetes sokként érte, hogy Belinda még most is alig tudott másra gondolni. Víziók gyötörték, hogy borzalmas, véletlenszerű csapások sújtják a többi embert az életében, akiket szeretett.

A telefonja továbbra is csak hápogott, mint egy kacsa. Talán Bob azért telefonált, hogy közölje vele, elhagyja Stelláért.

Vagy talán csak azért hívta, hogy elmondja Belindának, szereti, hiányzik neki, és nem tud nélküle élni.

Belinda felvette, de túl sokáig várt; a hápogás abbamaradt. Mielőtt még eldönthette volna, mit tegyen, Bob megint hívta. Ez nagyon rosszat jelent, következtetett Belinda. Bob Percil volt a

világ legkeresettebb televéridomárja, ő nem vesztegette az idejét arra, hogy másokat hajkurásszon.

– Halló? – szólt a telefonba Belinda, és nagyon igyekezett, hogy ne legyen hallható a hangjában az aggodalom. Kényszerítette magát, hogy ne gondoljon vissza a hat héttel korábbi telefonhívásra, de az mégis befurakodott az elméjébe: John Buckley hívta, hogy elmondja, Deacon szívrohamot kapott.

„Hogy érted, hogy szívrohamot kapott?" – értetlenkedett Belinda.

„Deacon halott, Belinda" – mondta Buck, aztán sírva fakadt, Belinda pedig még mindig nem igazán tudta feldolgozni a hallottakat. Túlságosan szörnyű volt.

– Kedvesem, hogy vagy? – kérdezte most Belinda Bobtól.

– Felébresztettelek?

Bob hangjában volt némi vádló él, gondolta Belinda, vagy csak túl érzékeny lenne? Bob minden reggel négykor kelt, ő így volt beállítva. Ha Belinda azt gondolta, hogy az, hogy feleségül veszi őt, egy híres színésznőt, majd megváltoztatja, akkor tévedett. És mégis, a tény, hogy nem volt hajlandó egyezkedni az életmódjával kapcsolatban, egyike volt azoknak a dolgoknak, amiket Belinda a legjobban szeretett benne. Bob nem alázkodott meg. Szerette őt, de nem nyűgözték le az olyan múlandó dolgok, mint a hírnév.

– Nem – mondta Belinda, bár a brekegő hangja hallatán Bob valószínűleg tiszta képet kapott arról, ahogyan még mindig a hatalmas ágyban terpeszkedett a lakosztályában, a Beverly Wilshire-ben, és nyilvánvalóan azt is feltételezte, hogy előző este Naomi Wattsszal iszogatott és szívott. – Valami baj van, édesem?

– Csak az történt, hogy elbeszélgettem Joannel – mondta Bob.

Joan Mrs. Greene volt, a házvezetőnőjük és dadusuk, a nő, akit kemény, amolyan tanárnős fából faragtak. Egy kicsit Betty Crockerre hasonlított, csak vékonyabb volt, acélkeretes szemüveggel. Belinda tudta, hogy Mrs. Greene keresztneve Joan, viszont, Bobbal ellentétben, neki sosem ajánlották fel, hogy a keresztnevén szólítsa Mrs. Greene-t.

– Valóban? – kérdezte Belinda. Úgy érezte, mintha dőlni kezdene az ágy. Mrs. Greene volt Belinda legkeményebb kritikusa. Folyamatosan kritizálta a nevelési módszereit, mindig is elégtelennek találta őket.

– Valóban – mondta Bob. – Tájékoztatott róla, hogy ezen a hétvégén Nantucketre mész. Mondtam neki, hogy biztosan téved, de erősködött, hogy így van.

– Jól mondta – felelte Belinda. – A megemlékezés lesz, a család szét fogja szórni Deacon hamvait. Ezt már mondtam neked, Bob.

– Én azt hittem, hogy L. A.-ben vagy, és dolgozol.

– Most ott is vagyok – mondta Belinda. – Ma este indulok a keleti partra.

Bob részéről csend, aztán egy sóhaj. Belinda elképzelte, ahogyan a hírt fogadta, fogai között egy szivarral. Belinda hallotta a lovakat a háttérben, a futtatóban. Elképzelte, hogy Bob megnézi Stella fenekét, ahogyan hetykén Skyrocket hátára pattan. Hét évvel korábban Belinda követelte, hogy Bob rúgja ki Carrie-t, amikor is felvette Jules-t. Mikor Belinda utasította, hogy rúgja ki Jules-t, felvette Stellát, aki messze a legvonzóbb volt a

három nő közül a dél-afrikai akcentusával és azokkal a nagy, zöld szemekkel, na meg azzal a fenékkel.

– És mi van a lányokkal? – kérdezte Bob. – Ma van az utolsó tanítási nap.

Belinda őszintén szólva csodálkozott, hogy Bob ezt tudja. A lányok, Mary, Laura és a napirendjük részletei Belinda hatáskörébe tartoztak.

– Nekik maradniuk kell – mondta Belinda. – Úgy értem, őket nem vihetem magammal.

– Miért nem? – kérdezte Bob. – Ők nem tartoznak a „családhoz"?

Belinda alig akarta elhinni, hogy Bob kötözködik vele. Deacon halott.

– Nem ahhoz a családhoz – mondta Belinda furfangosan. Számos kőszívű ribancot játszott már el annak idején, kezdve Lady Macbethtel tizedikben, aztán újra, húsz évvel később, a mozivásznon. A *Kleopátra* új verziójáért pedig Oscar-jelölést is kapott.

– Kik lesznek ott? – kérdezte Bob. Ha Belinda nem tévedett, akkor úgy tűnt, hogy Bob féltékeny. Lehetséges lenne?

– Nos, Angie, azt hiszem, és Hayes meg Laurel – mondta Belinda.

– Laurel utál téged.

– Tisztában vagyok vele, Bob.

Őszintén szólva Belinda megdöbbent, mikor Buck meghívta őt a megemlékezés hétvégéjére. Az első kérdése az volt:

„Laurel is ott lesz?"

„Igen" – mondta Buck.

A második kérdése már úgy hangzott:

„És tudja Laurel, hogy én is jövök?"

„Igen."

„És részéről rendben van?"

„Laurel felnőtt ember, Belinda" – felelte erre Buck.

Ez nem igazán volt válasz a kérdésére, bár akkoriban elfogadta annak. Talán Laurel érzései Belinda iránt – düh, neheztelés, sötét, mocskos gyűlölet – szertefoszlottak, mikor Deacon meghalt.

Mit számít most már a múlt?

Belinda visszagondolt az első alkalomra, mikor Laurellel találkozott. Elkísérte Deacont, hogy visszavigyék az akkor hétéves Hayest Laurel West 119th Streeten lévő lakásába. Késő ősz volt, és már négy harminckor sötétedett azon a vasárnap délutánon; Deacon és Belinda másnap Los Angelesbe repültek. Deaconnek mintha vegyes érzései lettek volna a távozással kapcsolatban – boldog volt, hogy új életet kezdhetett Belindával, és vigasztalhatatlan, amiért el kellett hagynia a fiát. Deacon úgy gondolta, rossz ötlet, hogy Belinda is felmenjen a lakásba, de Belinda ragaszkodott hozzá.

„Ha az életed része leszek, akkor találkoznom kell vele."

Ráadásul biztosra vette, hogy a hírneve majd megmenti. Laurel természetesen utálni fogja őt, de Belinda azt remélte, hogy egy kicsit el is kábul a sztártól. A legtöbb emberrel ez így volt.

Laurel kinyitotta a lakás ajtaját, mire Hayes rohant is a karjába. Laurel Hayes válla felett Belindára pillantott.

„Ne jöjjön be ide" – mondta.

„Belinda vagyok – mutatkozott be Belinda. – Belinda Rowe." A kezét nyújtotta.

„Maga egy tolvaj – közölte Laurel, miközben úgy bámult Belinda kezére, mintha az egy nyálkás csúszómászó lenne. – Egy szégyentelen tolvaj." Laurel ekkor Deaconre nézett. „Te se gyere be. Menjetek el. Kérlek, csak menjetek."

„Laurel…" – próbálkozott Deacon.

Belinda emlékezett, hogy a hangja remegett a sírástól, és tele volt megbánással, és még valami mással is. *Szeretettel volt tele,* döbbent rá most Belinda. De akkoriban, hála az égnek, ezt nem ismerte fel. Megfogta Deacon karját, és a lifthez húzta. Mikor már biztonságban lent voltak az utcán, Belinda mindössze annyit mondott:

„Csak dühös. Majd túlteszi magát rajta."

Belinda nem látta újra Laurelt egészen Hayes középiskolai ballagásáig. Laurel nem volt hajlandó szóba állni Belindával, még csak nem is köszönt neki. Gyilkos pillantásokkal teli délután volt, és Belinda megfélemlítve érezte magát – nem azért, mert tartott Laureltől, hanem mert tudta, hogy Laurelnek minden joga megvan gyűlölni őt. Belinda kihagyta a később Laurel lakásán rendezett partit; elment, és onnan egysaroknyira megcsináltatta a körmét, amíg Deacon tiszteletét tette.

A dolgok valamelyest jobban álltak, mikor Hayes a Vanderbilten diplomázott. Legalább elhangzott egy fagyos helló, és Laurel belement, hogy leüljön vacsorázni Belindával a Margót Cafében, habár az asztal hosszú volt, és tele Hayes főiskolai

barátaival, valamint Deacon és Angie is ott ült. Laurel az egyik végén foglalt helyet, Belinda a másikon, és mindketten ugyanabba az irányba néztek, így aztán nem kellett beszélgetniük. Vacsora után, miközben már mindenki indulni készült, Belinda összefutott Laurellel a női mosdóban, és a tekintetük egymásba fonódott a tükörben. Belinda elég bort ivott már ahhoz, hogy a félelme eltompuljon. Kész volt rá, hogy végre tisztába tegye a dolgokat. Laurel hosszan nézett Belinda szemébe, mielőtt enyhén elmosolyodott, talán annak a jeleként, hogy készen állt arra, hogy megbocsásson. De egy szó sem hangzott el. Laurel megmosta a kezét, kitépett egy papírtörlőt az adagolóból, majd távozott.

– Nem értem, miért sétálnál be önszántadból egy háborús övezetbe – mondta Bob. – Azt hittem, te a békét, a szeretetet meg a jógát hirdeted.

– Így is van – mondta Belinda. – De vannak enyhítő körülmények. Deacon halott, Bob.

– Beszéltél Angie-vel? – kérdezte Bob.

– Azóta nem, hogy visszament dolgozni – mondta Belinda. Az elmúlt hat hétben mindennap felhívta Angie-t, de Angie gyakran a hangpostára száműzte, ahogyan egy királynő vet tömlöcbe egy hitetlent – ami, mikor Belinda belegondolt, azt jelentette, hogy a dolgok kezdtek visszaállni a normális kerékvágásba. Belinda kapcsolata Angie-vel feszült volt egészen azóta, hogy Belinda feleségül ment Bobhoz, és rájött, hogy mégis lehetnek gyerekei.

„Nyilván én nem vagyok elég – dühöngött Angie. – Nyilván saját gyerekeket akartál, fehér gyerekeket." Belinda rámutatott, hogy Deaconnek is van másik gyereke, de ez süket fülekre talált. Angie elvakultan szerette az apját.

– Csak légy óvatos – mondta Bob. – Valószínűleg kérni fognak tőled valamit. Pénzt vagy valami szívességet. Vagy mindkettőt.

– Miért kell ilyen cinikusnak lenned? – kérdezte Belinda. – Ennyire lehetetlen, hogy valaki pusztán a társaságom miatt akarja, hogy ott legyek? Nem mindenki akar tőlem valamit, Bob.

– Ha úgy érzed, el kell menned – és nyilván ezt érzed –, akkor azt tanácsolom, búcsúzz el azoktól az emberektől, és egyszer s mindenkorra vágd el a köteléket, amely összefűz velük és azzal a hellyel. Ugyan már, Belinda, hiszen te nem is úszol!

– Majd találok más tennivalót – mondta Belinda. – Ahogy a múltban is.

– Ó, a múlt – mondta Bob. – Igazából erről szól ez a hétvége, nem igaz? A múlt újraéléséről. Hogy visszamenj a házba, amit Deaconnel osztottál meg.

Határozottan féltékeny, gondolta Belinda. Alig akarta elhinni. Némi diadalt érzett. A házasságuk tíz éve során mindig Belinda volt a féltékeny – egészen azóta, hogy először rajtakapta Bobot Carrie-vel a nyergeskamrában. Üdítő érzés volt hallani, hogy fordult a kocka.

– Jövő héten hazamegyek – mondta Belinda, igyekezve a legbefolyásosabb nőnek hangzani, akit a hátán hordott a föld. – Mrs. Greene majd intézi a lányokat.

– Mindegy – mondta Bob. Aztán letette.

Belinda a United Airlines éjszakai járatával repült Bostonba, első osztályon. Feltette a Dodgers-sapkáját és a Tom Ford napszemüvegét, bár lehetetlen volt elrejteni az eperszőke sörényét és a tejfehér bőrét. Mikor elfoglalta a helyét, a légiutas-kísérő szomorúan rámosolygott, és megszorította az alkarját.

– Részvétem – suttogta a légiutas-kísérő. – Mindannyian sírtunk, mikor hallottuk a hírt.

Részvét, nekem?, gondolta Belinda. Lehetséges lenne, hogy ez a légiutas-kísérő nem olvasta a *People* magazint már tíz éve? Amerikában mindenki tudta, hogy Deacon elvált Belindától, és feleségül vette a dadusukat, Scarlett Olivert.

Ők ketten viszonyt folytattak Deacon és Belinda házasságának utolsó éveiben. Elvitte Scarlettet a Virgin-szigetekre, miközben még mindig Belinda férje volt. Belinda megborzongott, mikor azokra az alkalmakra gondolt, amikor Deacon és Scarlett együtt utaztak azzal az indokkal, hogy Belindát látogatják meg a forgatáson.

„Scarlett is jön Nantucketre?" – kérdezte Buckot. Laurelt még csak elviselte valahogy, Scarlett viszont egész más dolog volt. Belinda képtelen lett volna egyetlen másodpercet is egy házban tölteni Scarlett-tel.

„Nem – mondta Buck. – Visszautasította a meghívást. Savannah-ban marad."

„Hát persze" – gondolta Belinda.

Scarlett inkább elrejtőzik a düledező családi lakban anyucival meg az elsőbálozó barátnőcskéi négyesfogatával, akik frissen nyomott zsebkendőkkel látják majd el Scarlettet. És a régi fiúja is

biztosan ott van – mi is a neve? Belinda nem emlékezett rá. Igyekezett mindent száműzni az elméjéből, amit valaha tudott Scarlettről. Scarlett egy előkelő, ízig-vérig déli lány volt, bár idővel elvesztette a világra rácsodálkozó ártatlanságát. Senki sem maradhatott sokáig ártatlan, aki beleszeretett Deacon Thorpe-ba.

Belinda Loganben átszállt egy Cape Air járatra, egy kilencüléses, kétpropelleres Cessnára. Abban a tizenöt évben, míg Nantucketre járt, az utazásnak ezt a részét kedvelte a legkevésbé. Hányszor vádolta meg azzal Deacont, hogy a halálát akarja! Belinda rettegett a kisméretű gépektől, annak ellenére is, hogy körülöttük nőtt fel. A nagyapja illegális repüléssel foglalkozott Iowa City külterületén, az apja pedig a légipostát szállította Kelet-Iowában; egy fagyos januári éjszakán érte a tüzes halál – eljegesedtek a szárnyak. Az egyetlen ok, amiért Belinda belement a repülésbe, az volt, hogy képtelen volt elviselni a gondolatot, hogy hajóval menjen. Belinda jobban rettegett a víztől, mint a tűztől és a földtől.

Bob nem értette, miért döntött úgy, hogy Nantucketen tölti a hétvégét (*azokkal* az emberekkel, *azon* a helyen), mikor fél a víztől. Válaszolhatta volna azt, hogy az első felnőtt párkapcsolata során James Brinegar rendezővel, elutazott Aspenbe, Jackson Hole-ba, Sun Valley-be, Telluride-ba, Whistlerbe, Vailbe, Breckenridge-be, Altába, Snowbirdbe és Tahoe-ba, mindezt azért, hogy Jamie egyre magasabb és nagyobb kihívást jelentő hegyeken síelhessen. Ő, Belinda a kis

házukban ült, meleg sínadrágban, egy Fair Isle pulóverben és egy szőrmés peremű csizmában, miközben forró puncsot ivott, és a tűz előtt olvasott, *ahogyan azt kell.* Azt is válaszolhatta volna, hogy az elmúlt tíz évben egy lovasfarmon élt anélkül, hogy egyszer is lóra szállt volna. Belinda mindenféle tehetség nélkül nőtt fel, azt leszámítva, hogy képes volt eljátszani, hogy tehetséges. Színésznő volt!

Belinda nyolc másik ember társaságában felszállt a gépre; egyikük sem tűnt a legkisebb mértékben sem aggodalmasnak amiatt, hogy esetleg légörvénybe keverednek, és lezuhannak. Becsatolta magát, és hallgatta, ahogyan a (női) pilóta a vészkijáratokról szövegel, és hogy mi a teendő, ha vízen landolásra kerül sor.

Vízen történő landolás esetén Belinda megfulladna. Sosem tanult meg úszni.

„Sosem tanultál meg úszni?" – döbbent meg Deacon sok évvel ezelőtt, mintha Belinda legalábbis azt mondta volna, hogy sosem tanult meg citerázni.

A gépek manapság már nem zuhannak le, gondolta Belinda. Hacsak nem terelik el őket, vagy babrálnak vele valamit a terroristák. Körülnézett. Látott egy férfit piros rövidnadrágban, kék-fehér csíkos flanelingben és félcipőben; egy komoly külsejű szőkét huncut könyvtáros szemüvegben; egy nyolcvanas éveikben járó párt, akiknek a bőre olyan barna és ráncos volt, akár a dohánylevél. Mindenki kellőképpen protestánsnak és keleti partinak látszott. Valószínűleg mind képesek voltak megkötni tízféle hajós csomót is, és baromi jó gin-tonikot csináltak. Itt nem voltak terroristák.

Belinda bevett egy Ativant víz nélkül, melyet diszkréten húzott elő a táskájából. Egyik utas sem mutatta nyíltan, hogy felismerte volna, de gyanította, hogy legalább a fele tudja, ki ő, csak túl jól neveltek ahhoz, hogy megbámulják. De ha mondjuk a huncut könyvtáros látta volna, ahogy beveszi az Ativant, akkor könnyűszerrel találhatná magát a *National Enquirer* címlapján, mint gyógyszerfüggő.

Belindát némileg vigasztalta az a tény, hogy a pilóta nő. Azt képzelte, hogy Mrs. Greene vezeti a gépet. Mrs. Greene túlságosan kompetens ember volt ahhoz, hogy valaha is hagyja lezuhanni.

Felpörgött a motor. A gép nekilódult, csak gyorsult és gyorsult, és aztán… felszállt.

Június 18., szombat

ANGIE

Egész éjjel bekapcsolva hagyta a telefonját, arra várva, hogy halljon Joel felől – azt mondta, abban a másodpercben közli a dolgot Doryval, amint belép az ajtón –, de még nem hívta. Lehet, hogy meggondolta magát, és egyszerűen lefeküdt, aztán meg úgy döntött, majd akkor mondja meg Dorynak, mikor felébredtek.

Fél tizenegykor, mikor még egy szót sem hallott felőle – nem hívta, és SMS-t sem küldött –, Angie lement a sarki közértbe cigarettáért. A városi utcák olyanok voltak, mint a katlan. Megérkezett a nyár, akár egy lihegő kutya.

Mi történhet éppen New Canaanban?

Angie a telefonját bámulta, szuggerálta, hogy csörrenjen meg. Elképzelte, hogy Joel és Dory üvöltöznek egymással, és Dory belehány a hálószobájuk kalapdoboz alakú vécéjébe. (Joel elárulta, hogy Dory evészavarral küzd, ez volt az oka annak, hogy olyan pálcika volt.) Elképzelte, ahogy Dory követeli, Joel árulja el a *valódi* okát annak, miért hagyja el. Vajon szóba kerülne Angie neve? Dory felhívná Belindát? Nem, Belindát nem: túl híres ahhoz, hogy zavarja, még akkor is, ha a lánya tűrhetetlen viselkedéséről van szó.

Angie nem hívhatta fel Joelt, és SMS-t sem írhatott neki. Joel azt állította, Dory „furcsán" viselkedett, mintha már tudná. Mi van, ha tényleg tudott róluk? Mi van, ha Joel megpróbálta

elhagyni, de Dory könyörgött, hogy maradjon? Ha bocsánatot kért, amiért elhanyagolta, amiért lefoglalta a munkája, amiért a fontossági sorrendben még a család kutyája is előbbre került a férjénél? Mi van, ha Dory mindent újra akar kezdeni, és felajánlja, hogy amint a fiúk elmennek a táborba, ő meg Joel elmehetnének nyaralni, csak kettesben – a Yellowstone-ba, Bar Harborba. Joel és Dory majd terápiára kezdenek járni, és helyrehozzák a dolgokat. Akkor Joelnek szakítania kellene Angie-vel. Joel és Dory elkezdenének rendszeresen templomba járni – a Szent Márk episzkopális templomba –, és Joel önként jelentkezne felolvasónak. Egyenesen és tisztességesen állna a pulpituson.

Angie végül megadta magát az éhségnek, és elsétált a sarokra, a burmai étterembe enni egy kis *momó*t. Leült az egyik ragadós asztalhoz, befalt két adagot, aztán hányingere lett. Utálta, hogy ennyire *lányosan* viselkedik.

A feje megállás nélkül kavargott – Joel, Deacon, Dory, Belinda, Deacon, Deacon, Deacon –, aztán semmi. Túl sok gondolata volt egyszerre; így aztán nem volt egyetlen gondolata sem. Erezte, hogy lassan egy nagy, önsajnálattal teli tóba zuhan. Az apja halott.

Volt néhány „apuci kicsi lánya" emléke: Deacon a kezét fogja, miközben átvágnak a Broadwayn a Zabar'sba, ahol, magától értetődően, Angie egy fekete-fehér sütit kér, Deacon pedig megkóstoltatja vele az olívabogyót. Vagy amikor Angie Deacon válláN ül a San Diegó-i állatkertben – egy egész napos kiruccanás volt ez L. A.-ből, ahol az anyja dolgozott –, hogy jobban lássa a zsiráfokat. De Angie többnyire idősebbként emlékezett magára,

tizenhárom-tizennégy évesként, és nem Deacon kicsi lányaként, hanem a segédjeként, a tanítványaként. Mindig Kishavernak hívta őt, kivéve mikor a konyhában voltak, ott egyszerűen csak Thorpe-nak szólította – és miután Angie elvégezte a Culinary Institute-ot, Thorpe séfnek. Deacon volt az, aki megtanította Angie-nek, hogyan kell omlettet készíteni (ne legyenek benne barna foltok, különben mehet a kukába), hogyan kell olyan szuflét készíteni, ami nem esik össze, hogyan kell a csirkét aranybarnára és szaftosra sütni. Sehol sem szeretett annyira lenni, mint a konyhában Deaconnel.

Ahogy felment a lakásához vezető lépcsőn, a látása kezdett elhomályosodni. Majd rásült a farmere. Mikor az ötödik lépcsősort rohamozta meg, mintha egy férfi flip-flopba bújtatott lábát látta volna kikandikálni a lakása ajtaja előtt. Ki nem állhatta ezt az épületet: hajléktalanok járkáltak be az utcáról a postással mindennap, vagy végignyomták az összes kapucsengőt, abban a reményben, hogy valaki alulmarad a közönnyel szemben, és beengedi őket. De csak kevesek mentek fel a hatodik emeletre.

Joel lenne az? Angie megkönnyebbülésében megenyhült.

Szerette Joelt.

Mikor azonban elért a lépcső tetejére, rájött, hogy a férfi nem Joel. Ennek a férfinak bozontos haja volt, és többnapos borostája. Ökölbe szorította a kezét, bár nem volt elég ereje – sem testileg, sem mentálisan –, hogy bárkit is leküzdjön.

A férfi tekintete összeakadt Angie-ével, és abban a tekintetben Angie az apját látta. Az arc láttán, mely majdnem megegyezett Deaconéval, azt gondolta: *farkasember, hasonmás,*

szellem, reinkarnáció. Deacon ennek az utcán élő drogosnak a képében tért volna vissza?

– Angie? – szólalt meg a férfi.

Angié szeme elkerekedett.

– Hayes? – kérdezte döbbenten. *A testvérem. Vagyis lényegében a féltestvérem,* gondolta, *bár Deacon a féltestvér szót is felvette az ostoba szavak listájára.*

A mindenit, borzalmasan nézett ki.

Hayes felugrott, és hevesen magához ölelte Angie-t, aztán meg sírva fakadt. Angie ezt irigyelte tőle.

– Jól van – mondta Angie. – Menjünk be. – Kiszabadította magát Hayes szoros öleléséből, és kinyitotta a lakás ajtaját. – Teljesen kiment a fejemből, mikor érsz ide. Egészen máshol járt az eszem. Hogy jutottál be az épületbe?

– Elmagyaráztam, ki vagyok – mondta Hayes. – Deacon Thorpe fia, a te bátyád. A 3B lakásban lakó hölgy ismer téged.

– Igen – mondta Angie. – Mrs. Lopresti.

Hayes tényleg rettenetesen festett. Angie alig ismert rá.

Ő meg Deacon (képtelen volt szétválasztani a személyüket, egyelőre nem ment) alkalmanként fényűző életet éltek – minden este tizenöt-húsz percig, a szerviz alatt, mikor kivonultak a vendégtérbe, hogy üdvözöljék a VIP-vendégeket. Egy sor jótékonysági vacsorát is vállaltak – eseményeket a James Beard Alapítványnak és más elit séfek kedvenc jótékonysági szervezeteinek. De abban egyetértettek, hogy az életük – sem báj, sem kifinomultság tekintetében – nem fogható Hayes életéhez. Hayes körbeutazta a földet a Singapore Airlines vagy Emirates kabinjaiban, miközben Dóm Pérignont iszogatott, és libamájat

evett. Mikor pedig leszálltak, magánsofőr vitte a világ legjobb hoteljeibe. Saját asztala volt a Tiffin Roomban a Rafflesben, és egyszer a Burj Al Arab egyik lakosztályából hívta fel Angie-t, Dubaiból, ahol négy komornyik szolgálatát élvezte éppen, köztük egy „fürdős komornyikét" is, aki ötven különböző fürdősót kínált neki a világ minden tájáról, rózsaszirmokkal, egy pohár hideg, remek évjáratú Krug és eper kíséretében.

„Azért hívtál, hogy dicsekedj?" – kérdezte tőle akkor Angie.

„Nem – mondta Hayes. – Azért hívlak, mert hiányzol."

Angie és Deacon abban is egyetértett, hogy Hayes nagy seggfej tudott lenni, de attól még édes és őszinte lélek volt, aki mindig Angie tudtára adta, mennyire szereti. Nem volt semmi „fél" a kettejük testvéri kapcsolatában; Hayes úgy bánt Angie-vel, mint egy igazi édestestvérrel, amióta csak az eszét tudta.

– Mi történt veled? – kérdezte Angie. – Úgy nézel ki, mint egy hulla.

– Köszi – mondta Hayes. Ledobta magát Angie kanapéjára, és belenyomta a fejét a tollas párnákba. – Az történt velem, hogy hazavonszoltam a seggem egy Bali melletti szigetről. Csónakkal elmentem Nusa Duába, aztán meg busszal Denpasarba, utána meg egy kisrepülővel Jakartába, és onnan egy újabb kisrepülővel Szingapúrba, ahol várakoztam egy ideig, aztán elrepültem Londonba, és onnan meg ide. Nem aludtam már, nem is tudom, talán úgy huszonnégy órája.

– Ó – mondta Angie. Megkönnyebbült Hayes válaszától. Nem lehetett megkülönböztetni egyetlen Ludlow Street-i tolvajtól sem, ráadásul eszeveszetten vakarta a vállát, amitől megszólalt a vészcsengő Angie fejében.

– Már összecsomagoltam – mondta Angie. – Indulhatunk? – Lelkesen mondta ki a szavakat, a Joel miatti idegessége ellenére is – miért nem hívta még? –, és azon tény ellenére, hogy Hayes úgy nézett ki, mint aki csak arra áll készen, hogy elinduljon kivinni a szemetet a hajléktalanszállón.

– Irány a Hoicks Hollow Road – mondta Hayes. – A második otthonunk.

– Ahol majd a nantucketi életet éljük – tette hozzá Angié.

LAUREL

Amerikai Paradicsom: pontosan olyan volt, amilyennek az emlékeiben élt. Fogalma sem volt, mit kezdjen a zavaros érzések bőségszarujával, amit éppen megtapasztalt. Ahogy befordult a felhajtóra a reptéren bérelt, cseresznyepiros dzsippel, mélyen beszívta a levegőt. Ez az ó'háza volt, a *kettejük* háza, a ház, amit ő és Deacon együtt választottak ki, a ház, amire nem tellett, de Deacon annyira vágyott rá – „Hoicks Hollow Road! – kiáltotta akkor –, maga a varázslat!" –, hogy Laurel végül engedett.

Három idilli nyarat töltöttek el együtt a házban, olyan nyarakat, melyekről az emberek dalokat írnak. Hayes még kicsi volt, négy, öt, hat, és a nyaralás elején még pufók kisfiú, aki a nyár végére barnára sült, mint a mogyoró, és szőke, lényegében már fehér tincsekkel. Az utolsó nyáron pedig megtanult biciklizni is. Laurel látta maga előtt, ahogy a kerekek először imbolyognak, majd összeszedi minden ügyességét, hogy egyenesben tartsa a biciklit, miközben elteker a Hoicks Hollow Roadon.

Hordtak ők hárman egyáltalán cipőt a nantucketi tartózkodásuk alatt? Csak este, mikor bementek a városba fagyizni, és még nyaranta egy-két alkalommal, mikor Deaconnel fizettek a kis, fogszabályzós Charitynek az utcából, hogy vigyázzon Hayesre, amíg ők beugranak a Thirty Acresbe egy italra. Az idő többi részében a homokbuckákon átgázolva sétáltak le a partra. Úsztak, szunyókáltak, és egyszerű, zsírpapírba csomagolt

szendvicseket ettek, Laurel pedig regényeket olvasott a pokrócon fekve, miközben Deacon azt tanítgatta Hayesnek a víz szélén, hogyan kell kacsázni.

A későbbi nyarak során elvitték Hayest kenuzni a Seasachacha-tóra. Mindig a parton maradtak, hogy kiélvezzék az arany órát, mikor a nap már elég mélyre bukott a horizonton ahhoz, hogy a víz aranylóan csillogjon, és minden úgy fessen, mintha mézbe mártották volna. Aztán ott volt a verseny a kinti zuhanyhoz; az utolsónak érkező félúton kapott egy hideg löketet. A legtöbb estén Deacon halat grillezett, amit napkeltekor vásárolt a halászoktól a Straight Wharfon. A halat főtt édeskukoricával és a Bartlett's farmról származó paradicsommal ették, és zöld salátával meg egy kis fűszeres zsemlével a Something Naturalból.

Mindenhová biciklivel mentek; Deacon biciklijén volt egy pótülés Hayes számára, Laurel biciklijén pedig egy fonott kosár, hogy vadvirágot vehessen a nőtől, aki a sconseti körforgalomnál árulta a csokrait. Egyszer éppen felfedezőúton voltak, mikor rábukkantak egy feketeáfonya-bokrokkal teli szakaszra. Addig ették a gyümölcsöt, míg már lila lett tőle a nyelvük.

A második nyaruk alkalmával Deacon vett egy 1946-os Willys dzsipet, ami úgy nézett ki, mintha a *Hogan hőseiből* származott volna. Majdnem olyan volt, mint az a dzsip, amelyikben Deacon az apjával utazott az utolsó együtt töltött napjukon. A dzsip régi volt, nagyon alapvető felszereltséggel – inkább volt gokart, mint kocsi, de valahogy mégis mindig elindult. Nem volt benne biztonsági öv, ezért Laurel az ölében

szorongatta Hayest, és így zötyögtek hármasban, miközben Laurel hosszú haja összevissza repkedett a szélben.

Minden este úgy nézték a naplementét, mint egy Broadway-előadást, korán elfoglalták a helyüket a hátsó teraszon, borral és egy üveg sörrel felszerelkezve, Hayesnek egy doboz állat formájú keksszel, hogy vacsoráig ne legyen éhes. Mikor a nap lenyűgözött az udvarukból nyíló látvány – a golfpálya, a világítótorony, a lápvidék – felett, lelkesen tapsoltak. És sosem hagytak ki egyetlen vihart sem. Laurel emlékezett rá, hogy az éjszaka közepén felébredt, és kirohant az egész házat körülfogó, sötét verandára, hogy nézze, ahogy az eső függönyként hullik alá, és villámok táncolnak az óceán felett. A jóval fiatalabb, optimistább énjét lenyűgözte a sziget lélegzetelállító, természetes szépsége. A jóképű és tehetséges férje és az imádni való kisfia kezét fogva azt gondolta: *Én vagyok a legszerencsésebb nő a világon.*

Most örült, hogy néhány órával Buck előtt érkezett meg a szigetre. A házba való visszatérés olyasmi volt, amit egyedül kellett átélnie.

A ház belül semmit sem változott, még két nagyon erős nő befolyása alatt sem. Laurel azt feltételezte, Belinda majd felfogad pár építészt, festőt meg burkolót, hogy renoválják a fürdőszobát, és Philip Bergeront, a lakberendezőjét, hogy kiválasszon pár új szőnyeget és anyagot, meg dekorációs elemeket, ezáltal lerombolva a ház egyszerű tökéletességét, és meggyalázva mindazt, amit Nantucket képvisel.

Ám csodák csodájára Deacon betartotta az ígéretét: semmit sem lehet megváltoztatni a házban, hacsak nem úgy ítélik meg, hogy szükséges a ház megmentése szempontjából – egy új tető,

egy korszerűbb víztisztító rendszer. Ellene volt minden „újításnak", ehhez a filozófiához azóta is tartotta magát, hogy Scarlettből a harmadik Mrs. Thorpe lett. Ennek köszönhetően a ház éppen olyan kopottasan festett, mint 1986-ban, amikor Laurel először látta.

Felment az emeletre, magába szívta a látványt: az éjjeliszekrényeket, tetejükön a hímzett alátétekkel, egy vázát, benne egy csokor poros, műanyag margarétával, a könyvespolcokat zsúfolásig tömve puhatáblás regényekkel – Peter Benchley, Robert Ludlum, Judith Krantz. Ugyanazok a megfakult vízfestmények lógtak a falakon az előző tulajdonos, Mrs. Innsley által készített amatőr olajfestmények mellett. A folyosón, a lépcső tetején volt egy Nantucket-, egy Martha's Vineyard- és egy Cape Cod-térkép úgy 1938 környékéről. Ott voltak még a régi, kagylókkal teli kosarak, a befőttesüvegek tele tengeri üveggel – valószínűleg már harminc éve érintetlenül. Az ágyakra pontosan ugyanazokat a vékony ágytakarókat terítették a csupasz matracon egymásra halmozott takarók fölé. Laurel őszintén remélte, hogy a lepedőket azért lecserélték.

Sajátjának kiáltotta ki a legnagyobb hálószobát. Ez volt az a szoba, amelyikben ő és Deacon minden este aludtak az alatt az egyetlen vékony pamuttakaró alatt, amelyet egész nap a szárítókötélen szellőztetett, amitől lóhere- és napfényillata volt. Laurel elfoglalta a szobát, mert volt olyan előrelátó, hogy elsőként érkezzen – és minden jó a győztest illeti meg. Ez volt az egyetlen szoba, amelyben franciaágy állt, és saját fürdőszobával rendelkezett. A szomszédos szobát kijelölte Bucknak; kétszemélyes ágy volt benne, csavart fejtámlával és lábbal. Buck

magas volt, átlósan kell majd feküdnie, de Laurel nem volt hajlandó lemondani a franciaágyról, még az ő kedvéért sem. Az összes többi szobában ikerágyak álltak, mintha a ház korábban zárda vagy kolostor lett volna.

A folyosó végén volt Hayes szobája a vitorlásos tapétával.

Angie szobájának rózsaszín tulipános volt a szegélye, amely már pergett le a plafon mentén, és egy régi, viktoriánus babaház .Ilii benne. Az a babaház már akkor itt volt, mikor Laurel és Deacon megvették az Amerikai Paradicsomot; az egyik Innsley lányé volt.

Laurel leguggolt, hogy szemügyre vegye az aprócska bútorokat: egy hűtőt, melyet kinyitva egy tucat apró műanyag tojást lehetett látni kartondobozban, és egy pizzát, ami akkora volt, mint egy tízcentes enne; a zongorát; a fehér baldachinos ágyat a háromszög alakú padlásszobában, a baldachint most belepte a por. Laurelnek eszébe jutott, hogy az ingatlanos a vásárláskor azt mondta, a babaház a legértékesebb dolog az egész házban, Laurel pedig remélte, hogy egy nap születik egy kislányuk, aki majd játszhat vele.

Ez sosem történt meg, hála Belindának.

A következő szoba keskeny és zsúfolt volt. Ez volt valaha a dada szobája, melyben egy Clara nevű nő lakott, aki évtizedekkel ezelőtt Innsley-éknek dolgozott. Laurel majd oda dugja be Belindát.

És végül a folyosó végén volt található a „jó" vendégszoba – antik poggyásztartó volt benne hímzett szalagokkal, egészen hátradugva a szekrényben, valamint Eastlake ágyak a hozzájuk illő tükörrel – Scarlettnek és Ellerynek, ha mégis eljönnek.

A ház pont elég nagy volt ahhoz, hogy elférjen benne Deacon teljes, sokszínű családja. Vajon mit gondolt volna arról, hogy mind itt vannak így, együtt? Valószínűleg fogta volna Buckot, és indultak volna a bárba.

Laurel elmosolyodott. *Deacon.*

Talált egy fehérneműs szekrényt tele lepedőkkel, és kimosott hat garnitúrát azzal a gondolattal, hogy a legkopottabb majd Belinda ágyára megy. Elzarándokolt az élelmiszerboltba, ahol szinte elveszett a felvágottat, bing cseresznyét és jégkrémet vásárló, napbarnított, homokos lábú családok között. Siralmasan nem idevalónak érezte magát. Egy gyászoló családnak vásárolt be – mit vegyen, banánt? Egy egész ananászt vagy mézharmat dinnyét? Muszáj volt enniük, és az aznapi vacsora az ő dolga volt, így hát Laurel megpakolta a bevásárlókocsit: kávé, tej, vaj, szendvicskenyér, mogyoróvaj, hasábburgonya, szőlő, három cukkini, fokhagyma, egy doboz koktélparadicsom, zöld saláta. Belinda vegán? Valószínűleg. Laurel betett még egy roston sült csirkét, steaket, tojást, egy tömb drága parmezán sajtot, egy rúd drága olasz szalámit. Vett még fagyasztott fokhagymás kenyeret és virslis kiflit. A boltban dermesztő hideg volt, és Laurel azt képzelte, ez Deacon rosszallásának a jele.

Fagyasztott fokhagymás kenyér?, hallotta Laurel a korholását.

Többé nincs beleszólásod, gondolta, és elindult a kasszánál álló sor felé.

A következő megálló az italbolt. Vett egy rekesz St. Pauli Girlt, mivel Buck is jön, és egy láda bort mindenki másnak – hat üveggel a Cloudy Bay sauvignon blanc-ból, amiről tudta, hogy Deacon imádta, és hat üveggel a Luigi Bosca Malbecből, amit Hayes szerettetett meg vele.

Képes lesz túlélni a hétvégét, amíg kellően fel van fegyverkezve.

———

Laurel megkönnyebbült, mikor Buck megjelent; vele megoszthatja a gyász elviselhetetlen terhét. Buck magas és sovány volt, az arca még mindig kisfiús a tisztán csillogó, zöld szemével és a gyerekkori szeplők maradékával, vörös haját néhány ősz hajszál tarkította, melyek, amennyire Laurel tudta, csak az elmúlt hat hétben jelentek meg. Öltönyben és nyakkendőben érkezett Nantucketre, amitől Laurelnek nevetnie kellett. Buck szigorú, szabálykövető ír katolikus családban nőtt fel Manhattanben, az Upper East Side-on. A viselkedése olyan egyenes és korrekt volt, mint az utcák rendszere ott, ahol felnőtt; a laza szó nem szerepelt a szótárában. Az egyetlen laza dolog vele kapcsolatban a Deaconnel való barátsága volt.

Laurel kiment a férfival a hátsó teraszra, mely majd egy méterrel magasabban emelkedett az udvar szintjéhez képest, melyet pirók-ujjasmuhar és bozótos borított, de a szigetre nyíló kilátás lenyűgöző volt. Ehhez képest a szomszéd háza most már modern és mutatós volt, medencét is építettek hozzá.

Mindketten a piknikasztalra néztek: itt találtak rá Deacon holttestére. A férfi a naplementét nézte; olyan hagyomány volt

ez, melyet ő és Laurel még egy örökkévalósággal ezelőtt kezdtek el.

Laurel szinte látta maga előtt: hátradőlve, szétvetett vagy lazán keresztbe vetett lábbal ül, egyik kezében cigarettával, a másikban itallal. Az ital egy diétás kóla volt. Annyira vigyázott az alkohollal és a drogokkal – de ironikus módon a végén ez nem számított.

– Üljünk le a lépcsőre – javasolta Laurel. Buck egyetértően bólintott. Megállt, hogy levegye a kabátját, majd gondosan összehajtva rátette egy székre, aztán meglazította a nyakkendőjét, és könyékig feltűrte az ingujját. Laurel nem hitte, hogy valaha is látta volna ilyen *alulöltözött* állapotban John Buckley-t. Leült mellé, és a vállára hajtotta a fejét. Buck szorosan magához húzta. Laurel már el is felejtette, milyen jó érzés, mikor egy férfi a karjában tartja; jó Ideje nem történt ilyen. Nap mint nap megölelték a gondozása alá tartozó hálás anyukák és tucatnyi gyerek, és átlagban hathavonta elment egy randira is. Az asszisztense, Sophie készített neki egy adatlapot a Match.com-on, de Laurel kiábrándítónak találta a felhozatalt. Olyasvalakire vágyott, aki erős és könyörületes – a könyörület kötelező elem volt Laurel életében. Olyasvalakire vágyott, akinek van munkája, korban illik hozzá, és tele van élettel. Miután kizárta azokat a férfiakat, akiknek az adatlapján szerepelt a „fantáziafoci", szinte senki sem maradt. – Mihez kezdünk most? – kérdezte Laurel.

– Nem igazán tudom – mondta Buck.

Buck elveszettnek és távolinak hangzott, mint egy kisfiú, aki egy vacakul összetákolt tutajon sodródik lefelé a folyón. Laurel

felemelte a fejét, és ránézett. Buck szeme vörös volt, tele könnyel. Laurel korábban sosem látta sírni Buckot, egészen hat héttel ezelőttig; nem is képzelte, hogy képes ilyesmire. Ezzel szemben Deacon állandóan sírt. Sírt, mikor Hayes megszületett, sírt, mikor elmondta Laurelnek, hogy elhagyja őt Belinda Rowe-ért, sírt 1986-ban is, mikor a Giants nyerte a Super Bowlt. Sírt, mikor a nővére, Stephanie elhunyt mellrákban, és négy évvel később is, mikor az anyja halt meg, még úgy is, hogy az anyja elhagyta. Deacon zsigeri bánatot cipelt magában: az apja elhagyta, az anyja elhagyta. Laurel azóta tudott erről, hogy először beszélt vele a Dobbs Ferry Középiskola menzáján – Deacon egymagában ücsörgött, és egy lyukas nyakú Black Sabbath-os pólót viselt. Laurelnek sosem sikerült megszabadítani a szomorúságától. Nagyon sikeressé és népszerűvé vált – Emmy-díjra jelölték, főzött Bush elnöknek, aztán meg Obama elnöknek –, de ez sem űzte el a démonait.

– Szeretett téged – mondta Laurel Bucknak. – Szerencsés volt, hogy olyan barátja volt, mint te.

– *Téged* szeretett – mondta Buck. – Sosem fogom megérteni, miért hagyott el.

– Nagyon édes vagy, hogy ezt mondod, Buck – mondta Laurel.

– Komolyan mondtam – mondta Buck. – Ha nem a legjobb barátom lett volna, magam csíptelek volna fel.

Laurel halkan felnevetett, de mikor a tekintetét Buckra emelte, Buck arckifejezése komoly volt. Felé hajolt, és Laurel egy pillanatra azt gondolta, hogy megcsókolja úgy, ahogy egy férfi csókol meg egy nőt.

– Helló! – kiáltotta egy női hang.

Micsoda?, gondolta Laurel. *Hogy Buck érezne valamit irántam? Nem.* Elhúzódott a férfitól, és felállt.

– Várj egy percet. Azt hiszem…

– Helló! Helló!

Laurel csattogó lépteket hallott a házban, majd néhány pilláim Ital később szalmakalapos, macskaszem fazonú napszemüveget viselő nő lépett ki a teraszra.

Belinda.

Laurel tudta, hogy úton van idefelé, mégis úgy érezte, siralmas, mennyire nem volt felkészülve a sokkra, hogy újra látja.

Buck is felállt, és megfordult.

– Helló, Belinda! – mondta.

Belinda drámai sóhaj kíséretében mély levegőt vett, majd zokogásban tört ki. íme, itt volt: a nő, aki ellopta Laurel férjét, a házát, a nyarait és a boldogságát. Laurel éveket töltött azzal, hogy gyűlölje Belindát, míg a gyűlölet megvetéssé kopott, majd ellenszenvvé, végül pedig közönnyé.

Engem aztán nem hat meg, mondta magának Laurel. *Elvesztette a hatalmát, hogy megbántson. Többé nem érzem miatta, hogy értéktelen, csúnya és ügyetlen vagyok, és senki sem szeret.* De ahogy a síró Belindát nézte, Laurel ismét érezte a régi düh okozta fájdalmat. Bár már jóval idősebb és bölcsebb lett: főiskolára és továbbképzésekre járt, karriert épített, mellyel valódi emberek életét változtatta meg. Képes volt kordában tartani az érzelmeit, képes volt rá, hogy elnéző és nagylelkű legyen.

Kegyelem, gondolta. Amire most szüksége volt, az a kegyelem.

– Helló, Belinda! – mondta.

KÖZJÁTÉK

Deacon és Laurel

Első rész

Jack Thorpe 1976. augusztus 21-én munkába indul – végül ez lesz a nyár legforróbb, legkellemetlenebb napja, nemcsak a Thorpe családnak, hanem mindenki másnak is a városban –, és soha többé nem jön haza. A Sardi's menedzsere, egy Fitzy nevű férfi azt mondja, Jack munkaruhája szokás szerint ott lóg a szekrényében az öltözőben.

– Valószínűleg éppen tivornyázik. Adjanak neki pár napot – teszi még hozzá Fitzy.

Deacon anyja, Priscilla tombolva végigjárja Jack összes törzshelyét: a White Horse Tavernt, a Milano'st, a 169-et, a Blarney Stone-t. Senki sem látta. Huszonnégy óra elteltével Priscilla bejelenti a rendőrségen a férje eltűnését. Egy Murphy nevű rendőr jön ki hozzájuk, és rengeteg kérdést tesz fel Priscillának Jack napirendjéről és szokásairól. Kérdez a droghasználatról és az alkoholfogyasztásról is.

– A sört meg a whiskyt szereti, mindig is szerette. – Erre Murphy bólint, mintha helyeselne, majd azt kérdezi, furcsa volt-e Jack mostanában, érzett-e bármiféle változást a viselkedésében? Deacon figyeli, ahogy az anyja fejében kigyúl a fény. – Múlt héten kirándulni ment a fiunkkal – mondja Priscilla.

Összeszűkült, vörös, könnyes szemmel néz Deaconre; sokat sírt, többet, mint amire Deacon számított. – Hová is mentetek?

– Nantucketre – mondja Deacon.

– És mit csináltatok Nantucketen? – kérdezi a rendőr.

Deacon megrántja a vállát. Attól fél, ha elmondja, akkor átlagosnak fog hangzani, és nem annak a felejthetetlen napnak, ami valójában volt.

– Ebédeltünk – feleli. – Úsztunk.

– Gondolod, hogy az apád esetleg azt tervezte, hogy visszamegy… Nantucketre? – kérdezi Murphy rendőr.

– Nem – mondja Deacon. Meglehetősen biztos benne, hogy a kiruccanás oka az volt, hogy lássa még egyszer, utoljára, mielőtt… nos, Deaconnek fogalma sincs, micsoda előtt.

Eltelik a második nap, aztán a harmadik. A hét végére Priscilla már kerít magának egy teli üveg, receptre kapható váliumot. Deacon ellop nyolc szemet, aztán még hármat. Az első szemet lefekvés előtt veszi be, amit álomtalan alvás követ. A második szemet néhány reggellel később, miután az anyja elmegy, hogy megkezdje a műszakját a South Street Seaportban, ahol pincérnőként dolgozik. A pirula mindent lelassít. Deacon lazának, mégis erősnek érzi tőle magát, mintha lebegne.

Azta!, gondolja. A váliummal minden óra arany óra.

Még öt szemet lop.

A következő évben, 1977-ben Priscilla megismerkedik egy Kirk Inglehart nevű férfival, és bejelenti, hogy összeköltözik vele Hormudán, és hogy Deacont és Stephanie-t Dobbs Ferrybe

viszik, hogy ezentúl Ro nénivel éljenek. A vállium persze már sehol sincs, de Deacon hetente három műszakot dolgozik le szemetesfiúként le Sardi'sban – Fitzy, a menedzser megsajnálta, miután nyilvánvalóvá vált, hogy Jack nem jön vissza többé –, a konyha mélyén azonban mindenféle drog megtalálható: fű, angyalpor, szipu, ahogy horpadt dobozos, meleg Schlitz sör is. Deaconnek jöhet minden.

———

Az első napja az iskolában Dobbs Ferryben a munka ünnepe utáni kedd; kilencedikes. Farmert visel, és egy vacak Black Sabbath-os pólót, amit a Canal Streeten vett ötven centért. Imádja a Black Sabbathot, bár még soha a közelében sem járt annak, hogy élőben lássa őket vagy bármelyik hasonló sztárt. Ro nénikéje megharagszik a póló miatt. Elmegy bevásárolni, és vesz neki egy szép kék Izod pólót, de azt nem hajlandó felvenni.

Azt mondja: „Sosem veszek fel galléros pólót." Nem említi a sárga pólót a gallérral, amit az apja viselt Nantucketen. Még a gondolata is fájdalmat okoz neki, és arra a nagy és vastag jointra vágyik, amit Búbtól és Marcostól, a Sardi's mosogatóitól kapott búcsúajándékként.

Ro néni megérezhet valamit, mert gyorsan megadja magát.

– Csinálj, amit akarsz – mondja beletörődően.

A fiókos szekrény felső fiókjába dugott nagy, vastag joint elviselhetővé teszi, hogy egy vadiúj iskolába megy, ahol senkit sem ismer. Képes figyelmen kívül hagyni a rosszalló pillantásokat; a felvont szemöldököket, amiért a haja túl hosszú, és mivel senki sem tanította meg borotválkozni, így van egy

bizonytalan kis bajusza is; hogy vállal nekimegy egy srác, aki olyan nagydarab, hogy ő lehetne a focicsapat teljes védelmi vonala. Deacon új tanárai csak beszélnek, kiosztanak valamit, amit úgy hívnak, sillabusz (milyen ostoba szó!): angol, egyetemes történelem, algebra. Deacon utálja az iskolát. Arról álmodozik, hogy talál egy félreeső részt a Hudson mentén, és ott jól betép.

Úgy gondolja, hogy az ebéd lesz a legrosszabb, és ebben nagyjából igaza is van. Végigmegy a soron, és kiválaszt egy szánalmas hamburgert, egy kevés petyhüdt, olajos sült krumplit és csokoládés tejet. Aztán szembefordul a tengernyi gyerekkel, akiknek be nem áll a szája, olyanok, mint egy rakás csivava. Nincs más választása, mint egyedül ülni egy asztalnál egy távoli sarokban. Az a jó, hogy az asztal legalább közel van a kijárathoz. Ha nagyon rosszra fordulnak a dolgok, egyszerűen csak elrohan.

Elfelejtette a ketchupöt, és mikor megfordul, hogy megnézze, hol lehetne beszerezni, látja, hogy egy lány tart felé éppen. Hosszú, szőke haj, semmi smink, fehér blúz és farmer, normális a külseje, és ami azt illeti, elég szép is. Deaconre mosolyog, és így szól:

– Új vagy, igaz? Nem baj, ha melléd ülök? – Deacon annyira le van döbbenve, hogy képtelen válaszolni. A lány leül, és folytatja: – Nagyon szeretném megnézni élőben a Black Sabbathot, de az anyám szigorú. Soha az életben nem engedne el.

– Ó, én sem láttam még élőben őket – vallja be Deacon. Azt gondolja, éppen most tette tönkre a lány érdeklődésének

egyetlen alapját. – Azért vettem a pólót, mert imádom a zenéjüket. A városban vettem.

– A városból költöztél ide, igaz? – kérdezi a lány. – Hallottam.

Deacon bólint.

– Stuy Townban laktam. Az East Side-on.

– Az szuper. Imádom a várost, de csak a szüleimmel szabad bemennem, ami szívás. – Deacon észreveszi, hogy a lány tálcája tele van pakolva étellel: egy tál zöldséges árpaleves, egy pulykás szendvics, amit vastagon beborított majonézzel, burgonyakrokett, valamiféle káposztasalátás étel, amit chow-chow-nak neveznek, két doboz csokoládés tej és piros zselés puding tejszínhabbal. Nagyot harap a szendvicsébe. – Mindenki panaszkodik a menzás kaja miatt – mondja a lány –, de én szeretem.

Deacon felemeli a hamburgerét. Attól fél, ha felkel, hogy elmenjen ketchupért, a lány eltűnik.

– Igazi a tetoválásod? – kérdezi a lány.

Deacon bólint. A kínai negyedben csináltatta egy olyan fickónál, aki nem törődött azzal, hogy rákérdezzen Deacon életkorára.

– Igazi.

– Igen, azt látom – mondja a lány. Bekanalaz egy kis levest, aztán eszik egy falatot a chow-chow-ból. Utána bevág egy burgonyakrokettet. – Laurel Simmons vagyok. Téged hogy hívnak?

– Deacon – feleli. – Deacon Thorpe.

—

Az iskolai meccsen ülnek, Dobbs Ferry az Irvington ellen, és éppen felhívják a pályára a végzős játékosokat és a szurkolókat a szüleikkel együtt. Deacon és Laurel a lelátón ülnek összebújva egy kockás pléd alatt. Laurel felteszi a kérdést, melytől Deacon rettegett. Két hónapja járnak együtt; Deacon úgy gondolja, hálásnak kellene lennie, hogy ilyen sokáig tartott a dolog Laurelnek.

– Tudom, hogy azt mondtad, az anyád Bermudára költözött – mondja Laurel. – De mi a helyzet az apáddal?

Deacon feláll, és elindul lefelé az alumíniumtribünön, keze a zsebébe tuszkolva. Nem akar beszélni róla. A nővére, Stephanie az iskola pszichológusához jár, de Deacon nem hajlandó erre, mert ő egyszerűen csak nem akar beszélni róla.

Deacon a parkolóba megy, hátrahagyva a meccs fényeit és zaját. Máris hiányzik neki Laurel. Minden másodpercet együtt töltenek iskola után, egészen takarodóig. Laurel olyan barát, amilyen Deaconnek sosem volt. Az anyja távozásának volt értelme: egy férfi miatt hagyta el őket. Jack Thorpe viszont azért ment el, mert… miért is? Mert az, hogy lássa Deacont és Stephanie-t felnőni, nem érte meg, hogy maradjon?

Deacon a betonlépcsőn ül, ami az útra visz fel. Hazagyalogolhatna, de messze van, és Ro néni megígérte, hogy érte jön a meccs után. Azt reméli, hogy Laurel a keresésére indul, bár miért is tenné? Deacon fura alak, és egy vesztes, aki még egy egyszerű kérdésre sem képes válaszolni. Semmit sem ér, ahogyan az apja azt egyértelműen be is bizonyította. Az a

helyzet, hogy Deacon tudta. Érzett némi gyászt az apja viselkedésében. Az arcára volt írva a búcsú, ahogy Deacon felé tartott a parton.

„Egyetlen tökéletes nap a fiammal. Nem olyan nagy kérés, igaz?"

Deaconnek csak az emlék maradt. És a kagylóhéj.

Majd száz méter távolságból is észreveszi a szőke haj fényességét, aztán egyszer csak a ködből kilépve tisztábbá válik az alakja. Mikor közelebb ér, Deacon látja, hogy sír. Ő ríkatta meg. Borzalmas, rettenetes ember. Mikor Laurel meglátja Deacont a lépcsőn vacogni, megkönnyebbülés suhan át az arcán.

Szeret engem, gondolja Deacon.

Laurel felé nyújtja a karját.

– Nem kell elmondanod.

– Elmondom. – Mindössze hét-nyolc percig voltak távol egymástól, Deacon mégis kimondhatatlanul megkönnyebbült, hogy újra itt van vele a lány. – Mindent elmondok neked.

Laurel az ölébe ül a lépcsőn.

Deacon nem is tudja, hol kezdje.

– Jártál már Nantucketen? – kérdezi.

Téli szünet van a végzős évükben, és Laurel megkapja az értesítőt arról, hogy felvették a Vassarra. Kitűnő tanuló, és mehetett volna bárhová – a Duke-ra, a Stanfordra, a Yale-re –, de a Vassart választotta, mert Deacon közelében akar maradni. Deacon csak néhány mérföldnyire lesz, a Culinary Institute of Americán.

Deacon egy ezüst nyakláncot ajándékoz Laurelnek karácsonyra, kristályüvegből készült, szív alakú medállal. Laurel három lemezt ad Deaconnek – *London Calling*, *Back in Black* és *The River* –, és egy pulóvert. Huszonhatodikán reggel adják át egymásnak az ajándékaikat, de amint végeznek a kinyitásukkal, Laurel közli, hogy nem érzi jól magát. Két másodperccel később belehány Deacon ölébe.

Arra jutnak, hogy biztosan a karácsony miatti izgalom az oka, netán a bőséges ennivaló vagy valami terjedő bacilus.

Laurel huszonhetedikén reggel is rosszul lesz, és huszonnyolcadikén is. Huszonkilencedikén Laurel anyjának a furgonjával elmennek a szomszéd városba, Irvingtonba, terhességi tesztet venni.

Pozitív.

Laurel sír, miközben Deacon csak ül döbbenten, kibámul a szélvédőn, fel az égre. Már majdnem 1981-et írnak. Attól a naptól kezdve, hogy Laurel leült mellé, Deacon szerelmes. Ez a szerelem mentette meg. És most úgy néz ki, hogy apa lesz.

De lehet, hogy nem. Laurel képtelen abbahagyni a sírást. Azt mondja, egy kisgyerek romba dönti a jövőjét. Akkor nem mehet a Vassarra, ahogy tervezte.

– Abortuszt akarok – mondja.

– Oké – mondja Deacon. A szíve most ernyedt, akár egy leengedett gumi, de fél hangot adni az érzéseinek. Történelemórán vitát tartottak, és az egyik téma a Roe kontra Wade ügy volt. Deacon csak érintőlegesen vett benne részt, mégis arra következtetett, hogy a választás a nőknek adatott meg, nem a férfiaknak.

Laurel aznap, késő este mégis sírva telefonál Deaconnek. Képtelen rá, hogy megtegye, mondja. Megszüli a babát.

– Oké – mondja Deacon. Alig hiszi el, micsoda öröm árad szét benne. – Házasodjunk össze.

1986-ban még minden jó. Sőt, ami azt illeti, minden nagyszerű. Deaconnek két munkája is van: konyhafőnök a Solóban, a Huszonharmadik és az Ötödik utca sarkán, és a késő esti tévéműsor, az *Éjjel-nappal Deaconnel* sztárja, mely, ahogyan a stúdiók fogalmaznak, „meglepően jó nézettséget" hozott. Mivel most már a „tévében szerepel", felismerik az utcán, és minden délután a rajongók egy kisebb csoportja verődik össze a járdán, a Solo személyzeti bejárata előtt, Deaconre várva, autogramra vadászva. A rajongók némelyike dögös nő, és akad, amelyik odanyújtja a számát Deaconnek: „Hívj fel, bébi." Deacon az összes telefonszámot hazaviszi Laurelnek. Laurel beragasztja Deacon sikereit egy könyvbe: Ruth Reichl kritikáját a *Times*ból (két és fél csillagot adott), a *New York* magazinban megjelent kritikát, a műsor reklámját a *Guide*-ból, és a nők telefonszámait is. Egyáltalán nem féltékeny, viccesnek, édesnek és szexinek találja, hogy az összes nő Deacont akarja Amerikában.

– Nem az összes nő – mondja Deacon. – Különben is, én csak téged szeretlek.

Laurel tudja, hogy így van. Ő az, aki megmentette Deacont. Ő az első és egyetlen szerelme, a gyönyörű kisfiának az anyja.

A műsor olyan népszerűvé válik, hogy további két évadot ajánlanak Deaconnek, jelentősen magasabb gázsival. Az előleg

egy kerek összegben érkezik, és mikor Deacon és Laurel kinyitják a borítékot, együtt bámulják a csekket. Több pénz, mint amennyire bármelyikük számított, hogy életében megkereshet.

Fogalmuk sincs, mihez kezdjenek vele. Most vették meg a lakást a West 119th Streeten; napfényes, és tökéletesen megfelel hármuknak, egyébként pedig szerényen élnek: metrózás a taxizás helyett, majdnem minden este személyzeti vacsora az étteremben. Tudják, hogy meg kell takarítaniuk ezt a pénzt, be kell fektetniük a Kiddernél vagy a Drexelnél. Ám a csekk követeli, hogy valami hatalmas, pazarló, az egész életet megváltoztató dologra költsék. Ezt mindketten érzik.

– Te döntesz – mondja Laurel. – Te dolgoztál meg érte.

Deacon Nantucketet választja. Felhívja a helyi újságot, az *Inquirer and Mirrort,* és kéri, hogy postázzák el neki az ingatlanos részt. Azonban az összes benne szereplő ház túl nagy és túl drága. Olyan férfiaknak valók, akik hajszálcsíkos öltönyt hordanak, és magas kockázatú kötvényekkel kereskednek, férfiaknak, akik aktatáskával járnak, és fallabdáznak. Aztán Deacon meglát egy házat, amely felkelti az érdeklődését:

AZ „AMERIKAI PARADICSOM” ÖNRE VÁR
A HOICKS HOLLOW ROADON

Feláll a szőr Deacon tarkóján.

A jó öreg Hoicks Hollow Road. Egykor a második otthonom volt.

A leírás így szól: *„Klasszikus, jó karban lévő nyaraló az exkluzív Hoicks Hollow Roadon. A háznak, mely csupán néhány lépésre található a Sanktay Head Beach Club privát idilljétől, és generációkon*

át egyazon család tulajdonában volt, komoly, gondoskodó tulajdonosra van szüksége, aki értékelni tudja bájos adottságait. A hátsó teraszról lenyűgöző látvány nyílik a golfpályára, a világítótoronyra és a lápvidékre. Élvezze a távoli óceán látványát az elülső verandáról. Teljesen bútorozottan eladó.

Az ára több, mint amit Deacon és Laurel fizetni akart, de még elviselhető. Deacont megdöbbenti, hogy az újságban szereplő leírás úgy állítja be a házat, mint egy elhagyott árvát. Amilyen maga Deacon is.

Remeg a keze, mikor megmutatja Laurelnek a hirdetést.

– Hoicks Hollow Road – mondja. – Maga a varázslat.

Júliusban veszik meg a házat, és azonnal beköltöznek. A Solo hat hétre bezár nyáron, és Deacon még nem kezdi el forgatni a műsor új évadát egészen szeptemberig. Ennek így kellett lennie.

Úgy gondolja, most érti meg, mit érzett az apja, mikor Nantucketre vitte őt, mert Deacon is tele van túláradó lelkesedéssel.

– Alig várom már, hogy lássátok – mondja Laurelnek és a kis Hayesnek. – Ez a legjobb hely az egész világon. Ez egy amerikai paradicsom.

Mikor befordulnak a felhajtóra, Deaconnek kételyei támadnak. Az elülső veranda közepe besüppedt, a fehér festék málladozik és azonnali frissítésre szorul, az udvar pedig csupa por és pirók-ujjasmuhar. Felsétálnak a rozoga elülső lépcsőn, és kinyitják a szúnyoghálós ajtót. A háznak takarítószerszaga van, egy kis sós és mocsaras beütéssel, bár nem kellemetlen. Napfény

árad be az ablakokon, fogságba ejtve a porszemeket. A bútorok amolyan strandosan kopottak. Deacon úgy tippeli, hogy a kanapé párnáin több száz nedves fürdőruha hevert már, és valószínűleg egy egykor értékes remeterákgyűjtemény oszladozik az elülső veranda alatt, ahová valami bölcs gyerek helyezhette őket, hogy megóvja a naptól.

Deacon nem tudja, hogyan reagál majd Laurel. Azért a sok pénzért, amit kifizettek, valószínűleg sokkal lenyűgözőbbet vár.

Laurel, a kezében Hayesszel, követi Deacont a házba. Tágra nyílt szemmel néz körül, és nagy levegőt vesz.

– Imádom – mondja.

HAYES

Hayes benézett a díleréhez, Kermithez a Százhuszonötödik utcába, mielőtt elment Angie-ért a lakására, de volt egy kis bökkenő. A hét elején razziát tartottak Kermitnél, úgyhogy volt ugyan nála némi anyag, de nem elég.

– Csak add, amid van, ember – mondta Hayes. Az, hogy közel huszonnégy órán át tisztán utazott, majdnem kikészítette. Egyből be is lőtte magát a kukák mögött az egyik sikátorban – Ahhhhhh! –, és máris a nirvánában találta magát. Annyi cuccot vett, ami kitart két napig, plusz fél tucat vicodint, amit összetörhet, és beletehet a reggeli kávéjába egy kis extra segítség gyanánt. Azt ígérte az anyjának, hogy szombattól keddig lesz ott, ő meg mondott valamit arról, hogy meg kell várni, míg megérkeznek a hamvak a postával. Hayesnek be kell szereznie egy kis anyagot Nantucketen is, máskülönben hamarosan siralmas állapotban találja magát.

A Nantucket-szorosban fogják szétszórni a hamvakat. Deacon mindig is ezt akarta, még a portás is tudott róla Deacon lakásának épületében a Hudson Streeten. A gondolat, hogy Deacon teste hamuvá válik, Hayest egy pillanatra egzisztenciális elmélkedésre késztette, amin egyáltalán nem segített, hogy be volt lőve. Apjának inas teste, a mindig a szemébe hulló, fekete üstöké, a sok színes tetoválása – a fóka, Mr. Monopoly a Monopoly társasjátékból, egy dalszövegrészlet a Clash *Train in Vain* című dalából, egy gőzölgő üst, a vanda orchidea, a csíkos

sügér, amely majdnem beterítette az egész hátát –, az egész személyisége egy felismerhetetlen törmelékké porlad.

Egyik nap, néhány héttel korábban, a New Yorkból az ecuadori Quitóba tartó járaton Hayes elmerült a gyászban, és megállás nélkül az apja műsorait nézte. Az *Éjjel-nappal Deaconnel* volt az első. Olyan fiatalnak tűnt abban a műsorban; valójában még csak egy kölyök volt, alig huszonöt, közel tíz évvel fiatalabb, mint most Hayes. Sokszor mogorván nézett a kamerába, összehúzta a szemét, és trágár szavakkal dobálózott – minden egyes alkalommal kisípolták, bár keringtek illegális, vágatlan verziók is erre-arra –, befeszítette az alkarja izmait, csinált néhány cirkuszi trükköt a serpenyőjével, és úgy általában véve állandósította a vagány séf karakterét. Ami azt illeti, Hayes úgy gondolta, az apja találta ki ezt a karaktert. Végül is jóval korábban szerepelt már a tévében, mint Gordon Ramsay vagy Anthony Bourdain. Szerviz után az operatőr követte Deacont a belvárosba, és felvette, hogy egymagában issza a Guinnesst, amit Jamesonnal kísér le romkocsmák árnyékába húzódva; a Milady's népszerű volt Deacon évődése miatt az idős csaposokkal, Dorisszal és Millicenttel. Mikor már kellően pityókás volt, Deacon elindult, hogy valami vacsora után nézzen. A műsor magányos farkasnak állította be – éhes, vadászó, árva, egy Maugli. Szeretett mélyen a kínai negyed szívében enni; mikor az már túlságosan népszerűvé vált, a Little Ethiopiára és a Little Burmára váltott. Imádta a *momó*t.

Miután befejezte az evést, Deacon metróra szállt, és egészen a West 119th Streetig utazott vissza vele. Az operatőri munka itt vált művészivé: Deacon sziluettje a metrón, amint hazafelé tart a

többi szegény lélekkel egyetemben, akik lehúzták az éjszakai műszakot, és közben felkel a nap az East River felett; Deacon a fehér kabátjában, tyúklábmintás nadrágjában és a klumpájában a háromrészes öltönyt viselő férfiak mellett, akik a munkahelyükre igyekeznek a Wall Streetre vagy a Madison Avenue-ra.

Hayes számára, természetesen, a műsor legjobb része mégis az volt, amikor saját magáról kaphatott el pillanatokat a végén. Még csak kisfiú volt, többnyire kezeslábas pizsamában mutatták, amint végigrohan a hosszú folyosón, hogy köszöntse az apját az ajtóban; az anyja, kibontott hajjal, éppen összekötve a köntösét, a nyomában. Ez volt a megváltás pillanata: Deaconnek – aki először olyan dühösnek, aztán meg olyan magányosnak tűnt – családja volt.

A második műsort, a *Vasvillá*t a Food Network egyik stúdiójában berendezett konyhában forgatták. Deacon farmert, Hermes övét és egy négyszázötven dolláros, fekete Rick Owens pólót viselt. A menő, mégis őrülten drága szett egy kacsintás volt a már felnőtt Deacon felé. Több mint egy évtizeden át volt vezető beosztásban a Raindance-ben; Hollywood legjobban kereső színésznője volt a felesége. A maga módján csinálta a dolgokat, és ez többé-kevésbé be is vált. Az unortodox receptjeit készítette el – a kagylós mártogatóst, a mesquite fán füstölt homárfarkas *momó*t, a pezsgős karamellt burgonyaszirommal –, dobálta az üstökét, és dühösen nézett a kamerába minden egyes alkalommal, mikor nem sikerült szépen feltörni egy tojást. Úgy tett, mintha megőrizte volna a vadságát, ám a nézők számára egyértelművé vált, hogy a jó sora meglágyította Deacont. Most már egy szexi plüssmackó volt. Az igazi problémát az jelentette,

hogy még mindig úgy ivott, mint egy harmadéves a Jameson Egyetemen. A *Vasvilla* összes epizódja azzal ért véget, hogy Deacon, a producerei, az operatőrök megittak egy kupicával.

Miközben Hayes egymás után nézte az epizódokat, csodálkozott, hogyan lehetséges, hogy ha valaki annyira tele van élettel a képernyőn, káromkodik és nevet, kiméri a lisztet, és aprítja a hagymát, majd egy egész gerezd fokhagymát dob a szájába, mintha az egy rágó lenne, hogy a nézőknek legyen min fanyalogni – most halott. Soha többé nem tér vissza.

– Apa téged jobban szeretett, mint engem – mondta Hayes a parkolóban Angie-nek.

– Fogd be! – mondta Angie.

– Tudod, hogy így van – mondta Hayes.

– A lányokkal jobban tudott bánni.

– Ti ketten sokkal közelebb álltatok egymáshoz. Ti barátok voltatok.

– Én bele is tettem az időt – mondta Angié. – Minden egyes nap együtt dolgoztunk. Van fogalmad róla, milyen fárasztó volt mentálisan ilyen sokat elviselni Deaconből?

– Cserélnék veled – mondta Hayes. Aztán sírva fakadt, mielőtt még kimondhatta volna: *Én nem kaptam belőle eleget, és most már nincs többé.*

Angie átölelte Hayes vállát.

– Jól vagy? – kérdezte. – Úgy értem, jól érzed magad, Hayes? Mert komolyan mondom, pokolian festesz. Úgy nézel ki… – Hayes tudta, mi következik. *Úgy nézel ki, mint egy drogos. Drogozol?* – Fáradtnak látszol. Inkább én vezetek.

– Ja – mondta Hayes. – Inkább vezess te.

BELINDA

Mikor először meglátta Laurelt és Buckot, egy drámaian érzelmes pillanatot élt át, de most először a személy, akit eljátszott, ő maga volt. Valódi könnyeket hullatott, megállíthatatlan könnyeket. Olyan sok érzés tört fel belőle, ha Deaconről volt szó: bűntudat, eksztázis, szomorúság, megbánás, szerelem, vágy, bűntudat, még több bűntudat, szerelem, szívfájdalom, zavarodottság. Belinda senkivel sem beszélhetett ezekről az érzésekről – legalábbis még nem. Talán tíz vagy húsz év múlva, egy jó terapeuta segítségével képes lesz világosan megfogalmazni őket a memoárjában. Mikor Belinda játszott, mindig igyekezett szem előtt tartani a karaktere *motivációját.* Mi volt az ő motivációja arra, hogy Nantucketre jöjjön? Mire számított, mit ér el vele?

Nem volt benne biztos. De mikor meglátta Laurelt és Buckot, rádöbbent, hogy neki is főszerep jutott Deacon Thorpe életében, és ha Los Angelesben maradt volna, vagy visszament volna Kentuckyba, akkor nem lenne teljes a kép, és űr tátongana ott, ahol neki kellene lennie.

De az is lehet, hogy csak nárcisztikus, mint mindig.

Tizenkét év kihagyás után ismét az Amerikai Paradicsomban volt. Pontosan ugyanúgy nézett ki, és pontosan ugyanolyan *szaga* volt. Ez volt az, ami igazán visszarepítette Belindát az időben – a szag, vigaszt nyújtó cédrusillat az első két

szekrényből, összekeveredve a lepusztult bútor dohos, mocsaras szagával, elvegyülve a frissen nyírt fű üde illatával, melyet a szél fújt oda a golfpályáról. Akár jó volt, akár rossz, Belinda számára olyan illata volt, akár a nyárnak, és ami még aggasztóbb volt, olyan illata volt, mint a házasságának Deaconnel.

Ellentmondásos viszonya volt a házzal. Egyáltalán nem akart Nantucketre jönni, de Deacon addig nyaggatta, míg belement. Mikor elhagyta Laurelt, L. A.-be költözött Belindával, majd bejelentette, hogy úgy igazságos Belinda részéről, ha ad neki három hetet – csak három hetet – a számára a világon a legkedvesebb helyen, Nantucket-szigeten.

„De az a part – mondta Belinda. – És én nem úszom."

„Ez több, mint csak egy vízpart" – mondta Deacon.

Ott volt a város tele üzletekkel, éttermekkel, bájos kis templomokkal és impozáns házakkal, melyek egykor bálnavadász hajók kapitányainak tulajdonában álltak; mindegyiknek fényezett kopogtatója volt, és az ablakokban nyári virágokkal teli ládák álltak. Az utcákat macskakővel burkolták. A sziget visszafogott, régimódi hangulatot árasztott, szöges ellentéte volt Los Angelesnek. Imádni fogja, biztosította róla Deacon. Több száz hektárnyi lápvidéket lehet bebarangolni, és több mérföldnyi kövezett úton biciklizhet. Volt két színtársulat, két mozi és egy, a bálnavadászat történetének szentelt múzeum. Aprócska kis falu feküdt a sziget keleti partján, Sconset, ahol minden házikót rózsák borítottak. Volt még két könyvesbolt és egy nagy könyvtár is a város központjában, melyet Nantucket Atheneumnak hívtak. A Club Cár nevű étteremben kaviárt szolgáltak fel, és a hátsó traktusban a zongorista kérésre játszott,

mikor vacsora után a vendégsereg összegyűlt énekelni. „Nem úgy ismerlek, mint aki elpasszolja a lehetőséget, hogy elzengje a *Send in the Cloiunst"* – mondta Deacon.

Nem tudta világosan megfogalmazni, mi a valódi ellenérzése a hellyel kapcsolatban: Deacon Laurellel vette a házat, és költözött Nantucketre. Deacon minden emléke – leszámítva azt az egy tökéletes napot az apjával – Laurellel volt közös. Belinda csak Laurel helyettesítője lehetne Nantucketen, és aggódott, hogy ő nem lenne ennyire ideillő – van egyáltalán értelme ennek a megfogalmazásnak? –, mint amilyen Laurel volt. Deacon kitörölhetetlen emlékeket őrzött erről a helyről, és azok az emlékek – így kellett lennie – elválaszthatatlanok voltak attól az embertől, akivel megélte őket. Belinda arra vágyott, hogy új helyet válasszanak, egy helyet, amelynek nincs története – talán Montaukot vagy Long Island Beachet, ha már Deacon ragaszkodott az óceán közelségéhez. Vagy akár a Martha's Vineyardot. De Deacon hevesen ellenezte; Belindának legalább volt annyi esze, hogy ezt felfogja. Ha meg akarta tartani Deacont, akkor Nantucketre kellett mennie, és a legjobbat kihoznia a dologból.

Egy olyan házban élni, melyben egykor Laurel lakott, lelkileg sokkal megterhelőbb volt, mint amire számított. A bútorok, mondta Deacon, már a megvásárláskor a házban voltak, és ebben Belinda nem is kételkedett: mind úgy nézett ki, mintha valamikor a nagy világválság idején vetette volna őket partra a víz. Azonban akadt néhány dolog, melyeket Laurel hagyott hátra: hajkefe, egy fehér trikó annak a szekrénynek a felső fiókjában, amiről Deacon azt mondta, hogy Belindáé lesz, és egy

bekeretezett fénykép állt a kis asztalon, az utcára néző szobában Deaconről, Laurelről és Hayesről, ahogy a parton állnak, arcuk a naplemente rózsásan aranyló fényében fürdik. Belinda kivette a képet a keretből, és félbetépte, majd behajította a konyhai szemetes mélyére.

Eszébe jutott az első alkalom, mikor itt mosott; bedobálta a törülközőket, a fehérneműket és a rövidnadrágokat a mosógépbe, aztán egy órával később rájött, hogy nincsen szárító. Elment megkeresni Deacont, aki erre azt mondta: „Nincs szárítónk, úgyhogy mi általában csak a kötélre aggatjuk a holmikat."

Belinda csak bámult rá. A „mi" Deacont meg Laurelt jelentette.

„Hadd vegyek egy szárítót" – kérlelte Belinda.

„Nem!" – dacoskodott Deacon. Egy dolgot érdemes volt tudni Deaconről: ha egyszer nemet mondott, nem ingott meg, és nem is egyezkedett. „A szárítókötél része az élménynek. Nyár van. A ruháinkat, az ágyneműket és a törülközőket a kötélen szárítjuk. Nem veszünk szárítót."

Deacon idővel észrevette, hogy eltűnt a kép róla, Laurelről és Hayesről – Belindának tanácsos lett volna kidobni a keretet is –, és kérdőre vonta Belindát.

„Ezzel meg mi történt?" – kérdezte.

Belinda eleinte csak a vállát rángatta. Deacon addig nézett rá kétkedve, míg végül közölte vele, hogy kidobta. Épp kinyújtózva feküdt az ágyon, és egy forgatókönyvet olvasott. Deacon leült mellé.

„Nézd, tudom, hogy fájdalmas lehetett látni, hogy..

„Nem tudod" – felelte morcosan Belinda.

„De, tudom. A te lakásod L. A.-ben tele van más férfiakkal készült közös képeiddel – te meg John Lithgow, te meg Pierce Brosnan, te meg Brian Dennehy…"

„Az nem ugyanaz."

„Pedig ugyanaz – jelentette ki Deacon, és megfogta Belinda kezét. – Mindkettőnknek van múltja, igaz? Egy út, amelyen oda jutottunk, ahol most vagyunk. Tiszteletben tartom a múltad, és igyekszem nem fenyegetve érezni magam, vagy féltékenykedni, és szeretném, ha te is ugyanígy tennél, rendben?"

„Rendben" – enyhült meg Belinda. Legbelül azonban örült, hogy az a fénykép megsemmisült. Ha Deacon átválogatta volna a szemetest, látta volna, hogy félbetépte, pont Laurel arca közepén.

Más dolgok is voltak, amiket Belinda meg akart változtatni. Szerette volna kipakolni az egész házat, és teljesen átalakítani mindent – vagy ami még jobb lett volna, eladta volna a házat, és vásárolt volna egy másikat a városban. Volt is egy kedvence: a Main Street 141. szám alatti ház. Bőven volt pénze ahhoz, hogy bekopogtasson az ajtón, és ajánlatot tegyen a tulajdonosnak. De több esze volt annál, mint hogy megkérdezze Deacont, mit gondol az ötletről.

A Deaconnel töltött évek során megszerette Nantucketet, éppen azokból az okokból, amelyeket Deacon felsorolt neki, ráadásul Nantucketen senki sem zaklatta. Nyilván mindenki tudta, ki ő, de sosem követték lesifotósok, sosem zavarták meg

vacsora közben, és nem vadásztak rá a rajongók, eltekintve egy-két autogramkérőtől. Belinda elénekelhette a *Send in the Clownst* a Club Carban, és szívélyes tapsot kaphatott érte anélkül, hogy azon kellett volna aggódnia, hogy megjelenik a képe a *Post* hatodik oldalán. Üdvözítő változás volt ez, lehetőség a lazításra.

Miután Belinda megtörölte a szemét, kifújta az orrát, levette a kalapját, és megrázta a haját, szembenézett a helyzet pragmatikus voltával. Laurel ért ide elsőnek, és úgy járt-kelt a házban, mintha otthon lenne, annak ellenére is, hogy közel harminc éve nem él már itt.

– Hol alszom? – kérdezte Belinda. Hivatalosan is ez volt a leghosszabb mondat, amit Belinda valaha is mondani mert ennek a nőnek.

– Clara szobájában – felelte Laurel.

– Clara szobájában? – kérdezte Belinda. Clara az Innsley gyerekek dadája volt még az 1950-es években. A szobája alig volt nagyobb egy beépített szekrénynél. Hát persze hogy Laurel Clara szobáját jelölte ki Belindának, a csontos seggű vénlányoknak való ikerággyal. – Ki alszik a nagy hálószobában? – kérdezte, bár erre a kérdésre könnyedén meg tudta mondani a választ.

– Én – mondta Laurel. – Sajnálom, ha nem tetszik Clara szobája, de a vendégszoba elég nagy két embernek is, és azt fenn akartam tartani arra az esetre, ha Scarlett és Ellery mégis eljönne…

– Scarlett? – kérdezte Belinda. – De én azt hittem…

– Savannah-ban van – mondta Laurel. – De Buck hagyott neki üzenetet a hétvégével kapcsolatban, úgyhogy még reménykedem, hogy eljön.

Belinda nem jutott szóhoz. Ha tudta volna, hogy csak egy kis esély is van rá, hogy Scarlett Oliver eljön, inkább hazament volna Kentuckyba.

– Clara fürdőszobájában kád van – mondta Laurel. – Gondoltam, az tetszene neked.

– És működik az a kád? – kérdezte Belinda.

– Őszintén szólva, nem néztem meg – mondta Laurel.

– Nos, tizenkét évvel ezelőtt nem működött – mondta Belinda. Ösztönösen elővette a telefonját, hogy megnézze, van-e este járat vissza Bostonba. Onnan elrepülne Louisville-be, és meglepné Bobot. Csakhogy nem volt térerő. – Itt nincs mobilszolgáltató? Még mindig?

– Az én telefonom működik a felhajtó végén – mondta Laurel.

– 2016-ot írunk – mondta Belinda. – Visszajönni ide olyan, mintha az ember időhurokba keveredne.

– Nekem mondod? – mondta Laurel fanyarul.

– És mi a helyzet Buck telefonjával? – kérdezte Belinda. – Buck biztosan jól felcseszte magát… – Elharapta az utolsó szavakat; Mrs. Greene nem tolerálta a vulgáris nyelvhasználatot a lányok körül.

– Elaludt az első szobában – mondta Laurel.

– Elaludt? – kérdezte Belinda.

– Igen – mondta Laurel. – Kimerült. Megkínálhatlak egy kis jegesteával? Vagy egy pohár borral?

Belindának nem tetszett, ahogy Laurel a házigazdát játssza. Ez nem az ő háza; nem volt az ő háza már George H. W. Bush kormányzása óta. Ráadásul Belinda tizenöt éven át volt Deacon felesége, és tizenhét évig voltak együtt, miközben Laurel hat évig volt a felesége, és összesen tizenegy évig volt együtt vele. Laurel azonban mindig is bizonyos előjogokat élvezett, mivel ő volt Deacon első felesége, és ezáltal – valamiféle számításnak köszönhetően, amit Belinda nem értett – ő ismerte a legjobban.

Belinda sosem egyezett volna bele, hogy eljön, ha tudta volna, hogy Laurel úgy viselkedik majd, mintha ő lenne a ház úrnője.

– Bort kérek – mondta Belinda, holott még csak negyed egy volt. Mrs. Greene elítélte, amekkora mennyiségű alkoholt Belinda és Bob elfogyasztott. Belinda több láda Les Monts Damnést hozatott Chavignol régióból, amelyeket a kifejezetten e célra készült borospincében tárolt, melyet a föld alatti pincébe építtetett. Bob pedig bourbont ivott, nyilván, hiszen Kentuckyban éltek. Bob ügyfelei, a mocskosul gazdag férfiak, a telivérek tulajdonosai egymás után hozták neki a Pappy Van Winkle-eket – tízévest, tizenhárom évest, huszonhárom évest.

Mrs. Greene kevésbé rosszallta, ha Bob ivott, valószínűleg azért, mert ő férfi volt. Ha Belinda húzta ki a dugót délután öt előtt, Mrs. Greene már a torkát köszörülte, és Belindát méregette a szemüvege mögül. Mrs. Greene természetesen antialkoholista volt.

– Vörös- és fehérborom van – mondta Laurel.

– Fehéret kérek – mondta Belinda, miközben arra gondolt: *Add, hogy ne pinot grigio legyen.*

Laurel kihúzott egy üveg Cloudy Bay sauvignon blanc-t a hűtőből, Belinda pedig pislogott. Ez volt Deacon kedvenc bora. Belindával megittak belőle… ó, hat- vagy hétezer üveggel a házasságuk alatt. Belinda a válásuk után képtelen volt rávenni magát, hogy egy kortyot is igyon belőle. De most rádöbbent, hogy Deacon valószínűleg ugyanezt a bort itta Laurellel is, meg azzal a boszorka Scarlett-tel.

Laurel kitöltött két pohárral. *Most már semmi értelme visszautasítani,* gondolta Belinda. Ők hárman egyforma helyzetben voltak. Deacon halott volt.

Laurel felemelte a poharát.

– Deaconre – mondta.

– Deaconre – visszhangozta Belinda. Miközben koccintottak, Belinda azt gondolta magában, Deacon nem hinne a szemének, ha látná. Azon töprengett, hogyan kérdezzen rá Angie-re. Mikorra kellene megérkeznie? – Nos – szólalt meg. A hangsúlya akarata ellenére is arra utalt, hogy *komoly kérdés* következik. Színésznő volt, mégis úgy tűnt, képtelen megjátszani a nemtörődömséget, mikor a saját életének bonyolult problémáiról van szó. – Mikor érnek ide a gyerekek?

– Ma délután – mondta Laurel. – Gondolom, későn indultak, de bőven vacsora előtt ide kell érniük.

– Ó – felelte Belinda. – Jó, rendben.

– Nem beszéltél Angie-vel?

– Néhány napja nem. – A „néhány" tizet jelentett, ami valószínűleg inkább tizennégy volt. – Próbáltam hívni, de csak a hangpostáját értem el. Ő meg én… nos, már nem állunk olyan közel egymáshoz, mint régen.

– De most biztosan… – kezdte Laurel.

– Most biztosan micsoda? – kérdezte Belinda. Leült az egyik konyhai székre, és a borospoharát forgatta. – Angie annyira makacs.

– Valóban az – mondta Laurel. – De ez… ez hatalmas dolog. Szüksége lesz rád, Belinda.

– Tényleg? – kérdezte Belinda. Újabbat kortyolt a borból. Nem tetszett neki Laurel prédikációja. – Miután hozzámentem Bobhoz, és teherbe estem Maryvel, azzal vádolt, hogy őt már nem is akarom. El tudod ezt képzelni? Nem hinném, hogy létezik gyerek, akit jobban *akartak* nála. Visszaadtam a *Ghost* főszerepét, hogy elrepülhessek Perthbe, és utána még tíz órát üljek egy Land Roverben, hogy elmenjek érte az istenverte semmi közepére. Egyedül. Deacon nem tudott elszabadulni, épp akkor fogadta el a vezető séf pozícióját a Raindance-ben.

– Hűha – mondta. – Ez nagyon távolinak tűnik.

– Huszonhat évvel ezelőtt történt – mondta Belinda. O maga huszonhat éves volt akkor. Lehetséges lenne? Akkor vált anyává, mikor annyi idős volt, mint most Angie? Nos, Belinda jóval idősebbnek látszott akkor. 1980-ban látta azt a filmet, amely megváltoztatta az életét, az *Átlagembereket* – és a pénzből, amit abból tett félre, hogy a Pearson's Drogéria büféjében dolgozott Iowa Cityben, L. A.-be költözött. Huszonegy éves korára már nyolc film volt a háta mögött. Huszonhárom volt, mikor találkozott Deaconnel. Felvették étkeztetőnek az egyik Oscar-partira, ahol Belinda is jelen volt, miután abban az évben a legjobb női mellékszereplő kategóriában jelölték, a *Kapuban állva* című filmért. Annyira lefoglalta a beszélgetés és a sok

részvétnyilvánítás („Neked kellett volna nyerned, sokkal jobb voltál, mint Meryl… hogy nem is evett semmit, és végtelen mennyiségű pezsgő elfogyasztása után bebotorkált az ételsátorba, leült egy kupac tejesláda tetejére a halvány rózsaszín Calvin Klein kombinéruhájában, lerúgta a strasszos tűsarkú cipőjét, és így szólt:

– Megetetne valaki, kérem?

Deacon azonnal ott termett, séfkabátjának ujja feltűrve, felfedve ezzel pár színes tetoválását; éppen cigarettázott.

Belinda rákacsintott.

– Én ismerem magát – mondta. – Maga az a rosszfiús séf, aki akkor van a tévében, mikor Carson.

– És én is ismerem magát – mondta Deacon. – Maga a primadonna, aki vesztett ma este.

Belinda ekkor bevetette az ajakbiggyesztését.

– Nem is vagyok primadonna.

– Én meg nem vagyok rosszfiú – mondta Deacon.

Belinda felállt, hozzápréselte magát Deaconhöz, és átkarolta a nyakát.

– Ó – mondta –, pedig fogadok, hogy az vagy.

Deacon úgy emelte le magáról a karját, mintha mérges kígyó lenne. Belinda nem volt hozzászokva, hogy visszautasítsák. Nem igazán tudta, mitévő legyen.

– Ha valóban éhes, akkor kövessen – mondta higgadtan Deacon.

A sátor azon szakaszához vitte, amelyre Belinda később úgy

gondolt vissza, mint az Ezer Szendvics Földjére. Toronymagasan álltak a teaszendvicsek – tojás, uborka, retek és

vaj egy művészien elrendezett kupacban pedig a kétemeletes pulykás szendvicsek és vastag, zagyva Reuben szendvicsek csöpögős sajttal, savanyú káposztával és orosz öntettel. Voltak ott még szivárványszínű, gondosan, spirál alakban elrendezett zöldségtekercsekkel teli tányérok, tonhalsaláta fekete zabkenyéren, csirkesaláta magvas kenyéren, tojássaláta fényes brióson; kefires pogácsa sonkával megpakolva, sárgabarackos csatnival és magos mustárral megkenve; volt még sajtsteak és színes paprikákkal töltött mexikói csirke, valamint tormamártással meglocsolt, rózsaszín bélszín francia bagetten. Belinda fejében egy kórus azt kántálta: *Egyél! Egyél! Egyél!* Felemelte a legnagyobb, legvastagabb Reuben szendvicset, amit talált, és beleharapott egy tisztességeset.

– Visszavonom, amit mondtam – közölte Deacon, egy utolsót szívva a cigarettájába, majd eldobta és összetaposta a csikket a konyhai klumpájával. – Egyetlen primadonna sem eszik így.

Belinda a szendvics felett tanulmányozta Deacont. Jó pár részt látott a műsorából, mert krónikus álmatlanságban szenvedett, és mindig ébren volt éjfélkor, amikor az *Éjjel-nappal Deaconnel*t vetítették. Belinda igazi főzést nem sokat látott a műsorban. Deacon felaprított valamit, odadobott egy darab akármicsodát a segédjének, és olyan durva nevekkel illette, hogy kisípolták; befeszítette az izmait, hátradobálta az állandóan a szemébe hulló, bozontos fekete haját, aztán meg csinált néhány színpadias mutatványt a serpenyőjével. A műsor nagy részében, Belinda véleménye szerint, annyit lehetett látni, hogy Deacon a városban kószál, és keresi, hol ehetne és ihatna munka után. Belinda úgy gondolta, elég szexi, ahogy a sötét utcákat rója, mint

valami éjszakai vadállat. Irigyelte Deacon hidegvérét: egyértelmű volt, hogy Deacon Thorpe-ot nem érdekelte, mit gondol róla a világ. Nem érdekelte, ha az emberek azt gondolták, egy mocskos szájú szarkeverő, vagy azt, hogy jó szakács, és úgy tűnt, az sem érdekelte, hogy kést fogtak rá Alphabet Cityben. Úgy tűnt, semmi sem érdekli igazán.

– Ez *annyira jó* – mondta Belinda, miközben tele volt a szája pácolt marhahússal.

Deacon bólintott, aztán elővett egy lenvászon zsebkendőt a tyúklábmintás nadrágja zsebéből, és finoman megtörölte Belinda szájának sarkát.

Belinda megette a szendvicset, aztán visszatért a partira. Másnap felhívta az ügynökét, Leif Larsent, és azt kérdezte, meg tudná-e oldani valahogy, hogy Deacont vegyék fel étkeztetőnek az új filmjéhez, a *Cigánypiroshoz*, amelyet két héttel később kezdenek el forgatni New Yorkban.

– De ő nem filmes stábétkeztető, Bel – tiltakozott Leif. – Ő egy séf, és ha mocskos gondolataid támadtak volna vele kapcsolatban, akkor most azt is elárulom neked, hogy nős. Hát nem nézed meg az epizódok végét? Hazamegy a dögös feleségéhez meg a kisfiúkhoz. És ők nem színészek, bébi. Valódi emberek.

– Szerinted dögös a felesége? – kérdezte Belinda. – Én nem gondolom, hogy dögös lenne.

– Pedig dögös – mondta Leif.

– Kizárt dolog, hogy hűséges legyen – mondta Belinda.

– Belinda – mondta Leif. – Ne!

– Oké – mondta Belinda. – Nem csinálok semmit.

Ám két héttel később, mikor forgatni kezdte New Yorkban a *Cigánypirost,* meglátogatta Deacont a Solóban. John Buckley volt a főpincér, bár akkoriban Belinda nem tudott mást Buckról, csak azt, hogy egy esetlenül magas, vörös férfi, rakoncátlan hajtincsekkel, aki összezsugorodott a híres Belinda jelenlétében, és bár némi fenntartással, de rögtön a konyhába tessékelte.

– Tudja, hogy jön? Meglehetősen elfoglalt. Éppen a szerviz kellős közepén vagyunk.

– Nem – mondta Belinda. – Ez egy meglepetéslátogatás.

– Oké, rendben. A nevem John Buckley, és ügynök is vagyok egyben. Úgyhogy, ha képviseletre lenne szüksége…?

– Már van ügynököm – mondta Belinda, majd besiklott a kétszárnyú ajtón keresztül a konyhába.

Csillogó tűzhely mellett találta Deacont: a séfkabátja ujját magasra feltűrte, és a fejét sötétkék kendővel kötötte be. Belinda megkocogtatta a vállát, és mikor Deacon hirtelen megfordult, és meglátta őt, döbbent arcot vágott, mintha meg sem ismerte volna.

– Helló! – mondta végül.

– Én vagyok az – mondta Belinda. – A nemprimadonna Belinda Rowe.

Deacon csak pislogott.

– Itt eszik az étteremben? – kérdezte. – Küldhetek ki magának valamit.

– Nem. Csak beugrottam köszönni. És hogy átadjam ezt.

Deacon félig hátrafordult. Belinda átnyújtott neki egy darab papírt, rajta a szobájának a számával a St. Regisben. Deacon

vetett rá egy pillantást, majd néhány másodpercig szigorúan Belindára nézett.

– Házas vagyok – mondta.

Belinda bólintott, a teste megmerevedett a megalázottságtól. Oscar-díjra jelölt színésznő volt. Leif mindig figyelmeztette, hogy ne keveredjen galibába. A karrierje felfelé ívelt; ha a bulvárlapok címlapján kötne ki azzal, hogy egy nős férfival randevúzik, a főszerepajánlatok elpárolognának. És ő mégis itt volt, és ajánlatot tett a rosszfiús séfnek, Deacon Thorpe-nak. Minden egyes másodperccel, amit ebben a konyhában töltött, lejjebb esett az imázsa értéke. És még csak nem is volt olyan nagy szám ez az étterem. Ruth Reichl csak két és fél csillagot adott neki a *Times*ban, és ő maga mondta, hogy a fél csillag csak egy jóindulatú adomány, „mert Deacon Thorpe séf nagyon ígéretesnek tűnik".

Deacon visszaadta Belindának a papírt, és visszatért a tűzhely melletti kötelezettségeihez. Belindának nem volt más választása, mint kioldalogni a konyhából.

Később, aznap este Belinda bemászott a hatalmas, puha ágyba a St. Regisben, és szapulni kezdte magát. Egy idióta volt. Úgy viselkedett, mint egy szerelmes tinilány, vagy inkább mint egy ledér cafka. Mi van, ha Deacon Thorpe felhívta Liz Smitht, és közölte vele: „Belinda Rowe ma besétált a konyhámba, és ajánlatot tett nekem."

Nem terme ilyet, ebben biztos volt. Ahhoz Deacon túl higgadt volt. Sokkal higgadtabb, mint bárki, akit Belinda ismert,

legalábbis nagy nehezen sikerült magát meggyőznie erről. De valójában mit is tudott Deaconről?

„Házas vagyok."

Volt valami a szemében, gondolta Belinda, amiből azt látta, hogy Deacon akarja őt. Visszaemlékezett arra a finom mozdulatra, amivel megtörölte a szája sarkát; olyan volt, akár egy csók. De lehet, hogy csak félreértelmezte azt a gesztust. Talán nem is akarta őt, és épp *ezért* volt olyan vonzó. Belinda három férfival járt, mióta Hollywoodba költözött – egy színésszel (a nyafogós és nárcisztikus Stew Knightlyval), egy producerrel (a gazdag és irányító David Gordmannal), és ahogy azt előre meg lehetett jósolni, a *Kapuban állva* rendezőjével, James Brinegarral (Jamie volt a legfellengzősebb, legönteltebb seggfej, akivel valaha találkozott, és persze ő volt az, akibe bele is szeretett, és akin próbálta túltenni magát). Deacon Thorpe semmiben sem hasonlított Stew-ra, Davidre és Jamie-re. Még az is lehet, hogy Deacon Thorpe tudta, hogyan kell rendesen szeretkezni egy nővel.

Belinda a feleségen tűnődött. Leif szerint dögös volt, de Belindát inkább egy alsó kategóriás Cheryl Tiegsre emlékeztette, leszámítva a cickókat. Talán Belinda nem vett észre valamit.

Végül arra jutva, hogy súlyos hibát vétett a helyzet felmérésekor, de reményei szerint nem akkorát, hogy az később kísértse majd, lehunyta a szemét.

Aztán kipattant a szeme. Valaki kopogott a hotelszobája ajtaján.

Belinda ivott még egy kis bort.

– Tudom, hogy gyűlölsz engem, Laurel. Tudom, hogy azt gondolod, elloptam tőled.

– Mert el is loptad tőlem – mondta Laurel. – De a „gyűlölet" erős szó. Azokat a férfiakat gyűlölöm, akik verik a feleségüket meg a gyerekeiket. Gyűlölöm a drogdílereket, a striciket meg azokat az embereket, akik besétálnak egy moziba, és ártatlan embereket lőnek agyon. Még azt is ki lehet jelenteni, hogy gyűlölöm a limababot. De téged nem gyűlöllek, Belinda. Nem érdekelsz annyira, hogy gyűlöljelek. Számításba sem veszlek. – *Hűha,* gondolta Belinda, *ez szép volt.* Laurel gyorsan és tisztán tiporta sárba Belinda önbecsülését. – Különben is – mondta Laurel. – Visszaadtam neked.

– Komolyan? – kérdezte Belinda.

Laurel hosszasan nézett Belinda szemébe. Laurel szeme tiszta, szürkéskék volt, mint a folyami kövek.

– Szeretnél lesétálni a partra? – kérdezte.

– A partra? – kérdezett vissza Belinda. Azon gondolkodott, ez vajon egy nagy gyilkossági terv része-e, amit Laurel fontolgat ellene. Valószínűleg azt tervezte, hogy az óceánba fojtja Belindát, bosszúból az árulásáért. A bosszú olyan étel, amit a legjobb hidegen tálalni – és ez bizony *igazán* hideg lenne. Közel harminc év telt el, és a férj, akit Belinda ellopott, most halott volt. Mégis mit értett Laurel az alatt, hogy visszaadta Belindának? Talán egy csörgőkígyó fészkelt Clara ágya alatt?

– Buck nem igazán kedveli a partot – folytatta Laurel –, én viszont szerettem volna lemenni.

– Biztos vagyok bemre, hogy Buck hozzám képest egy delfin – közölte Belinda. – Én a prérin nőttem fel.

– Csak gyere velem – mondta Laurel. Inkább parancsnak tűnt, semmint kérésnek. Belinda vonakodva felállt, de előbb töltött magának még egy kis bort. Kizárt dolog volt, hogy bor nélkül menjen le a partra Laurellel. Laurel a telitalpú cipőjét méregette. – Ebben akarsz jönni?

Laurel meglehetősen irányításmániásnak bizonyul ezen a hétvégén, gondolta Belinda.

– Szandálom is van, de valahol a bőröndöm mélyén – felelte Belinda. – Ez is jó lesz. – *Már megint az a nézés, egyenesen a szemembe.* Laurel arca kissé lebarnult, és egyáltalán nem voltak ráncai. *Csak nem varratta fel az arcát?,* tűnődött el Belinda. Bár kételkedett benne, hogy létezett olyan szociális munkás a világon, aki kés alá feküdt volna. Laurel türkizkék, gumi flip-flopot viselt, olyat, amilyet az ember a filléres boltban vesz. – Egyenesen L. A.-ból jöttem.

– És mi a helyzet a sportcipővel?

– Nincs sportcipőm.

– Nem szoktál edzeni?

Belinda megrántotta a vállát.

– Jógázom.

– Jógára is a telitalpúdat veszed fel? – kérdezte Laurel.

Belinda nem akarta elárulni Laurelnek, hogy a jógaoktatója, Skyler eljárt hozzá a lakosztályába a Beverly Wilshire-be. Los Angelesben Belinda nagyon tudatosan kezelte a státuszát, az életmódját és a jövedelmét. De Laurel akkora jótét lélek volt –

szociális munkás Bronxban –, hogy Belinda zavarba jött volna, ha bevallja, saját jógaoktatója van, aki házhoz is megy.

– Van sportcipőm Kentuckyban – válaszolta inkább. – Nyilvánvalóan. – Aztán eltűnődött, hogy ez igaz-e egyáltalán. Belinda nem volt sportos alkat. Azon ritka alkalmakkor, mikor kiment a lófuttatóba (egy kép jelent meg előtte, ahogy Bob a nyergeskamrában dugja Carrie-t), gumicsizmát viselt.

– Talán mezítláb kellene jönnöd – mondta Laurel.

– Nem – mondta Belinda. Azt is kellemetlen lett volna bevallania, mennyi pénzt költ el minden egyes héten pedikűrre a spában, egyébként meg nem fogja tönkretenni a körömlakkját, és nem szerez keményedéseket a sarkára amiatt, hogy mezítláb megy. – Inkább maradok ebben.

– Oké – mondta Laurel egy vállrándítás kíséretében.

Belinda felvette a napszemüvegét és a széles karimájú szalmakalapját. Lábujjhegyen kimentek az első szobából, ahol Buck horkolt a kanapén, majd az ajtó felé vették az irányt.

Belinda ügyesebb volt, mint gondolta, a felhajtón végighaladva egyetlen csepp bort sem lötykölt ki. Átkeltek az úton, és Laurel elindult felfelé a fehér homokos ösvényen, mely a magas homoknádon át vezetett. Belinda megállt, és lehúzott egy kis bort, hogy erőt merítsen. Laurel levette az olcsó flip-flopját, és mezítláb vágott át a homokon. Hátulról, állapította meg bosszúsan Belinda, Laurel még mindig úgy néz ki, mint egy tinilány. Világosszőke haját meghagyta hosszúnak és egyenesnek, a karja pedig szép izmos volt. Farmer rövidnadrágot és fehér ujjatlan blúzt viselt.

Belindának be kellett látnia, hogy féltékeny Laurelre: nem kifejezetten a külsejére, hanem arra, hogy látszólag milyen kevés erőfeszítést igényelt az, hogy szép legyen. *Fodrászhoz jár, hogy eltüntesse az ősz hajszálakat? Személyi edzővel dolgozik az edzőteremben, hogy ilyen karja legyen?*

Belinda ismét megállt, még több borra volt szüksége. A fehér, mély és puha homokban a jobb cipője sarka megingott, és azzal fenyegetett, hogy kitörik. Felsóhajtott. Kénytelen lesz feláldozni a sarka puhaságát.

– Várj – szólt Laurel után. – Le kell vennem a cipőmet. – Laurel rámeredt. – Mindegy, menj csak tovább, ha akarsz – mondta Belinda. – Én bőven a komfortzónámon kívülre kerültem itt.

Laurel bevárta Belindát, ami rendes dolog volt tőle, vélte Belinda, majd együtt felcaplattak a dombra, míg el nem értek az ütött-kopott fa hófogó rácshoz, mely egyenesen a partra vezette őket.

Sötétkéken, hangos morajlással, fenségesen terült el előttük az óceán – és Belinda számára totálisan rémisztőén. Számos alkalommal jött már le erre a partra Deaconnel – aztán Deaconnel és Hayesszel, majd Deaconnel, Hayesszel, Angie-vel és Scarlett-tel, a dadával. Ilyenkor egy széken üldögélt a hatalmas napernyő alatt, és forgatókönyveket olvasott, míg mindenki más úszott, lubickolt, és sikongatva hangoztatta, hogy milyen isteni a víz. Scarlett volt az, jutott most eszébe Belindának, az icipici piros bikinijében fickándozva – a neve miatt mindig rengeteg pirosat viselt –, aki *isteninek* nevezte a vizet.

Laurel levette a rövidnadrágját és a blúzát, alatta virágmintás bikinit viselt. Csodásan festett a teste. A hasa lapos és sima volt. Hogy lehetséges ez? Mintha sosem szült volna gyereket. Nos, csak egyet szült, harmincöt évvel ezelőtt. Mikor az ember tizenkilenc évesen szül, feltételezte Belinda, a teste feszes gumiszalagként pattan vissza, ahelyett hogy kinyúlna. Belinda negyvenkét évesen adott életet Marynek, Laurának pedig negyvenhárom évesen, és azóta is folyamatos harcot vívott a hasán lévő párnákkal.

Laurel hangosan felkiáltott, majd berohant a vízbe. Először emelgette a lábát, azt kiabálva: „Ez hideg! Ez hideg!", aztán végül belemerült. Belinda leült a homokba a borral.

– Gyere be! – kiáltotta Laurel.

– Nem, köszi – mondta Belinda. – Jól megvagyok itt.

Miközben Laurel úszott, Belinda gondolatai visszatértek a közel harminc évvel ezelőtti, sorsdöntő éjszakához. Megadta a St. Regisben lévő szobája számát Deaconnek, és bár semmi esély nem volt rá, ő mégis megjelent. Az ágyra dobta Belindát, és egy az egyben letépte róla a papírvékonyságú pólót. Mikor megcsókolta őt, a szájának tequilaíze volt.

Miután vége volt, Belinda megkínálta egy pohár jeges vízzel, amit Deacon hálásan be is nyakait.

– Miért jöttél el? – szegezte neki a kérdést Belinda. Azt gondolta, csak azért, mert részeg volt, vagy talán a kis vörös főpincér beszélte rá, hiszen ő mégiscsak Belinda Rowe.

– Mikor bejöttél a konyhába, annyira… nem is tudom… magányosnak tűntél, azt hiszem. Úgy néztél ki, ahogyan én érzek.

Belinda végighúzta a mutatóujját Deacon kulcscsontján.

– Magányos vagy?

– Mindig – mondta akkor Deacon.

———

Később, mikor már visszafelé sétáltak – Belinda immár bor nélkül, Laurel csuromvizesen, kezében a ruháival –, Laurel újra beszélgetést kezdeményezett.

– Szóval ismét férjhez mentél, és van két lányod?

Belinda bólintott. Ezeket a tényeket a Wikipédián is meg lehet találni, Belinda mégis védekezőállásba helyezkedett.

– Bob Percilhez mentem hozzá – mondta Belinda. – Ő egy telivéridomár. Két lányunk van, Mary, aki kilencéves, és Laura, aki nyolc.

– Eléggé meglepődtem, mikor megláttam rólad egy képet terhesen az egyik pletykalapban – mondta Laurel. – Azt hittem, nem lehet gyereked.

Belinda csak pislogott. *Kurvára semmi közöd hozzá,* gondolta. Ez nem az a hétvége lesz, amikor minden titok kiderül, és a nők, akik korábban ki nem állhatták egymást, új szövetséget kötnek egymással a közös volt férjük halála miatt.

De nem akart veszekedni. Egyelőre még nem – csak most ért ide.

– Senki sem lepődött meg annyira, mint én – mondta. Muszáj volt fordítania a kockán. – És mi a helyzet veled? Van valakid?

– Nincs – mondta Laurel.

– Ezt nehezen hiszem el – mondta Belinda. – Olyan szép vagy.

– Kérlek, ne legyél velem ilyen leereszkedő! – mondta Laurel.

– Nem vagyok – mondta Belinda. – Csak korábban alaposan megnéztelek. Fantasztikusan nézel ki. – Laurel összehúzta a szemét. – Miért nem vagy együtt Buckkal? – folytatta Belinda. – Egyedülálló, nem igaz? És tudod, hogy mindig is beléd volt zúgva.

– Fejezd be! – mondta Laurel.

– Pedig így van – mondta Belinda. – Deacon régen ezzel cukkolta. – Laurel mosolyogva lehajtotta a fejét, Belinda pedig azt gondolta: *egy pont Rowe-nak.* Elérte, hogy az ellensége mosolyogjon. Belindának feltűnt, hogy Laurel és Buck milyen meghitten üldögéltek a teraszon, mikor megérkezett. Valami határozottan kialakulóban volt közöttük, ami csodásan felvillanyozná a hétvége melankolikus hangulatát. Belinda leült a nagy kőre, melyre Deacon vagy ezer éve ráfestette zölddel a 33-as számot, megjelölendő vele a felhajtó elejét. – Menj csak fel. Én még felveszem a cipőmet.

– Oké – mondta Laurel. – Kint lezuhanyozom, aztán bemegyek a városba.

A kinti zuhany! Mikor először látogatott el Nantucketre, Belinda megsiratta a benti vízvezetékrendszer szomorú állapotát. A házban lévő három fürdőszobában a zuhanyok siralmasan működtek, és mindegyikből csak csöpögött a langyos víz – épp csak annyira, hogy az ember benedvesítse az arcát de Deacon attól még helytelenítette a használatukat. Nantucketen

nem így mentek a dolgok. Nyár volt, az ember a szabadban zuhanyozott. Deaconnek igaza volt: Belinda megszerette a késő délutáni zuhanyozást a lemenő nap fényében, a tiszta kék éggel a feje felett, az elterülő lápvidék látványával, mely éppen a szeme elé tárult a zuhanyzó ajtajának teteje felett.

Belinda, mit sem törődve a cipőjével, felállt. Sietnie kellett, máskülönben Laurel elhasználja az összes meleg vizet.

KÖZJÁTÉK

Deacon és Laurel

Második rész

Deacon nem hiszi el, hogy megtette. Szeretné arra a három kör tequilára fogni, amit Buckkal ivott munka után, de még sosem érezte magát józanabbnak. Kristálytisztán látta. Akarja ezt. Meggyőzte magát, hogy ha Laurel megtudja – márpedig ő mindent megtesz, ami csak hatalmában áll, hogy ez ne történjen meg –, meg fogja érteni.

Belinda Rowe-ról van szó.

Belépett a St. Regis előcsarnokába, és megkereste a liftet. Megnyomta a 18-as gombot.

A bűvkörébe került. Nem egészen érti, hogy mi történik. Ennek egy része a hírnév, a pénz, az életmód, a magabiztossága, és hogy mennyire ragyogó nő. A vásznon megcsókolta már Steve McQueent, Robert De Nirót és Paul Newmant is. Egy ötcsillagos hotel szobájában lakik, és úgy kéri a szobájába a több üveg Dóm Pérignont és a hosszú szárú epret ezüsttálcán, mintha erre született volna. Deacon a köldökéből szürcsöli ki a pezsgőt, megeteti az eperrel. Belinda vesz neki egy karórát, melyről Deacon tudja, hogy több mint ötezer dollárba kerül. *Hogy tudd,*

mikor van itt az ideje, hogy velem legyél, mondja Belinda. Deacon hazudik Laurelnek az óráról, és arról, hogy hol van, mikor a St. Regisbe megy. Azt mondja Laurelnek, hogy Buckkal van. Gyűlöli magát, amiért hazudik, de képtelen leállni.

Egyik este elmegy Buckkal iszogatni szerviz után, és mindent bevall a barátjának; aztán leissza magát, és kidől. Buck hazaviszi Laurelhez, Deacon pedig azon aggódik reggel, hogy Buck elmondta Laurelnek a titkát. Deacon tudja, hogy Buck magának akarja Laurelt. Valahol az összezavarodott elméjében gyanú ébred benne, és megvádolja Laurelt, hogy lefekszik Buckkal a háta mögött. És ezt közli is a feleségével.

Laurel nem dühös. Nem annak látja a vádat, ami valójában: Deacon bűnének beismerésének. Helyette az arcába nevet.

– Én és Buck? – mondja. – Hahahaha!

Deacon szeretne haragudni rá, amiért kineveti, de képtelen erőt gyűjteni hozzá. Rettenetes, borzalmas, gonosz, sérült embernek érzi magát, amiért hazudik az angyali feleségének. Sírva fakad, mire Laurel azt teszi, amit mindig, mikor Deacon sír: az ölébe húzza a fejét, és a haját simogatja.

Szereti Laurelt. Nem fog találkozni többet Belindával. Belinda egy hét múlva amúgy is visszautazik L. A.-be. Deacon a munka után egyenesen a St. Regisbe megy, és még mielőtt sor kerülne bármiféle hancúrozásra, megmondja neki, hogy vége. Azt mondja, hiba volt. Házas. Van egy fia.

Belinda csak bámul rá, aztán lekuporodik a padlóra. Deacon nem hagyhatja ott zokogó kis kupackként a földön. Nem *akarja*

elhagyni. Szereti őt – nem azért, mert híres, ragyogó vagy gazdag. Azért szereti, mert belül Belinda is éppúgy össze van törve, mint ő. Magányos, akárcsak ő.

Belinda azt akarja, hogy Deacon L. A.-be költözzön. Ő bemutathatja ott pár embernek. Akkor aztán tényleg beindul majd a karrierje. Belinda vesz neki saját éttermet. A maga ura lehet.

Hagyja el Laurelt?, tépelődik Deacon. Hagyja el New Yorkot? Hagyja ott a munkáját a Solóban? Hagyja el Hayest, a kisfiút, akit úgy nevel, ahogy bárcsak őt nevelték volna? El sem tudja képzelni mindezt, de valahogy meggyőzi magát, hogy nagyobb dolgokra hivatott. Mivel az egész előleget elszórták a nantucketi házra, Laurellel még mindig beosztják a pénzt. Ha Belindával megy, mindannyian jobban járnak.

Felszedi Belindát a földről, és az ágyhoz viszi. Még mindig alig hiszi el, hogy őt választotta, Deacon Thorpe-ot Stuy Townból, mikor a világon bármelyik férfit megkaphatná.

– Gyere velem – mondja Belinda. – Kérlek, Deacon!

Képtelen nemet mondani. Mintha elvesztette volna az érzékei feletti irányítást. Olyan, mint a fekete mágia.

– Igen – mondja Deacon. – Holnap megmondom neki.

BUCK

Elaludt a penészes, mégis meglepően kényelmes párnákon a bambuszkeretes kanapén, és arról álmodott, hogy megcsókolja Laurelt. A teraszon majdnem meg is tette. Nagyon közel volt hozzá.

De aztán megjelent Belinda, és tönkretett mindent. Buck azon töprengett, hogyan teremtsen újra olyan helyzetet, amelyben talán lehetősége lenne megcsókolni Laurelt. Kétszer volt már nős, de sokszor úgy érezte, mintha semmi tapasztalata nem lenne a nőkkel.

Mit gondolt volna Deacon, ha megcsókolja Laurelt? Azt mondta volna: *Szép volt, öregem!,* vagy rettentően dühös és féltékeny lett volna.

Buck úgy ébredt fel a szunyókálásból, hogy hirtelen nem volt benne biztos, hol van. Aztán eszébe jutott, hogy a nantucketi életet éli. Eddig csupán egyszer járt ebben a házban, 1987 nyarán, és az volt annyira borzalmas, hogy gondoskodjon róla, hogy ne is térjen vissza a Deaconnel való barátsága harminc éve alatt. Ez a ház a dohos, rozoga, garázsvásáros bútoraival és az állandó sós mocsárszagával olyan távol állt Buck „paradicsomról" alkotott elképzelésétől, amennyire csak lehetett. Mikor Buck korábban itt járt, egész hétvégén esett, így aztán lejátszott pár unalmas Monopoly-kört Deaconnel, Laurellel és

Hayesszel, aztán csak malmozott, miközben Hayes aludt, Laurel és Deacon pedig az emeleten szeretkezett. Később Deacon és Buck „kirándulást tettek" az italboltba az 1946-os Willys dzsipben, amit Deacon „szigetkocsinak" vásárolt. A dzsipnek nem volt teteje, sem ajtaja. Buck egy esernyőt tartott, miközben Deacon vezetett, csakhogy a szél kifordította az esernyőt, és Buck bőrig ázva és csontig fagyva tért vissza a házhoz, melyen többórás zuhany alatt töltött idő sem segített.

Buck felállt. Könnyítenie kellett magán, és farkaséhes is volt. Nem emlékezett rá, melyik ajtó vezet a fürdőszobába. Az első ajtó, amivel próbálkozott, egy beépített szekrény volt, amelyben egy sárga esőköpeny lógott, egy guminadrág ráerősített nadrágtartóval és egy esernyőféleség. Buck próbálta elképzelni, miféle körülmények között lehet szükség guminadrágra – tűzoltás közben? Újabb ajtóval próbálkozott, ekkor papírtörlőt, takarítószereket, egy partvist és egy felmosót talált. Végül kilépett a tolóajtón, és mivel sehol senkit nem talált, levizelt a hátsó teraszról. Még mindig rajta volt a zakója, mégis sikerült némi kapcsolatot éreznie a természettel. Most, hogy itt volt, maga mögött hagyva a városi nyüzsgést, kissé lenyugodott. Lehunyta a szemét egy pillanatra, majd a távoli morajlást figyelte, mely, mint arra rájött, az óceán hangja volt.

Lenyűgöző volt ez egy fiú számára, aki sárga taxik és szirénázó mentők között nőtt fel.

Buck bement a konyhába. A hűtőben sajtot, sós kekszet, zöld szőlőt és roston sült csirkét talált. Mindent kipakolt a pultra, és nekiállt tömni a fejét. Nem emlékezett rá, hogy valaha volt-e ennyire farkaséhes életében. Még ahhoz sem volt türelme, hogy

rátegye a sajtot a sós kekszre; egyszerűen csak külön-külön beletuszkolta őket a szájába. Letépte a combot a csirkéről, és azt is végigrágta, majd, mivel szomjas volt, megnézte, van-e sör a hűtőben. A napközbeni ivászat olyasmi volt, amit csakis Deaconnel művelt.

Az alsó polcon rábukkant egy rekesz St. Pauli Girlre. Biztosan Laurel vette, tudván, hogy ez Deacon és Buck kedvenc söre. Deacon régen úgy emlegette a St. Pauli Girlt, hogy „a lány, akin osztozunk".

A lány, akin osztozunk. Buck arra gondolt, hogy Laurelt csókolja. Most már biztos volt benne, hogy Deaconnek cseppet sem tetszene a dolog.

Kivett egy üveg St. Pauli Girlt, és az alkarjával csavarta le a tetejét; ezt a trükköt Deacontől leste el, és nyolc vagy kilenc évbe telt, mire Bucknak sikerült tökéletesen elsajátítania.

– Ránk, a két önző seggfejre. – Feltartotta az üveget a levegőbe, majd beleivott.

– Buck?

Megpördült, és látta, hogy Belinda besétál a konyhába egy szál törülközőben – és mivel ez az Amerikai Paradicsom volt, ahol a *siralmas dolgok* sosem mentek ki a divatból, a törülköző vékony és foszladozó volt, és épp csak annyira hosszú, hogy eltakarja Belinda híres fenekét. Buck visszafordította a figyelmét a csirkére.

– Az előbb ébredtem fel. Éhes voltam – magyarázta.

– Igen – mondta Belinda. – Egész jó kis élénkítő alvás volt. – Leült az egyik bárszékre. – Elfogadok egy sört, ha megkínálsz.

Talán megkínálta? Túlságosan úriember volt ahhoz, hogy közölje Belindával, éppen megzavarja John Buckley ritka, önelemző pillanatainak egyikét, és hogy inkább szeretne egyedül lenni, befejezni a falást, és gyászolni a valaha volt legjobb barátja elvesztését. Helyette behajolt a hűtőbe, és kivett még két sört – egyet Belindának, egyet magának. Ismét az alkarjával csavarta le a tetőt. Az első alkalommal, mikor egyedül volt, azért csinálta, hogy lenyűgözze vele Deacont, gondolta. Ám ezúttal azért, hogy Belindát nyűgözze le.

Belinda felhúzta a szemöldökét, és elfogadta az üveget.

– Köszönöm – mondta.

Buck képtelen volt úgy ránézni, hogy a tekintete ne vándoroljon le oda, ahol a törülköző be volt dugva a dekoltázsába. Látta a kemény mellbimbóit a vékony frottíranyagon keresztül. Mikor Belinda az ajkához emelte a sörösüveget, az anyag felül meglazult, és a bedugott rész azzal fenyegetett, hogy kicsusszan.

Ó, édes istenem!

– Laurel merre van? – kérdezte Buck. A konyhai óra kettő harmincat mutatott, a gyerekek elvileg nem érnek még ide öt harmincig. Szüksége volt Laurelre, hogy megmentse.

– Bement a városba – mondta Belinda. – Azt mondta, benéz a könyvesboltba, aztán a virágoshoz a Chestnuton egy csokorért a vacsoraasztalra.

Buck bólintott. *Gyerünk már, Laurel,* gondolta. *Szükségem van rád, most.*

– Tudod, van pár dolog, amit meg kell beszélnem veled meg Laurellel – mondta Buck.

Belinda a fejét rázta, a törülköző még jobban meglazult.

– Most nem beszélünk komoly dolgokról, Buck. Ez a hétvége Deacon emléke előtti tisztelgésről szól.

– Ó, tudom… – mondta Buck. – Nem akarok durvának vagy haszonlesőnek tűnni, de vannak dolgok, amikről neked meg Laurelnek tudnotok kell.

– Miért kellene tudnom? – kérdezte Belinda. – Deacon meg én már tizenkét éve elváltunk. Nincs semmi közös érdekeltségünk, Angie-t kivéve.

– Ez nem igaz – mondta Buck. – A végrendelet… – Elhallgatott. Most óvatosan kellett eljárnia. Buck eszének Alcatrazában – ahol azokat a gondolatokat tartotta, melyeket nem akart, hogy kiszökjenek –, a következő volt: Belinda volt az egyetlen ember Deacon „családjában", aki meg tudja menteni ezt a házat. Ő ki tudja fizetni a négyszázharminchatezer-kettőszázkilencvenkettő dollár tizenkilenc centet, ami ahhoz kellett, hogy lekerüljön róla a jelzálog, és talán találhatna valami módot arra is, hogy kifizesse a rajta lévő hitelt. Neki ez csak zsebpénz lenne. Buck mégis félt rákérdezni. Belinda félelmet keltő és elutasító volt. Talán, ha megmondaná neki, hogy a ház harmadrésze az övé, felajánlaná a segítségét. Lehet, hogy azt gondolná, egy faragatlan bunkó, amiért felhozza Deacon pénzügyi gondjait, mikor most gyászolniuk kellene – másfelől viszont ezek *valódi* problémák voltak. Ezt a házat kevesebb, mint két héten belül elveszik, és a gondtalan Thorpe-nyarak emlékeinek kincsesládája is megy vele.

– A végrendelet? – kérdezte Belinda, és csak nevetett. – Deacon hagyott rám valamit? Ezt nehezemre esik elhinni. –

Belinda felállt, miközben a sörösüveget mindkét kezével tartotta, és ez elég is volt ahhoz, hogy a törülköző lehulljon a földre. – Hoppá – mondta. – A törülközőm. – Csakhogy egyetlen mozdulatot sem tett, hogy felvegye, vagy hogy eltakarja magát. Belinda Rowe meztelenül állt Buck előtt.

Buck kellemetlen izgalmat érzett a nadrágjában, és átkozta magát érte. Egyre durvább volt a merevedése. Nem tehetett róla, férfi volt. Nem is találta Belindát különösebben vonzónak. Közel sem volt olyan gyönyörű, mint Laurel. Helyesebben, Belinda Rowe ikonikus szépség volt, de Buckót egy porcelánbabára emlékeztette. A valódi nőket jobban szerette. Belinda közelebb lépett hozzá. *Jaj, ne!,* gondolta kétségbeesve. Nem tetszett neki, amerre a dolog tartott. Belinda nem volt ostoba, pontosan tudta, mit csinál. A pír önkéntelenül felkúszott Buck nyakán, fel az arcára. Ez volt az írek átka, a vörös haj és a szeplők mellé, a világos bőre elárulta minden érzését. Belinda óvatosan kivette a sört Buck kezéből, és letette a pultra. Utána átkarolta a nyakát, és nekipréselte magát.

Buck nem tudta türtőztetni magát, felnyögött. Jó ideje nem volt már nővel, és bár semmiféleképpen sem akarta, hogy bármi is történjen Belinda Rowe és közte, nem tudta figyelmen kívül hagyni, hogy a meztelen teste az ő testének nyomódik, sem a hosszú, eperszőke haját és a mámorító illatát. Belinda úgy mozdította a csípőjét, hogy érintse vele Buck erekcióját. *Oké, ez borzalmas,* gondolta Buck. De csak még borzalmasabbá vált a dolog, mikor Belinda letérdelt előtte, és lehúzta a cipzárját. *Belinda, ne,* mondta. Vagy talán nem is mondta. Talán csak gondolta, miközben Belinda a szájába vette, és addig nyalogatta

és szopogatta, míg heves kitörésekkel el nem ment, miközben halkan kétszer felkiáltott. Belinda lazán visszaült a székére, és visszatekerte a törülközőt a teste köré. Buck sietve felhúzta a nadrágja cipzárját.

– Azt hittem, házas vagy – mondta.

– Az vagyok.

Buck egyszerre volt kimerült és szörnyen csalódott saját magában. Nem bírta elviselni Laurel gondolatát a könyvesbolt csendes, túlságosan is kifinomult atmoszférájában, ahogy kiválaszt egy regényt a polcokról, elolvassa a tartalmat a borítón, majd óvatosan visszahelyezi, mielőtt kiválasztana egy másikat. Ha megtudná, hogy mi történt az előbb, akkor… minden iránta érzett tiszteletét elveszítené. Hitványnak nevezné? Nem, Laurel megértené; ez volt a leglesújtóbb az egészben. Laurel úgy gondolta, hogy Belinda a szebb és a kívánatosabb, és mindenképpen híresebb és ünnepeltebb. Azt mondaná: *Hát persze hogy hagytad, Buck. Minden rendben.*

De nem volt rendben.

Buck ettől csak még jobban szerette Laurelt.

Buck nekiállt, hogy összepakolja és eltegye az ételt.

– Általában nem iszom a nap kellős közepén – motyogta maga elé.

– Nem, én sem – mondta Belinda. – Ám a kétségbeesett pillanatokban kétségbeesett megoldások születnek. – Felhajtotta a maradék sört, majd odatette az üveget Bucknak, hogy pakolja el. – Megyek zuhanyozni.

ANGIE

A négyórás gyors komppal mentek. Mikor Angie meglátta a templomtornyokat és a szürke zsindelytetős épületeket, a délutáni nap fényében fürdőző vitorlás hajókat a kikötőben, egy kicsit jobban érezte magát. Hazaérkezett.

Leszálltak, majd végigsétáltak a rakparton. Hayes leintett egy taxit; Angie tisztában volt vele, hogy az utazásszervezés a szakterülete, mégis irigyelte a magabiztosságát. Hayes a világban érezte magát komfortosan, Angie a konyhában.

A taxi egy fekete Lincoln Continental volt, s a taxisofőr hosszú bársonykabátot viselt, meg háromszög alakú kalapot dísztollal, az egyik szemét pedig szemfedő takarta el. Odanyújtotta a kezét Hayesnek.

– A nevem Kalóz – mondta.

Jóságos ég, keressünk egy másik taxit, gondolta Angie. Hayes arca azonban felragyogott. Nagy rajongója volt az utcai színháznak, Angie-nek most jutott eszébe, hogy mindig jelentkezett önkéntes szereplőnek.

– Na ne! – mondta Hayes. – Egy kalóz Nantucketen.

– Az egyetlen – mondta Kalóz. Nagy lendülettel kinyitotta a hátsó ajtót, majd mélyen meghajolt, jelezve, hogy Angie-nek be kellene szállnia. – Hová tartanak?

– A Hoicks Hollow Roadra – mondta Hayes.

Kalóz végigvezetett a városon. A Lincoln teteje le volt hajtva, és Kalóz annyira vonzotta a tekinteteket, hogy Angie úgy érezte

magát, mintha egy parádé részese lenne. Az utcán mindenki feléjük integetett, a kisgyerekek örömmel felkiáltottak: „Kalóz! Kalóz!"

– Nem hiszem, hogy láttalak korábban, de úgy tűnik, hogy kész helyi sztár vagy – mondta Hayes.

Kalózt túlságosan lefoglalta a színházasdi ahhoz, hogy válaszoljon. Angie belesüppedt az ülésbe, de a napszemüvege felett kilesve felmérte a környéket. Kalóz felvitte őket a Main Street macskaköveire. Elhaladtak a fehér oszlopos Hadwen-ház és a Three Bricks mellett, mely Angie gondolataiban mindig a tizenkilencedik századot idézte: bálnavadászatra induló férfiakat, abroncsos szoknyát viselő nőket. Mindenhol emberek nyüzsögtek, éppen úgy, ahogyan Manhattanben, a nantucketi tömeg azonban olyan homogén volt, mint a zsindelytetős épületek. Szinte mindenki szőke, lebarnult, vonzó és jól öltözött volt.

– Hányas szám a Hoicks Hollow-n? – kérdezte Kalóz.

– Harminchárom – mondta Hayes és Angie egyszerre.

Kalóz rátaposott a fékre, mire Angie megragadta az előtte lévő ülést.

Kalóz Hayest nézte a visszapillantó tükörben.

– Deacon Thorpe barátai?

Hayes átkarolta Angie-t.

– A gyerekei vagyunk.

Kalóz össze volt zavarodva, ahogy vetett egy pillantást Angie-re a visszapillantóban.

– Engem örökbe fogadtak – mondta Angie.

Kalóz hitetlenkedve a homlokát ráncolta, ahogy az emberek azt Angie egész életében tették. Volt egy oktatója a főzőiskolában, aki addig nem hitte el, hogy Angie Deacon lánya, míg Deacon meg nem jelent az oklevélosztó ünnepségen.

– Részvétem – mondta Kalóz. – Az apátok jó ember volt, és nagylelkű. Én vittem a komptól a házig, mikor legutoljára jött ki ide.

– *Te?* – kérdezte Hayes. Most élénk volt ugyan, de azért végigaludta az egész utat, kiterülve a hátsó ülésen, a feje a puha velúr utazópárnáján pihent. Angie megpróbált szundítani egyet a kompon, míg Hayes cigarettázott, és Bloody Maryket iszogatott egy rendkívül kifinomult párral, akiknek sajtüzlete volt Yountville-ben, Kaliforniában. Angie hallotta, amint Hayes azt mondta: „Imádom Auberge du Soleilt; komolyan, nincs még egy hely, ami ehhez fogható lenne Napában vagy Sonomában. Egy pohár Stags' Leap chardonnay azon a teraszon a délutáni napsütésben… nos, ennél semmi sem lehet jobb." *Ez az ember bárkivel bármiről tud beszélni,* gondolta Angie. Hayes áthajolt az ülésen, hogy könnyebben tudjon társalogni Kalózzal. – Komolyan? Szóval akkor te voltál az egyike azoknak az embereknek, akik utoljára látták élve az apánkat?

– Ezt nem tudom – mondta Kalóz. Egyszerre úgy tűnt, kényelmetlenül érzi magát, és Angie rájött, hogy talán nem vágyik ilyesféle hírnévre.

Akármennyire is rettegett attól, ami rájuk várt, Angie örült, hogy kiszállhatott a taxiból.

– Van névjegykártyád? – kérdezte Hayes Kalóztól. – Hogy később bulizhassunk egyet?

Hogy később bulizhassunk egyet? Hayes be van drogozva, gondolta Angie. Nem lesz semmiféle bulizás később. Ami később történik majd, az a családdal való tetemes mennyiségű, fájdalmas kommunikáció lesz.

Kalóz átadta Hayesnek a névjegykártyáját – halálfejes motívum díszítette, nagyon eredeti –, aztán színpadias mozdulatokkal kipakolta a csomagjaikat a Lincoln csomagtartójából.

KALÓZ TAXI
508-555-3965
Oakley „kalóz”
AHOJ, BARÁTOK!

– Kérlek, hívjatok – mondta Kalóz. – Boldogan lennék a sofőrötök, amíg a szigeten vagytok. – Kezet ráztak Hayesszel, Hayes adott neki harminc dollárt, aztán Kalóz beugrott a sofőrülésbe. Angie a szemét forgatta, majd megfordult, és rettegve a ház bejáratát bámulta.

Egy határozottan csüggesztő emlék kínozta az apja és Scarlett esküvőjéről. Angie tizenhat éves volt, és nagyon nem akart elmenni. Egykor imádta és istenítette Scarlettet. Ám mikor Scarlett másodjára jelent meg Angie életében, de már mint jövendőbeli mostohaanyja, jócskán alábbhagyott a vonzereje. Angie egykori dadusa – aki hagyta, hogy ússzon a Bethesda-szökőkútban a Central Parkban, és segített Angie-nek halloweenpartit rendezni áprilisban – ugyanaz a nő volt, aki azokat az üvöltöző szexhangokat hallatta az apja hálószobájából.

Az esküvőt Scarlett szülővárosban tartották, Savannah-ban, Georgiában, július tikkasztó első hetében. Savannah-ban a levegőnek mocsárszaga volt, a fák pedig elnehezedve konyultak lefelé a spanyol mohától, amit Angie még sosem látott korábban; arra emlékeztette, mikor a haja összegubancolódott a lefolyóban. A szökőkutak a tereken szárazra apadtak, a folyó pangott, és táptalajként szolgált a veréb nagyságú szúnyogoknak. A régi nagy házak a városban mutatósak voltak, de Angie nem tudta túltenni magát azon a tényen, hogy nagy valószínűséggel rabszolgák építették őket. Scarlett szülei Savannah legszebb házában éltek, ezt még Angie-nek is el kellett ismernie. Sárga deszkákból készült viktoriánus ház volt, oromzattal és pazar, az egész házat körülölelő verandával, melyet buja, lelógó páfrányok tettek teljessé – valószínűleg az egyetlen növény, ami megélt az egész városban –, meg egy hinta és egy sor hintaszék. Mikor Deacon és Angie bekopogott a félelmetes bejárati ajtón, egy türkizkék egyenruhát és klasszikus fehér kötényt viselő fekete cseléd nyitotta ki.

Először Angie-re nézett, aztán Deaconre, majd vissza Angie-re.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte.

– A vőlegény vagyok – kiáltott fel Deacon.

– Megyek, és szólok Mrs. Olivernek – mondta a cseléd.

Deacon és Angie kint maradt az elülső verandán. Ez volt az első pillanat az ezerből, mikor Angie azt kívánta, bárcsak hazamenekülhetne.

Hamarosan felbukkant Mrs. Oliver, Scarlett anyja, vagyis Prudence, a családjának csak Prue; Angie azt gondolta,

semmiképp sem tartozik a nő családjához, és úgy döntött, soha semminek sem fogja szólítani, még Mrs. Olivernek sem. Prue Scarlett idősebb változata volt, ugyanolyan fekete hajjal, csak az övé egy kontybán volt hátrafogva; ugyanolyan sápadt bőr, ugyanolyan élénkvörös rúzzsal kikent száj.

– Deacon – mondta, és úgy ejtette ki, hogy rímelt arra, hogy „bacon". – Hát itt vagy.

– Bizony, itt vagyok – mondta Deacon. Kezet rázott Prue-val, aztán előretessékelte Angie-t, mint valami ajándékot a házigazdának. – Ő pedig a lányom, Angie.

– Igen – mondta Prue. – Már nagyon sokat hallottam Angie-ről.

Angie feltételezte, hogy ez annyit tesz, Prue-t jó előre figyelmeztették, hogy Angie fekete.

Rengeteg sértő, megalázó dolog történt Deacon és Scarlett esküvőjén. Angie egyedüli családtagként vett részt rajta – Hayes megúszta, mivel az első megbízatását teljesítette a magazinnak Svájcban –, és az egyetlen ember, aki Deacon életéből még jelen volt, az Buck volt, ő töltötte be a tanú szerepét.

– Újra az elejéről – mondta Buck Scarlett nagybátyjának, a fellebbviteli bírónak, aki összeadta a boldog párt. – A legutóbbi alkalommal is én voltam Deacon tanúja.

A szertartást a nagy sárga ház pedánsan megtervezett hátsó kertjében tartották. Angie majd megsült a levendulaszínű, hosszú ujjú csipkeruhában, amit Scarlett választott ki neki. Givenchy volt, de kit érdekel? Szadista dolog egy sötét bőrű lányt hosszú ujjú, undorító színű, bőrt irritáló anyagba öltöztetni, mikor kint negyven fok van.

Ami még a hőségnél is borzalmasabb volt (na meg Scarlett családjánál, akik önjelölt konföderalisták lévén, legalábbis Angie azt feltételezte, rasszisták), vagy annál a ténynél, hogy a Thorpe-ok létszámban siralmasan alulmaradtak, hogy Deacon mennyire próbálkozott, hogy Scarlett családja kedvelje őt, hogy elfogadják, és elég jónak tartsák. Angie nem értette, milyen dinamika működött itt: Scarlett volt az ő dadusuk, a lány dolgozott nekik. De mikor Angie ezzel érvelt, Deacon igyekezett megmagyarázni a helyzetet a lányának.

– Scarlett egy régi, savannah-i családból származik, édesem. Az előkelő társasági élet tagjaként nőtt fel.

Deacon egy kretonöltönyt viselt csokornyakkendővel.

– Mit műveltél az apámmal? – kacagott fel Angié.

Épp elég baj volt, hogy Angie elveszítette az apját, de úgy tűnt, ő is elveszítette saját magát. Odavolt a hűvös magabiztossága, odavolt a nemtörődöm hozzáállása, odavolt az, amiről Angie úgy gondolta, hogy alapvető fölénye a világ összes férfijával szemben. Mikor a bíró nagybácsival és Scarlett szüleivel beszélgetett – Prue-val és Scarlett egyenes hátú, hullaszerű apjával, Brace-szel –, Deacon egyenesen szolgalelkűnek tűnt. Vagy hatvanszor elismételte, hogy Angie kitűnő tanuló a Chapinben, „a tekintélyes lányiskolában az Upper East Side-on, Manhattanben", és hogy az „ötéves tervemben" szerepel, hogy „saját helyet nyitok valahol a városközpontban, amint megtalálom a megfelelő befektetőket" .

Mióta kell az én jegyeimmel kérkedve beszámolnod a céljaidról?, gondolta Angie.

A lehető legrosszabb mégis a torta felvágását megelőző pohárköszöntők alatt történt. Eddigre már maga Angie is hangos részeg volt, hála egy Burt nevű fiúnak az Ole Miss diákszövetségből, aki bőséges mennyiségű rumot csempészett Angie összes kólájába.

– Scarlettnek és nekem bejelenteni valónk van – emelte fel Deacon a pezsgőspoharát.

Miféle bejelenteni való?, gondolta Angie. Hiszen már házasok. Mi van még hátra?

– Terhes vagyok – mondta Scarlett.

Kétértelmű reakció érkezett az egybegyűltektől – némi morgolódás, némi éljenzés magasba emelt poharakkal. Angie saját reakciója félreérthetetlen volt: odahányt a fűbe a lába mellé.

Most ő meg Hayes szinte tökéletes összhangban lépkedtek fel az elülső veranda lépcsőjén. A veranda padlójának egyik deszkája a lábtörlő előtt kilazult, és Angie majdnem megbotlott benne.

Hayes kivett két fehér pirulát a zsebéből. A szájába dobott egyet, leöblítette egy korty ízetlen Bloody Maryvel, amit azóta tartogatott, hogy leszálltak a kompról. A másik pirulát odanyújtotta Angie-nek.

– Kérsz vicodint? – kérdezte. – Eltompítani a dolgokat?

Angie a pirulát bámulta. Számos forrása volt a fájdalmának – az apja halála, Joel rejtélyes hallgatása, és aztán… ami a házban várta. Ám még magát Angie-t is meglepte, hogy nem akarta eltompítani a dolgokat. Mindent érezni akart. De leginkább sírni akart.

– Nem, köszi – mondta.

Hayes megrántotta a vállát, zsebre vágta a pirulát, és kinyitotta az ajtót.

– Csak utánad – tessékelte.

Laurel és Buck a konyhában ült és iszogatott. Mikor meglátták Angie-t és Hayest, felugrottak.

– Hát ideértetek! – kiáltott fel Laurel. Megölelte Hayest, Buck pedig Angie-t.

Angie legszívesebben azonnal vallatóra fogta volna Buckot a feltoluló ezernyi buta, bizonytalan kérdésével: *Szeretett az apám? Tehetségesnek gondolt engem? Okosnak talált? Büszke volt rám? Tudott rólam és Joelről? Szeretett engem annyira, mint Hayest és Elleryt?*

Buck elengedte Angie-t; ő meg Laurel tettek néhány tánclépést, majd partnert cseréltek. Buck férfiasan megölelte Hayest, miközben Laurel átölelte Angie-t.

– Ó, édes Angie – mondta Laurel.

– Olyan furcsa itt lenni nélküle – mondta Angie. Életének minden nyarán eljött ebbe a házba az apjával. Éppen Laurel feje mögött volt az a rész az ajtókereten, ahol Angie, Hayes és Ellery magasságát jelölték be ceruzával húzott jelekkel minden egyes nyár végén. *Az otthon ott van, ahol a jelzések,* gondolta Angie. Deacon mindig az ott-tartózkodásuk utolsó napján mérte le őket, és mindig ugyanazt mondta: „Hűha, nézzenek oda, mekkorát nőttél!"

– Én már közel harminc éve nem jártam itt – mondja Laurel. – Pontosan úgy néz ki, mint azon a nyáron, mikor megvettük, vagy majdnem úgy. De gondolom, hogy milyen nehéz ez neked;

arra számítasz, hogy bármelyik pillanatban befordulhat a felhajtóra abban az őrült dzsipben.

– A dzsip tavaly végleg kipurcant – mondta Angie. – Mindannyian azt hittük, hogy az a világ vége, de nem. Ez az.

– Angie?

Ez egy másik hang.

Jaj, ne.

Angie megfordult, és látta, hogy Belinda lép be a konyhába.

– Anya? – szólalt meg Angie. Tudta, hogy az anyja is eljön, hiszen Buck mondta, és maga Belinda is megerősítette abban a két tucat üzenetben, amit Angie-nek hagyott a telefonján, de Angie biztosra vette, hogy végül Belinda majd visszakozik Laurel miatt. Belinda és Laurel utálták egymást, és Belinda Scarlettet is utálta. Bár Scarlett nem volt jelen – Buck szerint egyáltalán nem is jön el –, ez most már lényegében Scarlett háza volt, és hogy is lenne elvárható, hogy Belinda ezt a tényt elegánsan kezelje?

Angie idióta volt, már megbánta, hogy nem fogadta el azt a vicodint.

– Drágám – szólalt meg Belinda, és Angie-hez sietett. Belinda jóval alacsonyabb volt Angie-nél, úgy nézett ki, mintha szerepet cseréltek volna, és Belinda lenne a gyermek, Angie pedig az anya. Angie simán felemelhette volna Belindát a földről, helyette csak bátortalanul átölelte. Deacon halála nem változtatott a tényen, hogy Belinda egy cselszövő, egy katasztrofális hencegő.

Hencegő: ez egy Deacon-szó volt. Imádta – de csupán egyetlen ember jellemzésére használta.

– Mikor értél ide? – kérdezte Angie.

– Ma reggel – felelte Belinda. – Az éjszakai járattal jöttem el L. A.-ből. De korábban kellett volna ideérnem. Akkor tisztességes szobám lenne. – Vetett egy pillantást Laurelre.

– Miért, melyik szoba a tiéd? – kérdezte Angie.

– Laurel Clara szobájába osztott be – mondta Belinda. Angie akaratlanul is elmosolyodott. Próbálta elképzelni Belinda Rowe-t, a modern világ legünnepeltebb színésznőjét, ahogy a keskeny kolostori ágyon alszik Clara szűk kis szobájában. Deacon színes történeteket talált ki Clara Beckről az évek során; ő volt az öt Innsley gyerek dadája, és korábban még Mr. Innsley-é is. Deacon nagyon csúnyának és szigorú nőnek festette le, így aztán Clara szobáját a büntetés helyszínéül használták. Mikor Angie öt- vagy hatévesen homokot szórt egy másik gyerekre a parton, azonnal felküldték a házba, és húsz percig az ágyon kellett ülnie Clara szobájában. Egy örökkévalóságnak tűnt. Mikor Angie tizenhét lett, teljesen elázva és betépve jött haza a Gibbs-tónál tartott tábortüzes buliról, mire Deacon Clara szobájába küldte aludni. A falak mintha összezárultak volna felette, az ágy forgott vele. Angie aznap éjjel látta Clara Beck szellemét: magas nyakú, csontszínű ruhát viselt, a haja rózsaszín, szivacsos hajcsavarókkal volt becsavarva. Angie túlságosan részeg volt ahhoz, hogy féljen; lehunyta a szemét, hogy elűzze a kísértetek aztán belehányt a papírkosárba. – Igen, biztos vagyok benne, hogy te ezt nagyon szórakoztatónak találod – mondta Belinda. – De az a helyzet, hogy ez régen az én házam volt. Én hosszabb ideig voltam Deacon felesége, mint Laurel vagy Scarlett, és jár nekem a tisztelet.

Belinda az utolsó mondatot a szokásos drámai stílusában mondta ki, mintha csak egy szöveget biflázna. Olyan sok minden volt ebben a nőben, ami zavarta Angie-t. Sokkal könnyebb dolga lett volna azzal, ha a nem kellemetlen dolgokat akarta volna összegyűjteni Belindával kapcsolatban.

Az anyjának szép haja volt. Jó ízlése a ruhák terén.

Egyszer ő volt a *Saturday Night Live* házigazdája, és sokkal viccesebb volt, mint amire Angie számított.

Egyszer, régen Belinda felfedezte magában az anyai ösztönt – mint egy sziklák közt futó tiszta, ezüstszínű eret –, és átutazott a poros, száraz, ausztrál isten háta mögötti vidék örökkévalóságán, ahol Angie-t hagyták, hogy majd felnőjön „egy őslakosoknak épített árvaházban".

Ám ez az anyai ösztön elapadt, eltűnt valamikor Angie serdülőkora táján, mikor is Belinda újra meg újra a karriert választotta a szülői szerep helyett – csak forgatott, forgatott és forgatott. Négy hónapig forgatta Vietnamban A *delta* című filmet. Végül Oscart kapott érte, de kit érdekelt?

– Ha ennyire elégedetlen vagy – mondta Angie –, miért nem költözöl át egy hotelbe? Hívd fel a Cliffside-ot.

– De én itt akarok lenni veled, drágám – mondta Belinda. – És apádtól is rendesen el akarok búcsúzni.

Hayes, Buck és Laurel diszkréten kivonultak a hátsó teraszra, magukra hagyva Angie-t és Belindát a konyhában.

Apádtól is rendesen el akarok búcsúzni? Nagy valószínűséggel azért jött ide, hogy gondoskodjon róla, senki sem beszéli ki a háta mögött.

– Nincs semmi, amit értem tehetnél – mondta Angie. – Úgy értem, nem tudod őt visszahozni.

Belinda a haját csavargatta, és feltette a feje tetejére. Ez az ideges gesztikulálás elárulta; Angie mindig úgy gondolta, hogy ez a mozdulat felfedte a beképzelt kislányt, aki Belinda egykor lehetett.

– Pontosan tudom, mit érzel, drágám. Én mindkét szülőmet elveszítettem.

– Egyáltalán nem tudod, mit érzek. Te faképnél hagytad a szüleidet rögtön a középiskola után, és soha többé nem beszéltél velük. Az apád egy repülőgép-szerencsétlenségben halt meg, és apának úgy kellett kényszerítenie, hogy a temetésre visszamenj. Az anyád temetésére pedig el sem mentél, mert éppen Skóciában forgattál. Téged sosem érdekelt más, csak a karriered, anya. Sosem törődtél a szüleiddel. Soha egyiket sem szeretted annyira, amennyire én szerettem Deacont.

– Te meg Deacon nagyon közel álltatok egymáshoz – mondta Belinda, mintha engedett volna Angie-nek. – De egy kissé…

– Egy kissé micsoda?

– Egy kissé természetellenes volt – mondta Belinda. – Ti ketten folyton együtt voltatok, éjjel-nappal, a munkában, otthon, a kedd esti vacsorákon. Egész héten egy szabad estéd volt, barátokkal vagy egy fiúval kellett volna töltened. Táncolni kellett volna menned, vagy moziba, nem az apád érzelmi kríziseit felügyelni.

– Nem felügyeltem az érzelmi kríziseit – mondta Angie, és a hangja elcsuklott. Igaza volt Belindának: pontosan ezt csinálta, egész héten át. Főztek valamit maguknak, és túl sokat ittak,

aztán amikor az óra elütötte a tizenegyet, az éjfélt, és Angie közölte Deaconnel, hogy ideje hazamennie Scarletthez, Deacon azt mondta: „Nem mehetek haza ilyen részegen. Meg fog ölni." Aztán még többet ivott. Ám az, hogy az anyjának igaza volt, legalábbis részben, csupán arra volt jó, hogy felbosszantsa Angie-t. – Én ezt nem hallgatom. Nem fogom hagyni, hogy megmond nekem, mit érzek, csak azért, mert elvesztetted a szüleidet. Te utáltad a szüleidet, és utáltad Deacont, és biztos vagyok benne, hogy örülsz, hogy meghalt. – Nyelt egyet. Kiszáradt a szája, és sürgősen szüksége lett volna egy pohár vízre.

– Angie, kérlek! – mondta Belinda. – Vegyél vissza a hangodból.

– Ne mondd meg nekem, hogy mit csináljak! – mondta Angie. Képtelen volt elviselni egy újabb érzelmi terhet. Hiányzott neki Deacon. Szüksége volt arra, hogy Joel felhívja. Kiviharzott a konyhából. A gurulós táskája ott állt a lépcső aljánál. Három napra csomagolt, de nem volt biztos benne, hogy kibírja három napig egy házban az anyjával.

Kilökte a szúnyoghálós ajtót, élvezte a csattanást, ahogy nekiütődött a keretnek a háta mögött. Majdnem ismét megbotlott a padló rothadó deszkájában, és kis híján lerepült a veranda lépcsőjén, fejjel lefelé, de az utolsó pillanatban sikerült megkapaszkodnia. Végigrohant a felhajtón, ám a végéhez érve csak elveszetten, tanácstalanul állt a perzselő nap alatt. Szomjas volt, de ez nem a város volt: itt nem volt sarki kisbolt, se burmai étterem, se Starbucks. Egy kicsit lejjebb az úton állt a Sankaty Head Beach Club; ott volt egy kinti automata, amiből gyerekként

üdítőket csentek ki. Vagy akár vissza is mehetne a házba, elvihetné az ősrégi kis furgont, amit Deacon a Wyllis dzsip helyett vásárolt. A furgon a garázsban állt, a kulcs viszont a konyhában lógott egy szegen, Angie pedig oda nem akart bemenni.

Elővette a telefonját. Úgy döntött, felhívja Joelt. Hallani akarta a hangját, ahogy Ange-nek szólítja. Lehetséges lenne, hogy pusztán azért szeretett bele a férfiba, ahogyan az a nevét kimondta? Ez másokkal is megtörtént?

Angie egész életében úgy érezte, mintha a szíve egy tömör, áthatolhatatlan kődarab lenne. Ám Joel mellett ez a kő szétrepedt, és kiderült, hogy egy csillogó kristályokkal szegélyezett geóda.

Beütötte Joel számát. A hívása automatikusan hangpostára ment. Kinyomta.

Írjon Hayesnek, hogy egyedül visszamegy a városba? Az igazság az, hogy nem volt kedve visszamenni New Yorkba. Jobban szeretett Nantucketen lenni, mint a világon bárhol máshol. Mindig augusztusban utaztak ide, de Angie úgy gondolta, hogy most, júniusban minden sokkal szebb. Együtt akart lenni a bátyjával, Laurellel és Buckkal. Embereket akart maga körül, akikkel beszélhetett, embereket, akik ismerték Deacont. És szét fogják szórni a hamvakat; arról nem maradhatott le.

Forró nap volt, Angie érezte az óceán illatát, és hallotta a hangját. Élni a nantucketi életet: Deaconnek itt lenne a helye, úsznia és horgásznia kellene. Ma este, mikor lemegy a nap a hátsó terasz felett, nem lesz ott, hogy a poharát emelje, vagy

hogy tapsoljon, mintha csak Istent dicsérné: „Egy újabb szép nap, Uram!" Deacon napjai véget értek.

Angié olyan hangosan üvöltött, amennyire csak tudott.

Aaaaaaaaaaaa! Aaaaaaaaaaaaa! Aaaaaaaaaaaaa!

Olyan hangosan üvöltött, hogy belefájdult a torka. Nem volt senki, aki megállíthatta volna. Vajon hallották odafent a házban? Valószínűleg nem.

Aaaaaaaaaaaaaaa!

Ha Manhattanben üvöltene így, a szomszédai máris hívnák a rendőrséget. Kilakoltatnák vagy letartóztatnák. Vagy bedugnák a zárt osztályra. Még egy dolog, amit Angie szeretett Nantucketen: szabadon üvölthetett.

Aaaaaaaaaaaaaaaaa!

Egy kocsi bukkant fel a kanyarban, ezüstszínű Wrangler dzsip leengedett tetővel. A sofőr nagydarab, szakállas, medveszerű férfi volt Blues Brothers-es napszemüvegben. Angie egyből Deacon hangját hallotta a fejében: „Százhat mérföldre van Chicago, tele a tank, van egy fél doboz cigarettánk, sötét van, és napszemüveget viselünk." Angie megtanulta, hogy erre az a válasz: „Akkor nyomás." Ám ehelyett Angie most összeszorította a száját, és az utat bámulta, a férfit szuggerálta, hogy menjen tovább, hogy folytathassa a tombolást. Legnagyobb megrökönyödésére a dzsip megállt előtte.

– Hé – szólt ki a fickó. – Jól vagy?

Angie némán bólintott, azt gondolva, hogy ha úgy tesz, mintha nem beszélne angolul, akkor talán a pasas továbbhajt. Aztán észrevette a műszerfalon azt, ami jegesteával teli

befőttesüvegnek látszott. De az is lehet, hogy whisky jéggel. Akárhogy is, kellett neki, iszonyúan szomjas volt.

– Lehetne róla szó, hogy igyák abból egy kortyot? – kérdezte. – Úgy el vagyok fonnyadva.

Elfonnyadva?, gondolta. Mégis mi a csuda mondatta ezt vele? A vendégek folyton azzal vonultak oda a bárpulthoz a Board Roomban dr. Disibióhoz, hogy el vannak fonnyadva, és mindegyik seggfejnek hangzott. Emiatt Deacon a „fonnyadt" szót a nyolcadik helyre tette az ostoba szavak listáján.

A fickó átadta neki az üveget.

– Ebből? Ez naptea, cukor nélkül, mentával és citrommal. Én magam főztem.

– Nagyon jól hangzik – mondta Angié. – Nem bánod? – Elvette az üveget, és mielőtt észbe kaphatott volna, lehúzta az egészet. Angie annyira szomjas volt, a tea pedig olyan könnyed és citromos, mintha az istenek nektárját itta volna.

– A mindenit – szólalt meg a fickó. Elvigyorodott, és a kezét nyújtotta. – A nevem J. R Clarke. Eltévedtél? Vigyelek el valahová? Ez egy elég karót nyelt környék – ami azt illeti, ez egy magánút, úgyhogy… nem akarnám, hogy valamelyik lakó letoljon, amiért erre járkálsz.

– Te vagy JP? – kérdezte Angié. Alig hitte el. Deacon az elmúlt pár évben folyton arról beszélt, hogy „JP így" meg „JP úgy", de Angie sosem találkozott vele, annak ellenére sem, hogy Deacon szüntelenül ígérgette, hogy imádni fogja, ha megismeri. „Remek fickó, igazi helybéli, a földből él, horgászik, vadászik, ismeri a legjobb helyeket. Ti ketten nagyon jól kijönnétek." Deacon akkor találkozott JP-vel, mikor Great Pointnál horgászott

a hullámtörésben, és attól kezdve egyre erősebbé vált a barátságuk. JP tavaly októberben küldött Deaconnek nantucketi fésűkagylót az öbölből, és Angie meg Deacon mindig nyersen ette meg a szállítmány egy részét, egy kis citromlével meglocsolva és némi sóval megszórva. Vándor *ceviche,* ahogy Deacon az ételt nevezte. JP szarvas hátszínt is küldött abból a hímből, amit minden novemberben lőtt, Deacon pedig három napon át pácolta, aztán rózsaszín, szaftos tökélyre sütötte, és felszolgálta a személyzetnek.

Angie idősebbnek gondolta JP-t, az apjához hasonló korúnak képzelte el, de JP alig nézett ki harmincnak.

– Én JP vagyok – mondta. – És te ki lennél?

– Angie – mondta. – Angie Thorpe.

– Angie Thorpe – mondta JP. Feltolta a fejére a napszemüveget, mintha jobban meg akarta volna nézni magának. – Ó, te jó ég. Az apád… – Elcsuklott a hangja, majd vetett egy futó pillantást a szélvédőn keresztül a világítótorony felé. – …remek ember volt. Csak…nem is tudom. Eredeti volt. Nem nagyon találom most a szavakat. Minden szempontból nagyon király pasas volt. Áldottnak érzem magam, hogy ismerhettem.

– Ő ugyanígy érzett veled kapcsolatban – mondta Angié. – Folyton rólad beszélt. Emlékszel… az a lekvár, amit küldtél? A Concord szőlő? Egy üveggel hazavitt, hogy kenyérrel egye meg, a másik üveggel meg belekeverte egy mártásba, amit az étlapunkon szereplő fácánkülönlegességgel szolgált fel, és ez volt az az este, mikor Pete Wells eljött, hogy kritikát írjon a *New York Times*nak. Na és melyik ételről áradozott elsőként Wells? A

ropogós fácánról a Concord szőlős mártással. – Angie-t megrohanták az érzések, ahogy felidézte azt az estét. Joel volt az, aki azt gyanította, hogy az Albert Emerald néven bejelentkezett vendég valójában Mr. Wells. Azonnal visszament a konyhába, hogy szóljon Angie-nek és Deaconnek, Deacon pedig kiküldte a fácános fogást. Aztán hirtelen egy sokkal kellemetlenebb gondolat ütött szöget a fejében. – Ó, istenem – mondta Angie JP-nek. – Te találtad meg. – Lehunyta a szemét, és a világ forogni kezdett vele.

– Igen – mondta JP. – Sajnálom.

– Én vagyok az, aki sajnálja – mondta Angie.

JP a mellette lévő ülés felé intett a fejével.

– Épp a házba tartottam, hogy megnézzem, a családodnak szüksége van-e valamire. Hoztam egy kis epret is, amit az anyám hozott a Bartlett's Farmról. – A hűtőtáska felé intett a fejével. – Hadd vigyelek el a házhoz.

– Nem vagyok benne biztos, hogy vissza akarok menni oda – mondta Angie.

– Máris ennyire rossz a helyzet? – Angie bólintott. – Laurel az anyád? – kérdezte JP. – Mert ő nagyon jó fejnek tűnt.

– Ő valóban jó fej – mondta Angié. – De nem ő az anyám. Az én anyám… Belinda. Belinda Rowe.

– Ó – mondta JP. – Hát, nagyon bírtam a *Briliáns álcá*ban.

– Te és az összes férfi Amerikában.

– Nem vagyok olyan átlagos, mint hinnéd – mondta JP. – A Természetvédelmi Őrszolgálatnál dolgozom, és egész nyáron kint vagyok a Coatue-ben. Bármikor kijöhetsz hozzám a kalyibámba.

Angie elmosolyodott. Ez a fickó eszméletlen volt. Belegondolt, hogy az egész nyarat egy egyszobás kis kunyhóban tölti kint a vad, elhagyatott partszakaszon. Nem volt ott más, csak homok, víz és albatroszok.

– Meglepődnél, hogy mennyire élvezném a dolgot – mondta.

– Az ajánlatom áll – mondta JP. – Segíthetnél megvédeni a liletojásokat, és kivontatni a turisták dzsipjét a homokból. – Angie elpirult. – De talán nem kellene rögtön összeköltöznünk – folytatta JP. – Inkább csak ugorj be. Hazaviszlek, hogy aztán mindenkit jól meglephess a kézzel szedett eprekkel.

– Megbeszéltük – mondta Angié.

HAYES

Semmit sem érzett, így aztán meg kellett játszania magát, különben lebukott volna. Az anyja a munkahelyén minden egyes nap minden egyes órájában drogosokkal foglalkozott, ismerte a jeleket. Nem vakarózhatott, és nem veszíthette el a fókuszt, különben elaludna.

– Szeretnék kipakolni, és talán úszni is egyet vacsora előtt – mondta Laurelnek. – Vagy… Nem is tudom… nem baj? Mármint, nem kell itt csendben üldögélnünk, igaz?

Laurel tanulmányozta néhány pillanatig, mire Hayes azt gondolta, *tudja.*

Laurel hangtalanul sírni kezdett, mire Hayes szorosan magához ölelte. Az anyja még most is olyan szép volt, olyan fiatal, csak ötvennégy éves. És még most is annyira jó fej, a legjobb fej, akit Hayes valaha ismert. Szerette az apját, de ő meg Deacon inkább olyanok voltak, mint az alkalmi, laza barátok, és azokká is csak később váltak.

Hayes jó nagy adag dühöt cipelt magában, miután az apja elment. Még emlékezett arra, mikor Deacon hazarepült L. A.-ből havonta egy hétvégére, hogy „időt töltsön" Hayesszel, ami egy-egy Yankees-meccset jelentett, vagy papírsárkány-reptetést a parkban, vagy azt, hogy elmentek megnézni a dinoszauruszokat a Természettudományi Múzeumban. Ez mind rendben is volt, kivéve, hogy Hayes, még nyolc-kilenc éves korában is, érezte, hogy az apja túlságosan próbálkozik. Deacon egy hétvége során

legalább negyvenszer kérdezte meg Hayestől, jól szórakozik-e, aztán meg jött a litánia a saját apjáról.

„Nem kellettem neki. De te kellesz nekem" – mondta Deacon.

Egy puszi a homlokra, nem számított, ki látja.

A hétvégék New Yorkban jobbak voltak, mikor Buck is csatlakozott hozzájuk. Bucknak nem volt gyereke, ezért úgy kezelte Hayest, mint egy felnőttet, Hayes pedig ettől kivirult – a Knicksről beszélgettek, meg a tőzsdéről, ráadásul oldotta az apa-fia feszültséget is. Szóval a dolgok néha jól alakultak, néha nem, de minden látogatás ugyanúgy ért véget: Hayes a Manchester Dinerben vacsorázott, együtt a két szülőjével, Laurel lakásának utcájában. Az apja és az anyja ilyenkor fogták egymás kezét, és Hayes látta, hogy vibrál közöttük a levegő. Általában az apja sírta el magát elsőnek, aztán az anyja, de néha fordítva történt. Az biztos volt, hogy mindketten sírni fognak, és elhasználnak egy rakás papírszalvétát az orrukat fújva és a szemüket törölgetve. Ezért, mivel egyetlen gyerek sem akarja látni, hogy a szülei sírnak, Hayes utálta az apjával töltött hétvégéket, pusztán azért, ahogyan véget értek.

Jobbra fordultak a dolgok, miután Deacon és Belinda örökbe fogadta Angie-t, mert akkor Deacon sokkal inkább benne volt a családi programokban, de Hayes még így is arra emlékezett, hogy Angie-vel töltötte az időt, és Angie dadájával, akit később Deacon feleségül is vett.

Hát csoda, hogy Hayes drogfüggő lett?

Magához szorította az anyját. Szerette az anyját; ő volt a kősziklája, az utat mutató fény, a helyes út, a legjobb barátja egy életre. Hayesnek nagy fájdalom volt az apja halála, arról nem is

beszélve, hogy mennyire félt. Az apjának rossz volt a szíve, szóval mit is jelent ez Hayesre nézve? Biztos volt benne, hogy semmi jót. De ha Hayes az anyját veszítené el… nos, az összességében nézve is teljesen más történet lenne. Hayes nem tudott elképzelni egy olyan világot, amelyben az anyja nem létezik. Az utolsó komoly barátnője, Whitney Jo azt mondta Hayesnek, hogy túlságosan is kötődik az anyjához, és ez az oka annak, hogy harmincnégy évesen még nem házas. Mert soha egyetlen nő sem üti meg a mércét.

Laurel beletörölte a szemét az inge gallérjába.

– Nagyon igyekeztem, hogy udvarias legyek Belindával.

– Ó – mondta Hayes. Az anyja és Belinda érthető módon nem voltak jóban, a legkevésbé sem. Ez aztán eredményezett is pár kellemetlen családi összejövetelt a múltban. Gyerekkorában Hayesnek Belinda egyetlen filmjét sem volt szabad megnéznie, és nem játszhatott a Belindától kapott játékokkal, sőt még a nevét sem ejthette ki a száján, máskülönben az anyja arcán az a szomorú, kísérteties kifejezés jelent meg. Az rendben volt, ha Angie-ről beszélt; az anyja mindig is kedvelte Angie-t. Még Scarlett is rendben volt Laurel részéről. *Persze nem teljesen,* gondolta Hayes, mert az anyja „csalódott" volt, amiért Deacon azt tette, ami annyira szokványos, és belezúgott a dadusba. De Laurel azt mondta: „Biztos vagyok benne, hogy azért történt, mert Scarlett figyelt rá, Belinda viszont nem." Ez *történt volna? Valószínűleg igen.* Mire Deacon feleségül vette Scarlettet, Hayes nyugtázta magában, hogy az apja reménytelen, ha nőkről van szó. Az egyetlen oka annak, hogy nem vette feleségül Whitney

Jót, az volt, hogy félt, ő is kudarcot vall, mint az apja. – Igen – mondta. – Jól tetted, anya.

– Nincs értelme ragaszkodni a haraghoz – mondta Laurel. – Deacon halott.

Hayes bólintott. Hat hét telt el, épp annyi idő, hogy Hayes már várta, hogy közölje valaki, az egész csak egy vicc volt, egy tévedés, aztán Deacon valahogy ismét felbukkan.

Az anyja még mindig nem válaszolt az úszással kapcsolatos kérdésére.

– Szóval akkor… a part rendben van? Vagy nincs rendben?

– Tegnap elmentem úszni, és igazán terápiás hatása volt – mondta csendesen Laurel. – Azért gyűltünk itt össze, hogy megemlékezzünk Deaconről, és egyvalamiben biztos vagyok: nem akarná, hogy idebent ücsörögjünk, és sírjunk. – Hayes megkönnyebbülten sóhajtott fel. Tudta, hogy azért vannak itt, hogy gyászoljanak, bármit is jelentsen ez, és hétfőig, amikor szétszórják a hamvakat, még két teljes nap volt hátra. Két nap szörnyen hosszú idő ilyen körülmények között. – Nagyjából fél nyolcig nem vacsorázunk – folytatta Laurel. – Úgyhogy bőven van idődd lazítani egy kicsit.

Hayes benne volt egy kis lazításban. Felfrissíti a bizsergést, amint egyedül lesz. Szüksége volt még egy löketre, mert az ingerküszöbe rendkívüli mértékben megnőtt, míg Balin volt – Sulával napi négy-öt alkalommal lőtték be magukat. De előbb át kellett jutnia a konyhában lévő taposóaknán.

Belindán.

– Helló, Hayes – mondta azon a híres, összetéveszthetetlen hangján a nő. Az arca két oldalán puszilt egyet a levegőbe, hála az égnek Hayes az ilyen üdvözlési stílusban gyakorlott volt.

– Belinda, örülök, hogy látlak – mondta, de nem gondolta komolyan.

– Én is – mondta Belinda, és ő sem gondolta komolyan, Hayes ebben biztos volt.

– Mi történt Angie-vel? – kérdezte Hayes. Gratulált magának, amiért észrevette, hogy nincs ott a húga. A kulcsa annak, hogy titkolja a világ elől, hogy be van tépve, ha folyamatosan szemmel tartja a környezetét. Angie itt volt, most viszont nincs itt. – Felment az emeletre? – Hayesnek ez volt a célja. Felmenni a szobájába, becsukni az ajtót, előhúzni a drága H-t, amit egy biztonságos helyen rejtegetett. Belőni. De csak egy keveset. Már a puszta gondolattól vacogni kezdtek a fogai.

– Hallottam, hogy múlt hónapban összefutottál Naomival az Escondite-ban – mondta Belinda.

Bumm, a semmiből egyszer csak beütött a ménkű. Elismételte a mondatot a fejében, kapaszkodókat keresve. Az Escondite-ra halványan emlékezett. Az egy… hotel? Hayes a múlt hónapban, természetesen, Balin volt. Előtte Ecuadorban és Peruban járt; azelőtt pedig… Vegasban, ahol az Áriában szállt meg. Azt megelőzően… a Shutters on the Beachben Santa Monicában. Az Belinda világa volt. Hayes megpróbált visszaemlékezni valamire, bármire a Kaliforniában töltött időből, és nem csupán a díler izmaira, akit a Venice Beachen talált. *És kicsoda az a Naomi?*

– Naomi Wattsszal! – erősködött Belinda. – Összefutott veled az Escondite-ban! Abban a rockklubban!

Igen!, gondolta Hayes. A Shutters portásának javaslatára ment el az Escondite-ba, hogy megnézzen egy Pretty Little Demons nevű zenekart. A helyen árultak egy Fát Albert nevű hamburgert: egy szalonnás sajtburger volt juharsziruppal, melyet mázzal bevont fánkon szolgáltak fel, és Playes rendelt is egyet, de nem ette meg. Naomi Watts szőke, ezt tudta, úgyhogy biztosan ő volt az a nő, aki megfogta a karját, mikor éppen kifelé tartott a férfimosdóból. Nem volt benne biztos, hogy ő volt, vagy Kate Beckinsale.

– Igen! – mondta Hayes. – Tényleg láttam Naomi Wattsot az Escondite-ban. Jó ott a hamburger. És láttunk egy fenomenális zenekart is. Két kislány volt, lehettek vagy hetedikesek, de egek, azok aztán jól nyomták. – Tett egy laza mozdulatot a kezével, utalva ezzel a dobverőkre. Folyton lenyűgözte magát azzal, hogyan tud előrángatni ilyesmiket a semmiből.

Belinda összeszűkült szemmel nézett rá.

– Jól érzed magad, Hayes? – kérdezte.

Tudja, gondolta Hayes. *Vagy gyanítja.*

– Jól vagyok – mondta. – Leszámítva azt a tényt, tudod, hogy az apám halott. – Belinda továbbra is nyugtalanítóan vizsgálgatta. – Hol van Angie? – kérdezte Hayes. Nem emlékezett rá, hogy megválaszolták-e ezt a kérdést, vagy sem.

– Ó, hát elrohant – mondta Belinda, és a bejárati ajtó felé intett a fejével. – Rájött az ötperc.

Az ötperc?, gondolta Hayes.

– Hayes, édesem, gyere velem – mondta Laurel, mentve a menthetőt. Elhúzta Hayest a ketyegő időzített bomba, Belinda mellől, majd felvitte az emeletre. A szobája még megmaradt annak a kisfiúnak a szobájának, aki akkor volt, mikor először járt Nantucketen a szüleivel. Még mindig megvolt a kék vitorlás hajós tapéta, megfakulva a sokévnyi napsütéstől, a kék szín tompa és poros volt, mégis olyan ismerős, mintha a minta Hayes szívét díszítené. A tapétát nem neki választották, hanem valamelyik Innsley gyereknek, de az egyik íratlan szabály szerint a házban semmin sem lehetett változtatni. A hajókötéllel körbefogott hajóablaktükör még mindig ott lógott a komód felett. Deacon meghalt, soha többé nem jön vissza, H-A-L-O-T-T. Az a hülye tükör mégis változatlanul megmaradt. Hayes az egyetlen, aki értette ennek a nyilvánvaló igazságtalanságát?

Hayes rázuhant az ágyra, mely vele volt a gyerekkori nyaraktól a tinédzserkori nyarakon át a felnőttkori nyarakig, némelyiket Whitney Jóval töltötte – majdnem össze is törték az ágyat –, egészen a mai napig.

Laurel leült mellé az ágyra, és kisimította a haját az arcából.

– Túl fogunk jutni ezen – mondta.

Az anyjának vigaszra volt szüksége – ennyit azért még képes volt érzékelni –, és tudta, hogy neki kellene megadnia, hiszen a fia volt. De képtelen volt most végigmenni ezen a hosszú és kanyargós úton. Túlságosan… fáradt volt.

Lecsukódott a szeme. Aggódott, hogy többé nem is lesz képes kinyitni. Azt akarta, hogy Laurel menjen ki a szobából, és csukja be maga mögött az ajtót egy határozott kattanással.

– Anya – szólalt meg Hayes. – Sajnálom. Az utazás a tengerentúlról teljesen kikészített. Csak egy gyors szundításra van szükségem…

– Hát persze, édes – mondta Laurel, de Hayes mást már nem hallott.

BUCK

Alig bírta rávenni magát, hogy ránézzen Belindára. Túlságosan felzaklatta a délután történtek emléke. Megtörtént egyáltalán? Nos, igen, Belinda ott volt… és most már legalább volt rajta ruha, miközben töltött magának egy pohár bort. Komiszán rámosolygott.

– Sört? – kérdezte.

– Nem, köszönöm – mondta Buck. A nap folyamán már majdnem kivégzett egy hatos csomagot, és kezdett szédülni. Rájött, hogy már minden esélyt eljátszott, hogy anyagi támogatást kérjen Belindától a ház megmentésére. Egy szívességet még kérhet tőle, kettőt már nem, és szüksége volt rá, hogy tartsa a száját arról, ami aznap délután történt.

– Nézd – kezdte. – Ami korábban történt…

Belinda legyintett egyet.

– El is van felejtve a dolog – mondta.

Buck megkönnyebbülten felsóhajtott, ugyanakkor sértve is érezte magát. *El is van felejtve a dolog?*

Levegőre volt szüksége.

– Azt hiszem, lesétálok a partra.

– Ebben a ruhában? – kérdezte Belinda.

Buck még mindig nem öltözött át. Mikor közölte a titkárnőjével, Margarettel, hogy a hétvégére Nantucketre megy, a nőnek leesett az álla. (Margaretben már eleve volt valami marionettbábu-szerűség: túlzott smink, hosszú áll.)

– Mit fog ott csinálni? – kérdezte.

– Rendesen elbúcsúzom a legjobb barátomtól – mondta, és ettől Margaret, aki hatalmas Deacon Thorpe-rajongó volt, elpityeredett.

Minden nő hatalmas Deacon Thorpe-rajongó, gondolta Buck. *Átkozott egy dolog.*

Margaret az ebédszünetben elment a Billabong boltba, és vett Bucknak egy bő szárú rövidnadrágot. Kék-piros csíkos volt, és nagyjából egy hajózászlóra hasonlított. Buck zavartan bámulta.

– Egy szigetre megy – mondta Margaret. – Lehet, hogy úszni akar majd.

Úszni?, gondolta Buck.

Mielőtt sétálni indult volna, Buck felment az emeletre, felpróbálta a bőszárú rövidnadrágot, és megnézte magát a tükörben. Úgy nézett ki, mint aki bohócnadrágot visel, de mindegy. *Ha Rómában élsz, élj úgy, mint a rómaiak…*

Úgy döntött, megkéri Laurelt, hogy tartson vele. Talán a parton majd megpróbálja megcsókolni. Olyan lehetne az egész, mint egy jelenet egy Nicholas Sparks-regényből; Buck volt felesége, Mae úgy falta azokat a regényeket, mintha a lapok chipsből lennének. Olvasás közben mindig elsírta magát, és Buck már megtanulta, hogyan vigasztalja meg, és hallgassa végig, hogy Noah szerette Allie-t, vagy ehhez hasonló, Buck meg csak bólogatott, és zsebkendőket húzogatott ki neki a dobozból – és utána szinte mindig jól is járt.

A konyhában találta Laurelt, éppen spárgát vágott. Belinda odakint a hátsó teraszon egy forgatókönyvet olvasott, Buck ezért halkan beszélt.

– Helló – mondta. – Lemegyek sétálni a partra. Van kedved jönni?

– Szívesen mennék – mondta Laurel. – De ma este az én feladatom a vacsora, és ennek a közönségnek magasak az elvárásai.

– Szeretnéd, ha maradnék segíteni? – kérdezte Buck.

– Nem – mondta Laurel. – Élvezd csak a sétát. – Rákacsintott Buckra. – Sosem hittem volna, hogy valaha is bőszárú rövidnadrágban látom majd John Buckley-t, de egész jól néz ki.

Csak kedvességből mondta. Bucknak formás, izmos lába volt – heti háromszor negyvenöt perc a futópadon, és súlyzózás heti kétszer az edzőjével, Lexivel de akkor is egy sápadt ír kisfiú lábai voltak.

– Oké – mondta Buck. – Hamarosan jövök.

Mikor kiért az útra, a telefonja pittyegni és csengeni kezdett, és úgy világított, mint egy flipper. Három nem fogadott hívás egy rejtett számról, és kettő Margarettől. Ez nem volt valami jó jel. Margaret reggel nyolctól délig dolgozott szombatonként, ami az egyik oka volt annak, hogy Buck majd egy vagyont fizetett neki. Ezért, na meg azért, mert Margaret mindig felvette, mikor Buck hívta, a nap huszonnégy órájában, heti hét napon, hálaadáskor, karácsonykor, anyák napján. Margaret gyerekei már felnőttek, de még nem nemzettek saját gyereket, így nem volt semmi figyelemelterelés; ő meg a nyugdíjas könyvelő férje, Del csak lézengtek abban a nagy házukban Katonah-ban. Buck akármikor telefonált, Margaret lelkes volt, hogy segíthet.

Nem foglalkozott a hangpostával, egyből visszahívta Margaretet.

– Hallgatom, Goose.[1]

Normális esetben ez a könnyed hangvételt alapozta meg, de mikor Margaret megszólalt, egyből a lényegre tért.

– Scarlett telefonált – mondta Margaret. – Próbálta elérni magát.

– Itt nincs semmi térerő – mondta Buck.

– Készüljön a meglepetésre, elfogyott a pénze – mondta Margaret.

– A Visája elutasítva, az American Express kártyája elutasítva, és hat hiteltúllépési felszólítása van a banktól. Tudni akarja, hogy mi a… csuda… folyik itt.

– Mondta neki, hogy oda a pénz? – kérdezte Buck.

– Gondoltam, azt inkább magára bízom – mondta Margaret. – Én csak egy titkárnő vagyok.

Buck azt kívánta, bárcsak Margaret az a típusú titkárnő lenne, aki elvégzi helyette a piszkos munkát, és megmondaná Scarlettnek, hogy Deacon átutalt egymillió dollárt, hogy megmentse az éttermét, miután a nagybátyja megszüntette a finanszírozást, és azt is megmondaná neki, hogy jobban tenné, ha felhagyna a projektjeivel és a gyors meggazdagodást ígérő mesterkedéseivel, és megkeresné magának a lehető legjobb állást, amit a University College-on szerzett diplomájával találhat.

---

[1] Utalás a *Top Gun* című filmre.

– Majd én elintézem – mondta Buck. – Hallottunk már Harv vagy a könyvelőiroda felől? – Ez volt az utolsó remény, hogy a Board Room egy aranybányán csücsül, és Buck talán visszaigényelheti Deacon befektetésének egy részét.

– Még nem – mondta Margaret.

– Rendben – mondta Buck, bár korántsem volt rendben. Egy nap majd ír egy memoárt azzal a címmel, hogy *Ne a hírnököt bántsd.* – Köszönöm, Margaret.

– Nincs mit – mondta Margaret. – Élvezze a hétvégét.

Élvezni ezt a hétvégét? Azt leshetem.

Addig sétált mezítláb a homokbuckákon át, míg meg nem látta a csillogó vizet elterülni maga előtt. Annyival szebb volt, mint az East River vagy akár a Hudson. Az óceán vad és élő volt, de a part elhagyatott, a sirályokat leszámítva.

Miközben Buck odasétált a víz széléhez, Scarlettre gondolt. Igaza volt, hogy elment; Buck az ő helyében talán ugyanezt tette volna. Deacon korábban is kirúgott már a hámból, természetesen, de az az alkalom a halála előtt néhány héttel számos okból az eddigi legrosszabb volt. Scarlett éppen egy hétnapos „csendes elvonuláson" vett részt az Omega Institute-ban, Rhinebeckben, New Yorkban. Ez volt az egyik új hobbija: jóga, tudatosság, szünet a technológiai eszközök használatában, a lelki egyensúly megtalálása, a központja megtalálása, az összes zaj és konfliktus kizárása. Scarlett így kezelte a stresszt, míg Deacon ivászattal és drogozással.

Kedd volt, vagyis az étterem zárva tartott. Öt harminckor hívás érkezett Buck telefonjára. Ellery iskolájának igazgatónője kereste, Madame Giroux. Elleryért senki sem ment, nekik pedig

egyik szülőt sem sikerült elérniük. Arról tudtak, hogy Madame Olivér spirituális elvonuláson tartózkodik, és ezért nem tudják hívni, ám mikor a Monsieur-t hívták, mind a tíz alkalommal egyből a hangposta jelentkezett, a munkahelyén pedig senki sem vette fel. Ezután Madame Giroux egy rendkívül dühös francia szóáradatnak engedett utat, melynek a lényege, Buck ennyit azért megértett, az volt, hogy elfogadhatatlannak találja ezt a helyzetet. Mr. Buckley-t nevezték meg vészhelyzet esetén értesítendő személynek. Lenne oly szíves, és elmenne a gyerekért? Elég traumatikus állapotban van.

Buck taxiba pattant, és ment az iskolába. A napnak abban a szakában a forgalom igazi megpróbáltatást jelentett, így közel negyed hétig nem sikerült odaérnie Elleryért, aki valóban pityergett és reszketett, mintha csak a fagyasztóban tartották volna. Buck sűrűn bocsánatot kért a kontyos, ceruzaszoknyás, francia felsőbbrendűséget sugalló arckifejezésű Madame Giroux-tól, majd beültette Elleryt a várakozó taxiba. Felhívta Deacont – hangposta. Felhívta Angie-t, aki felvette, és beleegyezett, hogy találkozik Buckkal és Elleryvel Deacon lakásánál, hogy Buck tovább vadászhasson Deaconre.

Bucknak fogalma sem volt, hol kezdje a keresést, így aztán a nyilvánvalót választotta – a McCoy-t –, de Sarah azt mondta, már hetek óta nem látta Deacont. Buck azt fontolgatta, benéz a Five Pointsba a belvárosban, és aztán megáll minden egyes bárnál a Boweryn, de a józan ítélőképessége azt súgta, menjen vissza a lakására, és várjon. Egyszer úgyis jönni fog az a hívás, és közben már Ellery is biztonságban volt.

Kicsivel tíz után Buckót egy ismeretlen, 646-os számról hívták.

– Mr. Buckley? – szólalt meg egy női hang.

Ó, egek, gondolta Buck.

– Igen.

– A nevem Taryn Ross – mondta a hang. – Táncosnő vagyok a Skirtz nevű sztriptízbárban. A barátja, Deacon elájult a kocsimban, és nem tudom felébreszteni.

———

Buck a parkolóház harmadik szintjén találkozott Taryn Ross-szal a Tizenkettedik sugárúton. Cseresznyepiros forrónadrágot viselt, magas sarkú Mary Jane papucscipőt, valamint egy szürke New York Giants-es kapucnis felsőt, amiről Buck felismerte, hogy Deaconé. Deacon belesüppedt az ülésbe egy 1994-es, lenyitható tetejű Saab kormánya mögött; Buck első felesége, Jess is pontosan ilyet vezetett, mikor Buck megismerkedett vele. Egy nyitott üveg Billecart-Salmon pezsgő hevert a konzolon.

– Kié ez a kocsi? – kérdezte Buck.

– Az enyém – mondta Taryn.

– És hagyta volna, hogy ő vezessen? – kérdezte Buck.

– Nem – mondta Taryn. Megzörgette a slusszkulcsot. – Azt mondta, jól van, és hogy fel akar vinni Nantucketre, hogy láthassam, de nagyon-nagyon részeg volt, és mindketten nagyon sokat kokóztunk.

– Sokat, mégis mennyit? – kérdezte Buck.

– Eleget ahhoz, hogy azt higgye, tudna vezetni – mondta Taryn. – De aztán csak úgy előrebukott. Először azt hittem, meghalt, de aztán megnéztem, és még lélegzik.

– Remek – mondta Buck.

– Sajnálom – mondta Taryn. – Mikor bejött, annyira meglepődtem. A műsorát nézve nőttem fel. Egyszer még meg is csináltam a kagylós mártogatósát az anyósoméknak.

– Maga férjnél van? – kérdezte Buck.

Taryn bólintott, majd bedugta a kezét a pulóver elülső zsebébe. Deacon valószínűleg azért adta neki kölcsön, mert félmeztelen volt.

– Nos, ő is házas – mondta Buck. – Felesége van, és gyereke otthon.

– Semmi sem történt – mondta Taryn rántva egyet a vállán. – Csak meg akarta mutatni nekem Nantucketet. Azt mondta, hogy kompozni is fogunk.

– Elviszem innen – mondta Buck. Taryn Rosst bámulta azon tűnődve, vajon kell-e fizetnie neki, hogy ne posztoljon erről a Facebookon. Úgy döntött, hogy a válasz igen, és átadott neki két százdolláros bankjegyet. – Köszönöm, hogy felhívott.

– Egy dolgot még mondhatok? – kérdezte Taryn. – Szomorúnak látszott. Csak nagyon-nagyon szomorúnak.

Másnap délután két órakor, mikor Deacon végre felébredt, Buck felvilágosította róla, mi történt, mert minden bizonnyal úgysem emlékezett volna rá.

– Először is, Ellery jól van. Az iskolában felejtetted, de én elmentem érte.

Deacon arcára kétségbeesés ült ki, ahogy az várható volt.

– Ne!

– De – mondta Buck. – Túl sokat ittál, besétáltál a Skirtzbe a Harminckettedik utcán, a Tizenegyedik és a Tizenkettedik sugárút között, és ott megismerkedtél egy Taryn nevű táncosnővel. Szőke. Dereng ebből bármi is?

Deacon a fejét rázta, de még mintha ez is fájt volna.

– Úgy néz ki, te meg Taryn felszippantottátok a nagy részét a 3,5 gramm kokainnak, aztán meg azt mondtad neki, hogy meg akarod mutatni neki Nantucketet, úgyhogy beszálltál a kocsijába. Egy jó kis üveg pezsgővel.

Deacon lehunyta a szemét.

– Vezettem is?

– Nem – mondta Buck. – A lánynak volt esze. Nála volt a kulcs.

– Jó – mondta Deacon. – Ellery jól van? Scarlett tud róla?

– Ellery rendben van. Angie vigyázott rá. Scarlett abban az ásramban van, vagy hol, szóval lehet, hogy tudja, de lehet, hogy ez a meglepetés majd a jövőben éri.

– Oké – mondta Deacon hosszan kifújva a levegőt, aminek erősen whiskyszaga volt. – Sajnálom, Buck. Nehéz időszak ez.

– Mintha a halálodat kívánnád – mondta Buck.

– Nem kívánom – mondta Deacon. – Abba fogom hagyni az ivást. – Buck csak bámult rá. – Komolyan mondom – mondta Deacon. – És nincs több drog se. Meg kell tanulnom együtt élnem saját magammal.

Mikor Scarlett hazaért, Deacon előadta neki a sztori visszafogottabb verzióját: a McCoy'sban volt, nem figyelte az időt, teljesen kiment a fejéből, hogy el kell mennie Elleryért. Rettentően sajnálta a dolgot, és tisztában van vele, hogy komoly problémák vannak vele. Abba fogja hagyni az ivást.

– Nem hiszek neked – mondta Scarlett. Kivette Elleryt az iskolából, bepakolt két bőröndöt, és elrepült Savannah-ba.

Deacon most halott, Scarlettnek pedig nincs pénze. Kezdetben, Deacon végrendeletét olvasva, Buck ideges volt amiatt, hogy közölnie kell Scarlett-tel, a nantucketi háznak csak egyharmadát örökli, és hogy a másik kétharmad Laurelé és Belindáé lesz. De ez most kényes kérdés volt. A semmi egyharmada az semmi.

Buck hagyta, hogy a hullámok a lábát nyaldossák. Aztán levette az ingét, és a telefonjával együtt úgy tette le, hogy az óceán ne érje el. Belegázolt a vízbe. *Ez rendben van,* gondolta, miközben előrébb tört, hagyva, hogy a feldagadó hullámok fölé kerekedjenek. Erre volt szüksége, hogy kitisztuljon a feje, és felkészüljön arra, ami még előtte áll.

ANGIE

JP felvitte Angie-t a házhoz, de meggondolta magát, és nemet mondott arra, hogy bemenjen.

– Csak az epret akartam beadni – mondta. – Hétfőn hozok egy csónakot a családodnak, hogy szétszórhassátok a hamvakat. Majd akkor találkozom mindenkivel.

– Tudod, hogy most ki apa gondnoka? – kérdezte Angie. – Nailer nyugdíjba ment, de átvette esetleg valaki a helyét? Van egy rothadt padlódeszka a verandán, ami már kétszer is majdnem megölt.

– Az apád a barátomat, Tommy A.-t vette fel. De ő el van havazva az évnek ebben a szakában, különben sem akarom, hogy meglásson téged, mert akkor lőttek az esélyeimnek.

Angie lenézett, és mosolygott. A srácok a konyhán állandóan cukkolták, de jó ideje már, hogy bárki is flörtölt volna vele. Nos, kivéve Joelt.

– A deszkát én magam is meg tudom javítani holnap reggel… – mondta JP.

– Igazán nem kell… – mondta Angie.

– Angie. Szeretném. – Végighúzta a kezét a szakállán. – Nehéz, hogy nem tudom, mivel segíthetnék. Megtiszteltetés lenne, ha hagynád, hogy megjavítsam azt a deszkát.

– Jól van. Köszönöm. – Angie kiugrott a dzsipből, felment a bejárathoz vezető lépcsőn, óvatosan kikerülve a deszkát. Integetett JP-nek, miközben az kitolatott a felhajtóról. Belinda

őrszemként állt az ajtón belül. – Te meg mit művelsz, anyám? – kérdezte Angie. Megragadta a bőrönd fogantyúját, és elindult fel a lépcsőn.

Belinda követte.

– Édes ez a barátod.

– Ő nem a barátom. Deacon barátja volt. JP volt az, aki megtalálta Deacont.

Belinda hangja elbizonytalanodott.

– Ó.

Angie behúzódott a hálószobájába, ahol a tekintete a régi babaházra siklott. Emlékezett rá, hogy Scarlett-tel újra meg újra átrendezték a bútorokat. Emlékezett rá, hogy vajat és tojást tett ki a csiszolatlan konyhaasztalra, és hogy a háromemeletes tortát és az aprócska teáscsészéket az étkezőben tartogatta. A nappaliban a díványt rózsamintás pamutszövet borította bélyeg nagyságú díszpárnákkal. Angie kevés tárgyat szeretett annyira, mint ezt a babaházat. Felsóhajtott.

– Cserélek veled szobát – mondta Belinda. – Ebben a szobában még szekrény sincs. Clara szobájában legalább van szekrény. Persze, tele van csontvázakkal.

– Nekem nem kell szekrény – mondta Angie. – Én nem cipelek magammal divatos ruhákat.

– Kérlek, drágám, ne légy undok – mondta Belinda. – Már így is épp elég nehéz ez nekem.

Angie lefeküdt az ágyra. A párnahuzatoknak otthonillatuk volt. Ez legalább egy kis vigaszt nyújtott neki.

– Menj ki.

Belinda becsukta az ajtót, de még mindig bent volt a szobában. Ez nem volt rendben, de Angie talán arra számított, hogy az anyja megváltozott? Ez volt a módszere. Javarészt távol volt, forgatott, de mikor otthon volt, egy másodpercre sem hagyta békén Angie-t. Angie huszonhat éves volt, Belinda pedig helikopterszülőként viselkedett vele.

– Szerintem az apád azt akarná, hogy legyen egy pasid – mondta Belinda.

– Van pasim – mondta Angie. Összeszorította a szemét. Mindig ez történt: becses információkat közölt Belindával, csak azért, hogy bizonyítsa, nem tud róla mindent.

– És ki az? – kérdezte Belinda.

– Senki – mondta Angié. *Joel Tersigni,* gondolta. Vágyott rá, hogy hangosan kimondja a nevét. Az volt a probléma azzal, hogy titkos szerelmi viszonyt folytatott, hogy senkivel sem tudott beszélni róla. Ha Angie-nek lett volna egy közeli barátnője, akivel bizalmasan beszélhetett volna, akkor a helyzet talán egy hangyányit elviselhetőbb lenne. Gyerekként Angie-nek ott volt Scarlett, vele olyan dolgokat osztott meg, amiket az anyjának nem mondhatott el. Aztán a középiskolában jött Pierpont Jones. Pierpont vicces volt, és féktelen, de nem tudott titkot tartani. A főzőiskolában és a konyhán Angie barátai mind férfiak voltak. *Mesélhetne Belindának Joelről?,* tűnődött Angié. Vajon jobbra fordulnának tőle a dolgok kettőjük között, vagy Belinda az információ birtokában tönkretenné az egészet, ahogy mindent tönkretett? Angie tudta, mit mondana az anyja. Azt tanácsolná, hívja fel Joelt, és tudja meg, mi a helyzet. Azt mondaná: *Megérdemled, hogy tisztelettel bánjanak veled.* És igaza is

lenne. Angie felállt. – Elnézést – mondta. – El kell intéznem egy telefonhívást.

Elsétált az anyja mellett, kiment a szobából, le a lépcsőn, majd ki a házból. Mikor végre volt térerő a felhajtó végén, hívta Joel számát. Kizárt dolog volt, hogy felvegye: Joel gyáva. Miért tartott ilyen sokáig Angie-nek, hogy erre rájöjjön?

Egyszer kicsengett, mire egy női hang vette fel.

– Helló, Angie.

Angie csak dadogott.

– Én… Én…

– Dory Tersigni vagyok, Angie – mondta a nő. *Tedd lel,* gondolta Angie. *Tedd le! Joel átadta a telefont Dorynak, vagy ami még valószínűbb, Dory ellopta Joel telefonját, és már várta Angie hívását.* – Tudom, hogy viszonyod van a férjemmel. December tizenhetedike, a karácsonyi parti óta. Tudom, hogy a viszony helyszíne elsősorban a te lakásod a Hetvenharmadik utcában. Tudom, hogy voltak SMS-ek is, több száz, és pikáns fotók, és több száz hívás is. Mindent tudok, Angie.

Angie szóra nyitotta a száját. *Vágj vissza neki!,* gondolta. Ő is tudott dolgokat. Tudta, hogy Dory anorexiás és bulimiás, hogy egy kukoricacsuhé baba, száraz, és nem valami jó az ágyban, és képtelen kielégíteni Joel mohó szexuális étvágyát. Tudta, hogy Dory a pénzzel irányítja Joelt, és a kisfiúk miatt érzett bűntudattal. Tudta, hogy Dory kiváló ügyvéd, egy bulldog az alkudozásban, kemény és könyörtelen. „Sosem veszít" – mondta egyszer Joel Angie-nek, de úgy állította be, mintha az negatívum lenne. Most, hogy Angie szemtől szemben találta magát Doryval, egy kevésbé ijesztő ellenfélre vágyott.

– Joellel szeretnék beszélni – mondta.

– Ez nem fog megtörténni – mondta Dory. – A kis kalandotoknak vége.

– Kaland? – reagált önkéntelenül Angié.

– Tessék? – kérdezte Dory.

– Nem kaland volt – mondta Angie. – Szerelmes vagyok belé, és ő is szerelmes belém.

– Joel Tersigninek fogalma sincs róla, mi az a szerelem – mondta Dory. – Tudod, kivel feküdt össze előtted?

– Hogyan? – kérdezte Angie.

– Karennel, a hosztesszel. Előtte meg Winnie-vel. Te csak egy vagy a hosszú sorban. Bár el kell ismernem, meg vagyok lepve: a szőkéket jobban szereti, minél világosabb, annál jobb.

– Hagyja abba – suttogta Angie.

– Te fekszel le az én férjemmel, és még te akarod, hogy *én* hagyjam abba? Majd én megmondom neked, ki hagyja abba. *Te* fogod abbahagyni. Ha valaha még egyszer felhívod Joelt, vagy SMS-t, e-mailt vagy füstjelet küldesz neki, felhívom a sajtót, és elmesélem nekik, miféle undorító ügyek zajlanak Deacon Thorpe éttermének a színfalai mögött. Te nemcsak a névtelen állampolgár vagy, Angie Thorpe. Az apád sztár volt, az anyád pedig még nála is nagyobb sztár. Lefogadom, hogy a bulvárlapok zabáinak a sztorit.

– Kérem – mondta Angié. – Az apám halott. – Angie ezeket a szavakat kimondva sírva fakadt. *Végre,* gondolta. Olyan volt, akár az eső szárazság után; olyan jó érzés volt, Angie mégis utálta, hogy Dory volt az, akinek sikerült előcsalnia a könnyeit. – Az apám halott!

– Nem ismertem valami jól Deacont – mondta Dory. – De gondolom, nem tévedek, ha azt mondom, szégyenkezne miattad. Bármelyik szülő szégyenkezne.

Dory elítélő kijelentésétől elállt Angie lélegzete. *Deacon tényleg szégyenkezett volna. Valóban csalódott lenne.* Kétségtelen, hogy Deacon tudott Joel viszonyáról Karennel és Winnie-vel, a két unalmas kis szőkével, akik elöl dolgoztak Joellel. *Cukorfalatok,* ahogyan a srácok nevezték őket a konyhán. Winnie csak három vagy négy hónapig dolgozott a Board Roomban, Joel biztosan azonnal rámozdult, és valószínűleg a szakításuk volt az oka annak, hogy Winnie szó nélkül felmondott.

– Sajnálom – suttogta Angie. – Dory, sajnálom.

Válaszra várt, de az nem érkezett meg. Dory letette.

LAUREL

Az első teljes nap kissé hullámvasútszerű volt, és Laurel, legalábbis úgy érezte, megkönnyebbült, mikor végre tölthetett magának egy pohár bort.

– Nekem is egyet – mondta Belinda. – Légy szíves, Laurel.

– Egyet nekem is – mondta Hayes. – Légy szíves, anya.

Laurel kinyitott egy újabb behűtött üveg Cloudy Bay-t. Töltött egy pohárral Belindának, aki fekete farmert és fekete selyemblúzt viselt, mintha arra készülne, hogy megnézzen egy külföldi filmet az Angelikában. Hayesen cargo rövidnadrág és egy szakadt Ramones-póló volt. Már egy hete nem borotválkozott, a szeme sarka pedig kipirosodott. Rettenetesen bűzlött is. Túlságosan anyáskodó lenne részéről, ha javasolná neki, hogy menjen el zuhanyozni vacsora előtt, úgy, ahogy akkoriban tette, mikor Hayes még tinédzser volt? Az elmúlt években Laurel hozzászokott, hogy Hayes mindig jól fésült és csinos. Szerette a testhez álló öltönyöket; színes mintás Róbert Graham ingeket, drága selyem nyakkendőket és olasz cipőket hordott. Kísérletezett az arcszőrzettel – kecskeszakáll, sóul patch szakáll, pajesz –, de sosem nézett ki olyan hanyagnak vagy ziláltnak, amilyennek ma. *Úgy néz ki,* gondolta Laurel, *mint az ügyfeleim a szociális intézetben.* És iszonyatosan vakarta a karját, ami azonnal némi riadalmat keltett benne.

Drog?, gondolta.

A középiskolában füvezett, és Laurel feltételezte, hogy a főiskolán a kokainnal és az LSD-vel is kísérletezett. Azt kívánta, bár együtt lenne még Whitney Jóval. Whitney Jo a kansasi préririől származott, kamionossapkát hordott, és általában befonta a haját. Egészséges, gyöngyfehér mosolya volt, és nem volt benne semmi ravaszság.

Laurel kísértést érzett, hogy rákérdezzen Whitney Jóra, de az tényleg egy idegesítően anyás dolog lett volna részéről.

Felemelte a poharát.

– Egészségedre, édes – mondta Hayesnek. – Tudom, hogy idejutni felért egy hősköltéménnyel.

Koccintottak. Hayes nagyokat kortyolva ivott, aztán megvakarta a karját.

– Nem hiszem, hogy mondtam neked, de a taxisofőr, aki idehozott minket Angie-vel, ugyanaz a pasas, aki apát is idehozta a kompról. Emlékezett a címre – mondta Hayes.

– Tudta azt is, hogy mi történt? – kérdezte Laurel.

– Tudta – mondta Hayes. – Azt hiszem, mondhatjuk, hogy ezen a ponton már az egész világ tudja. – Megvakarta a karját. Laurelnek nem tetszett a vakarózás. *Narkotikumok,* gondolta. *Ópiátok.*

Laurel friss borsot őrölt a steakre.

– A ma esti vacsora egyszerű lesz – mondta. – Steak és spárga. Holnap este pedig Angie főz.

– Hétfőn, miután szétszórtuk a hamvakat, pizzát kellene ennünk – mondta Hayes. – Apa tiszteletére.

– Ez nagyszerű ötlet, édesem – mondta Laurel.

– Én is ezt gondoltam! – mondta Hayes lelkesen. *Talán túl lelkesen?* Laurel most túlérzékeny volt. – Felmegyek a szobámba, és belövök.

– *Tessék?* – kérdezte Laurel.

– Felmegyek a szobámba, és ledőlök – helyesbített Hayes. Felkapta a poharát, és gyorsan eltűnt a konyhából.

És ezzel otthagyta Laurelt… Belindával.

– Hogy van Angie? – kérdezte Laurel.

– Fogalmam sincs – mondta Belinda. – Semmit sem mond el nekem. Kicsúszott a száján, hogy van valakije, de azt már nem mondta el, ki az. Azt hiszem… nos, azt hiszem, talán csak kitalálta.

– Azelőtt megkérdeztem Deacont időnként, hogy van-e valaki különleges Angie életében – mondta Laurel. – Azt mondta, túlságosan elfoglalt a randizáshoz.

– Deaconnel beszéltünk erről, mikor tavaly ősszel találkozunk New Yorkban. Én azt mondtam, aggódom, ő meg azt, hogy nyugodjak meg. – Belinda a pohara fölé hajolt. – Az volt az utolsó alkalom, hogy láttam Deacont, szeptemberben. Hát te?

– Én nagyon gyakran találkoztam vele – mondta Laurel. – Hayesszel az étterembe mentünk vacsorázni húsvétkor. Aztán beszéltem is vele úgy két héttel a halála előtt, pont azután, hogy abbahagyta az ivást…

– Abbahagyta az ivást? – kérdezte Belinda. – Deacon?

Laurel bólintott, de nem ment bele a részletekbe. Belindának nem kellett tudnia a sztriptíztáncosról és a Saabról.

– Aztán meg küldött egy születésnapi kártyát május másodikán.

– Születésnapi kártyát küldött neked? – kérdezte Belinda. – Nem hiszem, hogy a tizenhét év során egyszer is eszébe jutott volna a születésnapom. Szeptember harminc. Gondolom, felejthető.

– Deacon meg én barátok voltunk – mondta Laurel.

– Azért, mert sosem mentél újra férjhez – mondta Belinda. – Bob nem nézte volna el, hogy Deaconnel barátok legyünk.

– Gondolod?

– Tudom – mondta Belinda. – Bob nagyon féltékeny típus.

– Azt gondolom – mondta Laurel. A bejárati ajtó felé pillantott.

– Buck már jó ideje elment. Gondolod, hogy esetleg vízbe fulladt? – Igyekezett könnyed hangon beszélni, de elég vehemens érzései voltak Buckkal kapcsolatban, amióta majdnem megcsókolta a teraszon. Akárhányszor eszébe jutott, könnyelműnek és szédültnek érezte magát.

– Valószínűleg csak engem kerül – mondta Belinda.

– Miért kerülne téged?

– Volt egy kis ügyünk délután – mondta Belinda. Legyintett egyet. – Semmiség az egész. Már el is van felejtve.

– Ma délután? – kérdezte Laurel. – Míg én a városban voltam?

– Igen – mondta Belinda. – De ahogy mondtam, semmiség az egész. Biztos vagyok benne, hogy csak zavarban van.

Laurel gyomrában rándultak egyet az izmok. Nem tetszett neki Belinda arckifejezése.

– Miért lenne zavarban?

– Nos… – mondta Belinda. Előrehajolt, mintha bizalmas információt akarna közölni, de ekkor csapódott a szúnyoghálós ajtó, és Buck sétált be a konyhába víztől csöpögve, és homokos lábnyomot hagyva maga után.

– Éppen rólad beszéltünk – mondta Laurel. Kivett egy hideg sört a hűtőből, és kinyitotta neki. – Jó volt az úszás?

– Nagyon rám fért – mondta Buck. – Köszönöm. – Egy tisztességeset kortyolt a sörből. – Nézzétek, valamikor muszáj lesz veletek beszélnem néhány jogi dologról.

– Belinda épp most akart mesélni a ma délutáni ügyetekről – mondta Laurel.

Buck szája tátva maradt. Belindára nézett.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz. – Lerogyott az egyik székre a pultnál. – Feltételezem, azzal mindketten tisztában vagytok, hogy Deaconnek anyagi gondjai voltak. – Laurel bólintott, bár ez újdonság volt számára. – Bárcsak Scarlett is itt lenne – folytatta Buck.

– Én nem vágyom rá – mondta Belinda.

– Nos, akár tetszik, akár nem, ő volt Deacon felesége, így ez rá is tartozik.

– Scarlett megbízhatatlan. És impulzív. Ha Deaconnek anyagi gondjai voltak, az csakis azért lehetett, mert Scarlett folyton költekezik.

Laurel érezte, hogy fogytán a türelme.

– Scarlett nincs itt, hogy megvédje magát. Különben is, mit tudsz te a költekezési szokásairól?

– Talán elfelejtetted? – kérdezte Belinda. – Ő volt nálunk a dada. Régen, mikor elküldtem a Gristedesbe tejért egy százdollárossal, aprópénzzel jött vissza.

Ebben a pillanatban Angie lépett be a konyhába. Megkocogtatta Belinda vállát.

– Az emeleten is hallottalak – mondta. – Azt hiszed, csak kitalálom, hogy van valakim?

– Kedvesem – mondta Belinda.

– Mit hiszel rólam… hogy egy gyerek vagyok, akinek képzeletbeli barátja van.

– Hát, ott volt January. És ő éveken át melletted volt.

January, gondolta Laurel. Teljesen meg is feledkezett róla, most mégis élénken emlékezett rá, hogy Angie kitalált magának egy barátot, akit Januarynek hívtak.

– January azért volt velem évekig, mert gyerek voltam – mondta hangosan Angie. – Meg magányos is! És te sosem voltál otthon!

– Kedvesem, kérlek, nyugodj meg.

– A neve Joel Tersigni. Ő a teremfőnök az étteremben.

– Jóságos ég – szólalt meg Buck. – Kérlek, mondd, hogy nincs semmi közöd Joelhez. Az a csatabárd a felesége, aki a Wilson&Oksamnél dolgozik.

– Angie – mondta Belinda.

– Mi az, anyám? – kérdezte Angie. – Te talán még sosem feküdtél le nős férfival?

– Begyújtom a grillt – mondta Laurel. Buckra nézett, és felhúzta a szemöldökét. – Talán elmesélheted nekünk azt a másik dolgot vacsora közben.

BUCK

Ne a hírnököt bántsd.

Buck a székben ülve lapított, a kezében egy üveg sört szorongatott. Úgy téve, mintha segítene Laurelnek „összehozni a vacsorát", minden szekrényt kinyitogatott a konyhában, míg végül megtalálta a tömény italokat, jobbra a tűzhely alatt: Jameson, Tanqueray Ten, Mount Gay, Jack Daniel's és egy áttetsző befőttesüvegben Deacon pálinkája, melyről tudta, hogy lemarná a zománcot a fogáról.

Töltött magának egy whiskyt, és felhajtotta, majd megvárta, míg mindenki helyet foglalt, Laurel pedig kitette a steakkel és spárgával teli tálcákat, a salátás tálat és kenyeres kosarat az asztalra. Buck leült a fennmaradó helyre, és kissé félszegen tovább szorongatta a sörét, mivel tudta, hogy neki kell valahogyan levezényelnie az előttük lévő napokat, és nem utolsósorban közölnie a házzal kapcsolatos rossz híreket.

– Elnézést, hogy ennyire egyszerű a vacsora – szólalt meg Laurel.

– Anya – szólalt meg Hayes, aztán láthatóan nem találva a szavakat, csak a fejét rázta.

Hayes nem fest valami jól, gondolta Buck. *És mintha elvesztette volna a borotváját is.*

Buck felemelte a sörét. Nem igazán tudta, mit mondjon. Katolikus neveltetést kapott, és biztos volt benne, hogy egyedül ő érezte úgy, hogy egy ima helyénvaló lenne. Végül is annál az

asztalnál ültek éppen, ahol Deacon is ült, mikor a lelke eltávozott a földről. Vajon ezt nyugtáznia kellene? A társas érintkezések mesterének tartotta magát – a karrierje megkívánta tőle –, de bizonyos helyzetekben túl sok volt az érzelmi kátyú ahhoz, hogy simán lehessen egyezkedni. Úgy döntött, először barátként beszél, és utána kapcsol csak át ügynök üzemmódba.

– Deaconre – mondta. – Férj, apa, barát, séf és egy senkihez sem fogható férfi. Tudom, hogy mindannyiunk nevében beszélek, mikor azt mondom, hogy egy ragyogó fény aludt ki.

– Deaconre – mondta Laurel. Koccintott Buck sörével.

Belinda megpakolta a tányérját salátával. Hayes elvett egy zsemlét, majd úgy bámult rá a tányérján, mintha egy szárnyasgyík tojása lenne. Angie steaket és spárgát szedett magának, de hozzá sem nyúlt az evőeszközeihez. Csak Laurel látott hozzá az evéshez. Deacon régen mindig azt mondta, hogy Laurel úgy eszik, mint egy százötven kilós kamionsofőr.

„A kaja olyan neki, mint a szex – mondta Deacon évtizedekkel korábban Bucknak. – Sosem elég belőle."

Buck elpirult, ahogy ez eszébe jutott. De most a lényegre kellett koncentrálnia.

– Tehát – szólalt meg. Laurel feléje fordult, ahogyan Angie is. Belinda a villájára bökött egy kis salátát. Hayes a zsemlét bámulta. – Deaconnek súlyos anyagi veszteségei voltak az elmúlt évben, ami azóta lavinaszerűen növekedett. – Hayes a szájába döntötte a borospohara tartalmát. Laurelből halk sóhaj szakadt ki, miközben nézte. Buck megszólalt. – Hadd kezdjem újra.

– Megöl a kíváncsiság – mondta Belinda.

– Deacon ezt a házat Scarlettre hagyta. És rád, Laurel. Meg rád is, Belinda. Konkrétan mindannyian egy-egy harmadot örököltök.

Laurel levegő után kapott.

– Most csak viccelsz!

Még Belinda is megrökönyödött.

– Ez igazán szép tőle – mondta. – Rám igazán nem kellett volna hagynia semmit.

– Az volt az elképzelés, hogy aztán ti hárman majd továbbadjátok a részetek a gyerekeiteknek – folytatta Buck. – És hogy ti hárman úgy osztjátok fel az itt töltött időt, ahogyan azt a végrehajtó észszerűnek ítéli meg.

– Vagyis te? – kérdezte Belinda.

– Igen, én – erősítette meg Buck.

– Hadd tippeljek… Laurel kapja majd a nyarat, Scarletté lesz a tavasz és az ősz, az enyém meg a február.

– Fejezd be, anya – szólalt meg Angie.

– Mit fejezzek be, drágám? Azt hiszem, mindannyian tudjuk, hogy Buck szerelmes Laurelbe.

– Belinda! – mondta Laurel.

– Van egy kis gond – mondta Buck. – A házat betemeti az adósság. Július elsején visszaveszi a Nantucket Bank, amennyiben a birtok nem törleszti a hátralékokat.

– És az mennyi? – kérdezte Angié.

– Négyszázharminchatezer…

– Jóságos ég! – kiáltott fel Laurel.

– …kétszázkilencvenkét dollár és tizenkilenc cent – fejezte be Buck.

– Nekem van tizenkilenc centem – szólalt meg Hayes. Rávigyorgott az asztalnál ülőkre.

– Nagy kár – mondta Belinda. – Tényleg az.

– Anya! – mondta Angie.

– Mi van?

– Neked van rá pénzed – mondta Angie.

– Van pénzem a harmadrészem hátralékaira – mondta Belinda. – Az nagyjából százötvenezer. De nem fogom kifizetni Laurel és Scarlett részét is.

– Nem is kér rá senki – mondta Laurel.

– Nos, elég sürgős a dolog – mondta Buck. – Kevesebb, mint két hetünk van.

– Bob figyelmeztetett, hogy az egyetlen oka annak, amiért idehívtál, az, hogy kérj tőlem valamit – mondta Belinda. – Kiábrándító, hogy rá kell jönnöm, igaza volt.

– Senki sem kér tőled semmit – mondta Laurel.

– De ha elveszítjük a házat… – mondta Angie.

– Az emberek folyton veszítenek el házakat – mondta Belinda. – Mindennap, egész Amerika-szerte, rengetegen késnek a kölcsöneikkel.

– Elveszítitek a házat, amennyiben nem lesz kifizetve az összes hátralék – mondta Buck. – Ez garantált. És ott van még a havi tizennégyezer dolláros teher is.

– Azta! – mondta Hayes.

– Senki sem kér tőled semmit – mondta Laurel Belindának. – De milyen tipikus, hogy ezt gondolod. – Haragosan Buckra nézett. – Nem hiszem el, hogy képes voltál ezt vacsora közben felhozni.

– De hát… – Buck majdnem kimondta: *De hát te mondtad nekem.* Ám érezte, hogy bármi is hagyná el a száját, az csak rontana a helyzeten. Levágott egy szeletet a steakből. – Igazán finom.

A többiek némán ültek.

HAYES

Úgy érezte magát, akár egy szitakötő a kis tavon, ahogy a víz felületét súrolja, egy-két másodpercig egyhelyben lebeg, hogy igyon, majd újra elszáll. Hayes a zsemléjét bámulta. Volt egy elképzelése, hogy milyen íze lehet, de annyira be volt tépve, hogy nehezére esett koncentrálni arra, mit is kezdjen vele. *Törje félbe? Kérje a vajat?*

A beszélgetés gyorsan vált égő épületté körülötte, melyből Hayesnek ki kellett menekülnie. Deaconnek pénzügyi gondjai voltak, és el fogják veszíteni a házat. A nantucketi házat! Ez csakis tévedés lehet. Hayesnek mindig az volt a benyomása, hogy Deaconnek rengeteg pénze van. Hiszen a tévében szerepelt! Honoráriumot és jogdíjat kapott. Gyakorlatilag minden hónapban írtak róla a *New York* magazinban, és folyton őt idézték a *Bon Appétitben* és a *Saveurben. A* Board Room Amerika legfelkapottabb étterme volt.

Buck azonban nem túlzott, ezt Hayes is látta. Deacon totál csórón halt meg – sőt még rosszabb, adósságban úszva. Hayes bűntudattal gondolt a sok pénzre, amit Deacon adott neki az elmúlt évek során. Valószínűleg közel negyvenezer dollárt. Deacon lehetővé tette, hogy Hayes nagyobb lábon éljen, mint megengedhetné magának, fenntartott neki egy lakást a Sohóban, ahol havonta csak öt vagy hat napot tartózkodott. Hayes rettenetesen önzőnek érezte magát. Sosem gondolt rá, hogy megkérdezze Deacontől, nem túl nagy teher-e számára a lakás

költsége, hiszen Deacon maga ajánlotta fel. Ő volt az apa. Deacon is olyan ember lett volna, aki csak adott, adott és adott, még akkor is, mikor nehézségei voltak? Úgy tűnt, igen.

Laurel Deacon szakácskönyvéről kérdezett. Volt benne bármi lehetőség? Angie felnevetett, mondván, hogy a „szakácskönyv" pusztán egy mappa tele összefüggéstelen jegyzetekkel és kipróbálásra váró receptekkel.

Hayes úgy döntött, megkísérel beszállni a beszélgetésbe.

– De apa *akart is* szakácskönyvet írni? – kérdezte. – Van valami, amin dolgozni lehetne?

Angie megrántotta a vállát.

– Gondolom, ja. – Hayes azon tűnődött, vajon az apja miért nem őt kérte, hogy segítsen neki a szakácskönyvvel; ő volt az író a családban. Lehetett volna belőle egy apa-fia együttműködés, mindkettőjük nevével és fotójával a borítón. Hozott volna némi pénzt Deaconnek, és talán éppen erre lett volna szüksége Hayesnek, hogy első helyen legyen a *Fine Travel* impresszumában, vagy hogy végre átigazoljon a *Condé Nast Traveler*hez. Félreértés ne essék, Hayes imádta a munkáját, de volt még előtte néhány fok a létrán, és időnként úgy örvénylett benne az ambíció, mint füst a vízipipában, és csak arra gondolt, hogy feljebb, feljebb és még feljebb másszon. – Tudta, hogy sosem fogja befejezni – mondta Angie. – Majdnem belehalt. – Ezután mindenki csendben maradt. A „majdnem belehalt" többé már nem egy helytálló eufemizmus volt, ám a szakácskönyv ötlete szöget ütött Hayes fejében. Mi lenne, ha ő meg Angie fognák Deacon jegyzeteit, és együtt megírnák? Angie értett az ételekhez, Hayes pedig az íráshoz. Lehetne egy posztumusz

tisztelgés az apjuk előtt, mindkettőjük fotójával a borítón, a fia és a lánya, egyik fehér, a másik fekete, az egyik saját, a másik adoptált – csodás marketingfogás lenne! De valószínűleg nem készülnének el vele időben, hogy megmentsék a házat. Nem, egészen biztos, hogy nem. Angie az érintetlenül hagyott ételére hajította a szalvétáját. – Nem tudom, más hogy van vele, de én ma este képtelen vagyok többet beszélni erről.

Laurel megsimogatta Angie hátát.

– Ez is elmúlik majd – mondta.

Hayes a zsemléjét bámulta. Laurel már időtlen idők óta ezt mondogatta, és bár jelen pillanatban az volt a célja, hogy lelket öntsön az emberbe – ami ma rossz érzés, az holnap kevésbé lesz fájdalmas, és még kevésbé a következő hónapban vagy a következő évben Hayes általánosságban véve lehangolónak találta ezt a nézetet. Minden elmúlik majd, és jön a következő dolog, leélünk jelentéktelen harmincnégy vagy ötvennégy évet az emberiség történetében – aztán meghalunk. Mindenkivel meg fog történni, lehetetlen elkerülni.

Már nem is volt éhes. Felállt.

– Elmehetek? – kérdezte. Talán az anyja jelenléte volt az oka, hogy úgy viselkedett, mint egy kilencéves.

– Édesem, nem is ettél – mondta Laurel, de Hayes nem maradt addig, hogy még a többit is hallja. Megfogta a tányérját, és felment a szobájába.

Később, mikor már sötét volt, és a ház a békesség látszatát öltötte, Hayes felhívta Kalózt, a taxisofőrt. Megkérdezte tőle, el tudna-e jönni érte, és hogy segítene-e neki drogot szerezni.

Volt némi csend. Hayes pánikba esett: csak nem valami nyilvános vagy lehallgatott vonalon keresztül telefonált?

– Jól van, ember, tizenöt perc, és ott vagyok – válaszolt végre Kalóz.

Kalóz, ahogyan ígérte, hamarosan megérkezett a 65-ös Lincolnnal, szemfedőben és bársonykabátban, a haja olyan volt, mintha egy döglött holló terpeszkedett volna a fején.

– Készen áll a bulizásra? – kérdezte Hayestől. Egy izomagyú diákszövetséges srác lelkesedésével üvöltötte a mondatot – vagy talán John Belushiként.

– Ja, naná – mondta Hayes. Úgy surrant ki a házból, mint egy tinédzser. Gondolt rá, hogy esetleg hagy egy üzenetet Laurelnek, hogy elment, de aztán úgy döntött, hogy Laurel úgysem jön rá, és ha üzenetet hagyna neki, csak aggódna. Párszor elég gyanakvóan nézett rá, így aztán ha tudná, hogy elment, lehet, hogy átkutatná a szobáját. Laurel nem volt naiv, karriert csinált abból, hogy hazugokkal és tolvajokkal, drogfüggőkkel és bűnözőkkel foglalkozott.

Kalóz a Poplis Roadon haladt – ahol csak néhány lámpa állt, azok is ritkán –, méghozzá nyaktörő sebességgel. Hayes ránézett. A szabadon lévő szeme mániákus hévvel koncentrált az útra.

– Máris be vagy tépve, ember? – kérdezte Hayes.

– Naná – mondta Kalóz. – Már buliztunk. Remélem, készen állsz egy kis csapatásra. – Olyan gyorsan vette be a következő kanyart, hogy csak úgy csikorogtak a Lincoln kerekei, és Hayes félt, hogy rosszul lesz. Meg kellene kérnie Kalózt, hogy forduljon meg, és vigye haza. Alvásra és vízre volt szüksége, és néhány tiszta órára. De aztán ez a gondolat hamar elszállt. Arra volt szüksége, hogy betépjen, egyre durvábban és durvábban. Ez volt a szomorú tény.

Hayes azonban még valami mást is keresett. Információ után kutatott.

– Nos, Kalóz… – mondta Hayes, a hangja megnyugtatóan mély volt. – Haver, muszáj megkérdeznem. Emlékszel bármi részletre az apámmal kapcsolatban? Emlékszel bármire, amit mondott vagy tett, vagy hogy milyen volt?

– Naná, ember – mondta Kalóz. – Emlékszem.

Hayes várta, hogy Kalóz folytassa. Csendben telt el néhány pillanat, és Hayes rájött, hogy Kalóz – *kizárt dolog, hogy ez az igazi neve* – a gondolatait szedi éppen össze, de aztán, mikor úgy tűnt, sikerült neki, mégsem jött a válasz.

– Mi az? Mi az, amire emlékszel?

– Ó – mondta Kalóz. Megrázta a fejét, mintha csak álomból ébredt volna. – Csak nagyon jó fej volt. Mármint, Deacon Thorpe volt az. Azóta néztem a műsorait, hogy… nem is tudom, már gyerekkorom óta. És aztán egyszer csak beül a taximba.

– Ja – mondta Hayes. Már hozzá volt szokva a rajongók nyáladzásához. Deacont mindenhol felismerték, ráadásul még egy nála is híresebb nőt vett feleségül. Hayes látta a Twitteren Mario Batali, Bobby Flay és Eric Ripert vallomásait, és látta a

„kulturális ikon" kifejezés állandó használatát is. Bár mindez örömteli volt, Hayest mégsem ez érdekelte. Ő valami sokkal személyesebbre vágyott. – Milyennek látszott? Mármint, amikor beszállt a taxidba? Jókedvű volt? Csendes volt? Mesélt vicceket?

– Jó fej volt – mondta Kalóz. – Megkért, hogy vigyem el a Hoicks Hollow Road 33.-ba. „Ne menjen tovább. Itt álljon meg." Mint a Monopolyban. A társasjátékban.

– Hát persze – mondta Hayes. Deacon a Monopoly rabja volt. Volt egy Mr. Monopoly-tetoválás is a jobb alkarja belső részén.

Kalóz előrehajolt, rá a kormányra, mintha jobban akarna látni. Hayes azt gondolta magában: *Ha jobban akarsz látni, akkor vedd le azt a hülye szemfedőt a szemedről.*

– Mesélt az első alkalomról, mikor Nantucketre jött. A kiruccanásról az öregével.

– Mesélt róla neked? – kérdezte Hayes. – Mondott bármit a házról? – Hayest megbabonázták a fényes körök a műszerfalon. Csak negyven mérföld per órával mentek, de mivel le volt hajtva a Lincoln teteje, és sötét is volt, az út pedig kanyargott, úgy tűnt, mintha egy párhuzamos valóságba készülnének becsapódni. – Mondott olyat, hogy el fogja veszíteni?

– Elveszíteni? – kérdezte Kalóz. – Dehogy. Tisztára izgatott volt, mikor ráfordultunk a Hoicks Hollow Roadra. Azt mondta, hogy ez a…

– A második otthona – fejezte be Hayes. – Igen.

Kalóz megállt a Polpis Roadon. Kiszállt a kocsiból, elsétált a bicikli-útón, és telefonált egyet. Hayes az ülésnek támasztotta a

fejét. Most azonnal haza kellene mennie: „Ne menjen tovább. Itt álljon meg." Az Amerikai Paradicsomot visszaveszik, éppúgy, mint a kis zöld házakat a Monopolyban, leszakítják a tábláról, és visszahelyezik a bank pénztárába. Hayesnek meg kellett találnia a módját, hogy megmentse. De először drogra volt szüksége. Amilyen tempóban haladt, holnapra már teljesen kifogy. Ennek már a gondolatára is majdnem elsírta magát. Hogyan jutott idáig? Óvatos akart lenni. Le akart vele állni.

Ki kellene szállnia a kocsiból, és felhívni Angie-t, hogy menjen érte. Angie-nek elmondhatná az igazat, ő tudná, mi a teendő. Ideges lenne, de kitalálna valamit.

Szállj ki, gondolta Hayes, *menj el, most!* De meg sem moccant.

Kalóz szó nélkül ült vissza a kocsiba.

– Minden rendben? – kérdezte Hayes.

– Ja – mondta Kalóz. – Minden rendben.

Kalóz visszavett a sebességből, ahogy közeledtek a körforgalomhoz. A Hooper Farm Roadra fordultak, majd Kalóz sorra elkanyarodott, és Hayes próbálta nyomon követni, de aztán egy vagy két másodpercre lehunyta a szemét, és mikor kinyitotta, már egy földúton haladtak. *Út a pokolba,* gondolta.

– Hova megyünk, ember? – kérdezte Hayes.

– Egy buliba – mondta Kalóz. – Egy privát buliba. – Egészen az út végéig ment, túl azon, ahol a házak sora véget ért. Hayes nem látott mást maga előtt, csak csenevész fenyőbokrokat. Kalóz megállt, és kiszállt a kocsiból. Hayesnek is vele kellett volna mennie? Igen. Kalóz intett neki. Egy homokos úton haladtak,

amely az erdőbe vezetett. Hayes mélyeket lélegzett, igyekezett lenyugtatni a kalapáló szívét. Nantucketen vannak. Ez egy tündérmesébe illő nyárország, ahol soha semmi rossz nem történhet. Hayes feszülten figyelt, hogy hallja-e a buli hangjait. Egy hatalmas, szépen berendezett partiházat képzelt el fiatalokból álló, fényes társasággal és piramisban álló, nagyon finom kokainnal. Vagy esetleg egy tábortüzet, mely körül egy rakás túlságosan is kiváltságos kölyök háromszáz dolláros farmerben és Rip Curl pólóban nepáli hasist szív. Az erdőben azonban csend volt. Hirtelen egy férfi lépett ki az árnyak közül. Hatalmas volt, kész Góliát. Hayesnek egy pillanatra eszébe jutott a fickó, akitől heroint vett a Venice Beachen. Ehhez képest az a fickó úgy nézett ki, mint a kis hableány. Kalóz Hayes vállára tette a kezét. – Hayes Thorpe, ismerd meg…

Hayes azonban nem hallotta a Góliát nevét, mert abban a másodpercben a Góliát ökle, ami akkora volt, mint egy tégla, összeismerkedett Hayes arcával. Hayes hátratántorodott, és azt gondolta, eltörött az állkapcsa. Kalóz az egyik kezével a háta mögé szorította Hayes karját, a másikkal pedig kiürítette a zsebeit. Háromszázötven dolcsi, Hayes tudta.

– Kérlek! – Hayesnek mindössze ennyit sikerült kinyögnie. Azt kívánta, bár számba vette volna lehetőségként a jelenlegi helyzetét; hozott volna valamilyen fegyvert. A vászontáskájában van egy *krisz* tőr, amelyet Sulától kapott ajándékba, mielőtt eljött Indonéziából, pontosabban Nusa Lembonganből. A tőr egykor a lány nagyapjáé volt, valamiféle mitikus energiával volt felruházva, és Sula azt mondta, ez volt az oka annak, hogy a családja olyan gazdaggá és nagyhatalmúvá vált. Hayes nagyon

szerette volna előrántani a hullámos pengéjű *krisz* tőrt, és belemártani Kalóz jó szemébe.

– Narkós – mondta Góliát. Visszahúzta az öklét, majd egyenesen az arcába csapva kiütötte, összezúzva Hayes orrát. Meleg és nedves volt az arca a vértől. A földre rogyott, benyelte a homokos földet. Valaki lábon rúgta, de őszintén szólva alig érzett belőle valamit. Itt fekszik majd, és belefullad a saját vérébe.

– Mennyi? – hallotta Hayes, ahogy Góliát kérdi.

– Pár száz – mondta Kalóz.

– Nem azt mondtad, hogy gazdag? – kérdezte Góliát.

– Azt hittem, több lesz nála – mondta Kalóz. – Mondtam, hogy ki az apja, nem? Az apja Deacon Thorpe, a séf.

Volt, gondolta Hayes, mielőtt elvesztette az eszméletét. *Csak volt.*

Június 19., vasárnap

BUCK

Az éjszaka közepén ébredt, és már megint fogalma sem volt róla, hol van. Aztán eszébe jutott: a nantucketi életet élte Deacon házában, Deacon azonban halott.

A fájdalom olyan, akár egy döfés a szívbe. Buck az elmúlt hat hétben mindennap ugyanerre a fájdalomra ébredt. Azt remélte, ha Nantucketre jön, attól majd jobban érzi magát, de ennek éppen az ellenkezője volt igaz. Attól, hogy a szigeten volt, melyet Deacon annyira szeretett, a házban, mely annyira kedves volt számára, a feleségeivel és a gyerekeivel körülvéve, Buck még inkább elhitte, hogy Deacon bármelyik pillanatban besétálhat az ajtón. Könnyű volt elképzelni, hogy Deacon csak elment elintézni valamit, és nagyon, de nagyon későn ér majd haza.

Buck ágya legalább fél méterrel rövidebb volt nála, és kegyetlenül nyomta a lábrésze.

Felkelt, hogy kimenjen a mosdóba. A ház öreg és nyikorgós volt, a vízvezetékrendszer pedig hangos. Valószínűleg az egész házat felébreszti már azzal, ha csak vizel egyet.

Észrevette a Laurel szobája ajtaja alatti résen, hogy odabent ég a villany. *Vajon ébren van?* Nem gondolkodott a dolgon, csak bekopogott.

– Gyere – mondta Laurel.

Buck beslisszant, aztán becsukta maga mögött az ajtót. Laurel felült az ágyban. Az ágyneműje fehér és finom volt, és olyan gondosan volt összehajtva, mint az origami; Buck szerette Laurel nyugodt, precíz tökéletességét. A második felesége, Mae egyszer sem ágyazott meg tisztességesen. Minden éjszaka olyan volt, mintha egy kupac szennyesben aludtak volna, és Buck szerint ez volt a kettejük veszte – Buck kifogástalan rend iránti, Mae káosz iránti vágya.

Laurel egy galambszürke, ovális nyakú pizsamafelsőt és keskeny, fekete keretes szemüveget viselt. Egy könyvet olvasott, amelynek az volt a címe, hogy… Buck a nyakát nyújtogatta, próbálta megnézni, azt remélve, hogy az egyike annak a két regénynek, amelyet volt ideje elolvasni az elmúlt három évben… de nem, az *Eufória* volt, melyet egy Lily King nevű valaki írt. Buck még sosem hallott róla, de ígéretesnek hangzott a cím.

Eufória.

– Zavarok? – kérdezte Buck.

Laurel felnézett, és elmosolyodott. Hihetetlenül szexi volt szemüvegben.

– Egyáltalán nem – mondta. – Nem tudtam elaludni.

– Én sem – mondta Buck. Körülnézett a szobában, hová ülhetne. Az egyetlen ülőalkalmatosság egy nádfonatú hintaszék volt, mely minden bizonnyal összetörne a súlya alatt.

Laurel megpaskolta az ágy szélét.

– Idejöhetsz – mondta. Buck leült mellé az ágy szélére, Laurel letette a könyvet az éjjeliszekrényre. – Teljesen lesújt ez a dolog a házzal. Nem is számítottam rá, hogy akár egy rész is az enyém

lesz belőle. Úgy utálom, hogy a család el fogja veszíteni. A gyerekek…

– Sajnálom, hogy vacsora közben hoztam fel – mondta Buck. – Nem tudtam, mikor leszünk mindannyian együtt.

– Nem rád voltam mérges – mondta Laurel. – Belindára voltam dühös. Nem akarom, hogy ő fizesse ki a házat. Nem fogom úgy élni az életemet, hogy az adósa vagyok.

– Most azt mondom, ami nyilvánvaló – mondta Buck. – Közülünk egyedül neki van ennyi pénze. Neked nincs felesleges százötvenezred, igaz? És azután meg havonta ötezred?

– Nincs – mondta Laurel. A szemüvege felett Buckra pillantott. – Hogy értette azt Belinda, hogy volt egy kis ügyetek?

Buck lélegzete elakadt. *Belinda.* A rettenetes kis közjátékuk híre majdnem kiszivárgott vacsora előtt, mint valami veszedelmes gáz. Fontolgatta, hogy hazudjon. Csakhogy Buck katolikus iskolába járt, és apácák tanították, a lelkiismerete még a mai napig is Mary Agatha nővér hangján szólt hozzá. Hallotta, amint azt mondja: „Az igazság mindig kiderül." A nővér Richard Nixonra és Watergate-re utalt ezzel, de általánosságban véve is érvényes volt a mondás. Az igazság mindig kiderül.

– Egy kicsit szerelmes vagyok beléd az első pillanattól kezdve, hogy megláttalak – mondta Buck. – Ezt tudod, ugye? Egészen azóta, hogy te meg Hayes eljöttetek arra az első találkozóra velem az étteremben.

Buck visszagondolt azokra az egykori napokra: Buck akkoriban a William Morrisnál volt gyakornok, és hogy a számláit is fizetni tudja, főpincérként dolgozott a Solóban, a Flatiron Districtben, ahol Deacon Thorpe-ot éppen akkor

nevezték ki konyhafőnöknek. Buck kétségbeesetten szeretett volna egy saját ügyfelet.

Főpincérként átadta a névjegykártyáját minden csinos potenciális modellarcocskának, azt gondolván, hogy talán tehetséggé tudja alakítani a szépséget, de ez akkor még váratott magára.

Buck közvetlen főnöke, egy Gus nevű ügynök azt javasolta, hogy törjön ki a megszokottból.

„Keress egy jégkorcsolyázót – mondta. – Vagy egy teniszezőt."

Vagy egy séfet, gondolta Buck. *Deacon.*

A lehetséges vagyonra gondolt, melyet azzal keres majd meg, hogy a bozontos fejű, mocskos szájú, huszonkét tetoválással rendelkező, zseniálisan elnevezett Deacon Thorpe-ból sztárt csinál. Akkor még nem létezett a sztárséf jelensége, de Buck érezte, hogy létezhetne.

„Megbeszélést" szervezett a személyzeti vacsorát megelőző órában. Laurel is mindig eljött a személyzeti vacsorára – Deacon ebben egyezett meg az étterem üzemeltetőivel így aztán ketten jöttek a megbeszélésre is.

„Nem tudom, mit akarsz, ember – vágott bele egyből Deacon.

– Remélem, nem az jár a fejedben, hogy majd írok egy szakácskönyvet, mert a suliban majdnem megbuktam angolból."

„Nem szakácskönyvre gondolok – mondta Buck. – Inkább… tévére."

„Tévére? – döbbent meg Deacon. – Mármint úgy, mint Julia Child?"

„Meg az a másik pasas… – kapcsolódott be Laurel. – A *Szerény ínyenc.”* Rámosolygott Buckra, mire Buck érezte, hogy felhevül az arca. „Deacon lehetne olyan a főzésben, mint Bob Ross a festészetben. »Csak egy kicsit jelezzük itt a fát…«, szerintem ez remek ötlet." Laurel áthajolt az asztal felett, és Buck vállára csapott. A körmei le voltak reszelve, de nem voltak kilakkozva. Buck benézhetett volna a fehér nyári ruhája elejébe, de nem volt mit nézni; Laurel lapos volt. És enyhén barna is hosszú, világosszőke hajjal. Laurel Thorpe természetes, kendőzetlen szépség volt. „El tudod intézni?"

Buck pedig elintézte – Laurel kedvéért. Oly sok évvel később John Buckly már beismerhette, hogy csakis Laurelért dolgozta ki a belét azzal, hogy állandóan a telefonon lógott, és a felettesei terhére volt. Deacon kapott egy próbafelvételre lehetőséget az ABC-nél, ahol a producerek késő estére való alapanyagot kerestek, amit Johnny Carsonnal egy időben mutathatnak be. Ajánlottak Deaconnek egy félórás műsort *Éjjel-nappal Deaconnel* címmel. Deacon akkoriban fiatal és durva volt, valódi és farkasétvágyú.

Laurel most elmosolyodott.

– Emlékszem, milyen ideges voltál. Azt hittem, csak izgulsz, hogy leszerződtetheted az első ügyfeledet.

– Miattad volt – mondta Buck. Laurel Deaconhöz tartozott, a felesége volt, és Buck számára már az is elsöprő élmény volt, hogy

Laurellel szemben ülhetett az asztalnál. Emlékezett rá, mennyire profinak, magabiztosnak és lenyűgözőnek akart tűnni. – Nos, ami azt az ügyet illeti Belindával…

– Igen? – kérdezte Laurel. – Vitatkoztatok?

– Hogy vitatkoztunk-e? – kérdezte Buck. Bárcsak vitatkoztak volna. Vitatkozniuk kellett volna. – Nem – sóhajtott. – Belinda, nos… rám hajtott. Mondanak még ilyet egyáltalán az emberek? Rám mászott… miközben te a városban voltál ma délután… és én csak hagytam, hogy megtörténjen.

– Lefeküdtél vele? – döbbent meg Laurel.

– Nem egészen – mondta Buck. – De majdnem.

– Te…? – Laurel legyintett egyet, mintha így próbálná eltörölni Buckót. – Ne mondd el. Nem akarom tudni. De azt mondod, hogy valami azért történt közöttetek? Valami szexuális?

Buck bólintott. Elképzelte Mary Agatha nővért a fehér tésztaképével, ahogyan megfeszül az apácafátyla alatt.

– Volt egy gyenge pillanatom.

– Egy gyenge…? Oké, a mindenit. – Laurel feltolta a szemüveget az orrán. – Hűha. Nem hiszem el, hogy ezt hallom. Én… őszintén szólva, rosszul vagyok ettől.

– Laurel – mondta Buck.

– Megértem, hogy letör a gyász – mondta Laurel. – És talán ez beárnyékolja az ítélőképességed. De azt hittem, hogy kettőnk között van valamiféle kapcsolat. Hiszen majdnem megcsókoltál a teraszon, vagy nem? Vagy ezt csak képzeltem?

– Nem csak képzelted – mondta Buck. – Valóban arra készültem, hogy megcsókoljalak. Meg akartalak csókolni. Egész

nap azon járt az eszem, hogy megcsókollak. Ahogy az előbb is mondtam, Laurel, egy kicsit szerelmes vagyok beléd, amióta csak az eszemet tudom.

Laurel kézbe vette a könyvét, és Buck egy másodpercre azt hitte, hozzá fogja vágni, ám helyette áthajította a szobán. *Ennyit az eufóriáról.*

– Mindig azt hittem, hogy te más vagy, mint a többiek, Buck. Jobb, mint a többiek! Te olyan vagy, mintha egy másik korból jöttél volna az öltönyeiddel, a zsebkendőiddel meg a modoroddal. De mint kiderült, te is csak olyan vagy, mint Deacon barátod. Nincs semmi önfegyelmed! Belinda a szemét rebegtetve néz rád, és te máris megadod magad? Ugye tudod, hogy miért mászott rád? Csak be akarta bizonyítani, hogy el tud csábítani tőlem. Sportot űz ebből, Buck! – Laurel hangja csendes, de nagyon haragos volt. – Ma reggel, mikor lementünk a partra, azt mondta nekem, hogy együtt kellene lennem veled. És aztán… mennyi is… néhány óra elteltével lehúzza a slicced? Gondolom, nem bír magával. Muszáj ellopnia azt, ami az enyém is lehetne. És nekem hátra kellene dőlnöm, és hagynom ezt, mert hát én vagyok a kedves. Tudod, hogy mi történik a kedves emberekkel, Buck? Veszítenek! Minden egyes alkalommal ők veszítenek!

– Laurel, nem – mondta Buck.

– Most *én* mondom ki a nyilvánvalót – mondta Laurel. – Nem fogja Belinda kifizetni a részemet a házból. Nem fogom hagyni.

– Laurel, kérlek…

– Menj innen, Buck. Nem akarok részt venni a játékban, amelyikben minden nővel lefekszel ebben a házban.

– De hát nem ezt teszem, Laurel – mondta Buck.

– Belinda délután, este én – mondta Laurel. – Tudom, hogy nem szókirakózni jöttél be ide, vagy hogy Pápua Új-Guineáról értekezzünk. Azért jöttél be, mert azt remélted, hogy szerencséd lesz.

– Nem, én…

– Biztos vagyok benne, hogy ha Scarlett megjelenik, nála is próbálkozol majd – mondta gúnyosan Laurel. – Mesterhármas.

– Nem, én…

– És tudod, miért? – kérdezte dühösen Laurel. – Mert az évek során te *mindvégig féltékeny* voltál Deaconre! Mindent akartál, ami az övé volt! Ismerd el!

Laurel haja belehullott az arcába; kipirult. A szörnyű az egészben az volt, hogy Buck még sosem látta olyan gyönyörűnek, **mint** ebben a pillanatban, mikor szembesítette őt az igazsággal. Igen, féltékeny volt Deaconre. Lehetetlen volt *nem* féltékenynek lenni Deaconre. Volt tehetsége, vonzereje és olyan nyers ereje is, melyre nem volt példa senkiben, akit Buck ismert.

– Féltékeny voltam Deaconre, igen – mondta Buck. – De most nem erről van szó…

– Hagyd el a szobámat, Buck – mondta határozottan Laurel. – Kérlek! Most!

Buck felállt, hogy távozzon. Hivatalosan is ez volt az utolsó alkalom, hogy valakinek igazat mondott. Mostantól csakis csalás és ravaszkodás lesz az élete.

Laurel éjjeliszekrényen lévő mobilja megcsörrent. Buck megfordult.

– Menj csak! – Szinte már kiáltott Laurel. – Valószínűleg a másik szeretőm az. – Ránézett a kijelzőre, majd felvette a telefont. – Igen?

– Buck még elidőzött az ajtóban, ha netán Laurelnek szüksége lenne rá, bár kétséges volt, hogy képes lenne bármit is tenni azon kívül, hogy tovább rontja a helyzetet. – Ó, istenem – mondta Laurel.

– Buck? A rendőrség az. Hayes kórházban van.

Laurel akart vezetni, de Buck ellenkezett.

– Túlságosan ideges vagy – mondta. – Csak mondd meg, hová menjek.

– Nem haldoklik – mondta Laurel. Úgy hangzott, mintha saját magát próbálná meggyőzni. – A rendőrség azt mondta, hogy megtámadták és kirabolták.

– Itt, Nantucketen? – kérdezte Buck. – Nem is tudtam, hogy itt van bűnözés.

– Olvastam, hogy tavaly lelepleztek egy prostitúciós hálózatot üzemeltető bűnbandát – mondta Laurel. – Egy helyi ingatlanügynök volt a feje, az ügyfelek pedig itt nyaraló, magas beosztású üzletemberek. Ez még inkább azt bizonyítja számomra, hogy minden férfi aljas.

Buck beállt a kórház parkolójába, Laurel pedig berohant a sürgősségi bejáratán anélkül, hogy megvárta volna a férfit. Menjen be? Ha Deacon itt lenne, ő bemenne, de Deacon az apja

volt Hayesnek. Buck egy jelentéktelen pótlék volt csak. Vajon egy héja volt csupán, aki a legjobb barátja maradékából lakmározott?

Igen, az istenit! Szerette Laurelt. Jobban szerette, mint ahogy emlékezete szerint bármelyik nőt valaha, beleértve a két feleségét is. Mennyire elcseszte a dolgot! Azt kellett volna mondania Belindának, hogy hagyja békén. El kellett volna tolnia magától. Hát persze hogy fájt ez Laurelnek. Mégis, mire számított, hogy másként lesz?

Pár perc múlva kinyílt a dzsip ajtaja, és Laurel szállt be, hátulra pedig Hayes egy fájdalmas nyögés kíséretében. Az arca dagadt volt, és zúzódásokkal teli; az orrát bekötözték, a szeme alatt befeketedett a bőr.

– Nem működik együtt a rendőrséggel – mondta Laurel. – Nem mondja el, hogy ki tette.

– Anya – mondta Hayes orrhangon –, nem tudom, ki tette.

– Nem értem, mit kerestél odakint – mondta Laurel. – Azt hittem, lefeküdtél, mint mi többiek.

– Be voltam sózva – mondta Hayes. – Kabinláz. Én hozzá vagyok szokva az éjszakai élethez, anya. Én így működöm.

– Hogy jutottál be a városba? – kérdezte Laurel. – Az biztos, hogy nem gyalog.

– Taxival mentem, mert vacsora közben ittam – mondta Hayes.

– A sofőr meg én összevitatkoztunk azon, hogy melyik úton visz be a városba, úgyhogy megállt, én meg kiszálltam. Aztán gondolom, kiraboltak. Semmi másra nem emlékszem.

– A rendőrség az erdőben találta meg – mondta Laurel Bucknak.

– Oda az összes pénze, meg a hitelkártyái és a jogosítványa is.

– Mit mondott az orvos? – kérdezte Buck. – Van csonttörés? Agyrázkódás?

– Nincs – mondta Hayes. – Az arcom egy darabig úgy fog kinézni, mint valami halloweenmaszk, és fájni is fog, de rendben van. Adtak egy csomó fájdalomcsillapítót.

KÖZJÁTÉK

Deacon és Belinda

Első rész

Los Angeles medencékből és vodka-martinikből áll. Mikor Belinda bemutatja Deacont a barátainak és a kollégáinak, mint séfet, egytől egyig mind azt mondják: „Ó, úgy, mint Wolfgang Puck?"

Puck meghódította magának a várost. Mindenki a Spagóba jár enni. Van egyáltalán hely egy másik séfnek is?

Az új életükben, Los Angelesben mindenért Belinda fizet. Új ruhákat vesz Deacönnek. Gucci cipőt vásárol neki, ami szorít, de esküszik rá, hogy majd kitágul, és alkalmazkodik Deacon lábához. Deacon nem mondja el neki, hogy azelőtt még sosem volt igazi cipője. Az egész életét tornacipőben, flip-flopban és konyhai klumpában töltötte.

Belinda Beverly Hillsben bérel házat, amelynek fűthető medencéje van, edzőterme gőzszaunával és egy moziterme. A konyha nagyobb, mint Deacon és Laurel egész lakása a West 119th Streeten. Deacönnek ettől először metsző bűntudata van, ami lelombozza. New Yorkban elfoglalt volt, de itt L. A.-ben többórányi szabadidő áll rendelkezésére. Mikor Belinda dolgozik, távol van – ami gyakrabban fordul elő, mint ahogy arra számított –, akkor nincs semmi tennivalója. Ott egy teljes

város, amely felfedezésre vár; elmehetne a Getty Múzeumba vagy a malibui strandra, vagy Disneylandbe. Soha semmilyen Disney-helyen nem járt még, és nagyon kíváncsi rá. Helyette azonban az ágyban fekszik, és tévét néz, mikor pedig felkel, elmegy inni. Nem mehet stílusos helyre – sem a Wilshire-be, sem a Beverly Hills Hotelbe –, mert még a végén valaki felismeri, és visszajut a dolog híre Belindához. Úgyhogy inkább romkocsmákat keres. A Comptonba és a South Centralba megy. És benéz az Anaheimbe.

Mikor Belinda vele van, Deacon boldogabb. Filmeket néznek a moziteremben, és a végén mindig szeretkeznek az extraszéles fekvőülésekben. A medence mellett heverésznek – Deacon a napon, Belinda egy napernyő alatt. Deacon leúszik pár kört, Belinda viszont még a lábát sem dugja be a vízbe. Deacon cukkolja is emiatt. Olyan ez, mondja, mintha koffeinmentes kávét vagy alkoholmentes sört inna.

A kávé lényege a koffein, a sör lényege az alkohol, a medencéé pedig az, hogy ússzon benne az ember. Belinda akkor sem moccan.

Elmennek a Dodgers meccsére, felülnek az óriáskerékre a Santa Monica-mólón. Belinda elviszi Deacont egy partira a Mulholland Drive-ra, James Brinegar házába, aki a *Kapuban állva*t rendezte. Jamie egy szuper jó fej pasas, intellektuális és művelt, ugyanakkor szórakoztató is. Nagy rajongója a Clashnek, és beviszi Deacont a férfibarlangjába, hogy megmutassa neki az emléktárgyait, köztük egy közös képet Joe Strummerrel az ibizai strandon, és Deacon azt gondolja, lehet, hogy egy barátra lelt.

Jamie kihoz egy tükröt, és kiborít két hosszú csík kokaint. Deacon már attól remegni kezd, hogy ránéz.

– Versenyezni fogunk – mondja Jamie. – Aki előbb végez, az felszippantja az ellenfél sorának maradékát.

– Benne vagyok – mondja Deacon, biztosan abban, hogy nyerni fog. És így is történik.

Lehet, hogy Jamie dühös, amiért leiskolázták a saját házában, mert ingerülten odafordul Deaconhöz.

– Tudod, hogy régen dugtam Belindát, igaz?

A kokain még a legjobb körülmények között is szörnyeteggé teszi Deacont. Amint meghallja, hogy Jamie kijelenti: „dugtam Belindát", Deacon behúz egyet Jamie-nek, és leviszi a földre, aztán neki áll, hogy még a szart is kirugdossa belőle. Valaki a másik szobában hallja, hogy törik az üveg, mire berohan, hogy mentse Jamie életét.

A rendőrség bilincsben vezeti el Deacont a helyszínről. Belinda sír. A kocsiba nem szállhat be vele, de követi Deacont a rendőrségre a Jaguárjával. Belinda elég híres és szép ahhoz, gondolja Deacon, hogy csak ittassággal és rendbontással vádolják, és ne testi sértéssel.

– Azt mondta, hogy megdugta a csajomat – mondja Deacon az őt letartóztató rendőrnek. – Mégis mit kellett volna tennem?

Belinda azt mondta, vesz egy éttermet Deaconnek, hogy a saját főnöke lehessen, de a letartóztatás és a megalázottság miatt Deacon képtelen rávenni magát, hogy rákérdezzen. Belinda végül megbocsát neki; úgy dönt, hogy Deacon tulajdonképpen

egy gentleman volt, és csak az ő becsületét védte. Vesz Deaconnek egy Porsche 911-et – egy saját rohadt Porschét. Neki kellene a legboldogabb embernek lennie L. A.-ben, de valahogy mégsem az.

Mindig süt a nap, ami lehangolja Deacont. Kezd sóvárogni a novemberi komor, borús New York-i napok után. Viharra vágyik, ami illik a vérmérsékletéhez. Minden egyes nap felhívja Laurelt és Hayest, néha többször is egy nap, Laurel egyre ritkábban veszi fel. Deacon havonta egy hétvégére visszarepül New Yorkba, hogy lássa Hayest, és minden alkalommal azt fontolgatja, hogy marad. Laurellel arról beszélnek, hogy újrakezdik, és ezek a beszélgetések mindig ugyanúgy végződnek.

„Nem fogod elhagyni – mondja Laurel. – Tudom, hogy nem fogod. Ő túl erős, neked viszont nincs elég erőd."

Deacon fél, hogy Laurelnek igaza van.

Kaliforniában népszerű időtöltés, hogy az ember megtalálja önmagát, és ez Deacont is magával sodorja. Meg kell találnia önmagát.

Munkára van szüksége. Deacon és Belinda a Spagóban eszik. Az Ivyban esznek. Deacon eljátszik a gondolattal, hogy munkát vállal valamelyik konyháján, de hogy is dolgozhatna szakácsként, mikor Hollywood legkeresettebb színésznőjével jár?

Mikor elérkezik a nyár, Deacon meggyőzi Belindát, hogy menjenek el Nantucketre, bár abban a másodpercben, hogy

Belinda beleegyezik, Deacon aggódni kezd. Akármennyire is szereti a házat, mikor Belinda szemével nézi, csak azt látja, mi a baj vele: a felváló linóleumpadlót a konyhában, a szobákat, amelyeket nem festettek ki már legalább huszonöt éve, a padlódeszkák közé permanensen beágyazódó homokot.

A dolgok csak még rosszabbra fordulnak, mikor egy alacsony nyomású ciklon kellős közepén érkeznek meg – esőben és széllökések kíséretében kocsikázva, maximum ötven mérföld per órával. Nantucket a világ legjobb helye egy napfényes nyári napon, az esőben viszont vacak. Kevesebb mint egy órája vannak a házban – éppen elég idő ahhoz, hogy Belinda tökéletesítse magát a szerepben, hogy „jó képet vág a dologhoz" –, mikor elmegy az áram. Deacon úgy gondolja, ez vagy a legjobb verzió, vagy a legrosszabb. Tüzet gyújt, párnákat és takarót hoz le a hálószobából, fészket készít. Talál egy csomag mályvacukrot a szekrényben – bingó!

– Otthonos, igaz? – kérdezi Belindától. Fél, hogy a nő megorrol rá, vagy sikítani kezd, mert ebben a szélben olyan, mintha a ház egy marék dobókocka lenne, amit Isten dühében rázogat. Rádöbbent, hogy az élet Belindával a magas elvárások börtöne.

Belinda meglepi azzal, hogy odabújik hozzá, és a mellkasára hajtja a fejét.

– Igen – mondja csendesen.

Nantucket kezdetleges konyhája az a hely, ahol Deacon nekiáll recepteket kifejleszteni. Belinda édesszájú, úgyhogy készít egy

habos, fehér pezsgőtortát pezsgőbevonattal és pezsgőben kandírozott eperrel.

Mikor Belinda megkóstolja, elalél.

– Uramisten! – mondja. Azt mondja, még soha senkibe vagy semmibe nem volt olyan szerelmes, mint Deaconbe… és ebbe a tortába. – Csináljunk gyereket.

Hat hónap telt el, bár most már a szex lett Deacon fő elfoglaltsága, képtelen teherbe ejteni Belindát. Belinda elmegy az orvoshoz, és kivizsgáltatja magát, és ragaszkodik hozzá, hogy Deacon is tegyen ugyanígy. Kiveri egy pohárkába, hogy megnézhessék a spermiumszámot. A spermiumszáma rendben van. Ő ezt már tudta, mondja Belindának, mert Laurelt próbálkozás nélkül is sikerült teherbe ejtenie. Belinda ettől sírva fakad. Azt mondja, egy csődtömegnek érzi magát. Úgy érzi, ettől ő kevésbé nő. Deacon a saját pénzéből lakosztályt foglal a Four Seasonsben, Santa Barbarában. Elhalmozza Belindát vodka-martinikkel, aztán nekilát a munkának.

A hónap vége felé megjön Belinda menstruációja.

Most Deacon érzi magát csődtömegnek. De aztán a semmiből, felhívja Luther Davey, a TruBlue Entertainment Group tulajdonosa, és közli, hogy étteremláncot akar nyitni Raindance néven, egy éttermet L. A.-ben, egyet Chicagóban, egyet New Yorkban, és azt akarja, hogy Deacon legyen mindháromnak a vezető séfje.

– Igen! – vágja rá Deacon azonnal. Nem kéri ki Belinda véleményét, ami hiba, mivel a nő hisztérikus állapotba kerül,

mikor Deacon elmondja neki. Fogja a kagylóhéjat, amit Deacon sok-sok évvel korábban szedett, mikor az apjával volt Nantucketen, és ami egy megszentelt helyen áll a kandallópárkányon, és behajítja a medencébe. Deacont úgy elfutja a méreg, hogy megragadja Belinda alkarját. Gyenge a karja, Deacon akár fél kézzel is könnyedén eltörhetné. Bevághatná a nőt a medencébe, és nézhetné, ahogy megfullad. De aztán magához tér, elengedi Belindát, majd lemerül a medence aljára, hogy megmentse a kagylóját.

Deacon Thorpe elvállalja a munkát a Raindance-ben.
Egy negyvenoldalas házassági szerződést ír alá, ami után őt meg Belindát összeadja Belinda jógija egy Csendes-óceánra néző sziklán. Buck az egyetlen meghívott.

Belinda úgy dönt, hogy örökbe fogad egy kisbabát. Valahogy rábukkan egy újszülöttre egy isten háta mögötti, ausztrál árvaházban, és mire Deacon észbe kap, Belinda már úton is van Perthbe, hogy elhozza a kislányukat, Angelát. Angie-nek fogják nevezni a kedvenc Rolling Stones-os dal után.

Mikor Angie betölti az ötöt, és készen áll, hogy iskolába menjen, Deacon amellett kezd lobbizni, hogy költözzenek vissza New Yorkba. Az idő felében amúgy is ott van, és nem akarja, hogy Angie csak L. A.-t tapasztalja meg. Jobbat érdemel. Ő a legszuperebb gyerek, akivel Deacon valaha találkozott, ráadásul azon tény ellenére, hogy Los Angeles a második legnagyobb

metropolisz az országban, faji szempontból nem olyan integrált, mint New York. Elég megnézni Rodney Kinget.

Belinda nem tud Rodney Kinggel vitatkozni. Azzal sem tud vitába szállni, hogy Kalifornia lényegében a szőke lányok uralma alatt áll. Lehet, hogy Angie-t nem éri diszkrimináció, de könnyűszerrel figyelmen kívül hagyhatják.

Belinda beadja a derekát, és beleegyezik a New Yorkba költözésbe. Vesznek egy lakást a Waldorf Towersben. Angie magániskolába fog járni, a Chapinbe, a Spence-be vagy a Nightingale-Bamfordba.

De… Belinda nem lesz velük annyit, mint L. A.-ben. (L. A.-ben velük volt? Deacon az összes szabadnapját Angie-vel töltötte, megtanította, hogyan kell kifacsarni a levet a citromból, feltörni a tojást, kimérni a lisztet.) Belinda éppen Mai Hanh szerepéről tárgyal, *a Delta* című filmben – a szerepről, amelyre még a levegőnél is jobban vágyik –, de az három-hat hónapon át tartó forgatást jelent Vietnámban. Mindegy lesz, hol van Deacon és Angié, mert Belinda amúgy sem lesz otthon.

– Kell keresnünk egy rendes dadát – mondja Belinda. Nem mexikói házvezetőnőt, amilyet L. A.-ben tartottak, hanem valakit, aki profi, összeszedett, de hóbortos és kedves. Egy Mary Poppinst.

Belinda harminc lányt interjúvol meg. Jönnek kövér lányok, gót stílusú lányok, brit lányok; van egy bajuszos nő, aki megijeszti Deacont, amikor a szabályainak listáját sorolja. Jön egy nő, akinek molekuláris biológiából van diplomája; van egy lány piros, kidörzsölt orrlyukkal, és egyértelműen látszik rajta, hogy szeret a belvárosban bulizni.

És aztán ott a harmincegyes számú: Scarlett Oliver a georgiai Savannah-ból. Deacon éppen a lakásban tartózkodik, mikor Scarlett megérkezik. Scarlett magas és karcsú, hosszú, sötét haja a derekáig ér, a mosolya gyöngyfehér. *Túl szép,* gondolja egyből Deacon. Belinda soha az életben nem fogja felvenni.

Scarlett elmondja, hogy ő egy elsőbálozó Savannah-ból. Belinda sosem fogja felvenni. Ez egy négy percig tartó interjú lesz.

– És pontosan mit jelent az, hogy elsőbálozó? – kérdezi Belinda.

– Nos – mondja Scarlett. – Azt jelenti, hogy be kellett mutatkoznom. Egy olyan bál, ahol bevezetik az embert a társaságba.

– Engem félmeztelenül vezettek be a társaságba a *Briliáns álcá*ban – mondja Belinda, aztán jót nevet magában. – Láttad már?

– Csak úgy negyvenszer – mondja Scarlett. – Az a kedvenc filmem.

Ó, egek, gondolja Deacon. Az összes dadusjelölt egytől egyig ömlengő rajongó volt. Mindegyikük kért aláírást Belindától, még a gót lány is.

– Hadd mutassalak be Angie-nek – mondja Belinda.

Tessék?, gondolja Deacon. Az Angie-vel való találkozás azt jelenti, hogy Scarlett átjutott az első rostán. Lehetséges lenne? Deacon kidugja a fejét a konyhából, és meglátja Scarlett szép, hosszú lábát a farmer rövidnadrágban. Nem tudja, azért imádkozzon-e, hogy felvegyék, vagy azért, hogy ne.

Felveszik. Őszintén szólva Deacon nem is érti: túlságosan szép, és Belinda, akármilyen híres és gyönyörű, fenyegetésként tekint a többi szép nőre.

– Mi az oka, hogy felvetted Scarlettet? – kérdezi Deacon.

– Megérzés – feleli Belinda. – Olyan jól bánt Angie-vel. Angie a nyakába csimpaszkodott, mikor elérkezett az idő, hogy távozzon. Ilyet senki mással nem csinált. Úgy érzem, az életünk részévé kell válnia.

Így is történik. Scarlett napi huszonnégy órában a lakásban tartózkodik, rövidnadrágokban, pántos topokban és rövid ingekben járkál, melyekből kilátszik a tökéletesen lapos, fehér hasa. Deacon igyekszik immunis maradni a szépségére és az ártatlanságára. Na meg a déli akcentusára. Megtanítja Angie-nek az „Adj egy puszikát" mondatot. Mikor Scarlett ezt mondja, Angie összehúzza az ajkát, és puszit ad neki. Ezután Scarlett azt mondja: „Most apunak adj egy puszikát." És Angie megpuszilja Deacont, miközben Deacon Scarlettet nézi.

Belinda olyan sokáig forgat Vietnámban, hogy Deacon el is felejti, hogy néz ki. Nagyon elfoglalt a Raindance-ben, de sikerül kialkudnia magának tíz szabadnapot augusztusban, hogy Nantucketre menjen a hatéves Angie-vel és a tizennégy éves Hayesszel. Deacon abban a tévhitben él, hogy Hayes majd

vigyáz Angie-re, és keres egy kis zsebpénzt. Ám ezt az elképzelést össze is zúzza Belinda e-mailje.

„Hayes nem megfelelő bébiszitter – írja. – *Ha elmegy valami lány után a strandon, vagy belefeledkezik a szörfözésbe, akkor Angie megfullad. Scarlettet is vidd, kérlek. Könyörgöm. Attól majd megnyugszom."*

Így aztán ők négyen elmennek nyaralni – Deacon, Scarlett, Hayes és Angie. Nantucketen mindenki azt feltételezi, hogy Scarlett Deacon szeretője, és Deacon már kezd belefáradni abba, hogy folyton azt magyarázza, még mindig Belinda a felesége, de ő éppen a tengerentúlon forgat. „Scarlett csak a dadusuk, mint Mary Poppins" – ismételgeti. Egy idő után viszont már nem is foglalkozik vele.

Hayest teljesen elbűvöli Scarlett, és folyamatosan a nyomában van. Deacon el tudja képzelni, miféle mocskos gondolatok járnak Hayes fejében Scarlettről, és ez figyelemelterelésül szolgál a saját mocskos gondolatairól. Deacon a nagy hálószobában alszik, Scarlett pedig a szomszédosban, olyan közel, hogy Deacon hallja, ahogy megfordul az ágyban, és ettől fájó merevedése lesz.

Aztán egyik este Deacon a grillt gyújtja be éppen a hátsó teraszon, miközben Scarlett a kinti zuhany alatt áll. Hallja, hogy felsikít, mikor a hideg víz a bőréhez ér. Elzárja a csapot, és kiszól:

– Deacon?

Deacon lefagy. Mintha lebukott volna.

– Igen? – szólal meg. Próbálja kitalálni, merre lehetnek a gyerekek. Úgy gondolja, Angie az emeleten van, és a babaházával játszik; olyan időtöltés ez, amely órákra lefoglalja.

– Tehetek valamit, hogy megint meleg legyen a víz? – kérdezi Scarlett.

– Nem – feleli Deacon. – Kivéve, hogy vársz negyvenhét percet.

Scarlett kidugja a fejét a zuhanyzó ajtaja felett.

– Bejöhetnél, és várhatnál velem – mondja.

Íme: felhívás keringőre. *Sorsszerű,* gondolja Deacon. Belinda messze van, ők ketten Scarlett-tel pedig férjet és feleséget játszanak, együtt járnak bevásárolni, és osztoznak a fagylalton, mikor elviszik a gyerekeket a Juice Bárba: először Deacon nyal, aztán Scarlett azt mondja: „Adj egy puszikát", és ő is belenyal.

Ráadásul éppen vakációznak, méghozzá egy szigeten, harminc mérföldre kint a tengeren, kizökkenve a szokásos szerepkörükből. Minden megszokottól távol érzik magukat, és biztonságban.

– Scarlett – mondja Deacon. A hangja valahol félúton van a szigorú (Hogy *merészeled!)* és az esdeklő (*Kérlek, ne!)* között. Scarlett rámosolyog. *Annyira, de annyira szép! Olyan édes! Olyan segítőkész!*

Deacon dönt, nem lesz *olyan* fickó. Bemegy, és elhatározza, hogy lerövidíti a nyaralást. Másnap elutaznak Nantucketről.

Habos fehér pezsgőtorta pezsgőben kandírozott eperrel

- 20 x 20 centiméteres torta elkészítéséhez
- 1 + 1/4 csésze univerzális liszt
- 1 teáskanál sütőpor
- 1/4 teáskanál só
- 1/2 csésze sózatlan vaj
- 1 + 1/2 csésze kristálycukor
- 1 egész tojás és 2 nagy tojásfehérje
- 1 teáskanál vaníliakivonat
- 1/2 csésze zsíros tej

Melegítsük elő a sütőt 180 fokra. Kenjünk ki egy 20x20 cm-es tepsit vajjal, majd szórjunk egy kis lisztet a tepsibe, és rázogassuk addig, míg befedi az alját és az oldalait. A maradék lisztet öntsük ki belőle.
Egy tálban keverjük össze a lisztet, a sütőport és a sót. Egy robotgép keverőtáljában közepes sebességen verjük fel a vajat, míg krémes állagú nem lesz. Adjuk hozzá a cukrot, és verjük fel habosra, nagyjából három percig. Egyesével adjuk hozzá a tojást és a tojásfehérjéket, majd mindegyik után egy percig verjük. Adjuk hozzá a vaníliakivonatot, és ha szükséges, a tál oldaláról húzzuk le, az aljáról pedig keverjük fel a masszát. Adjuk hozzá a száraz hozzávalók felét, és alacsony fokozaton keverjük tovább, aztán öntsük bele a tejet. Végül adjuk hozzá a többi száraz hozzávalót, és addig keverjük a masszát, míg összeáll, és sima állagú lesz.
Öntsük a masszát az előkészített tepsibe. 25-30 percig süssük, vagy míg a közepére szúrt fogpiszkáló szárazon

nem jön ki belőle. Hagyjuk teljesen kihűlni, mielőtt rákenjük a bevonatot.

PEZSGŐBEVONAT

- 1/2 csésze sózatlan vaj
- IA dkg lágy krémsajt
- A + 1/2 csésze porcukor
- 3-5 evőkanál pezsgő
- 1 teáskanál vaníliakivonat

Tegyük a vajat és a krémsajtot egy robotgép keverőtáljába, és közepes fokozaton verjük fel, míg krémes állagú nem lesz. Állítsuk alacsony fokozatra a keverőt, és folyamatosan adjuk a masszához a porcukrot, és addig keverjük, míg össze nem áll. A bevonat morzsásnak fog tűnni, de ekkor húzzuk le a tál oldaláról, és keverjük fel az aljáról, és dolgozzuk össze, míg valamennyire össze nem áll. Lassan csepegtessük bele a pezsgőt, egyszerre 1-2 evőkanálnyit. Ezt megtehetjük a porcukor hozzáadása közben is, ha szükséges, de úgy találtam, hogy akkor működik a legjobban, ha a végén adjuk csak hozzá. Keverjük bele a vaníliakivonatot.
Keverjük a bevonatot közepestől magas fokozatig, míg sűrű, krémes és habos nem lesz, nagyjából 3-A percen át. Ha túlságosan folyós, adjunk még hozzá porcukrot, egyszerre *Vi* csészével. Ha túl sűrű lenne, adjunk hozzá még pezsgőt, egyszerre egy evőkanálnyit. Miután kihűlt a torta, kenjük rá a bevonatot.

PEZSGŐBEN KANDÍROZOTT EPER

- 1 + 1/2 csésze cukor
- 1/4 csésze víz
- 2/3 csésze pezsgő
- 1/2 kg eper, meghámozva, egy része felvágva, egy része egészben hagyva

Tegyük a cukrot, a vizet és a pezsgőt egy serpenyőbe, közepes hőfokon. Folyamatosan kevergessük, míg a cukor elolvad, és a keverék lassan forrni kezd, majd főzzük további 2 percig. Adjuk az epret a keverékhez, és forraljuk további 2-3 percig. Vegyük ki az epret egy habszedő kanállal, és helyezzük egy tálra – ragadni fog. Továbbá tárolhatjuk is az epret a szirupban a hűtőben, míg a torta készen nem áll, hogy felszolgáljuk. Én magam szeretem megtartani a szirupot a locsoláshoz, és a torta mellett felszolgálni az epret.

ANGIE

Mikor meghallotta a kalapálást, az ablakhoz rohant. JP ezüstszínű dzsipje a felhajtón állt. JP odalent volt, a kimozdult deszkát javította éppen a verandán, pontosan úgy, ahogyan ígérte. Ő legalább megbízható volt.

Nem úgy, mint Joel Tersigni.

Angie felöltözött, és lement a földszintre.

A nap a szemébe sütött, mikor kinyitotta az ajtót.

– Jó reggelt! – mondta. – Egy kávét?

JP a verandán térdelt egy lombfűrésszel és szerszámosládával, a baseballsapkája fordítva állt a fején, a Blues Brothers-napszemüvege a korláton pihent. Angie korábban észre sem vette, milyen szép a szeme. Barna szeme volt; nem olyan mélybarna, mint az övé, hanem inkább rozsdabarna. Rávigyorgott Angie-re.

– Az remek lenne.

– Rettentően korán jöttél.

– Ma még természetvédelmi feladataim is vannak – mondta JP. – De igazad van: ez a deszka egy ortopédorvos álma.

Angie már majdnem kimondta, hogy semmi értelme megjavítani a deszkát vagy bármi mást, mert úgyis elveszítik a házat. De JP-nek nem kellett tudnia a Thorpe-család nyomorúságos belső ügyeiről. Az ő szemében Deacon egy szuperhős volt, és így legalább az is marad.

Angie bement a konyhába kávéért; képtelen volt bármit is enni az előző nap Doryval folytatott beszélgetése után, de nekilátott a kávénak, mert az volt az egyetlen dolog, ami nélkül nem tudott élni. *A ház csak egy ház,* gondolta. Az emberek sokszor veszítik el a házukat, ahogy az anyja is mondta. Az élet menne tovább e nélkül a ház nélkül is.

Ám mégis képtelen volt ránézni az ajtókeretre, amelyen a ceruzavonások a gyerekek évenkénti magasságát jelölték. Kíváncsi volt, vajon a ház új tulajdonosai lefestik-e majd a jeleket, vagy megtartják őket. Mély levegőt vett, aztán elindult a verandára a kávéval.

Éppen kilépett volna az ajtón, amikor Belinda jött lefelé a lépcsőn.

Ez *nem történik meg,* gondolta Angie. Rég volt már, hogy Angie ugyanabban a házban ébredt, mint az anyja, de arra emlékezett, hogy Belinda Rowe egyik védjegye a későig alvás volt.

Bár úgy tűnt, nem a mai napon. Talán a kalapálás verte fel, bár nem látszott mogorvának, csupán egy kicsit zavartnak. Fehér csipke hálóinget és a fehér selyemköntöst viselt, az alvómaszkját feltolta a szeméről a híres, eperszőke hajára. Angie-t mindig meglepte, milyen átlagosnak néz ki az anyja smink nélkül.

– Jó reggelt, kedvesem – mondta Belinda.

– Jó reggelt – mondta Angie. – Van kávé.

– Csodás – mondta Belinda, de ahelyett, hogy a konyhába ment volna, követte Angie-t a verandára. – Ó, helló! – üdvözölte JP-t, aki még mindig a lépcsőn térdepelt. – Nem csoda, hogy egy óriási fakopánccsal álmodtam.

Angie a szemét forgatta. JP felpattant, és kezet nyújtott Belindának.

– JP Clarke vagyok – mondta, – Deacon barátja voltam.

– Üdv, JP! Angie anyja vagyok.

Angie már több mint tíz éve nem hallotta, hogy Belinda „Angie anyjaként" mutatkozott volna be; akkor Angie még a Chapin diákja volt. Be kellett ismernie, hízelgőnek találta, hogy Belinda így azonosította magát. Ugyanennyi erővel azt is mondhatta volna: *Belinda Rowe vagyok,* és hagyhatta volna, hogy JP azt gondolja: *Oscar-díjas színésznő, a Chanel korábbi arca, a* Vogue *(ötször is),* a Vanity Fair *(kétszer)* és a Time *magazin (a vietnámi hősnő, Mai Hanh szerepében) címlaplánya.*

– Örvendek a találkozásnak – mondta JP. – Elnézést a rumli miatt. Korán reggel akartam jönni, hogy megjavítsam a deszkát, mielőtt még valaki megsérülne.

– Köszönjük – mondta Belinda. – Biztosíthatom róla, hogy az a valaki én lettem volna. Egyáltalán nem praktikusak a cipők, amiket magammal hoztam.

Erre mind JP, mind Angie Belinda csupasz lábára nézett; a lábkörmeit babakékre lakkozta.

Angie átadta JP-nek a kávéját, aki hálásan el is fogadta.

– Van kávé a konyhában, anya – ismételte meg újra Angie.

– Nos, JP, egész évben Nantucketen élsz? – kérdezte Belinda, figyelmen kívül hagyva a lányát.

– Igen. Én vagyok a természetvédelmi őr a Coatue-ben.

– Na ez aztán érdekes – mondta Belinda.

– Az, ha valaki szereti a természetet – mondta JP.

– Anyám nem szereti a természetet – mondta Angie.

– Én szeretem a természetet, kedvesem – mondta Belinda. – Szóval, mit is csinál egy természetvédelmi őr?

– Félig rendőr vagyok, félig természetvédő – mondta JP. – Egyrészt odafigyelek a turistákra, gondoskodom róla, hogy a kijelölt területen belül maradjanak, segítek azoknak, akik beleragadnak a homokba. Másrészt odafigyelek a vadvilágra: liletojásokat számolok, és bejelentem a fóka- és cápaészleléseket. Jó sokat horgászhatok, és kagylókat szedhetek.

– És mit csinálsz a szezonon kívül? – kérdezte Belinda.

– Anya! – kiáltott Angie.

– Általános iskolás és gimnazista diákokat korrepetálok matekból – felelte JP. – A matematika volt a fő szakom az MIT-n.

– Jóságos ég! – mondta Belinda.

– Mielőtt otthagytam – mondta JP. – Az óráimat szerettem, a várost viszont ki nem állhattam. Hiányzott Nantucket, úgyhogy visszaköltöztem az első év első szemesztere után. A korrepetálás lehetővé teszi, hogy azt csináljam, amit igazán szeretek. Ősszel kagylót szedek, és mikor beköszönt a november, vadászom.

– A férjem is vadászik! – kiáltott fel Belinda.

– Íjjal vagy puskával? – kérdezte JP.

Belinda válla megereszkedett.

– Fogalmam sincs – mondta. – Van egy kis vadászháza Tennessee-ben. De azt nem tudom, milyen állatokat lő ki, és milyen fegyverrel.

Angie a fejét rázta. Olyan ostobának hangzott az anyja.

– Odabent van kávé, anya!

– Igen, tudom – mondta Belinda. – Az első két alkalommal is hallottalak.

– Valószínűleg csak órák kérdése, hogy a lesifotósok felfedezzék, hogy itt vagy – mondta Angie. – Talán mégsem akarsz mindössze egy szál hálóingben állni a verandán.

– Örülök, hogy megismerhettem, Angie anyukája – mondta JP.

– Én is örülök… – mondta Belinda. A hangja mintha egy szikláról zuhant volna le, és világossá vált, hogy máris elfelejtette a nevét. Eltűnt odabent, JP pedig folytatta a munkát.

Angie leült mögé a felső lépcsőfokra, és a vizet bámulta.

– Hogy vagy? – kérdezte JP.

Már majdnem kimondta, hogy „jól", de aztán arra gondolt:

Miért hazudjak?

– Voltam már jobban is – mondta Angie.

JP akkora erővel kalapálta a helyére az új deszkát, hogy a rezgés felkúszott Angie fenekéhez, és összekoccantotta a fogait.

– Már majdnem készen vagyok – mondta JP. – Utána, ha ráérsz, elviszlek egy kis terepszemlére.

– Terepszemlére? – kérdezte Angie.

– Az majd eltereli a figyelmed – mondta JP.

– Azt hittem, dolgod van – mondta Angie.

– Van is – mondta JP. – De nagyjából csak egy óra lesz, utána visszahozlak ide.

– És lesznek ott emberek is? – kérdezte Angie. – Nem bírom elviselni az embereket.

– Nem lesznek emberek – JP.

Amint beszálltak a dzsipbe, és kitolattak a felhajtóról, Angie érezte, hogy megrohamozza a szabadulás mámoros érzése.

– Elnézést az anyám miatt – mondta Angie.

– Nem kell elnézést kérned – mondta JP.

– Nem igazán jövünk ki egymással. Sokkal közelebb álltam az apámhoz.

– Régen állandóan rólad beszélt.

– Valóban? – kérdezte Angie. Meg akarta kérdezni, mit mondott Deacon, ám a kérdés a torkán akadt, és mielőtt észbe kapott volna, már megint sírt. Úgy gondolta, esetleg kellemetlen lehet, hogy egy szinte vadidegen előtt fakad ki, de már rég túl volt azon, hogy foglalkozzon vele, mit gondolnak róla mások. Csupán két ember volt, aki számított – Deacon és Joel –, és mindketten elhagyták őt.

JP hátranyúlt a dzsip hátsó ülésére, és előhúzott egy tiszta, összehajtott fehér pólót. A póló elején egy fekete ovális minta belsejében a BOX szó szerepelt. Angie a könnyein át bámult rá.

– A Box… – mondta elhaló hangon Angie. Ez volt a legjobb romkocsma a civilizált világban, Angie mégsem tudott másra gondolni, mint az esős napokra, melyeket ő meg Deacon a sötét menedékben töltöttek, és biliárdoztak, nagyon hideg sört ittak, és dalokat hallgattak a zenegépből. Mint Nantucketen mindennel, úgy ezzel kapcsolatban is létezett egy hagyomány: Angie mindig a *Beast of Burden* lejátszásával kezdett, majd Deacon következett a *Fool in the Kain* című számmal.

– Ja – mondta JP. – Nyugodtan belefújhatod az orrod a pólóba.

Angie pontosan ezt tette. A póló puha és fenyőszappan-illatú volt.

– Rosszul érzem magam attól, hogy tönkreteszem a pólódat – mondta.

– Én érzem magam rosszul, amiért nincsen zsebkendőm. A pólót meg ki tudom mosni. – JP jobbra kanyarodott a Wauwinet Road-ra, Angie pedig az ülésnek támasztotta a fejét, és próbálta magába szívni a látványt. A növényzet itt bujább volt, mint bárhol máshol a szigeten, magas lombhullató fák meredeztek az ég felé, lombos árnyékot vetve az útra. Elhaladtak egy művészközösség csűrje mellett, el a Polpis-kikötőben lebegő vitorlás hajók, majd a Squam mocsár mellett, mely a három mérföldes tanösvénynek adott otthont, ahol gyerekként Angie szalamandrára és békára vadászott. Végül elmentek a Trustees Rezervátumhoz tartozó kapuőr bódéja mellett. JP kiintegetett a bódéban ülő nőnek.

– Helló, Maggie!

Mikor kiértek a Coatue-be és Great Pointba vezető, homokos útra, JP négykerékmeghajtásra váltott. A táj vad és szeles parttá és tengerifű sokaságává változott, bal oldalon a Coskata-tóval, jobbra pedig az örökké kék óceánnal.

– El is felejtettem, mennyire romlatlan ez a hely – mondta Angie.

– Manhattanben élsz? – kérdezte JP.

Angie bólintott.

– Van egy stúdiólakásom a Hetvenharmadik utcában. Lényegében ez az Upper East Side, de az én lakásom csak egy sima négyzet alakú szoba ággyal és egy dívánnyal. Az anyám

megfenyegetett, hogy rám küldi a lakberendezőjét, de sikerült visszatartanom.

– Jó neked – mondta JP. – Én nem vagyok olyan nagyvárosi ember, ahogy azt az anyádnak is mondtam.

– Nagyon más, mint ez a hely, ég és föld a kettő – mondta Angie.

JP megállt egy kicsi, zsindelytetős, fedett verandás házikó előtt.

– Íme – mondta mosolyogva. – Az én saját, négyszögletes szobám egy ággyal és egy dívánnyal. Leszámítva a díványt.

– Jó, de nézd meg, micsoda kilátásod van – mondta Angie. A házikó egy homokos tisztáson állt, mely a hosszan elnyúló, ötágú homokzátonyra nézett, a Coatue-re, valamint a Coskata-tó békés, ovális alakú kékségére, melyet hosszú fű és gyékény vett körül. A távolban Angie ki tudta venni Nantucket sziluettjét, a templom-tornyokat és az Orange Street nagy házait.

JP kipattant a dzsipből, Angie kissé vonakodva követte. Nem volt biztos benne, miféle terepszemlének is kellene ennek lennie. Azon tűnődött, vajon JP is csak egy tipikus férfi-e, aki zsákmányul ejtene egy lányt, akinek éppen összeomlott az élete. JP észrevette, hogy Angie lemaradt mögötte.

– Ez nem az, amire gondolsz – mondta. – Esküszöm. Nem is kell bemennünk.

– Azért belesek – mondta Angie. Felment a verandára vezető lépcsőn, ahol JP a kagylószedő gereblyét tartotta a korlátnak támasztva, és a kagylóknak való drótkosarat, mely most tele volt cipőkkel: munkabakancsokkal, flip-flopokkal, tornacipőkkel. Egy bőszárú rövidnadrág lógott a hevenyészett ruhaszárítóra dobva.

– Kérsz egy kis napteát? – kérdezte JP. – Ma reggel készítettem frissen.

– Teát főztél, *és* kijöttél a házunkhoz, hogy megjavítsd a verandát?

– A nap háromnegyed ötkor kel. És egy kötelességtudó természetvédelmi őr együtt kel vele. Még arra is volt időm, hogy párszor bedobjam a legyezőbotomat a tóba. – JP belépett a kis házba, Angie pedig bedugta a fejét. Így az ígéret szerint, egy asztal megpakolva matematika tankönyvekkel, tetejükön Peterson *Keleti madarak útmutatója* című könyvének egy példánya. Állt egy öntöttvas serpenyő a tűzhelyen, és egy sor befőttesüveg a mosogató feletti polcon. JP fogott két befőttesüveget, megtöltötte őket jéggel, majd rátöltötte a teát, aztán mindegyikbe tett még egy-egy nagy szelet lime-ot. Észrevette, hogy Angie a szobát szemléli.

– Kezdetleges – mondta JP. – Nagyjából úgy, mint egy nyári tábor. Van egy ülőkád ott, az ajtó mögött, hátul pedig egy kinti zuhany.

– Mi másra lenne még szükség? – kérdezte Angie. Mindig is grandiózusnak képzelte el Joel és Dory házát a Rosebrook Roadon New Canaanban – körkörös kocsifelhajtóval és fehér oszlopokkal, hátul egy vízeséses medencével. Úgy gondolta, Joel és Dory hálószobájában mennyezetes ágy van, melyet tízezer szálas lenvászon ágytakaró borít; a nagy fürdőszobában földbe süllyesztett jakuzzi áll. Kellett lennie valaminek, ami ott tartotta Joelt, valaminek, ami jóval kívánatosabb volt Angie testénél és szerelménél.

JP türelmesen tartotta oda neki a bögre teát. Angie rádöbbent, hogy percekre belefeledkezett a gondolataiba. Elvette a bögrét, majd együtt kimentek a verandára.

– Tetszik az apád háza – mondta JP. – Egy igazi régi stílusú kis nyaraló. A nagyszüleim háza is ilyen volt. A Massasoit Bridge Road végén laktak, bőven kint Madaket külterületén. Mikor gyerek voltam, délutánonként kibicikliztem oda, hogy megmártózzak a hullámokban, aztán meg kártyáztunk egyet. A nagyanyám régen mindig azt az előételt készítette el, amit csak egyszerűen specialitásnak nevezett. Szalonnát tekert körbe egy Club krékeren, majd a grillre tette, míg ropogós aranybarnára nem sült. Őrülten hangzik, de az volt a legfinomabb dolog, amit valaha ettem.

Angie felhúzta a szemöldökét. Ha valaha is főzne JP-nek, jobbat is csinálna a szalonnába tekert krékernél. De lehet, hogy mégsem; JP elég lelkesnek látszott.

– Az apám háza… – Angie elhallgatott. – Nos, Deacon mindig azt mondta, hogy ez a második otthonunk, de én az igazi otthonomként tekintek rá. Tudod, ez az egyetlen hely, ahol békét érzek.

– Igen, tudom – mosolyodott el JP sóvárogva. Egy ideig csendben álltak az elülső verandán, Angie beitta a látványt, szinte falta. Ez az őrületes szépség, amely tegnap még vigaszt nyújtott volna neki, most csak fájdalmat okozott, mert el fogja veszíteni. – Mindegy, amit mutatni akarok neked, az hátul van. Gyere! – hívta Angie-t a férfi. Megkerülték a kis házat, elmentek a kinti zuhany mellett, egy ajtóig, mely mögött egy lomtár tárult fel. JP kihúzott egy sűrű habkockát, melyre egy szarvas képét

festették. Aztán felvett egy fekete tokot, amelyben akár egy elektromos basszusgitár is lehetett volna. Felnyitotta, és egy aprólékosan megmunkált szerkezetet emelt ki belőle, mely valóban úgy festett, mint valami egzotikus hangszer, ám Angie hamarosan rájött, hogy egy vadászíj. – A legtöbb nő félreérti a vadászatot. Brutálisnak gondolják, olyan viselkedési formának, ami még az ősembertől ragadt ránk. De én imádok vadászni, mert tehetséget és türelmet igényel. Nem az ölés az, ami a lesre vonz hajnali ötkor, hanem a hajsza izgalma. Az ember és állat közti kapcsolat az időszámításnál is régebbi.

Angie bólintott. Már értette, Deacon miért volt odáig ezért a fickóért. Deacon nagyra értékelte a hagyományt őrzőket. Csodálta a tisztességet az emberekben és a törekvéseikben. Szerette, ha a dolgokat a helyes módon tették, és nem a gyors és könnyű utat választották.

– Csak egy hímet lősz ki évente? – kérdezte Angié.

– Évente egy hímet – mondta JP. – Kamerákat helyezek ki, egész nyáron szemmel tartom őket, figyelem, ahogy növekszik a szarvas. Néha el is nevezem őket. – Elvigyorodott. – Biztosan idiótának hangzom. – Kiszámolta a megfelelő számú lépést, majd letette a céltábláját a homokba. Mikor visszatért, felvette az íját. – Ez itt, Angie Thorpe, egy csigás íj. Itt van a nézőke, és ha belenézel, akkor láthatod a pineket. A felső pin, a zöld, harmincméternyire van, úgyhogy ez lesz az, amire célozni fogunk, mert olyan messzire van a céltáblánk. Most felteszem ezt az elsütőt – ekkor felcsatolt egy csuklópántot, melyhez csipesz volt erősítve –, és beteszem a nyílvesszőt. És aztán meg fogom húzni. – Megfeszítette az íj húrját. Angie figyelte, ahogy

kidudorodnak az izmok JP alkarján. – Aztán már olyan egyszerű, mint meghúzni egy ravaszt. – Az íj sivítva szelte a levegőt egy hallható „huss" kíséretében. Éppen a szarvas alatt találta el a kockát. – Hú! – mondta JP. – Kijöttem a gyakorlatból. És azt hiszem, egy kissé ideges is vagyok, mert igyekszem lenyűgözni téged. – Angie a lábát nézve elmosolyodott. JP levette a válláról az íjat. – Most te jössz – mondta.

– Nem tudom, hogy kell csinálni – mondta Angie.

– Majd én megtanítom neked – mondta JP. Óvatosan ráhelyezte az íjat Angie vállára, majd kihúzott egy élénk rózsaszín tollú nyilat. – Ez csak egy gyakorlótábla, semmit sem fog megölni ez a nyíl, csak a céllövészethez használjuk. – Rögzítette az elsütőt Angie csuklóján, mely úgy simult rá, akár egy óraszíj. Behelyezte az nyílvesszőt. – Most feszítsd meg. – Szinte lehetetlen volt megfeszíteni az íjat. Angie bal karja előrelódult, megremegett, és valamennyire hátrafeszítette a húrt, de nem eléggé. – Erősebben húzd – utasította a férfi. Angie már éppen szólt volna, hogy képtelen rá, hogy nem elég erős hozzá. De aztán összeszorította a fogát, és minden erejével megfeszítette a húrt. Megtanulta, hogyan kockázzon fel tíz darab hagymát tizenöt másodperc alatt, és hogyan filézzen ki egy nyelvhalat olyan kecsességgel, ahogyan Leonard Bernstein vezényli a New York-i Filharmonikusokat. Ha ezekre képes volt, akkor egy nyilat is ki tud lőni. – Úgy van – mondta JP. – Most célozd meg a pint, és mikor készen állsz, kioldhatod.

Angié karja leengedett, ahogyan az oldóhoz nyúlt, mire az élénk rózsaszín nyíl vagy egy méterrel továbbsuhant a célkockán, és a homokba fúródott.

– Próbáljuk meg újra – mondta JP.

A második nyíl is túlsuhant a célponton. A harmadik nyíl újra a homokba fúródott tőlük kétlépésnyire. Angie alkarjának izmai már égtek. A szemébe sütött a nap, és átizzadta a fehér pólóját. Az őslakos felmenőire gondolt, ahogyan Ausztrália elhagyatott vidékeinek száraz, forró, vérvörös terepén poroszkáltak. Biztosan volt tehetségük az íjászathoz, ami atavisztikus módon átöröklődött Angie-re.

A negyedik nyíl jóval balra ment.

– Leveszed a szemed a célról – mondta JP.

– Nem veszem le! – mondta Angié.

– De igen – mondta JP. – A pint kell megcéloznod.

– De hát azt célzóm. Egyáltalán miért csinálom ezt? Azt mondtad, ez majd eltereli a figyelmemet, de csak szarul érzem magam tőle, mert nem tudom megcsinálni. – Ellenségesen bámult JP-re.

– Ez volt az elképzelés? Hogy úgy érezzem magam, mint egy vesztes?

– Azt hittem, ez majd lefoglalja a gondolataidat – mondta JP.

– Hogy ez valami más lehet, amit akarsz.

Angie hitetlenkedve elnevette magát.

– Nekem nem *kell* semmi más, amit akarjak. Az apámat akarom visszakapni. Azt akarom, hogy Joel felhívjon, és elmondja végre, mi a fene van. És meg akarom tartani a házunkat. – A feje fölé emelte az íjat, és arra gondolt, hogy elhajítja, de gyanította, hogy rengeteg pénzbe került, úgyhogy inkább óvatosan visszaengedte maga mellé.

JP elvette tőle az íjat. Betett egy nyílvesszőt, hátrahúzta az íjhúrt, és kioldott. A nyíl egyenesen a szarvas szívébe talált.

– Hazaviszlek – mondta JP.

– Várj – mondta Angie. – Hadd próbáljam meg még egyszer. – Sosem gondolta volna, hogy valaha bármilyen okból is íjászkodni fog, de utált meghátrálni a fizikális kihívástól. A Board Room konyhájában ő volt az egyetlen, akire Deacon rá merte bízni a lángot. Tiny és Julio biztatták, hogy tegyen próbát az egyik olyan versenyzős főzőműsorban, mint az *Iron Chef.* Megnyerné, hajtogatták. Ő uralná az egészet. Ám az apjával ellentétben Angie nem vágyott arra, hogy kamerák előtt főzzön.

JP elment, hogy összeszedje a nyilakat, miközben Angie a csuklóját lazítgatta. Zavarban érezte magát amiatt, amit mondott. Angie visszahúzta az íjhúrt. Megcélozta a pint.

– Képzeld azt, hogy a hátsóm a célpont – mondta JP.

Angie hálás volt JP könnyed hangvételéért, de kiesett a koncentrációból, lazábban kellett állnia, és az elejéről kellett kezdenie az egészet.

– Csak semmi megjegyzés, ha kérhetem – mondta Angie.

JP úgy tett, mintha becipzározná a száját. Angie elképzelte Deacont odafent az égben, a menny kék pusztaságában, ahogyan lenéz rá. De aztán elhessegette ezt a gondolatot. Nem hitt a túlvilágban. Vagy talán mégis hitt, de rádöbbent, hogy nem azért tartott a célra, hogy bármit is bebizonyítson Deaconnek, Joelnek vagy akár JP-nek. Azért lőtt, hogy saját magának bizonyítson.

Kioldott.

Elvétette a célt, de már csak pár centivel.

– Ez már jobb – mondta JP. Elővette a telefonját a hátsó zsebéből, és megnézte az időt. – Vissza kellene vinnem téged. Nekem turistákat kell mentenem.

– Oké – mondta Angie. Vonakodva átadta az íjat.

– Muszáj megkérdeznem: mit mesélt neked rólam az apám? – tette fel a kérdést Angie, miközben a ház felé haladtak a kocsival.

JP feltolta a Blues Brothers-napszemüvegét a bozontos hajába, és kibámult a szélvédőn.

– Azt hiszem, a kérdés inkább az, mi az, amit nem mesélt el rólad. Azt mondta, okos vagy, és kemény, meg persze príma séf. Azt is mondta, hogy képes vagy minden férfit, akit ismer, az asztal alá inni. És azt is mondta, hogy te voltál élete legszebb meglepetése.

– Meglepetés? – kérdezte Angie.

– Igen, ezt mondta… – JP elhallgatott, és végigsimított a szakállán. – Először is figyelembe kell venned a körülményeket: a legtöbb beszélgetésünkre akkor került sor, mikor napkelte előtt kocsival a Great Pointhoz tartottunk. Elmélkedős hangulatban voltunk. Volt valami abban, ahogy feljött a nap, felszállt a köd, abban, ahogy a hullámok a homokot csapdosták, és a sirályok rikoltoztak. Ha ilyenkor megszólalt az ember – és bizony Deacon beszédes volt fontos dolgokat mondott el.

– Igen, de hogy értette azt, hogy „meglepetés"? – kérdezte Angie.

– Mesélt arról, mikor először tartott a karjában kisbabaként – mondta JP. – Gondolom, lényegében Belinda kedvéért csinálta

végig az egész örökbefogadást, és ő nem igazán volt része az akciónak, hogy megtaláljanak és hazavigyenek téged. Szóval Belinda csak belepottyantott a kezébe, és azt mondta: „Itt a kislányod", Deacon pedig lenézett, és meglátta ezt a sötét bőrű kisbabát, akinek az égvilágon semmi köze nem volt őhozzá.

– Remek. Csúfos kudarcot vallasz éppen a kísérleteddel, hogy jobb kedvre deríts, remélem, ezt tudod.

– Csak várd ki a végét. Szóval aztán megfogtad az apró ujjaddal az ujját, és nem engedted el. Úgy tűnik, kérlelhetetlen volt a szorításod, és Deacon azt mondta, érezte, hogy valami energia áramlik át közöttetek. Mintha őt választottad volna, vagy legalábbis elfogadtad volna, és akkor azt mondta magában: *Ha te nem engedsz el engem, Kishaver, akkor én sem engedlek el téged.*

Angie könnyes szemmel pislogott.

– Nekem ezt sosem mesélte – mondta. – Sosem beszélt arról, milyen volt, mikor kisbaba voltam.

– Azt mondta, hogy azután minden egyes nappal jobb lett. Amikor öt vagy hat voltál, megtanította neked, hogyan kell feltörni a tojást. És te annyira odavoltál a dologért, hogy ragaszkodtál hozzá, hogy te válaszd ki a tojást a dobozból, és aztán kijelentetted: „Majd én megcsinálom." – Angie nevetett, és a szemét törölgette. Ebben a pillanatban tisztán látta maga előtt a fiatal Deacont: a sötét, kócos haját, szemének zöldesbarna színét, a háromnapos borostáját, a kivarrt karját, a mosolyát, ahogy a középső fogára egy kicsit rátolódott a mellette lévő. Hallotta az apja hangját: „Jól van, Kishaver. Akkor csináld magad." – Deacon azt is mondta, hogy mire felnőttél, ti ketten már a legjobb barátok voltatok – folytatta JP. – Sőt egyszer elmondta,

hogyan lát téged: „Sosem gondoltam volna, hogy a lányom a barátom lehetne. De, tudod, voltak napok, mikor ő volt az egyetlen ember, akit képes voltam elviselni. Ő sosem volt túl sok nekem. Ő mindig éppen jó volt. Az én Angie lányom volt életem legszebb meglepetése."

Angie ismét belefújta az orrát a BOX feliratú pólóba, éppen akkor, mikor JP lehúzódott a partról a homokos útra, mely a kapuőr bódéjához és a civilizációhoz vitte vissza őket. Angie nem akarta, hogy ez az út valaha is véget érjen. Az örökkévalóságig képes lett volna JP-vel kocsikázni, és hallgatni, miket mondott még róla Deacon.

– Sokat mesélt neked – mondta Angie.

– Akkoriban ez fontos volt – mondta JP. – Amikor ez a konkrét beszélgetés lezajlott, a barátnőm terhes volt. Az apád pedig arról mesélt, milyen az, ha az embernek gyerekei vannak.

– Ó – mondta Angie.

– Molly elvetélt. Aztán nem sokkal utána szakított velem. – JP halkan elnevette magát. *Egész kedélyes, a helyzethez képest,* gondolta Angie. – Most Tommy A. barátommal jár, és ez az oka annak, hogy nem akartam, hogy ő javítsa meg a deszkát a verandátokon.

– Ó – mondta Angie. Fogalma sem volt, mi mást mondhatna.

– Most nekem kell kérdeznem valamit tőled – mondta JP. – Korábban azt mondtad, azt akarod, hogy Joel felhívjon. Ki az a Joel?

Angie kinézett az ablakon, ahogy elhaladtak a Wauwinet mellett. Megpillantotta magát a visszapillantó tükörben. Csak akkor látta a haját ilyen bodrosnak és őrültnek, mikor leszállt a

Ciklonról Coney Islanden. Pirospozsgás volt az arca, ami vagy azt jelentette, hogy reggel egy kicsit megkapta a nap, vagy azt, hogy zavarban van.

– Joel Tersigni. – Egek, milyen jó érzés volt kimondani a nevét! – Ő az a férfi, akivel találkozgatok, házas ember, aki azt ígérte, hogy elhagyja értem a feleségét. De valami rosszul sült el, vagy csak meggondolta magát. Akárhogy is, Joellel annyi. Éppen abban a pillanatban hagyott faképnél, mikor a legnagyobb szükségem volt rá.

JP hosszú, határozott pillantást vetett Angie-re.

– Nos – mondta –, ez a Joel egy idióta.

Angie érezte, hogy elpirul.

– Figyelj csak, az a dolog, amit a házról mondtam…

– Tudok a házról – mondta JP.

– Tényleg?

– Deacon elmondta. Mikor utoljára jött fel ide… össze akart pakolni pár dolgot. A kagylóhéjat, amit az apjától kapott, és a te babaházadat. Úgy volt, hogy a horgászás után segítek neki.

– Ó, istenem – mondta Angie. A kagylóhéj, a babaház, az a hülye tükör Hayes szobájában, a régi Nantucket-térkép, a fa vágódeszka a félhold alakú égésnyommal, amelyen mindig a Bartlett's Farmon vásárolt paradicsomot szelték fel, a fekete, foltos, zománcos homárfogó kosár, a fésűkagylóhéjból készült képkeret, melyet egy esős délutánon Scarlett-tel ragasztottak össze, a meztelen nős kártyapakli az éjjeliszekrény fiókjában az ocsmány lámpa alatt – Deacon ezeket mind akarta volna. A legtöbb bútor eredetileg Innsley-éké volt, és egyik sem éppen különleges, de volt valami a ház atmoszférájában, amit Deacon

szeretett volna bepalackozni és magával vinni: a ház naptej- és nedvestörülköző-illatát, és a hangokat, amiket esténként adott ki, mikor a nap lenyugodott, és a világítótorony látványát napkeltekor. – Az apám valójában nem is szívrohamban halt meg, igaz? Abba halt bele, hogy megszakadt a szíve.

– Valószínűleg ilyesmiről lehet szó – mondta JP.

Csendben haladtak az úton, mígnem JP balra kanyarodott, és ráfordult a Floicks Hollow Roadra, Angie pedig érezte, hogy az együtt töltött idő a végéhez közeledik.

– Köszönöm ezt a kis kirándulást – mondta.

– Nem kell megköszönnöd – mondta JP.

– Valószínűleg pontosan a céllövészetre volt most szükségem – mondta Angie.

– Eljöhetek érted holnap reggel is, és újra megpróbálhatjuk.

Angie megijedt attól, hogy milyen gyorsan fellelkesült az ajánlat hallatán. Ugye nem éppen azt teszi, ami várható volt, vagyis hogy beleszeret a következő férfiba, aki csak egy kicsit is kedves vele?

– Az jó lenne – mondta Angie.

– Remek, akkor ez egy randi. Nyolc harmincra érted jövök.

Randi, gondolta Angie.

Angie-nek máshol jártak a gondolatai, hogy eltartott néhány pillanatig, mire észrevette az út szélén sétáló, szalmakalapos nőt.

– Ó, egek – mondta Angié. – Ott van az anyám.

JP megállt Belinda mellett.

– Visszavigyük a házhoz?

– Nem, minden rendben, sétálok egy kicsit – válaszolta Belinda. Zaklatottnak tűnt. Ha Angie nem tévedett, sírástól remegett a hangja.

– Anya, mi a baj? – kérdezte.

– Semmi. Menjetek csak, gyerekek. Majd otthon találkozunk.

– Biztos? – kérdezte Angie.

Belinda bólintott, majd intett, hogy menjenek.

JP ráfordult a felhajtóra.

– Úgy tűnik, látogatóitok vannak.

– Tessék? – Angie felnézett, és egy idegen fekete kocsit látott a felhajtón. Az első gondolata az volt, hogy rájuk találtak a lesifotósok, ami megmagyarázná, miért volt Belinda olyan zaklatott, és miért kószált az út szélén egymagában, mint valami csavargó. A kocsi azonban nem úgy nézett ki, mintha a nyamvadt bulvárfotósok csőcselékéhez tartozna. Sokkal méltóságteljesebbnek látszott. Talán az elnök jött el, hogy lerója a tiszteletét. Deacon Bushnak és Obamának is főzött. Vagy esetleg a kulináris világ egy idősebb tekintélye, mondjuk Jacques Pépin?

A sofőr fekete öltönyben szállt ki a kocsiból, majd kinyitotta a hátsó ajtót, Angie pedig figyelte, ahogy előbukkan egy hosszú, formás láb, aztán még egy.

Levegő után kapott. Scarlett megérkezett.

BELINDA

Vasárnap reggel Belinda felvette a széles karimájú szalmakalapját és a Tom Ford napszemüvegét, majd belebújtatta a lábát Laurel igazán förtelmes türkizkék flip-flopjába. Elindult az út mentén térerőt keresni, hogy felhívhassa Bobot.

Úgy döntött, továbbsétál a város felé, bár a látvány a másik irányban sokkal festőibbnek ígérkezett. Térerőre volt szüksége a telefonján, nem pedig az egymást követő zöld golfpályák és a mentás nyalókaszerű világítótorony látványára. Az úton battyogott, minden egyes kavicsot és kagylóhéjat érzett Laurel szánalmas lábbelijének vékony habtalpa alatt.

Belinda fejében nyüzsögtek a kérdések, olyan sok volt belőlük, hogy azt sem tudta, melyikkel kezdje.

Az első: a ház. Deacon egy mély verembe juttatta magát, amelyből nem tudott kikecmeregni, ezért most elveszítik a házat. Senki sem állt elé, és kérte meg szemtől szembe, de egyértelmű volt, hogy mindannyian ugyanazt gondolták: Belindának fel kellene ajánlania, hogy megmenti a házat. Angie imádta a helyet, valószínűleg jobban, mint a többiek együttvéve. Meg kellene mentenie, és azzal visszakerülne a lánya kegyeibe. Azonban bőven volt problémája azzal, hogy kifizesse Laurel részét – arról már nem is beszélve, hogy *soha, semmilyen körülmények között* nem fizetné ki Scarlett részét. De nem hagyhatta, hogy Angie ház nélkül maradjon Nantucketben, így hát ki kellett találnia valamit.

A második: Buck. Előző nap csaknem ráerőszakolta magát Buckra. Most komolyan, mégis mi baja volt? Észrevette, hogy Buck nézi őt, mire azt gondolta: *Miért is ne?* Az önbecsülésének szüksége volt egy kis löketre. Gyötrelmes volt egy házban tartózkodni Laurellel, aki magának követelte a trónt, noha Laurel egy olyan birodalom

– Biztos vagyok benne, hogy én nem ismerem magát – mondta Mrs. Glass.

– Belinda Rowe vagyok – ismételte Belinda hangosabban, tisztábban.

– Maga egy *birtokháborító* – háborodott fel Mrs. Glass. – Én Mrs. Dustin Glass vagyok a Hoicks Hollow Road 21.-ből, és a férjem, csak hogy tudja, tizennyolc évig volt az egyesület elnöke. Ez az út magántulajdon. Csak a lakók használhatják.

– Ismerem a férjét – csitította Belinda. – Dusty. Én régen a felesége voltam…

– Egészen biztos, hogy nem ismerem magát – vágott közbe Mrs. Dustin Glass. – Én itt élek már 1945 óta, azelőtt pedig a szüleimmel jártam nyaralni a Baxter Roadra, Sconsetbe.

– Tudom – mondta higgadtan Belinda. – Régen Deacon felesége voltam, Deacon Thorpe-é, a séfé. – Elhallgatott, a felismerés leghalványabb jelét kutatta Mrs. Glass arcán, ám az arckifejezése semmit sem változott, vizenyős kék szeme kihívóan meredt rá. – A harminchármas szám alatt lakunk, az Amerikai Paradicsomban.

– Amerikai Paradicsom? – kérdezte Mrs. Dustin Glass. – Az Innsley-ék háza.

Belinda elmosolyodott.

– Régen az övék volt. Aztán a férjem megvette. Itt éltem vele a kilencvenes években. Belinda Rowe vagyok.

– Engem az sem érdekel, ha maga Sába királynője – mondta Mrs. Glass. – Maga birtokháborítást követ el egy magánúton. Szándékomban áll ennek a végére járni. – Elszántan feltekerte az ablakot.

Belinda figyelte a dzsipet, míg végül befordult a huszonegyes házszám alatti kocsifelhajtóra. Képtelen volt elhinni, hogy Mrs. Glass nem emlékezett rá. Hát nem adott autogramot Belinda egykoron az unokáinak? Hát nem sütött Deacon neki és Dustynak egy triplabogyós pitét citromos-rozmaringos tésztával? De úgy gondolta, Mrs. Glassnak igaza volt: Belinda *nem* tartozik ide. Többé már nem. Los Angelesbe tartozik, vagy Louisville-be, Kentuckyba a lányaihoz és a hűtlen férjéhez.

Elhaladt a Sankaty Head Beach Club, MAGÁNTERÜLET tábla mellett, és a szemét forgatta. Deaconnel az egész házasságuk alatt várólistán voltak a klubbeli tagságért, és mire szóba jöhettek volna, már szakítottak. Belinda megfeledkezett arról, hogy Nantucket egyetlen nagy, kékvérű, jenki magánklub, ahol mindenki ósdi tragacsot vezet – annak ellenére, hogy van elég pénzük ahhoz a bankban, hogy megvegyenek egy Shelby Cobrát vagy egy Lamborghini Chasert –, csak azért, hogy bizonyítsák, milyen szerények és visszafogottak.

De lehet, hogy a klub rendelkezett azzal az új keletű dologgal, amit jelerősítőnek neveznek? Mert hirtelen volt vétel. Belindának földbe gyökerezett a lába, és már hívta is Bobot.

– Tessék, Bob Percil – szólalt meg Bob.

Belinda tudta, hogy Bob mindig így veszi fel a telefonját, függetlenül attól, ki hívta. Mégis vágyott arra a napra, amikor Bob ránéz a kijelzőre, és úgy veszi fel: „Helló, bébi." Még hűségesnek sem kell lennie egészen addig, amíg megadja neki azt a gyengéd figyelmet, amit a feleségeként megérdemelt.

– Bob. Belinda vagyok. – Semmi válasz. – Bob?

– Itt vagyok.

– Nantucketen vagyok – mondta Belinda.

– Ó, igen – mondta Bob. – Tudom.

Belinda hallotta a lovakat a háttérben: paták a porban, nyerítés, sípszó. Bobot lefoglalta a saját élete. Belinda úgy gondolta, jó ötlet volt olyasvalakihez feleségül menni, akinek semmi köze a szórakoztatóiparhoz – Meryl Streepnek is bevált a dolog –, *de mi közös volt bennünk Bobbal valójában?*

– Hogy vannak a lányok? – kérdezte Belinda.

– Pénteken befejezték az iskolát – mondta Bob. – Azóta Stellával vannak tereplovagláson. Tegnap este egészen sötétedésig kint voltak, és reggel első dolguk volt, hogy újra lóra üljenek.

Stella, gondolta Belinda. Tudta, hogy örülnie kellene annak, hogy a lányai odakint vannak, és a méregdrága lovaikon lovagolnak. Azok a lányok, akik lovagoltak, sokkal később kezdtek el érdeklődni a fiúk, a sminkelés és a cigarettázás iránt, mint a nem lovagló társaik.

– Szegény Stella – mondta Belinda. – Ez nincs benne a munkaköri leírásában. Több pénzt kell fizetned neki.

– Ugyan – felelte Bob. – Boldogan teszi. Imádja a lányokat.

Csodás, gondolta Belinda. Bob ezzel valószínűleg azt jelezte, hogy egy nap majd Stella lesz a lányok mostohaanyja. Belinda azon tűnődött, vajon Mrs. Greene szemet huny-e a dolog felett. Mrs. Greene nem szerette, mikor Belinda elment otthonról, akár munka miatt, akár bármilyen más okból. Szilárdan hitt a közös családi étkezésekben és az esti mesékben. Mrs. Greene boldogan készítette el az ételeket – tradicionális déli szakács volt, és Belindának folyton uralkodnia kellett magán a sült csirke, a makarónisaláta, a káposzta, a kukoricakenyér és citromos pite körül –, de azt akarta, hogy Belinda és Bob üljön asztalhoz az étkezőben a lányokkal együtt, akik előtte megfésülködtek, és rendesen megmosták a kezüket. És mivel Mrs. Greene nem maradt a házban este nyolc után, azt jelentette, hogy Belinda vagy Bob volt a felelős azért, amit Mrs. Greene „mesélés és betakarás"-nak nevezett, és amit életbevágóan fontosnak ítélt meg a lányok fejlődéséhez.

Belinda egészen biztos volt benne, hogy amikor ő távol volt, Bob hagyta, hogy a lányok chipset egyenek salsaszósszal, és addig nézzék a Netflixen a *Táncos mamikat,* amíg el nem nyomja őket az álom.

Belinda porfelhőre lett figyelmes az út végén; újabb kocsi közeledett. Valószínűleg egy újabb ember, aki közli vele, hogy nem tartozik ide. Lehunyta a szemét.

– Kérlek, mondd meg a lányoknak, hogy szeretem őket – mondta Bobnak. – És hogy szörnyen hiányoznak.

Bob megköszörülte a torkát.

– Stella átvett egy üzenetet – mondta a feleségének kimérten. – A hívás hajnali négykor érkezett az istálló vezetékes vonalán.

– Ó, tényleg? – kérdezte Belinda. Nem igazán értette, miért közli ezt vele Bob. A tulajdonosok fele Dubaiban, Hongkongban, Makaóban élt. Az istálló telefonja egész éjszaka csengett.

– A hívás Laureltől jött – mondta Bob, majd ismét megköszörülte a torkát. – Laurel Thorpe-tól. Azt mondta, van valami, amit el akar mondani nekem. Van ötleted, mi lehet az?

Belinda majdnem a földre ejtette a mobilt. *Tedd le!,* gondolta. Úgy tehetne, mintha hirtelen elment volna a vétel. Gondolkodnia kellett.

Laurel felhívta Bobot. Volt valami, amit el akart mondani neki. Valamit Belindáról, ez nyilvánvaló. Rájött volna, hogy mi történt köztük Buckkal?

– Öö… – nyögte Belinda. – Múlt este volt egy beszélgetésünk a házzal kapcsolatban. El fogják árverezni. Deacon rám hagyta az egyharmadát, és egyharmadot hagyott Laurelre, egyharmadot pedig Scarlettre. De a tartozást ki kell fizetni.

– De nem teszed meg, ugye? – kérdezte Bob. – Mennyi pénzről van szó?

– Százötvenezerről, de ez csak a rám eső rész – mondta Belinda.

Bob füttyentett egyet.

– Deacon aztán tényleg túlzásba esett.

– Igen. – Belinda tudta, mire gondolt Bob: *Lehet, hogy Deacon nagyszerű séf volt, de üzletembernek pocsék.* Eközben Bob remek lóidomár és még annál is remekebb üzletember. Az istállók minden negyedévben hatalmas hasznot hoztak.

– Hagyd az egészet, Belinda. Nem akarom, hogy máglyára vesd a pénzünket.

A pénzünket. Mit sem törődve a könyvelője és az ügynöke, Leif Larsen tanácsával, Belinda egyesítette a vagyonát Bobéval, mert Deaconnel is így intézték a dolgokat: ami Belindáé volt, az Deaconé is, minden közös volt. Belinda természetesen nem volt naiv: az összes pénzét, amit *A delta* című filmmel keresett, betette egy elkülönített számlára, amit Leif felügyelt. Mikor legutoljára nézte, éppen ötmillió felett járt már az összeg. Szükség esetére tartogatta.

– Tudom – mondta Belinda.

– Akkor, ne haragudj, de gondolod, Laurel azért hívott, hogy pénzt kérjen tőlem? Mert azt én valahogy azért nem hiszem. Nem úgy hangzott a dolog.

– Ó, valóban? Hogy hangzott?

– Mintha valami másról lenne szó – mondta Bob.

Úgy, mintha Laurel megtudta volna, mi történt Belinda és Buck között, és emiatt felhívta volna Bobot? Amindenit, meg kell hagyni, Laurel részéről hatásos volt ez a rémisztgetős taktika.

– Én a helyedben elfelejteném a dolgot – mondta Belinda. Igyekezett kordában tartani a hangját. – Laurelt majd én elintézem. Sajnálom, hogy zavart.

– Semmi gond. El kell ismernem, Belinda, felcsigázta a kíváncsiságomat.

– Kérlek, maradj ki ebből, kedvesem. Már így is éppen elég bonyolult itt a helyzet.

– Hát jó – mondta Bob. Belinda hallotta, ahogyan kifújja a füstöt. Vajon elengedi a dolgot? *Ó, kérlek, kérlek, kérlek.* – Mikor jössz haza?

– Szerdán otthon leszek. – Igazság szerint már kedden otthon lesz, de ha szerdát mond, és kedden állít be, akkor rajtakaphatja azon, amit éppen csinál. Ő tette a szépet mindenkinek, nem Belinda, leszámítva azt a röpke eltévelyedést Buckkal, ami mindössze két percig tartott. Belinda képtelen volt elhinni, hogy Laurel odatelefonált az istállóba.

– Akkor szerdán találkozunk – mondta Bob. – Majd szólj, hogy mikor érkezik a géped, és kiküldöm eléd Tennert a reptérre.

Tenner a sofőr volt, a reptérre való kifuvarozás és az onnan történő hazaszállítás volt a dolga, de túl nagy kérés lett volna, hogy Bob menjen ki Belindáért, akár a lányokkal, akár nélkülük?

– Szeretlek – mondta Belinda.

– Jól van akkor – mondta Bob, és ezzel letette.

Jól van akkor. Bob semmiképp sem volt az az ömlengős típus, de azért általában számítani lehetett tőle egy „Én is szeretlek" vagy legalább egy „Én is" rövid válaszra. Ma azonban nem: Bob Percil ma gyanakvó volt, de az is lehet, hogy csak elterelte a figyelmét Árnyék, az elsőrangú pej járása. Belinda kinyomta a telefont, majd lelépett az út szélén a fűre, hogy utat engedjen a közeledő kocsinak. Mrs. Glass-szal ellentétben, aki úgy vezetett, akár egy benyugtatózott lajhár, ennek a kocsinak a sofőrje túlságosan is gyorsan hajtott.

Lassíts!, gondolta Belinda. A kocsi fényes fekete luxusautó volt, bérelt kocsi, egy fokkal visszafogottabb a limuzinnál, és Belinda gondolataiban kérdőjelek jelentek meg. De aztán úgy

érvelt, hogy a Hoicks Hollow Roadon biztosan él egy befektetési bankár vagy egy vállalat ügyvédje, és már hozzászokott, hogy ilyen, Nantuckethez egyáltalán nem illő járművel közlekedjen.

Belindát nem nagyon érdekelte a dolog. Bobot a negyedik helyről áttette az első helyre az aggályai között. Könnyek szöktek a szemébe. Ez *így nem igazságos!* Belinda csak egy kis hibát vétett, és egyszerre szövetségi ügy lett belőle, miközben Bob már évek óta összevissza félrekefél, és Belinda biztosra vette, hogy a helyzet sokkal rosszabb volt, mint ahogyan azt valaha is sejtette. Biztosan annyit tudott, hogy Bob három lánnyal volt, ami valószínűleg azt jelentette, hogy voltak azok harmincan is.

Mégis mit művel Laurel?

Belinda egy újabb járművet hallott közeledni a háta mögött. Hoicks Hollow Road lassan szabályszerűen autópályává válik, gondolta. Mikor Belinda megfordult, egy ezüstszínű dzsipet látott közeledni, amely megállt mellette. Belinda látta, hogy Angie az a cuki szakállas természetvédővel.

– Visszavigyük a házhoz? – kérdezte a férfi.

Belinda nagyon is vágyott egy fuvarra a házhoz. Iszonyú melege volt, hevesen zihált – ez a séta jelentette számára hónapok óta a legkomolyabb testmozgást –, de túl zaklatott állapotban volt ahhoz, hogy beszélgessen, és nem akarta elmagyarázni, miért.

– Nem, rendben vagyok, majd sétálok – mondta. – Ti csak menjetek, gyerekek.

A dzsip elhajtott.

Mire Belinda felért az Amerikai Paradicsom felhajtójára, már az oldalát szorongatta. Látta, hogy ott parkol az ezüstszínű dzsip, azon túl pedig a fényes fekete luxusautó.

Micsoda?, gondolta.

És aztán… meglátta őket: mind ott álltak a verandán, akár egy groteszk tabló. Angie, a természetvédő, Laurel, Buck, egy kislány ezüstszínű, flitteres, elegáns ruhában és egy magas, feltűnő nő, pixiefazonra vágott, fekete hajjal, ami most hatalmas őrület volt.

A pixiefrizura volt az, ami gondolkodóba ejtette Belindát. *Ez meg ki?* Aztán rájött.

Scarlett volt az.

Megnyerte a legjobb női főszerepért járó Oscart, és többször jelölték mind a legjobb női főszereplő, mind a legjobb női mellékszereplő kategóriában, megnyerte a legjobb női főszereplőnek járó Emmy-díjat is – és most mégsem volt képes eljátszani a szerepet, amelyet kellett volna.

Hátat fordított. Arra gondolt, talán visszasétálhatna a klubhoz, hogy hívjon egy taxit, ami elvinné a reptérre, és ha kell, akár bérel egy gépet, hogy elmehessen erről az istenverte zátonyról. Lenézett a Laurel vékonyka flip-flopját viselő lábára, egy fokkal volt csak jobb az eldobható papucsnál, amit pedikűr után szokott kapni.

Ráadásul nagyon melege volt, és ki is merült. Elnézett az úton a másik irányba. Talán bekopoghatna Mrs. Glass ajtaján.

Lehet, hogy Mrs. Glass tizenöt perc múlva már pontosan tudni fogja, kicsoda Belinda, az idős emberek emlékezete furcsán működött.

– Anya! – kiáltott oda neki Angie. *Egyáltalán minek jöttem el ide? Gondolhattam volna, hogy Scarlett is megjelenik.* Scarlett sosem találta meg a maga karrierútját, ezért más módon szerette felhívni magára a figyelmet, például ezzel a drámai belépővel. Nem taxit hívott magának, mint a többi ember, neki saját sofőr kellett, meg egy felvágós kocsi. Belinda ebből nem kért. Scarlett lefeküdt Deaconnel, mikor még az ő férje volt. Miután Deacon szerepelt a *The Late Show-ban,* Belinda és Deacon között volt egy csúnya veszekedés, mire Deacon fogta magát, és elutazott Scarlett-tel a Virgin-szigetekre; Belinda látta a terhelést az American Express kártyán a Caneel Bay-ben töltött öt éjszakáról. Aztán kapott egy hívást Renée Zellweger személyi asszisztensétől, aki megesküdött rá, hogy Deacont látta Maho Bay-ben egy vitorlás hajón, egy szőke, bikinis nő társaságában. *Szőke,* gondolta Belinda. Az asszisztens tévedett a szőkét illetően, Deacon Scarlettet vitte magával. Belinda gyanúja beigazolódott, mikor Deacon a válásuk kimondása után két hónappal eljegyezte Scarlettet. Belinda gyűlölte Scarlett Olivert. Soha az életben nem bocsát meg neki. – Anya! – lengette a karját felé Angie. – Gyere már! – *Nem. Inkább állnék itt az úton, míg el nem olvadok.* – Anya! – invitálta újra Angie. – Hiszen mindannyian látunk.

Belinda odaintegetett, mintha csak most vette volna észre a lányát és a többi, verandán gyülekező embert.

Nem volt mit tenni; felcammogott a felhajtón, majd az utolsó energiáit is felhasználva felment a veranda lépcsőjén.

– Üdv mindenkinek – mondta.

– Belinda – szólalt meg Laurel. – Nézd, ki van itt.

– Szia, Scarlett! – mondta Belinda.

Scarlett egy szót sem szólt. A szeme vörös és könnyes volt, sírt. Beborította Belindát a fojtogató, Chanel-illatú ölelésével. Scarlett már tizennyolc éves kora óta Chanelt viselt. „Az összes déli elsőbálozó ezt fújja magára" – tájékoztatta Belindát a lány az első interjú alkalmával.

– Nem hiszem el, hogy elment – mondta Scarlett. Reszketve állt a rubinvörös lakk balerinacipőjében. Belinda arca odanyomódott Scarlett egyik A kosaras kebléhez. Nagyobb melle volt még, mikor nekik dolgozott, ám azután, hogy három évig – három évig! – szoptatta Elleryt, a melle jóformán eltűnt. – Nem hiszem el, hogy ez megtörtént. Tudtad, hogy a kedvemért felhagyott az ivással? Az ivással és a drogokkal is; mindegyikkel végzett. És aztán ez történik.

– Na jól van – mondta Belinda. – Neked most erősnek kell lenned, hogy… – Belinda ekkor megpróbált kiszabadulni Scarlett öleléséből, de ez éppen olyan nehéznek bizonyult, mint a rágót kiszedni a hajából.

– Nem lett volna szabad elmennem – mondta Scarlett. – De annyira dühös voltam. És amit tett, az megbocsáthatatlan.

– Scarlett – mondta Belinda. – Muszáj erősnek maradnod a lányod kedvéért. – Belinda végre kiszabadult, és rámosolygott Elleryre. – Szia, Ellery! – köszönt a kislánynak. – Belinda vagyok.

– Nem – mondta Ellery. – Te Miss Kit Kat vagy.

– Így van – mondta Belinda, és igyekezett nem riadtnak hangzani. Belinda szerepelt az *Intézet* című HBO-sorozat három

évadában, mely egy exkluzív New England-i előkészítő iskola koravén tinédzseréiről szólt, és Belinda játszotta a kissé bolond igazgatónőt, Miss Kit Katet. *Scarlett hagyta, hogy Ellery mindössze kilencéves létére nézze ezt a sorozatot?* – Igen, én vagyok Miss Kit Kat.

– Ellery teljesen odavan – szólt közbe Scarlett.

– Nos, igen – mondta Belinda. Nem fogja hagyni, hogy Scarlett kisajátítsa maguknak a gyászt. – Mint mi mindannyian.

LAUREL

Nagyon gyorsan történtek a dolgok, Laurel azonban személy szerint örült, hogy Scarlett mégis eljött. Egyrészről mert így tűnt *helyesnek* – immár összegyűlt Deacon teljes családja, ahogy ennek lennie kellett –, másrészről pedig Laurelnek volt támasza a Belindával szembeni küzdelemben.

Miután JP elment, a többiek bevonultak a házba. Laurel Scarlett karjára tette a kezét.

– A vendégszobát szántam neked meg Ellerynek.

– A *vendégszobát*? – kérdezte Scarlett. – De hát ez az *én* házam! A nagy hálóban alszom.

– Én alszom a nagy hálószobában – mondta Laurel. – Sajnálom. Én értem ide elsőként. – *És a felesége is én voltam először,* gondolta. *És ezt a házat is én vásároltam vele.*

– Te vagy itt a vendég – jelentette ki Scarlett ridegen. – Kiköltözhetsz a nagy hálószobából, és átmehetsz a vendégszobába.

Laurel azonnal visszavonta az optimista érzéseit Scarlett érkezését illetően. Scarlett mellett Belinda olyan volt, mint Glinda, a jó boszorkány.

Ám azután, hogy Scarlett felrobogott a lépcsőn, maga után húzva a két óriási bőröndjét – durr, durr, durr –, Belinda berángatta Laurelt a nappaliba.

– Te felhívtad Bobot? – suttogta. – Felhívtad a férjemet a munkahelyén azzal, hogy valamit el kell mondanod neki?

Laurel lehunyta a szemét. Igen, felhívta Bob Percilt. Miután hazaért a kórházból Hayesszel, nem volt éppen jó állapotban. Buck meg akarta vigasztalni, de ő elküldte. Ő volt a legkisebb problémája. Miután elcsendesedett a ház, Laurel lesétált a konyhába, és töltött magának egy kupica Jamesont. Az első ital lenyugtatta kissé, ezért ivott még egyet. A harmadik után már azon tűnődött, létezik-e bármi a Jamesonon kívül, amitől jobban érezné magát. Ekkor döntött úgy, hogy kisétál a felhajtó végére… kivárja, hogy legyen vétel… aztán felhívja a híres Percil Lovardát a kentuckyi Louisville-ben.

„Bobnak szeretnék üzenni – mondta, ám a hangja azon szándéka ellenére is elmosódott, hogy józannak, komolynak, magabiztosnak akart tűnni. – Laurel Thorpe vagyok. Itt vagyok Nantucketen, és van valami, amit el akarok mondani önnek Belindáról."

Mikor ma reggel felébredt, felkavarodott a gyomra a megbánástól. Mégis mi ütött belé? Ő volt a kedves feleség, a jó feleség, az önzetlen. Karriert csinált abból, hogy másokon segített, hogy embereket mentett meg. Ám miután eltöltött huszonnégy órát Belinda társaságában, bosszúálló ribanccá vált, és alig ismert magára.

– Igen – mondta Laurel. – Felhívtam.

– Könyörgöm, áruld már el, mégis mit kellett elmondanod neki? – kiáltott Belinda.

Belinda azt hiszi, hogy ő mindent megúszhat. Ez a probléma, gondolta Laurel. Voltak ilyen emberek: azt gondolták, érinthetetlenek, hogy rájuk nem vonatkoznak a szabályok.

– Szerinted mi mondanivalóm lett volna neki? – kérdezte Laurel.

Mielőtt még Belinda válaszolhatott volna, mindketten figyelmesek lettek a hangra, amint odafent különféle dolgokat dobáltak ki a folyosóra, majd Scarlett hangját hallották.

– A nagy hálószoba az enyém! Ez az én házam!

Ez valóban megtörténik?, gondolkodott el Laurel.

Buck jelent meg a nappaliban.

– Mondjam meg neki, hogy a háznak csak a harmada az övé?

– Most nem alkalmas erre az idő – mondta Belinda.

– Igaz – mondta Laurel.

Ebben a pillanatban Angie suhant le a lépcsőn, és megragadta Laurel karját.

– Beszélhetnénk? – Laurel követte Angie-t a konyhába. – Hayest kirabolták? – kérdezte Angie.

– Igen – mondta Laurel egy sóhaj kíséretében. – Azt mondta, a városba ment taxival, és neki meg a sofőrnek volt egy kis nézeteltérése azzal kapcsolatban, merre menjenek, úgyhogy Hayes kiszállt a kocsiból az állami erdőnél. És aztán megverték és kirabolták.

Angie felhúzta a szemöldökét.

– Taxi? – kérdezte. – Biztosan azt az eszementet hívta, aki idehozott minket. A fickó kalóznak volt öltözve. Hayes elkérte a névjegykártyáját.

– Hayes egy szót sem szólt erről a rendőrségnek – mondta Laurel. – Csak el akarja engedni a dolgot.

– Kérdeztem tőle, hogy mitől érezné jobban magát, és azt mondta, hogy csináljam meg neki ma este apa kagylólevesét.

– Az isteni lesz. Köszönöm, édesem – mondta Laurel. Könnyek szöktek a szemébe, még ha a legkisebb gondja volt is, hogy mit egyenek vacsorára. De Deacon legalább egyszer elkészítette a kagylólevesét azoknak a réges-régi nantucketi nyaraknak a során.

– És készítek még rukkolasalátát meleg kecskesajttal, és egy triplabogyós pitét abból az eperből, amit JP hozott – mondta Angié. – És hozok frissen sült bagettet a Sconset Marketről. Négykor veszik ki őket a sütőből. – Angie fogott egy jegyzettömböt, és nekiállt, hogy megírja a bevásárlólistát.

Ellery ugrándozva jött be a konyhába. Az ajtón lévő jeleket tanulmányozta, és az ujját végighúzva rajta megkereste a nevét.

– Akarod, édesem, hogy bejelöljem, milyen magas lettél? – kérdezte Laurel. – Lefogadom, hogy nagyot nőttél a múlt nyár óta.

– Nem – mondta Ellery. – Azt akarom, hogy Miss Kit Kat mérjen meg.

– Miss Kit Kat majd később mér meg – mondta Scarlett, miközben ő is beviharzott a konyhába.

Buck és Belinda mostanra eltűntek, és ez a tény annyira bosszantotta Laurelt, akár egy viszketés, amelyet nem tudott elérni. Lehet, hogy odafent vannak Buck szobájában, és beteljesítették a hirtelen szárba szökkent szerelmi viszonyukat.

– Nézd, Laurel – fordult felé Scarlett –, sajnálom, de muszáj megértened, hogy én vagyok Deacon felesége, és a nagy hálószoba az *én* hálószobám, a *mi* hálószobánk. Még akkor sem aludtam a vendégszobában, mikor dadaként jöttem ide.

Akkoriban abban a szobában szálltam meg, amelyikben most Buck van.

Laurel azoknak a vasárnap estéknek az egyikén találkozott először Scarlett-tel, mikor Deacon visszavitte Hayest a lakásba.

„Gondoltam, hogy találkoznotok kellene – mondta Deacon. – Mivel Scarlett fog vigyázni Hayesre, mikor én dolgozom, Belinda pedig távol van."

Laurel elképedt: Hayes akkor már tizennégy éves volt, és lényegében tudott gondoskodni magáról. De azért kezet fogott Scarlett-tel, és magában nyugtázta, hogy mennyire szép. Emlékezett rá, hogy azt gondolta: *Remélem, Deacon uralkodik magán.*

Laurel megdöbbent, mikor pár hónappal később Scarlett sírva jelent meg a bronxi irodájában. Scarlett azt hitte, hogy terhes, és félt elmondani Belindának.

„Deacon mondta, hogy szociális gondozó vagy – mondta Scarlett. – És azt is mondta, hogy elég fiatalon szülted Hayest."

„Tizenkilenc évesen" – válaszolta Laurel.

Adott Scarlettnek pár tájékoztatót a lehetőségekről: örökbefogadást közvetítő ügynökségekről, és klinikákról is, ahol megszakíttathatja a terhességét. De aztán pár nappal később Scarlett felhívta, hogy az egész csak téves riasztás volt.

Laurel sosem kérdezte, ki lett volna a gyerek apja.

– Megoldjuk, most már mindegy – próbálta magát is nyugtatni Laurel.

– Semmit sem hagyott nekem! – fakadt sírva váratlanul Scarlett.

Laurel kísértést érzett, hogy hozzáfűzze, Deacon ennyit szokott hagyni az embereknek – a nagy semmit. De aztán eszébe jutott a születésnapi kártya, amit küldött neki: *„Örökké tartó szeretettel."* Deacon szerette őt, szerette Belindát, szerette Scarlettet.

– Hogy érzed magad? – kérdezte Laurel. – Kimerültnek látszol.

– Hat hete nem aludtam – mondta Scarlett. – Hogy is alhattam volna? Elhagytam Deacont, és elvettem tőle Elleryt. Azt akartam, hogy szenvedjen. Azt akartam, hogy nyomorultul érezze magát nélkülünk. Fogalmam sem volt róla, hogy meg fog halni.

– Hát persze hogy nem – mondta gyengéden Laurel. Gyors pillantást vetett Angie-re, aki még mindig a hozzávalók listáját körmölte. – Egyikünknek sem volt.

Buck lépett be a konyhába, a bőszárú rövidnadrágját viselte.

– Lemegyek a partra – jelentette be. – Van valakinek kedve velem jönni?

– Miért nem kérdezed meg Belindát? – kérdezte Laurel.

– Nem akarom megkérdezni Belindát – mondta Buck.

– Belinda amúgy sem tud úszni – suttogta Scarlett. – A sok-sok év során, amíg idejártam Deaconnel, Belindával és a gyerekekkel, egyszer sem ment be a vízbe.

Angie felállt, és kihúzta magát, de még így sem volt olyan magas, mint Scarlett.

– Csak figyelj oda arra, hogy beszélsz az anyámról – mondta.

– Ez komoly? – kérdezte Scarlett. – Belinda oldalán állsz? Ez új.

– Többé nincsenek oldalak, Scarlett. Deacon halott. A verseny a címért, hogy kit szeret a legjobban, véget ért. Mindannyian vesztettünk.

– Annyira dühös voltam rá, hogy a halálát kívántam. De azt csak úgy gondoltam, ahogyan az emberek általában szokták. Nem gondoltam komolyan. – Scarlett könnyekben tört ki, és leroskadt az egyik bárszékre.

Buck reménytelenül nézett Laurelre, míg Angie csak rántott egyet a vállán, aztán fogta a dzsip kulcsát, és kiment a konyhából.

– Majd jövök – vetette még oda a jelenlévőknek. – A vacsora hétre lesz kész.

Laurel megfogta Scarlett karját.

– Szeretnél sétálni egyet? Vagy biciklizni? Úszhatunk is egyet a tóban. Olyan szép ott.

– Szép? – kérdezte Scarlett. – Hogy érdekelhet most a szépség, vagy hogy várhatod el, hogy engem érdekeljen? MEGHALT A FÉRJEM! – Ezt az utolsó mondatot teli tüdőből üvöltötte, mire Laurel dühbe gurult. A hálószoba problémát megértette – úgy, ahogy –, de azt nem fogja hagyni, hogy Scarlett jelenetet rendezzen. Scarlett gyereke is itt van a házban, és rettenetes példát mutat neki. Laurel nem fogja engedni, hogy Scarlett úgy érezze, kizárólag ő jogosult a gyászra. Deacon Scarlett férje volt, de a férje volt Belindának is, és valamikor nagyon régen Laurelnek is. És három gyereket hagyott hátra, nem egyet.

– Nos, én letekerek a tóhoz – mondta Laurel, és kivonult a hátsó ajtón.

Akárcsak a ház többi része, úgy a fészer is éppen olyan volt, ahogyan arra Laurel emlékezett. Két biciklit tároltak benne, melyeket Deacon az *Inquirer and Mirror* apróhirdetésén keresztül vásárolt meg. A királykék Deaconé volt, az ezüstszínű a fonott kosárral Laurelé. A két bicikli mellett volt még a fészerben egy fűnyíró traktor, néhány gereblye, egy hólapát, fél csomag virágföld, egy slag és egy locsolófej. Laurel arra gondolt, hogy a locsoló bekapcsolása jó móka lenne Ellerynek, de aztán úgy döntött, nem foglalkozik tovább másokkal. Az egész élete arról szólt, hogy másokkal foglalkozott – megoldotta a problémáikat, és némileg elviselhetőbbé tette a tönkrement életüket –, de most, ma csakis saját magával fog foglalkozni. Biciklizik egy nagyot a napsütésben. Aztán hazajön, az udvaron lezuhanyozik, magára kap egy csinos ruhát, és jóízűen elfogyasztja a Deacon-féle kagylólevest.

Hozd ki a legjobbat a helyzetből, gondolta. Kiélvezi Nantucketet, amíg még lehetősége van rá.

Laurel szippantott párat a fészer hűvös levegőjéből. Megnyugtató volt a benzin és a lenyírt fű illata. Aztán kivitte a biciklijét, és beállította az ülést. Mintha egy régi baráttal találkozott volna. Kitolta a ház elé.

– Laurel! – Laurel hátrafordult. Scarlett követte őt Deacon biciklijén. – Veled megyek.

Laurel már nem volt benne biztos, hogy vágyott a társaságra, különösen nem a déli díva típusúra. Azonban túl kedves ember volt ahhoz, hogy nemet mondjon Scarlettnek.

– Oké – mondta Laurel. Felpattant a biciklijére, és ügyetlenül végigtekert a felhajtón; a szél és a mozgás azonnal felvidította. – Gyerünk!

Kitekertek a Hoicks Hollow Road végére, aztán jobbra fordultak a Polpisra. A bicikliúton a napfény és az árnyék váltakozott. Először még Laurel ment elöl, de aztán Scarlett felzárkózott, és most már egymás mellett haladtak. Scarlett felhajtotta a ruhája szoknyarészét, hogy ne akadjon be a küllők közé.

– Sajnálom, hogy kijöttem a sodromból – mondta Scarlett.

– Semmi gond – mondta Laurel. – Mindenki felfokozott érzelmi állapotban van.

– Belinda mellett kényelmetlenül érzem magam. Mindig így volt.

– A dadája voltál. Éveken át bízta rád Angie-t, és biztos vagyok benne, hogy mikor aztán Deacon mellett kötöttél ki, úgy érezte, elárulták.

– Csak akkor kezdtem el Deaconnel járni, miután már elváltak – mondta Scarlett. – De Belinda ezt sosem hitte el. Mikor volt egy óriási veszekedésük Deacon *The Late Show*-beli szereplése után, Deacont letartóztatták ittasan elkövetett garázdaságért, és azt követően Deacon egy hétre elrepült a Virgin-szigetekre. Mikor visszajött, Belinda már várta, és gondolom, tudott róla, hogy egy nővel volt, és azt hitte, én voltam az. De *nem* én voltam, hanem valaki más. És aztán úgy hat hónappal később összefutottam Deaconnel egy belvárosi klubban. Nagyon késő volt már, én a fotósiskolás barátaimmal

voltam, Deacon pedig túlságosan részeg volt ahhoz, hogy megálljon a lábán, de azért elkérte a számomat, és másnap felhívott. Belinda sosem hitte el ezt a sztorit; meg volt győződve arról, hogy a házasságuk egész ideje alatt kavartunk egymással.

– Emlékszel, hogy bejöttél az irodámba rögtön azután, hogy nekik kezdtél dolgozni? – kérdezte Laurel. Scarlett tekintete egy, a csipkebokor körül repdeső pillangót követte. – Scarlett? Emlékszel erre? Azt hitted, terhes vagy. Mindig azon tűnődtem… ha terhes lettél volna, akkor Deaconé lett volna a baba?

– Nem! – mondta Scarlett. – Látom, te sem hiszel nekem.

– Sosem értettem, miért jöttél el hozzám – mondta Laurel. – Azt mondtad, félsz elmondani Belindának, és azt hittem, ez azt jelenti, hogy…

– Azért féltem elmondani neki, mert bálványoztam Belindát. Mármint, ő egy filmsztár. Olyan gyönyörű, olyan híres, olyan tehetséges…

Laurel nem tudta megállni, hogy ne vágjon közbe.

– Olyan jellemtelen. Olyan rendkívül gátlástalan.

– Ezt csak később vettem észre – mondta Scarlett. – Eleinte olyan szupernek tűnt, és a sok lány közül, akit meginterjúvolt, éppen én kaptam a munkát. Nem végeztem ilyen főiskolát, és nem volt gyermekgondozói képesítésem sem, nem tudtam, hogy kell valakit újraéleszteni, egyáltalán semmilyen képzettségem nem volt, de akkor is *engem* választott. Azt mondta, a zsigereiben érzi, hogy az életük részének kell lennem.

– Nos – mondta Laurel némi éllel a hangjában –, az már biztos, hogy végül így lett.

– Nem mondhattam el neki, hogy esetleg teherbe estem – mondta Scarlett. – Olyan nagyot csalódott volna bennem. Ezért mentem el hozzád.

– Ki volt a pasi? Elárulhatod?

– A régi fiúm még otthonról, Bo Tanner. Akkoriban pedig már a legjobb barátnőm, Anne Carter vőlegénye volt. Ha teherbe estem volna, valószínűleg szakítanak, mi pedig összeházasodunk. Az életem teljesen más lenne.

Laurel jobbra fordult a Quidnet Roadra. Scarlett gyorsabban tekert, hogy felzárkózzon. Mikor ismét Laurel mellé ért, Laurel nagy levegőt vett. Most már semmi másnak nem volt értelme, csak az őszinteségnek. Hiszen Deacon halott.

– Szóval… az a nő, akit Deacon a Virgin-szigetekre vitt, az én voltam.

Scarlett levegő után kapott.

– Na neee!

– De – mondta Laurel. Nem tetszett neki Scarlett hangneme: azt fejezte ki, hogy nem lehetett Laurel, hiszen Laurel a megunt első feleség volt, aki többé már nem kívánatos. – Tisztában vagyok vele, hogy én nem vagyok olyan tündöklő, mint Belinda, vagy olyan fiatal, édes és szép, mint te. Hidd el, jó pár órát töltöttem ennek a fájlalásával. De azért nem kell ennyire meglepődni.

– Nem erről van szó – mondta gyorsan Scarlett. – Csak arról, hogy te olyan… jó vagy.

Laurel megrántotta a vállát. Az obszidiángolyó elszabadult, Laurel elképzelte, hogy előttük gurul.

– Egyáltalán nem volt lelkiismeret-furdalásom – mondta. – Az orrom elől lopta el Deacont. De arról szó sincs, hogy én éveken át lesben álltam volna, mikor adódik alkalom, hogy megbosszulhassam. Mikor Deacon elhagyott Belindáért, egy részem megértette. Mármint, itt volt ez a srác, akit magára hagytak a szülei, elvitték a nagynénjéhez egy idegen városba, teljesen kívülálló volt az iskolában, aztán talált magának egy hivatást, amelyben sikeres. Aztán találkozik valakivel, aki híres, és ráadásul még szerelmes is lesz belé. Megértettem, miért volt lehetetlen Deacon számára, hogy ellenálljon a kísértésnek. Azt gondolta, Belinda majd egyengeti a karrierjét, és valóban így is lett: Deacon megkapta a munkát a Raindance-ben, és aztán kapott egy új műsort is. Beutazta az országot, elnököknek főzött. Mindez jó volt Deaconnek. – Laurel megrázta a fejét, hagyta, hogy a magasba szállva kibomoljon a haja. Nem hitte volna, mennyire felszabadító érzés végre elmondani valakinek ezt a történetet. – Mikor Deacont letartóztatták, miután szerepelt Letterman *The Late Show*-jában, engem hívott fel. Bementem a városba, és letettem az óvadékot. – Laurel látta, milyen negatív sajtót kapott a „teáskanálnyi kokain" megjegyzés, amelyet Deacon akkor tett, mikor Letterman megkérdezte, mi van a kagylós mártogatósában; olvasta a nyilatkozatot, amelyet a Partnership for a Drug-Free America nevű szervezet adott ki, és látta a dühödt Deacon-ellenes kiborulásokat is az interneten, melyek szerint ő a Sátán küldötte, aki a droghasználatot dicsőítette. *A Sátán küldötte?* Laurel alig akart hinni a fülének, mikor Deacon felhívta, és elmondta, hogy Belinda elküldte, mondván, hogy tönkreteszi az „imázsát" – mindezt azért, mert

volt egy félreérthető kiszólása egy késő esti tévéműsorban. Laurel megnyugtatta Deacont, hogy Belinda vissza fog térni hozzá, egyszerűen csak drámázott, mint mindig. Később, aznap este Laurelt másodszor is felhívta Deacon. A rendőrőrsön volt a Washington Square Park mellett. A Mischief Nightban tartóztatták le, Quentin York éttermében. Deacon úgy gondolta, jó ötlet úgy istenigazából berúgni, aztán megjelenni a Mischief Nightban, berontani a konyha hátsó ajtaján, és nekiállni kioktatni York személyzetét arról, hogyan kell főzni. York ezt nem találta szórakoztatónak. Megkérte Deacont, hogy távozzon, mire Deacon behúzott neki egyet, York pedig kihívta a rendőrséget. „Buck éppen nászúton van. Nincs senki más, akit felhívhatnék" – mondta Deacon. Laurel elment Deaconért a rendőrségre, kifizette a bírságot, aláírta a papírokat, és visszavitte őt a lakásába, ahol főzött egy csésze erős kávét, és aszpirint adott neki. Aznap éjjel egyikük sem aludt. Beszélgettek és sírtak, és még többet beszélgettek, egy ponton már azt tervezgették, hogy együtt szöknek el valahová, egy olyan helyre, ahol még egyikük sem járt. Valami meleg, trópusi, valami visszafogott helyre akartak menni, és St. John mellett döntöttek. – Deaconnek egy barátra volt szüksége – mondta végül Laurel. – És én ismertem a legjobban. Deacon a felszín alatt nagyon is törékeny lelkű ember volt.

– Nem hiszem el, hogy te voltál az – mondta Scarlett. – Többször is rákérdeztem, és sosem árulta el, kit vitt akkor magával.

Ez nem lepte meg Laurelt. Deacon jól tudott titkot tartani.

Ráfordult az útra, amely a tóhoz vezetett. Volt ott egy széles, félhold alakú partszakasz, és egy hely, ahol le lehetett lakatolni a bicikliket. Laurel megfordult, hogy megnézze, követi-e Scarlett.

– Megyek úszni – mondta Laurel.

– Én is – mondta Scarlett.

– Van rajtad fürdőruha? – kérdezte Laurel.

– Nincs – vonta meg a vállát Scarlett. – Majd úszom a ruhámban. Nem érdekel. Annyira melegem van. És eléggé kivagyok attól, hogy egy olyan nő gondjaira bízva hagytam ott a lányomat, akiben én magam nem bízom.

– Ellery jól meglesz Belindával. Van két hasonló korú kislánya.

– Akiket a házvezetőnő nevel.

Laurel elsétált az aranyló homokban a parton álló kajakok és a csónakok mellett. A tó túloldalán a világítótorony pislákolt. Gyerekek építettek homokvárakat, miközben az anyák regényt olvastak, és vastag sonkás szendvicseket csomagoltak ki. Az emberek itt éppen úgy élvezték a nyaralást, ahogyan egykor Laurel is tette.

Laurel bikinire vetkőzött, és belegázolt a vízbe. Scarlett ott lépkedett közvetlenül mellette, rubinvörös cipőjét a homokban hagyta. Laurelnek el kellett ismernie, hogy lenyűgözte: túlságosan finomkodónak tartotta Scarlettet ahhoz, hogy a ruhájában menjen be úszni.

Egymás mellett úsztak, csapásról csapásra, ami kellemes változatosság volt a szárazföldi patkány Belindához képest. Scarlett ruhája úgy örvénylett körülötte a vízben, akár a vér. A hosszú pilláin megültek a cseppek, ahogy feljött a víz alól.

Laurel érezte, hogy valami rossz következik, de azt nem látta előre, milyen természetű lesz ez a *rossz.*

– Találkoztam valakivel, beleszerettem, nem akartam, hogy megtörténjen, csak úgy megtörtént. Belinda Rowe az. Los Angelesben találkoztam vele, aztán meg néhány héttel később New Yorkba jött forgatni, és megkeresett. Négy hónapja találkozgatok már vele. Most visszamegy L. A.-be, és azt akarja, hogy én is vele menjek. Nagyon sokat gondolkodtam a dolgon, és megteszem. Elmegyek, Laurel. L. A.-be megyek, Belinda Rowe-val. El akarok válni.

Laurel a férjét tanulmányozta. Fekete pólót, farmert és fekete tornacipőt viselt. Sötét haja a szemébe hullott; háromnapos borostája szexi volt, de aztán Laurel rádöbbent, hogy nagyjából három hónappal korábban kezdte megtartani a borostáját. Emellett egy nehéz ezüst karórát is viselt sötétkék, gyöngyházszerű számlappal, egy TAG Heuer órát, amiről Deacon azt állította, ő vette magának, pusztán felvágásból. Laurelt nyugtalanította és egy kicsit bosszantotta is ez a spontán vásárlás. Két jelzáloghitelük volt – a lakáson és a nantucketi házon –, nem beszélve Hayes magániskolájának a tandíjáról, amit fizetniük kellett, nem fért bele, hogy három-négyezer dollárt költsenek egy karórára, de Laurel végül azzal magyarázta a dolgot, hogy Deacon így jutalmazta meg magát. Gyerekkorában egyetlen szép dologra sem telt neki.

– Belinda Rowe? – kérdezte Laurel. Teljesen meghökkent. – A filmsztár?

Deacon szeme felcsillant, mielőtt még uralkodhatott volna magán, és ezért – akkor és még most, harminc évvel később is – Laurel gyűlölte Deacont.

– Igen – mondta Deacon. – Engem akar, Laurel.

– Én is akarlak – jelentette ki Laurel. – A férjem vagy. Nekem te vagy a… – Még a megfelelő szót sem találta. Tizenöt éves kora óta volt együtt Deaconnel. Még csak a kezét sem fogta meg senki másnak. Deacon volt számára a kezdet, gondolta, és a vég is. Deacon volt a mindene. – …az egész világ – fejezte be a mondatot. Aztán rádöbbent, hogy ettől milyen rendkívül kicsinek tűnt. Még csak egy töredéknyi sem volt meg benne Belinda Rowe kifinomultságából.

Deacon szorosan magához ölelte, és Laurel hagyta magát, miközben a könnyei – a legigazibb, legszomorúbb könnyek, melyeket életében valaha hullatott – benedvesítették Deacon pólóját. Laurel szembenézett a kegyetlen valósággal, melyben az egyik ember vágyakozása többet ért a másikénál.

Laurel és Scarlett szinte anélkül úsztak ki a tó közepére, hogy Laurel tudatában lett volna. Ritkán engedélyezte magának, hogy a gondolatai visszatérjenek ahhoz a naphoz. Újult erővel úgy gondolta, jottányi bűntudatot sem érez, amiért elment Deaconnel St. Johnra.

Laurel Scarlett kezéért nyúlt, és bár épp a vizet taposták, összeölelkeztek.

– Sajnálom – suttogta Laurel. Addig nézett egyre feljebb és feljebb, akár egy kamera, amelyik egyre szélesebb szöget mutat,

míg már Deaconként látta magát odafent az égen, ahogy lenéz a világítótoronyra, a golfpályára, a partra, a félhold alakú homokzátonnyal és a Sesachacha-tóra, melyben két felesége is úszott – az első és az utolsó –, miközben egymást vigasztalják a fájdalom miatt, melyet ő okozott nekik.

KÖZJÁTÉK

Deacon és Belinda

Második rész

Deacon képtelen elviselni Belindát. Parancsolgató, önző és irányításmániás, még akkor is, mikor egy fél világ választja el őket egymástól. Olyan kicsinyes. Nehezményezi, hogy Deacon és Angie mennyire közel állnak egymáshoz, így aztán akármikor otthon van New Yorkban, exkluzív anya-lánya kiruccanásokra viszi Angie-t – farmert venni a Village-be, színházba, hogy megnézzék a *Kent*et, a MoMa-ba Van Gogh-kiállításra. Deacon felveti, hogy csináljanak valamit hármasban, családként, de Belinda nem kér belőle.

– Ti ketten úgysem foglalkoznátok velem – mondja.

Mikor Angie tizenegy éves, Scarlett huszonnégy, és közli Deaconnel és Belindával, felmond, hogy a fotóskarrierjét építse. Az elmúlt néhány évben folyton fényképezőgép volt a kezében, és képeket készített Angie-ről, hogy elküldje őket Belindának, mikor az éppen forgatott. És most komolyabban akar foglalkozni a hobbijával.

Belinda leszervez neki egy interjút Annie Leibovitzcal, és Scarlett gyakornoki állást kap Annie-tól.

– Jó Scarlettnek – mondja Deacon.

– Csak azért vállalta nálunk a dada állást, hogy segítsek neki, mikor eljön az ideje – mondja Belinda.

– Hat évet töltött velünk – mondja Deacon. – Keményen megdolgozott érte.

– Tartozik nekem – mondja Belinda, mire Deacon felsóhajt.

Belinda mindent számon tart a kapcsolataiban, Deaconnek ettől felfordul a gyomra.

Angie tizennégy éves, és elsős a Chapinben. Van egy Pierpont nevű barátja, aki a Kilencvennegyedik és az Ötödik sarkán lakik. Angie túlzottan sok időt tölt Pierponttal, ezzel a kicsapongó, kiváltságos életet élő és hallatlanul beképzelt lánnyal. Tehetne valamit Deacon, hogy távol tartsa Angie-t Pierponttól? Mikor Deacon New Yorkban van, beviszi Angie-t az étterembe. Angie született tehetség, mindig is az volt. Kijelenti, hogy ő is séf akar lenni, akárcsak Deacon.

Az egyik péntek este Pierpont berúg a szesztől, és elveszti a szüzességét egy Chas nevű seggfej közreműködésével, aki végzős a Collegiate-ben. Pierpont hajnali kettőkor könnyek között megjelenik a Waldorf Towersben. Deacon otthon van Angie-vel, Belinda L. A.-ben tartózkodik épp.

Deacon egész éjjel fent marad a lányokkal. Omlettet készít, meg rengeteg pirítóst, és hallgatja Pierpont zokogását – aztán meg az öklendezését a fürdőszobában. Reggel felhívja Belindát, és közli vele, hogy változtatásokra van szükség. Belindának fel kell függesztenie a karrierjét, haza kell jönnie, és szülőként kell viselkednie. Olyan nagyon akart egy kisbabát, mégis, mióta

Angie velük van, mindig csak a második hely jut neki Belinda karrierje után.

Belinda dühöng. Nem jöhet vissza New Yorkba: épp most kezdte forgatni az *Intézet* című sorozatot a HBO-nak, és három évadra szóló szerződés köti. Emellett pedig Philip Seymour Hoffmannal és James Gandolfinivel játszik együtt egy *Kiáltani az ördögnek* című filmben, amelyet Burbankben forgatnak. A New Yorkba visszatérés nem valószínű ebben az évben, és úgy néz ki, még a következőben sem.

– Angie néhány éven belül már nem lesz velünk – mondja Deacon. – Gyere haza, amíg még gyerek.

– Miért nem hagyod ott *te* a munkádat? – kérdez vissza Belinda. – Én százszor többet keresek, mint te.

Deacon később, még abban az évben kifejleszti a kagylós mártogatósa receptjét. Sosem gondolta volna, hogy egyetlen recept ennyit számíthat a karrierjében, de ebben téved. A *Gourmet* magazin az év receptjének választja, Deacon karrierje pedig az egekben szárnyal. A *Wall Street Journal* lehoz róla egy cikket: a munkásosztálybeli kölyök kitör Stuy Townból, bejut a Culinary Institute of Americába, onnan a Solóba megy, majd kinevezik a tekintélyes étteremlánc, a Raindance vezetőjének. Aztán Deacont meghívják, hogy szerepeljen David Letterman műsorában. Mikor Buck felhívja, hogy ezt elmondja neki, döbbent csendben ülnek, aztán mindketten elnevetik magukat, mintha valami nagy csínytevést követtek volna el. Szerepelni fog a *The Late Show*-ban.

Deacon mindenkinek ezzel kérkedik, akit csak ismer, leszámítva Belindát. Belinda ötször is volt már Letterman show-jában, a *The Tonight Show*-ban hatszor, az *Oprah*-ban háromszor, sőt a *Saturday Night Live* házigazdája is volt már. Számára a nemzeti tévében való szereplés nem izgalom, csupán egy munka. Mikor Deacon csak úgy lazán megemlíti neki, hogy vendég lesz a műsorban, Belinda annyit fűz hozzá, hogy az jó, így visszatér a késő esti műsorsávba.

Ez másnak tűnik, mint az *Éjjel-nappal Deaconnel,* bár azt nem tudja megmagyarázni, miért. Annak a műsornak a felvétele amatőrnek tűnt, és tagadhatatlanul jelentéktelennek, mint egy főiskolás srác filmes projektje. Ez viszont Letterman show-ja!

A műsort megelőző éjszakán Deacon képtelen aludni. Folyamatosan azon aggódik, hogy valamivel el fogja cseszni a dolgot. Egy erkölcstelen káromkodó – azt mondják, mellette Gordon Ramsay olyan, mint egy bájos kisfiú –, ezért hipnotizálni próbálja magát: *Nem mondom ki, hogy b… meg.* Aggódik, hogy elfelejti a receptet, annak ellenére is, hogy a szöveg fut majd a súgógépen. Leginkább mégis amiatt aggódik, hogy unalmas lesz. Nem igazán tudja felfogni, hányán is nézik majd – valahol hét- és tízmillió között, ha hinni lehet a Nielsennek –, és hogy ki tartozik majd bele ebbe a csoportba. Lehet, hogy Mrs. Glass is látni fogja Nantucketen; vagy Gary Decca, a goromba partjelző a Dobbs Ferry focicsapatból; talán az anyja is látja majd. Lehet, hogy az *apja* is látni fogja! Deacon ébren fekszik, és elképzeli az apját valami „vadászpuska" házikóban New Orleansban, vagy egy motelszobában Renóban, amint őt nézi a tévében, és először

a megbánás, aztán a csodálat tölti el, hogy micsoda szupersztár lett Deaconból.

A stúdió női producere – a neve Nell, és nem lehet több huszonötnél – hidegvérű és szakszerű. Persze ez a munkája, mindennap ezt csinálja, ahogy Deacon meg mártást redukál. Nell mosolyog, és beviszi Deacont a pihenőbe, ahol van kávé, sajtokkal és gyümölcsökkel teli tálca, valamint egy plafonról lelógó tévékészülék, amelyen a rögzített műsor megy.

– Nyugalom – mondja Nell.

Nyugalom?, gondolja Deacon. Gondolta, esetleg lesz itt hátul egy bár, vagy sör a minibárban, de nincs, ezért előveszi a Jamesonos flaskáját, és lehúz belőle egy keveset, hogy lenyugtassa magát.

Miután a felvételt követően visszatér a pihenőszobába, Deacon megkönnyebbülésében újra meghúzza a flaskát. Megcsinálta! Valahogy kiállt oda, szembenézett a kamerákkal, és vicces volt, érthetően beszélt, kiegyensúlyozottan viselkedett. Daviddel volt egy szellemes szóváltásuk (*„Szóváltás": ostoba szó,* gondolja), és Dávid imádta a receptjét, vagy legalábbis úgy tűnt.

Nell visszajön, hogy kikísérje.

– Jól szerepeltem? – kérdezi Deacon.

Nell feszes mosolyt villant rá, ami elégséges válasznak tűnik. Úgy dönt, egyedül nézi meg a műsort, nem Angie-vel, nem Buckkal. Belinda L. A.-ben van. Deacon a sötét hálószobában ül egy Jamesonnal teli pohárral. Attól fél, hogy van benne valami

rossz, valami hibás, ami esetleg számára észrevehetetlen, valahogy úgy, ahogyan megszagolni sem tudja magát.

De az irány jó, gondolja. Elhanyagoltnak és csiszolatlannak látszik, de mindig is ez volt a védjegye. Magabiztosnak hangzik. Úgy megnevetteti Dave-et, hogy az hátravetett fejjel kacag, felfedve azt a híres foghíjas mosolyát.

Mikor a műsorban reklámszünet van, megcsörren a telefonja. Belinda az.

– Neked meg mi a franc bajod van? – esik neki.

Ami következik, az felülmúlja a képzeletet. Deaconnel vannak tele a hírek. Azt a részt játsszák le újra meg újra, amelyben David a mártogatóst kóstolja fokhagymás-fűszeres-vajas bagettel, és közben azt mondja: „Szó szerint képtelen vagyok abbahagyni. Mi van ebben?", mire Deacon azt feleli: „Egy teáskanálnyi kokain." Deacont nyilatkozatban rágalmazzák a drogokat ellenzők és a jobboldali politikus, Avery Eubanks. Forrongó vezércikk jelenik meg a *New York Times*ban, melyben Deacont Washington D. C. polgármesteréhez, Marion Berryhez hasonlítják. És valaki, akit Deacon barátjának tart, egy másik manhattani séf, Quentin York úgy fogalmaz: „Deacon egyetlen mozdulattal tönkretette mindenkinek a hírnevét a vendéglátó-iparban."

Deacon órákon át beszélget telefonon Buckkal, megpróbálja a legjobbat kihozni a helyzetből.

Csak mondd azt nekik, hogy vicc volt, mondja magában Deacon.

De valami komolyabbra van szükség, valamire, ami rámutat egy ilyen kijelentés érzéketlenségére a korban, amelyben élünk.

Hetven háztömbnyire északra onnan, ahol Deacon él, a drogozás bibliai méreteket öltő pestisnek számít.

Buck a régi mondással élve úgy fogalmaz, nincs olyan, hogy rossz sajtó, és igaz, hogy az asztalfoglalások a Raindance-ben közel megnégyszereződtek mind a három kirendeltségben, de Deaconnek ez aligha számít. Luther Davey felhívja Deacont, és közli vele, hogy addig szabadságra küldik, amíg elül a hűhó.

– Hűhó? – háborodik fel Deacon. – Micsoda egy ostoba szó ez, Luther. És nem kell szabadságra küldened. Majd én kiveszem a szabadságomat! Felmondok!

Deacon munkája nem az egyetlen dolog, ami odalesz. Belinda iszonyú dühös rá.

– Nem gondoltál a személyes imázsodra, mikor azt a megjegyzést tetted – mondja.

– Nekem nincs személyes imázsom – mondja Deacon.

– Jól van – mondja Belinda. – Akkor az *én* személyes imázsomra nem gondoltál! – Ez felbőszíti Deacont. Belindát csakis az érdekli, hogy rá milyen fényt vetnek a dolgok. – Minden órában drogos kisbabák halnak meg a St. Vincentben – mondja Belinda.

Deacon gúnyosan nevet. Mindent, amit Belinda a drogos kisbabákról tud, azt a *Főutca* című sorozatban való hatrészes vendégszereplése során tanulta a kilencvenes években.

– Elegem van belőled – jelenti ki Deacon.

– Mit jelentsen ez? – kérdezi Belinda.

– Mégis mit gondolsz, mit jelent? – kérdezi Deacon. Neki meg Angie-nek másnap L. A.-be kellene repülnie Angie tavaszi szünetére, de Deaconnek semmi kedve hozzá. Egyedül küldi oda Angie-t – és ott, a reptéren, abban a másodpercben, hogy Angie gépe felszáll, inni kezd, és abba sem hagyja egészen addig, mígnem berúgja Quentin York étterének hátsó ajtaját, és megszégyeníti Quentint a szakácsai előtt; a csíny, amely miatt letartóztatják, és – mivel Buck épp most ment el nászútra Írországba – emiatt hívja fel az egyetlen barátját a világon, aki még megmaradt neki.

Laurelt.

Laurel elsőre felveszi.

– Azonnal ott leszek – mondja.

Reggel ötkor, miután Deacont kiengedték, együtt visszamennek Deacon lakására. Deacon azt hiszi, Laurel esetleg kioktatja, vagy buzdító beszédet tart neki, de ő egyiket sem teszi. Deacon az ölébe hajtja a fejét, és Laurel a haját simogatja.

– El akarok menekülni az életemből – nyögi Deacon.

– Akkor menekülj el – mondja nyugodtan Laurel. – Veled jövök. Repülőjegyet foglalnak a Karib-szigetekre. Öt éjszaka egy óceánra néző lakosztályban a Caneel Bay-ben, St. Johnon. A lakosztálynak két hálószobája van. Megegyeznek, hogy az egyik szoba Deaconé lesz, a másik Laurelé.

– Elmondod Belindának, hogy elmész? – kérdezi Laurel. Semmiképp. Angie vasárnaptól kezdve egy hétig távol lesz, és az elképzelés, hogy Laurellel együtt szép csendben elvonulhat egy

karibi paradicsomba, befészkeli magát Deacon gondolataiba. Laurel lesz az, aki majd megmenti őt… megint.

Eszébe jut egy este a végzős évükből. Laurel terhes – a szalagavatóra kismamaruhában ment, és még így is messze ő volt a legszebb lány a bálteremben –, és segít Deaconnek megírni az esszéjét angolból. Legalább egy hármasra van szüksége ahhoz, hogy átmenjen a tantárgyból, és leérettségizhessen, ám mindketten tisztában vannak vele, hogy egyedül nem szerzi meg azt a hármast. A könyv Mary Shelley-től a *Frankenstein.* Egész éjjel fent maradnak, Mountain Dew-t isznak, és Doritost esznek, miközben Laurel diktálja Deaconnek, mit írjon, Deacon pedig leírja.

„Megpróbálok úgy fogalmazni, mintha a te szavaid lennének" – biztatja Laurel.

Hajnali négykor teljesen felöltözve alszanak el együtt a díványon, Deacon keze Laurel terhes hasán pihen.

Deacon hármas fölét kapott.

Deacon és Laurel kéz a kézben sétálnak végig Cruz Bay városán. Megállnak egy rumos italra, vesznek egy mangót, Deacon leszed egy hibiszkuszvirágot, és bedugja Laurel füle mögé. Laurel kicsit már lesült, nincs kisminkelve, nem tart neki két órán át a készülődés, boldogan kirándul a Reef Bay túravonalon, hogy megnézzék a petroglifákat, amire Deacon nagyon vágyik. Látni akar valamit, ami már ezer éve létezik, valamit, ami megmaradt.

Szeretkeznek. Ugyanolyan, mégis más.

Éjjel a csillagok alatt úsznak, aztán homokos lábbal bújnak ágyba. Mikor Deaconnek rémálma van, Laurel is felébred vele együtt. A hátát simogatja, míg Deacon vissza nem alszik.

– Szeretlek, Laurel – mondja Deacon.

– Tudom – mondja Laurel.

ANGIE

Bekopogott Hayes szobájának ajtaján. Megérkezett Scarlett és Ellery, Angie-nek figyelmeztetnie kellett a testvérét.

Tompa nyöszörgés hallatszott odabentről, és Angie úgy vette, ez azt jelenti, hogy beléphet. Kinyitotta az ajtót.

– Hayes! Mi történt? – Hayes a hátán feküdt az ágyon. A fél arcát kötés borította, a fedetlen rész pedig kékesfekete volt. A színek olyan sötétek és élénkek voltak, hogy festéknek látszottak. Angie közelebb lépett hozzá. Hayes ajkát néhány öltéssel összevarrták, az arca feldagadt. – Mi a fasz történt?

– Megvertek – mondta Hayes, alig mozgatva a száját. Az ágya melletti széken egy tálca állt, rajta érintetlenül gyümölcslé és pirítós, az ablakpárkányon pedig fél pohár víz és egy gyógyszeres üveg. Angie megnézte a címkét: *Percocet.*

– Mikor? – kérdezte. – És kicsoda?

Hayes megrántotta a vállát.

– Múlt éjjel.

Angie leült az ágyra, és a bátyját tanulmányozta. Pontosan úgy nézett ki, mint Deacon, de most olyan Deaconnek látszott, akin átment az úthenger.

– Felhívtad azt a taxist? – kérdezte Angie. – A fickó újraértelmezi az „abszurd szélsőségesség" fogalmát. Ő tette ezt veled?

– Nem – felelte Hayes.

A hangjában lévő vehemencia megijesztette Angie-t. *Biztosan a taxis volt,* gondolta. Ám úgy tűnt, Hayes azt szeretné, ha Angie ezt máshogy gondolná. Miért védené Kalózt? Csak nem szexuális szolgáltatást nyújtott neki Hayes? Hayes meleg lenne? Angie egy pillanatra elgondolkodott ezen. Hayes néha úgy viselkedett, mint valami ficsúr: szerette a csokornyakkendőket, az élénk színű ingeket és az elegáns cipőket. Régebben különös figyelmet fordított a megjelenésére. Ezen a héten mindezt sutba dobta, de persze meghalt az apjuk. Hayesnek mindig voltak barátnői a múltban, akik közül a legkiemelkedőbb Whitney Jo volt. Hayes és Whit egy örökkévalóságig voltak együtt, Whitney végül mégis elhagyta Hayest, mert az nem volt hajlandó elkötelezni magát. Nem volt hajlandó elkötelezni magát, mert…? *Nem, Hayes nem meleg. Valami más okból védi Kalózt.*

– Kiraboltak? – kérdezte Angie.

Hayes bólintott.

– Mit vittek el?

– Mindent – felelte Hayes.

– Vagyis… a pénzt, a jogsit, a hitelkártyákat? – Hayes bólintott. – Ezt nem hiszem el – mondta Angie. – Hát nincs már épp elég bajunk így is? – Felnézett a plafonra, ahol kiszúrt egy szürke vízfoltot, ami némileg egy polipra hasonlított. Ez lesz a következő csapás: beomlik a tető. Hayes jelenlegi kinézete jól tükrözte Angie aktuális lelkiállapotát. Joel Tersigni kirabolta: ellopta a szívét, a magabiztosságát, kihasználta a jóhiszeműségét.

– Angie – mondta Hayes. Angie jól látta, hogy komoly fájdalmai vannak. – Semmi gond. Csak magamnak köszönhetem az egészet.

– Mégis hogy köszönhetnéd magadnak? Senki sem érdemli meg, hogy kirabolják és megverjék, Hayes. – Hayes lehunyta a szemét, és Angie sajnálta, hogy kiabált vele. Valami történt Hayesszel, de nem akarta elárulni neki, hogy micsoda. De hát hibáztathatja érte? Neki sem igazán volt kedve elmagyarázni, hogyan kezdett viszonyt egy házas férfival, és hogyan végezte töréstesztt-bábuként. Angie a gyógyszeres üveget fixírozta. – Kérsz egy fájdalomcsillapítót?

Hayes feltartotta a kezét.

– Jól vagyok.

– Biztos? – Hayes bólintott. – Tehetek érted valamit? – kérdezte Angie. – Mitől éreznéd jobban magad?

Hayes elfordította a fejét, és Angie-re nézett a fél szemével, amelyet nem fedett kötés, és csupa vörös véralafutás volt. Úgy nézett ki, mint egy halloweenfigura bedrogozva.

– Elkészíthetnéd apa kagylólevesét – nyögte.

Angie-nek el kellett ismernie: megkönnyebbülést jelentett kiszabadulni a házból, rágyújtani egy cigarettára, és beülni Deacon régi kis furgonjába, egy 1964-es Chevy CIO-nek a kormánya mögé, melynek cigaretta- és fahéjas Big Red rágó szaga volt.

Angie próbált nem arról fantáziálni, hogy Joel Lexusának anyósülésén ül; hogy Joel keze a kormányon pihen, és beteszi a *Colder Weathert,* ahogy minden alkalommal, mikor hazavitte őt. Kitolatott a felhajtóról, és elhajtott az úton.

Minden nyáron végigcsinálta ezt Deaconnel: tenger gyümölcsei a Sandole'sból és termények a Bartlett's Farmról reggel, délután pedig Sconset Markét, ahová pontosan akkorra időzítik az érkezést, mikor Sally, a pék kiveszi az első adag bagettet a sütőből. Deacon tavaly felfedezett egy Table No. 1 névre hallgató új bor- és sajtüzletet az Old South Wharfon, ahol megtalálta mind a Pagemastert, az isteni kis kecskesajt bonbonokat csokoládés whiskybe mártva, mind a Pipe Dreams bouche-t, avagy a kecskesajtok netovábbját, így ezt a helyet is hozzáadták a repertoárjukhoz.

A Sandole's lesz az első a Hummock Pond Road 167.-ben. Angie rálépett a gázra. Élvezni fogja a dolgot, mondta magának, még ha a szíve ketté is tört, mint egy kagyló vagy egy dió, az egyik fele gyászt, a másik fele visszautasítást tartalmazott. Arra gondolt, amit JP mondott a barátnőjéről: terhes, aztán nem terhes, aztán elhagyja JP -t a legjobb barátja, Tommy A. kedvéért. A dolgok sokszor furcsa fordulatot vettek, minden előjel nélkül. Hat héttel ezelőtt Angie lángséfként dolgozott az étteremben, lényegében elégedett és elfoglalt ember volt, bár volt benne kérdőjel a Joel életében betöltött komolyabb szerepét illetően, és ott volt benne az állandó vágy is, hogy mindig újabb módokon nyűgözze le az apját. Az élete most olyasmi volt, amit túl kellett élnie.

Angie bekapcsolta a kocsi rádióját. A Clashtől szólt a *Train in Vain.* Angie-n annyira úrrá lettek az érzelmek, hogy félre kellett állnia. Mekkora esélye volt annak, hogy az első, amit meghall, miközben Deacon furgonját vezeti, pont ez a dal lesz?

A sorai Deacon bicepszére voltak tetoválva.

Mellettem álltál? Nem, egyáltalán nem.

Angie elsírta magát. Deacon imádta a Clasht, ez volt a kedvenc dala, a második pedig a *Lost in the Supermarket.* És mivel Deacon imádta őket, így Angie is. Ez így működik, mondta neki egyszer Deacon. Először azt a zenét szereti az ember, amit a szülei szeretnek, később pedig azokat, amelyeket a gyerekei.

Angie lehunyta a szemét, és hallgatta a dalt, míg véget nem ért. *Ez biztosan egy jel,* gondolta. Deacon itt volt vele. Az anyósülésre nézett: üres, de talán mégsem. Megtörölte a szemét, ellenőrizte az utat a háta mögött, aztán elindult. Remélte, hogy nem ő volt az egyetlen ember a világon, aki úgy gondolta, a kocsi rádiója üzenni akar neki valamit.

Csengő jelezte az ajtó felett, mikor Angie belépett a kis kunyhóba, amely a halpiac volt. A hűtőpult feletti táblán ez állt:

AKI MEGKÉRDEZI, FRISS-E A HAL, MEHET A SOR VÉGÉRE.

Angie vágyakozva nézett a vastag, húsos kardhalfilékre, a rubinvörös tonhalra, az óriás méretű garnélarákra, a finom tőkehalfilére, a halomban álló cseresznyemag kagylókra, a szívkagylók csillogó, fekete héjára. Dobozokban álltak a kéksügér-pástétomok és a házi guacamole; voltak még pácolt halak, szószok, pácsók és fűszervajak.

A pult mögött álló lány rámosolygott Angie-re, felfedve a mély gödröcskéket az arcán. Angie emlékezett a lányra, de remélte, hogy a lány nem ismerte fel őt. Angie imádott visszajönni Nantucketre nyaranta, és imádta, hogy az itteniek felismerték. „Hé, hát visszajöttek! Hogy telt a telük?" Ám a jelen

körülmények között egy ilyen beszélgetés szinte elviselhetetlen lenne. Ha maga Bill Snadole jönne ki a pulthoz, akkor jönnének az ölelések és a könnyek is, na meg a részvétnyilvánítás – Angie pedig el akarta kerülni mindezt.

Megkönnyebbült, mikor a lány egyszerűen csak azt kérdezte:

– Miből adhatok?

– Mindenből – mondta Angie.

Angie három tucat cseresznyemag kagylóval, két tucat szívkagylóval, fél kiló gyöngyházas fehér amerikai fésűkagylóval, melyről a gödröcskés lány biztosította, hogy előző nap még az óceán fenekén hevert, és négy üveg kagylólével távozott a halpiacról, valamint egy doboz füstöltkéksügér-pástétommal, melynek Angie képtelen volt ellenállni.

Ezután a piac következett a Bartlett's Ocean View Farmon, mely a kukoricatáblák és egy kifejezetten bájos virágos rét között helyezkedett el, melyet kardvirágok, pillangóvirágok, tátikák, napraforgók, liliomok öntöttek el. Angie lelassított a furgonnal, és a színeken legeltette a szemét. Be akart feküdni a sorok közé, és soha többé nem akart felkelni onnan.

A piacon Angie-t vágott virágokkal teli, magas fémvödrök köszöntötték, és egy régi ágyvég, melyet asztalként hasznosítottak újra, és most magas halomban álló, házi készítésű barackos, áfonyás, erdei gyümölcsös piték alatt roskadozott. Kicsit arrébb egy hűtőpult állt tele friss salátákkal, sült csirkével, és volt ott még csokoládémousse és tiramisu is egyszemélyes

adagokban. Angie a terményeket nézegette. Több fej kötözősaláta, cikória, radikkió, endíviasaláta sorakozott és kínálta magát, a levegőt pedig megtöltötte illatával a többrekesznyi fűszernövény: bazsalikom, kapor, rozmaring, oregánó, menta. Angie kaprot, snidlinget, petrezselymet és három zsenge fejes salátát választott. Kiválogatott még két fej fokhagymát és két fej édes hagymát.

A Board Roomban Angie és Deacon estéről estére kötelességtudóan kivonultak a vendégtérbe, hogy üdvözöljék a VIP-vendégeket, és gratuláljanak az ünneplőknek – diplomaosztó, ötvenedik születésnap, huszonötödik házassági évforduló, nyugdíjba vonulás, eljegyzés, kisbaba születése, első unoka, előléptetés, könyvszerződés, búcsúztatás.

„Van egy nő kint a vendégtérben a lányával – ment be Joel egyik este a konyhába. – A lány azt mondta, az anyja most először jött étterembe, mióta a férje, akivel ötvenkét évig voltak házasok, meghalt. Azt kérdi, lehetne-e, hogy te meg Deacon kimenjetek köszönni neki."

Angie és Deacon találkozott a nővel, egy jómódú, ősz hajú, nyolcvan körüli asszonnyal, aki málnaszínű ruhát és gyöngybrosst viselt. Angie és Deacon is megölelte. A nő, Rosemary hullatott pár könnycseppet, a lánya, Kendall pedig elmagyarázta, hogy Martin, a férj és az apa három hónappal korábban hunyt el pangásos szívelégtelenségben, és a felesége számára ezután sötét időszak következett. De aztán úgy egy héttel korábban Rosemary egyik reggelen, mikor felébredt, arra jutott, hogy most már készen áll, hogy elfogyasszon egy finom

ételt. A Board Roomban akart vacsorázni. Azt mondta, ez jelenti az élők közé való visszatérését.

Deacon arcon csókolta Rosemaryt: „Isten hozta!"

Angie-nek eszébe jutott, milyen jó érzés volt tudni, hogy nemcsak azoknak az embereknek főzött, akik a legjobb pillanataikat élték át, hanem azoknak is, akik megpróbáltak kimászni a kátyúból.

Angie ma este is ezt teszi majd.

Wikipédia: Belinda Rowe, színésznő

Élete: Belinda Marjorie Rowe 1964. szeptember 30-án született Iowa Cityben, Iowában, Calvin és Anne Rowe gyermekeként. Calvin Rowe az Egyesült Államok Postjának pilótájaként dolgozott, Anne pedig háztartásbeli volt. Belinda az Iowa City Középiskolába járt, ahol pomponlány volt, és emellett részmunkaidőben a Pearson's Drogériában dolgozott a Linn Streeten.

1982-ben Miss Rowe Iowa Cityből a kaliforniai Los Angelesbe költözött. A költözése után egy héttel Miss Rowe próbafelvételre ment Donald Disraeli filmrendezőhöz, és megkapta a főszerepet a *Briliáns álca* című filmben. A történet egy középnyugati lányról, Maggie Burnsről szól, aki elszökik otthonról, és stoppal Los Angelesbe megy, hogy valóra váltsa az álmát, és színésznő legyen.

„Lényegében ez az én életem története – nyilatkozta Miss Rowe az újságíróknak a film díszbemutatóján. – Eljöttem Iowából, és többé vissza sem néztem. Teljesen más ember lett belőlem."

Miss Rowe a következő filmekben szerepelt még: *Bájos Joe, Másodéves pangás, Daniella és Charlie, Kifogások, kifogások, Szárazság, Végzetes vészhelyzet, Kapuban állva* (melyért Oscar-díjra jelölték a legjobb női mellékszereplő kategóriában), *Cigánypiros, Macbeth, Kleopátra a Níluson* (melyért Oscar-díjra jelölték legjobb női főszereplő kategóriában), A *préri nővérek, A delta* (melyért elnyerte a legjobb női főszereplőnek járó Os-car-díjat), *Kiáltani az ördögnek, Drámakirálynő, Drámakirálynő* 2. és *Fogadjunk.* Vendégszereplőként játszott a *Főutca* két évadában, és ő alakította Miss Kit Kátét az HBO *Intézet* című sorozatában, melyért elnyerte a legjobb színésznőnek járó Emmy-díjat. Miss Rowe 2006 óta a Lululemon szóvivője.

Magánélete: Belinda Rowe 1990-ben, egy Beverly Hills-i, szűk körben megtartott ceremónia keretében feleségül ment Deacon Thorpe séfhez. A pár 1990-ben örökbe fogadott egy kislányt, Angela Thorpe-ot Ausztráliából. Miss Rowe 2005-ben elvált Thorpe-tól, 2006-ban pedig feleségül ment a Kentuckyben élő lóidomárhoz, Bob Percilhez. A párnak két lánya született, Mary és Laura; a kentuckyi Louisville-ben élnek.

BELINDA

Belinda Clara homályos, aszketikus, cellaszerű szobájában bujdo-kolt, mikor meghallotta, hogy a kislány őt szólítja. Ellery. Ellery inkább „Miss Kit Katnek" kiabált. Belinda azt fontolgatta, hogy figyelmen kívül hagyja, jól tudván, hogy Ellery úgysem merne belépni Clara szobájába; Deacon minden gyerekét arra tanította, hogy féljenek ettől a szobától. Ellery hangja azonban tiszta és édes volt, és Belindának hiányoztak a saját kislányai – kétségbeesetten, zsigerileg –, így aztán Belinda megadta magát.

– Miss Kit Kat, szolgálatodra – mondta Ellerynek, összecsapva a két kezét azon a csípős, szigorú módon, ahogy kitalálta a karaktert; a gesztus azt jelentette: *Gyerünk, lányok! Mosolyogjatok és tűrjetek!* A mosoly a gyerek arcán felbecsülhetetlen volt, és Belinda arra gondolt, néha jólesik csak úgy kedvesnek lenni. – Ha szeretnéd – mondta Belinda –, megcsinálhatom a frizurád olyanra, amilyen Ashlandé a sorozatban.

– Átlós dupla halszálkafonásban? – kérdezte Ellery.

– Úgy bizony. Gyorsan, keressünk egy hajkefét.

Majdnem egy órába telt, de végül Ellery fonata nem is sikerült olyan rosszul.

– Kész vagyok – jelentette be Belinda. Az *Intézet* utolsó évadának forgatása alatt Belinda megkérte a sorozat stylistját,

hogy mutassa meg neki, hogyan kell elkészíteni a fonatot, azt gondolván, hogy majd kipróbálja ezt a stílust Maryn és Laurán. De a lányok éppúgy nem szeretik a bolondozást, mint az apjuk. Úgyszólván a lovaglónadrágjukban aludtak, és annyira várták már, hogy lóhátra ülhessenek, hogy nem foglalkoztak semmivel, ami a lófaroknál bonyolultabb lenne. Néha azon tűnődött, nem cserélték-e el a gyerekeit a kórházban. Elszenvedte a fiús Angie-t, és most el kellett tűrnie Mary és Laura lóméniáját. Hát csoda volt ezek után, hogy Belinda olyan jól érezte magát a csillogó, ezüstszínű ruhát viselő, lányos Ellery társaságában? Belinda tudta, hogy a lányai előbb halnának meg, mint hogy ilyen ruhát vegyenek fel. Belinda levágta az akasztópántokat a Stella McCartney ruhájáról, és annak segítségével kötötte össze Ellery fonatának laza végét. Elővette az ezüstmarkolatú tükrét, és megmutatta a végeredményt Ellerynek.

Ellery boldogan csapta össze a kezét. Átölelte Belinda derekát.

– Jaj, köszönöm, Miss Kit Kat.

– Nagyon szívesen – mondta Belinda. Kissé nyugtalanító volt, hogy úgy tűnt, Ellery azt hitte, Belinda *valóban* Miss Kit Kat. A kislány kilencéves volt. Nem okozna túl nagy csalódást a kislánynak, ha megtudná, hogy a nő, akit Miss Kit Katnek gondolt, valójában Belinda Rowe, aki az anyja előtt az apja felesége volt? Hogyan dolgozná fel, ha megtudná, hogy Scarlett egykor Belindának dolgozott, és Angie dadája volt?

Nem, valószínűleg nem. Belinda rámosolygott Elleryre a tükörben. Olyan szép kislány, inkább Scarlett, mint Deacon, de lehet, hogy ez idővel, ahogy idősödik, megváltozik. Belinda

irigyelte a gyerektől, hogy képes volt megtartani ezt az ártatlan hiszékenységet. Ha azt akarja, hogy Belinda Miss Kit Kat legyen, akkor Belinda Miss Kit Kat lesz. Kevésbé lesz fájdalmas és bonyolult, mint Belinda Rowe-nak lenni, különösen a jelen körülmények között.

– Megnézzük a babaházat Angie szobájában? – kérdezte Belinda. Mindig úgy gondolt a babaházra, hogy az Angie-é, de amennyire ő tudta, az elmúlt években már Elleryre szállt át.

– Nem szabad – mondta Ellery. – Nem vagyok elég idős.

– Ó, de ezen a nyáron az leszel – mondta Belinda, majd kézen fogva végigvezette Elleryt a folyosón.

Belinda végignézte, ahogy Ellery kiveszi az összes elegáns, finom bútort a házból, hogy aztán átrendezze. Ott volt a baldachinos ágy, melynek a matraca akkora volt, mint egy kártyalap, és a porcelán, karmos lábú kád, két gömbös velencei lámpa. Belinda emlékezett rá, mikor pontosan ezen a helyen ült, és Angie-t nézte, ahogy a házzal játszik – bár akkoriban Belindának mindig forgatókönyv hevert az ölében, és csak akkor nézett fel belőle, mikor Angie kérlelte. „Mama, ezt nézd!" Ugyanakkor Belinda fizetett Nailornak, az idős gondnoknak azért, hogy télire tegye be a babaházat egy klimatizált tárolóhelyiségbe. És tessék: a ház kitartott!

Belinda felidézte, mit mondott neki Angie arról, hogy nem érdeklik a saját szülei, és ezt Belinda fájdalmasan átérezte. Belinda anyja régimódi háziasszony volt, casserole-t készített, párolt paradicsomot és ecetes zöldbabot tett el. Mindig túl sok ételt készített, mintha naponta szembesült volna a meglepetéssel, hogy nincsen hat gyereke. Belinda születésekor komplikációk

léptek fel, aminek következtében nem lehetett több gyereke. Belinda apja csendes, kopaszodó ember volt, aki nem keltett különösebb feltűnést, leszámítva az őszi szombatokat, amikor is felvette az Iowa Hawkeyes-es pulóverét és sapkáját, és úgy szurkolt a Kinnick Stadionban, mint valami megszállott.

Belinda szemében a szülei mindig is kicsinek tűntek – nem a termetükben, hanem az álmaikat és az ambícióikat illetően. Nem *akartak* semmit, nem *vágytak* semmire. Nagy szerencsétlenségükre olyan lányuk született, aki attól a pillanattól fogva menekülni akart tőlük, hogy megtanult járni. Szigorúan bántak vele. Nem volt szabad randiznia, vagy, isten ments, fiúkat hazavinnie, emiatt Belinda időnként kénytelen volt ellógni otthonról. Tizedikes korában Craig Edskin mindig a Moyers Lane végén várt rá a furgonjában. A zöld, sebességváltós F-100-assal tanította meg Belindát vezetni. Kicsi lány, nagy kocsi – Belinda most már nevetett, ahogy belegondolt, hogyan festhetett a kormány mögött. És a szülei sosem szereztek róla tudomást.

Rögtön az érettségi után eljött Iowa Cityből; hivatalosan egy nyári körútra ment a legjobb barátnőivel, Judie és Joanne Teffetellerrel, amelyről soha többé nem tért vissza. Most, hogy Belinda is szülő volt, már értette, hogy ez milyen elmondhatatlanul kegyetlen húzás volt részéről. Angie-nek igaza volt: Belinda sosem szerette úgy egyik szülőjét sem, ahogyan Angie szerette Deacont.

– Nézd! – mondta Ellery a komódra mutatva. Egy húzólánc volt rajta.

Belinda rámosolygott.

– Vicces, igaz? – Ritkán volt ideje ilyen önelemzésekre, ami, mint arra rájött, jó dolog volt, mivel szinte mindig ahhoz vezettek, hogy azon tépelődjön, miként hagyta cserben a legfontosabb embereket az életében. *Craig Eskind.* Tízmillió éve már, hogy Belinda egyáltalán gondolt rá. Egyszer megvágta az ajkát a fogszabályozójával. Belinda most összecsapta a kezét. – Most irány a földszint – mondta a Miss Kit Kat-es akcentusával, mely félig brit, félig Locust Valley-i zárt szájjal kiejtett szavak voltak. – Keresd meg a mamit, mutasd meg neki az új frizurádat, aztán kérd meg, hogy készítsen neked ebédet.

– Te nem jössz le? – kérdezte Ellery. Kézen fogta Belindát. – Kérlek!

Belinda elmosolyodott. Ez új érzés volt: valaki vele akart lenni ebben a házban.

– Hát, ha ragaszkodsz hozzá – mondta.

Scarlettet sehol sem lehetett látni. Az egyetlen ember a konyhában Buck volt, a pultnál ült, egyik kezében Deacon kagylóhéját tartotta, és végighúzta az ujját a belseje kék erezetén.

– Hol vannak a többiek? – kérdezte Belinda.

Buck alig nézett fel.

– Laurel meg Scarlett elment biciklizni – mondta.

– Komolyan? – kérdezte Belinda. Ez kiborító hír volt: nagy valószínűséggel Belindát beszélték ki. Ebben a szent pillanatban Laurel biztosan Belinda helytelen viselkedését taglalja, Scarlett pedig már hívja is a *New York Post* szerkesztőségét. Belindát kiverte a víz. – Meddig lesznek távol? – Buck megrántotta a

vállát. Majdnem dél volt már. Belinda farkaséhes volt, és biztosra vette, hogy Ellery is megéhezett már. Ki készíti el Ellery ebédjét? Talán neki kellene? Észrevette, hogy most fordult a kocka, és egy cseppet sem tetszett neki a helyzet: Scarlett itt hagyta Elleryt Belinda gondjaira bízva, mintha ő lenne a dadusa. Belinda Buckót figyelte: elveszett a gondolataiban, teljesen lefoglalta a kagylóhéj, elmerült a gyász magányos pillanataiban. Belinda emlékezett erre a kagylóhéjra arról a napról, mikor Deacon kiköltözött a West 119th Streeten lévő lakásából, és beköltözött Belindával a St. Regisbe. Egy hátizsákkal és a késeit tartalmazó vászontáskával érkezett. Mikor kicipzározta a hátizsákot, a kagylóhéj ott feküdt a tetején. Belinda kézbe vette.

„Mi ez?" – kérdezte.

Deacon szinte kitépte a kezéből.

„Ez az enyém – mondta. – Ahová én megyek, oda ez is jön."

Belinda bocsánatot akart kérni Bucktól, de fogalma sem volt, hogyan tegye meg úgy, hogy Ellery is ott volt. Finoman megérintette a hátát.

– Végre kipihentnek látszol – mondta. Buck ugrott egyet. Belinda azonnal visszahúzta a kezét. Elvesztette a jogot, hogy megérintse Buckót, akár csak barátian is. – Kérsz ebédet?

– Jöhet – mondta Buck.

Belinda kinyitotta a hűtőt. Otthon Mrs. Greene készítette el az ételeket. Mielőtt Mrs. Greene megérkezett az életébe, Deacon főzött rá, forgatáson pedig az étkeztetők. Deacon előtt diétás kólán és sós kekszen élt. Rettegett attól, hogy akár egy dekát is hízik.

A hűtőben talált egy sült csirkét, amelyből lényegében már csak a csont maradt, egy kis zöld szőlőt, egy doboz Velveetát – ó, Deacon mennyire szerette a Velveetát, az olvadó sajtok legjobbikát –, tejet, vajat, sört és bort. Mikor Belinda benézett a szekrényekbe, kenyeret, müzlit, mogyoró vajat és lekvárt látott.

Elleryhez fordult. A legjobb Miss Kit Kat-es hangján így szólt:

– Ehetsz müzlit, kis drágaságom, vagy az örök klasszikus mogyoróvajas-lekváros szendvicset.

– Pirítóst eszem barna cukorral – mondta Ellery.

Pirítóst barna cukorral. Belinda maga előtt látta Mrs. Greene rosszalló arckifejezését. Belinda nem volt valami nagy szakács, de tudta, hogy Scarlett még nála is rosszabb. Az a nő egyáltalán nem is evett, és a rossz szokását továbbörökítette a lányára is. De Belinda nem akart veszekedést. Csinálhat pirítóst is. Ismét benézett a szekrénybe barna cukor után kutatva.

– Fehér cukor van – mondta Belinda. – Ezzel kell beérnünk.

Angie éppen ekkor robbant be a konyhába, szatyrokkal megpakolva. A kenyérvágó kést szorongató Belindára pillantott.

– Hadd csináljam inkább én – mondta Angie.

– Képes vagyok rá – mondta Belinda. – Csak egy pirítós.

– Anya. – Ha Belinda nem tévedett, Angie hangjában játékosságot hallott. Belinda felnézett. Angie figyelmeztető pillantást vetett rá. – Ha segíteni akarsz, akkor elpakolhatnád ezeket.

Belinda a pulton lévő szatyrokra nézett.

– Ha hideg, tedd a hűtőbe. A többi mehet a tűzhely mellé – mondta Angie.

Buck felállt.

– Végül mégis elmegyek úszni – jelentette be. – Akar jönni valaki?

– Egy kicsit később jövök én is – mondta Angie.

– Én megyek – szólalt meg Ellery.

– Neked ebédelned kell, El – mondta Angie.

– Aztán meg várnod kell egy órát, míg megemészted az ételt – mondta Belinda.

– Nem – mondta Angie. – Ez csak egy tévhit.

– Tényleg? – kérdezte Belinda. Biztos volt benne, hogy Mrs. Greene ezzel vitába szállna.

Ebben a pillanatban megcsörrent Buck telefonja.

– Halló? – szólt bele. – Halló, halló, *hallói* – Bökdösni kezdte a kijelzőt. – A francba! Kimegyek a felhajtó végére. Mikor visszaértem, mehetünk úszni.

– Rendben – mondta Angie.

Buck ezzel el is tűnt. Belinda kagylókat vett ki a szatyrokból.

– Ezek a hűtőbe mennek?

– Igen – mondta Angie. – A kagyló *romlékony.*

– Persze – mondta Belinda. Nem tetszett neki, hogy a lánya ilyen kioktatóan beszél vele, mintha egészen tudatlan lenne; de legalább beszélt vele. Betette a kagylókat a hűtőbe. Inkább elinal, amíg még teheti. – Felmegyek egy kicsit az emeletre – mondta. – Clara szobájába.

– De abban a szobában kísértet lakik – mondta Ellery.

– Nem baj. Nem félek a szellemektől.

Belinda odafent nyöszörgést hallott Hayes szobájából. Egy pillanatra azt hitte, egy privát pillanatában hallotta meg – *Jaj, ne, borzalmas!* –, de aztán rájött, hogy fájdalmában nyögdécsel. Bekopogott az ajtaján.

– Hayes?

Újabb nyögés hallatszott, ám ebben az is benne volt: „Gyere be".

Belinda résnyire kinyitotta az ajtót. Hayes látványa – a véres péppé vert arc, melynek egyik felét kötések borították, a másik, eltorzult felét színes foltok – sokkal jobban megijesztette, mint ha Clara Beck szellemével állt volna szemben.

– Hayes! – mondta. – Mi történt?

– Megvertek. Megtennéd, hogy… odaadod… a gyógyszereimet?

– Persze – mondta Belinda. Egyszer ápolónőt játszott egy borzalmas filmben, a *Végzetes vészhelyzetben,* amiért majdnem megkapta a Málna-díjat, és az majdnem a karrierje végét jelentette. Belinda fogta a gyógyszeres üveget, és kiöntött pár szemet a tenyerébe.

– Mennyit kérsz? – kérdezte Belinda.

– Hármat – mondta Hayes.

Belinda megnézte az üveg címkéjét: *1-2 szem határánként.* Hayes pedig rögtön hármat akart. Belinda felsóhajtott. Mikor Hayes kicsi volt, anyáskodni próbált felette, de Hayes megmakacsolta magát: egy egész évet töltött azzal, hogy kézzel-lábbal hadonászva hisztizett, és figyelmen kívül hagyta Belinda minden egyes szavát, miközben kihívóan felhúzva az orrát. Belinda sokat sírt emiatt Deaconnek. Belinda azt akarta, hogy ők

hárman – aztán később, miután örökbe fogadták Angie-t, négyen – egy család legyenek. Hayes azonban nem kért ebből. Hány éjszakán át sírt az anyja után? Deacon nyugtatgatta Belindát, hogy ne aggódjon, inkább arra koncentráljon, hogy a barátja legyen, de Belindának fogalma sem volt róla, hogyan legyen a barátja egy kisfiúnak, ezért aztán a megadáshoz és megvesztegetéshez folyamodott.

Hayes egyszer tartott egy piálós bulit Belinda és Deacon lakásában a Waldorf Towersben, mikor ő a *Macbethe*t forgatta, Deacon, Angie és Scarlett pedig Skóciába utazott őt meglátogatni. Hayes beengedte a bulizó lányokat Belinda gardróbjába, és ez volt az oka annak, hogy lebukott. Belinda hazaérve a Valentino és az YSL ruháit selyemkupacként heverve találta a földön, a pipereasztalát sörrel öntötték le, a Birkin táskájába belehánytak.

Ott volt még az az alkalom is, amikor Hayes L. A.-be látogatott a tavaszi szünetben, és balesetet szenvedett a Paradise Cove parkolójában, mikor elvitte Deacon Porschéját.

Ezek az incidensek régen történtek. Hayes azóta felnőtt, sikeres ember lett irigylésre méltó karrierrel és lakással a Sohóban, ahol alig tartózkodott, mert folyton a világot járta. Belinda azonban félt, hogy maradt még valami benne abból a kisfiúból, aki pontosan tudta, hogy szedje rá.

Három szemet adjon neki, vagy csak kettőt, ahogyan az üvegen szerepel? Eszébe jutott, amit Naomi Watts mondott: „Be volt tépve. Mégpedig elég durván."

Hayesnek azonban most valódi fájdalmai voltak, nem pedig bulizott. Belinda végül döntött, és három szem gyógyszert adott neki. Hayes a vizespohara után nyúlt, de az üres volt.

– Hozok friss vizet – ajánlkozott Belinda. Megint kedveskedett, és ez csodás érzés volt. Bevitte a poharat a fürdőszobába, és teletöltve hozta ki. Hayes lenyelte a tablettákat, aztán az ágyra omlott az erőlködéstől.

– Köszönöm.

– Szükséged van még másra is? – Hayes a fejét rázta. – Ha eszedbe jut valami, csak kiálts. A szobámban leszek, lepihenek – mondta.

Megfordult, hogy távozzon, és közben meglátott valamit a földön, a másik ágy mellett, ahol Hayes hátizsákja hevert kinyitva. Lehajolt, hogy felvegye: egy barna porral teli pergamentasak volt benne. *Kokain,* gondolta. De túl sötét színű volt ahhoz, hogy kokain legyen. Belekukkantott a hátizsákba, és meglátta a hipodermiás injekciós tű fényes, baljós hegyét. Lőtte magát valamivel. Talán… heroinnal? Pislogott, megfagyott a vér az ereiben. *Heroin.* Mikor odapillantott Hayesre, a fiú szeme csukva volt.

Becsúsztatta a tasakot a zsebébe, aztán halkan kiment Hayes szobájából, és becsukta maga mögött az ajtót. A pániktól összeszorult a gyomra. Hayes már akkor is borzalmasan festett, mielőtt ez a gazság történt vele, az okán már korábban is gondolkodott. Deacon halálának tudta be a dolgot… de Hayes drogozott.

Oké, gondolta Belinda. *De mit tegyek most?*

Nem volt idő alaposabban fontolóra venni a dolgot, mivel lépéseket hallott a lépcsőn felfelé, és egy másodperccel később Laurel jelent meg előtte, csak a virágos bikinijét viselte, a haja nedves tincsekben tapadt a hátára.

Mikor Laurel meglátta Belindát, levegő után kapott, és a mellkasára szorította a kezét.

– Jézusom!

– Ne haragudj! – mondta Belinda.

– Nem számítottam rá, hogy van valaki itt fent – mondta Laurel. – Csak egy törülközőért jöttem a kinti zuhanyzóhoz… – Hirtelen megváltozott Laurel arckifejezése, mikor rádöbbent, hogy Belinda Hayes szobájának ajtaja előtt áll. – Mit csinálsz itt?

– Én… – kezdte Belinda. A pergamentasak szinte lyukat égetett a zsebébe. Mutassa meg Laurelnek? Hayes felnőtt ember volt, ugyanakkor gyerek is, Deacon és Laurel gyereke, Belinda mostohafia. Meg kellene mutatnia Laurelnek a tasakot, és hagyni, hogy ő intézze el ezt a dolgot. Ha Deacon itt lenne, Belinda egyből átadta volna neki, ez nem is kérdés.

– Hayes szobájában jártál? – kérdezte Laurel egy fúria hangján. – Csak nem…? Belinda Rowe, kérlek mondd, hogy nem a fiam szobájából léptél ki az imént!

Belinda szája tátva maradt. Laurel most… mit is csinált? Azzal vádolta Belindát, hogy helytelenül viselkedett Hayesszel? Hogy lefeküdt vele? Belinda érezte, hogy rátör az émelygés.

Áddddd! Állandóan összekavarta a dolgokat! Elrobogott Laurel mellett, le a lépcsőn. Meg kellett szabadulnia a herointól. A lépcső alján befordult a női mosdóba, a savanyú szagú szánalmas kis fürdőszobába. Lehúzza a vécén a tasakot. De

aztán még idejében észbe kapott, hogy a ház csőhálózata ősrégi és szeszélyes, és ha ilyesmit húzna le, annak dugulás, áradás lenne a vége. Egyszerűen be is dobhatná a tasakot a szemétbe, de azt még meglátná valaki. Belinda végül bedugta a heroinos tasakot a vécé tetején álló, tengeri üveggel teli befőttesüvegbe. Az üveg tetején ott hevert a sötétbarna, majdnem kör alakú alja egy kerek szájú sörösüvegnek. Annyira kopott volt, hogy úgy nézett ki, mintha homok borítaná. Maga Belinda találta ezt a darabot a parton még évekkel korábban, mikor Angie még csak tízéves volt, és a tengeriüvegek gyűjtése volt a szenvedélye. Mind Deacont, mind Angie-t lenyűgözte ez a darab. „Nem rossz egy préririől jött lányhoz képest!", így Angie a legfelső hellyel jutalmazta meg az üvegben.

Belinda most arra fogja használni, hogy elrejtse Hayes heroinját.

Lehúzta a vécét, hagyta, hogy pár másodpercig víz folyjon a kagylóba, majd arra lépett ki a mosdóból, hogy Scarlettet hallja, amint feltereli Elleryt az emeletre aludni. Hallotta, hogy Ellery azt mondja:

– Tetszik a hajam, Mami? Miss Kit Kat fonta be.

– Tudod, édesem, hogy ő valójában nem Miss Kit Kat – mondta Scarlett.

– De az – mondta Ellery.

– Nem. Csak eljátszotta őt a tévében. Régen. Egy színésznő ebből él. Eljátssza, hogy más ember.

Eljátssza, hogy más ember?, gondolta Belinda. Egészen öt másodperccel ezelőttig Belinda az az ember volt, aki eljátszotta, hogy udvarias a volt férje többi feleségével – de többé már nem.

Ez a megjegyzés, mely a lehető leglekezelőbb hangnemben hangzott el, volt az utolsó csepp a pohárban. Belindának most már elege volt.

Belépett a konyhába, és ott találta Angie-t a mosogatónál, miközben a kagylót tisztította.

– Ki kell szabadulnom a házból egy kis időre – mondta Belinda. – Gondolod, hogy elvihetném az apád furgonját?

Angie megpördült. Annyira, de annyira gyönyörű lett, állapította meg Belinda. Imádta a nyaka finom ívét, és azoknak a csodás szempilláinak a hosszúságát és sűrűségét. Deaconnel akkor sem tudtak volna összehozni egy ilyen gyönyörű gyereket, ha ezerszer próbálják.

– Minden rendben?

Belinda elmosolyodott, de csak színlelt. Semmi mást nem utált annyira, mint a szánakozást. „Ha szánakozásra vágyom – mondta egyszer Deaconnek, – akkor majd megkeresem a szótárban a szar és a szifilisz mellett." Nem akarta, hogy Angie sajnálja, de a nap eseményei megtették a hatásukat.

– Van valami, amit el akarok intézni a városban – mondta. – Elvihetem az apád furgonját?

– Persze – mondta Angie. – Benne van a kulcs.

– Köszönöm. Majd jövök.

Belinda bemászott Deacon ősrégi furgonjába, méltó utóda volt az imádott Willys dzsipjének. Deacon imádta a régi kocsikat, erre Belinda mit vett neki? Egy vadonatúj Porschét. Ha figyelt volna rá, akkor valami ilyesmit vásárol neki.

Ó, az a sok megbánás!

Elindult.

Annyira elege volt már Laurelből és Scarlettből, hogy kedve lett volna egyenesen a reptérre hajtani, és hazarepülni. De az olyan lenne, mintha a forgatás közepén szállna ki egy filmből. Erőfeszítést tett, hogy hozza a szerepét ezen a hétvégén, és belekeveredett a családi drámába. Nem mehetett el. Helyre kellett hoznia a dolgokat.

Ráadásul támadt egy ötlete.

Behajtott a városba a Pleasant Streeten, aztán balra fordult a Main Streetre. Mindenre emlékezett: a sárga házra a sarkon, a pazar kaspókkal a verandáján, a három téglaházra – mindegyik Starbuck fiúnak egy –, valamint a lánynak szánt, királykék viktoriánus házra, ami amúgy is szebb volt. A furgon végigdöcögött a macskaköveken, összekoccantak tőle Belinda fogai. Elment a polgárháborús emlékmű mellett, majd továbbhajtott a Main Streeten, míg el nem ért a 141-es számú házhoz, a George Gardner-házhoz, mely 1835 környékén épült.

Bárkinek, aki egy kis időt is töltött Nantucketen, volt egy kedvence háza, és Belindáé ez volt. Ott időzött előtte az utcán, megcsodálva a ház fehér deszkaburkolatának szimmetriáját, a tetőtéri erkély díszes korlátjait, a jón oszlopcsarnokot, a díszkorlátot, a négy erős téglakéményt. A ház egyszerre volt egyszerű, elegáns és jellegzetes. Az elülső parkosított rész buján tárult a szem elé, hortenziák lila virágai tündököltek, a bukszust alaposan megnyesték. Pompás volt! Egy dicsőséges kort idézett meg, nyári partikat kemény szalmakalapos férfiakkal és napernyőt hordozó nőkkel, és mindenki alkoholos limonádét és

kökény-gin koktélt iszogatott. Belinda megpillantotta a hátsó üveges verandát, és egy kis részt az azúrkék úszómedencéből. A távolban látni lehetett a templom fehér tornyát. Belinda teljesen el volt bűvölve.

Megteszi.

Leparkolt a furgonnal a ház előtt, és a kitéglázott úton odasétált a bejárathoz. Bekopogott.

– Anya! – szólalt meg egy fiatal férfihang odabent.

– Nyisd ki! – kiáltott egy női hang.

Kinyílt az ajtó. Tizenhat év körüli fiú állt Belinda előtt, amerikai zászlós úszónadrágot és fehér pólót viselt, melyen a BUCKNELL VÍZIPÓLÓ felirat állt narancssárga és kék betűkkel. Éppen nektarint evett.

– Üdv – mondta Belindának. – Az anyámat keresi?

– Nos… – A fiú túl fiatal volt ahhoz, hogy a rajongója legyen, vagy hogy egyáltalán felismerje, gondolta. Jennifer Lopezt biztosan felismerné. Azt is tudná, ki az a Reese Witherspoon. De Belinda Rowe-t nem. Majd később megsiratja az előrehaladott korát, most viszont küldetése volt. – Azt hiszem, igen.

A fiú kitárta neki az ajtót.

– A konyhában van, szendvicset csinál.

– Nem is számítanék másra. Merre is van a konyha?

– Arra – mondta a fiú, a folyosóra mutatva. Ezután kettesével szedve a fokokat felnyargalt a lépcsőn, faképnél hagyva Belindát.

A ház belül még megkapóbb volt, mint kívül. *Ez az, ahogyan az embereknek élniük kellene:* perzsaszőnyegek, régiségek és Scalamandre-anyagok között, tiszta kandallóval a fényes réz

kandallórács mögött, és gondosan megválasztott nyílászárókkal. Belinda csak gyönyörködött a makulátlan fehér mennyezetburkolatban, a csillárokban és a láthatatlan hangszórókból szóló, halk Mozartban. Bedugta a fejét a konyhába, ahol egy nő állt a pultnál, kenyérszeletek sorával a vágódeszkán. A levegőben enyhe zeller- és fűszerillat terjengett.

– Csirkés saláta – mondta Belinda. – A kedvencem.

A nő felkapta a fejét.

– Ó! – kiáltott fel. Kellemes volt a külseje, akár még csinos is, a feje tetején rögzített világosbarna tincsek tömegével és hatalmas, barna szemével. Vagy negyvenszer pislogott, miközben Belindát nézte. – Épp elmegy az eszem? – kérdezte. – Vagy Belinda Rowe tényleg most sétált be a konyhámba?

– Igen – mondta Belinda. Eddig minden rendben: a nő nem sikított, és nem fenyegetőzött, hogy hívja a rendőrséget. Felismerte őt. – Helló. Az ön neve… ?

– Marianne. Marianne Pryor. Ön pedig…? Eltévedt? Vagy… a férjem küldte ide… tréfából? Most benne vagyok a tévében?

– Nem, nem. Annyira sajnálom. Nem akartam megijeszteni. Csak úgy bejöttem az utcáról, mert… nos, beszélni akartam magával a házról.

– Az én házamról? – kérdezte Marianne Pryor.

– Igen – mondta Belinda. – Szeretném megvásárolni.

Egy órával és két pohár chardonnay-val később Belinda visszaült Deacon furgonjába, és a kedve szörnyen megcsappant.

A ház nem volt eladó, még Belinda Rowe számára sem, még hatmillió dollár készpénzért sem. Nem arról volt szó, hogy Marianne Pryor ne lett volna kedves és készséges – mindegyik igaz volt rá. Körbevezette Belindát az egész házban, majd a vendégházban és a medence környékén is, melyet az árnyékos pihenőház és egy saját edzőterem egészített ki. Belinda minden egyes lépéssel egyre jobban beleszeretett.

Pontosan ez az, amit akarok, gondolta Belinda. *A tökéletes ellentéte Deacon házának. Stílusos és ízléses; modern és komfortos, szárítóval, működő fürdőkáddal, wifivel, melegen tartó fiókkal a konyhában, mikrosütővel.*

Az utolsó hely, amit megnéztek, a teljesen beépített alagsor volt a nagy ablakokkal. Cédrusfa szekrények álltak benne, és fenyőfa burkolatos bunker a gyerekeknek; volt egy családi nappali is nagy, kényelmes kanapékkal és nagy képernyős tévével. A falakat filmplakátok díszítették: *Rocky, Minden héten háború, Fargo… Briliáns álca.*

Most Belinda volt az, aki pislogott. A *Briliáns álca* plakátján Belinda tizenhét éves volt, és a 66-os úton állt felfelé mutató hüvelykujjal. Belinda a saját fiatal arcát bámulta.

– Maga…? – szólalt meg Marianne felé fordulva.

Marianne megrántotta a vállát.

– Nagy rajongója vagyok. A *Briliáns álca* a kedvenc filmem.

Győzelem, gondolta Belinda. El tudta képzelni magát ebben a házban – és most már konkrétan *látta is magát* benne.

Úgy döntött, bármennyit megadna érte. Bármit megtesz. Elintézi, hogy a fiú vagy a medence mellett napozó szép lányok valamelyike szerepet kapjon a következő filmjében.

– Kérem! – mondta Belinda a második pohár bor vége felé közeledve. – Adja el nekem ezt a házat.

– Nem tehetem – felelte Marianne Pryor. – Az anyósom ebben a házban nőtt fel, a férjem is ebben a házban nőtt fel, és most a gyerekeim is itt nőnek fel. A férjem a tetőtéri erkélyen kérte meg a kezem. Az udvarban házasodtunk össze.

– Adok magának hatmillió dollárt – mondta Belinda.

Marianne Belinda vállára tette a kezét. Szép volt a bőre, enyhén lebarnult, és csak néhány nevetőránc látszott a szeme körül. Egyfajta nyugalom, bölcsesség és higgadtság áradt belőle. Belinda meg tudta mondani, hogy kiváltságos élete volt, de nem vette biztosra. Valószínűleg jógázott, leveseket dobott össze a semmiből, évente egyszer elment egy hétvégére a főiskolás szobatársaival valami meleg helyre, gardedám volt az iskolai bálokon, és imádta a karácsonyt.

– Belinda – mondta Marianne. – Számunkra ez nem csak egy ház. Ez az otthonunk. Sőt, nem is otthon, hanem életmód. Itt töltjük a nyarakat. Ez a ház része a múltunknak, a jelenünknek, és a jövőnknek is része lesz. Része annak, akik vagyunk. Nem eladó.

– De vehetnének egy házat a parton – mondta Belinda. – Vehetnének házat a kikötőre néző Hulbert Avenue-n.

– Látom, hogy nem ért meg engem – mondta Marianne. – Nem akarunk máshová költözni. Képtelenek lennénk rá. Ilyen erővel besétálhatott volna, és kérhette volna, hogy hadd fogadja örökbe valamelyik gyerekünket. – Felhajtotta a borát. – Ne vegye személyes sértésnek. Ha valaha eladnám ezt a házat, száz százalék, hogy magának adnám el.

Belinda elmosolyodott, de csak megjátszotta magát.

– Értem – mondta. – Köszönöm, hogy engedte, hogy megnézzem. – További színlelés. Sosem lett volna szabad bekopognia. Sosem lett volna szabad bejönnie.

– Nagyon örülök, hogy megismerhettem. Az, hogy besétált a konyhámba, az egyik legizgalmasabb dolog, ami valaha történt velem.

– De nem tudom rávenni, hogy meggondolja magát? – kérdezte Belinda.

– Sajnálom – mondta Marianne. *Most viszont ő az, aki színlel,* gondolta Belinda.

Elbúcsúztak egymástól, és Marianne integetett a teraszról, ahogy Belinda elhajtott.

Irány vissza a Hoicks Hollow Roadra, gondolta. Meg a sok örömteli pillanatba, amely ott várt rá.

BUCK

Margaret volt a vonalban.

– Hallgatom, Goose – mondta Buck. Majdnem dél volt már, vasárnap. Margaretnek ilyenkor a kertben kellene piszmognia.

– Ül? – kérdezte Margaret.

– Nem – felelte Buck. A kőre pillantott, melyre a 33-as szám volt felfestve zölddel, és a felhajtó végét jelezte. – Ennyire rossz?

– Hallottam Harv felől – mondta Margaret. – Az étterem heti százezer dolláros keretből gazdálkodik. Ételköltség, bérleti díj, fizetések, a hikorifa, a takarítók, a virágok, a mosoda, a fűtés, a víz, az áram… hosszú a lista. Csak kaviárra heti hétezer-ötszázat költenek. És az a sok édes kis gazdaság, amiket Deacon úgy szeretett? A tojások, amelyeket tőlük vett, aranyból lehettek.

– De hát egy vagyonba kerülnek ott az ételek.

– Nem elég a kiadásokra. Az étterem működése veszteséges, és ne feledje, hogy egy hónapra bezárt Deacon halála után, az alkalmazottak viszont megkapták a fizetésüket, és óriási veszteséget jelentettek a megromlott ételek is.

– Szóval esély sincs visszaszerezni Deacon pénzét? – kérdezte Buck. A szíve mélyén tisztában volt ezzel, de azt gondolta… nos, az árak *tényleg* csillagászatiak voltak. Egy martini a bárnál huszonnyolc dollárral rövidítette meg az embert. Azt hitte, talán van valahol egy készpénzzel teli hűtő.

– Semmi – mondta Margaret. – Deacon volt az utolsó befektető, így még ha nyereséges is lenne az étterem, ő lenne az utolsó a hat befektető közül, aki pénzt lát belőle.

– Akkor oda a ház.

– Elmondta már nekik?

– Csak Laurelnek és Belindának. Scarlett csak ma reggel ért ide.

– Scarlett is *elment*? – kérdezte Margaret. Olyan pletykálkodósnak hangzott most, mint amikor Lanie-vel, Buck gyakornokával a *Ray Donovan* című sorozat fordulatait beszélték ki.

– Bizony – mondta Buck.

– Nem semmi. Szóval most ott van maga meg a három feleség. Ezt hogy viseli?

Rosszul, gondolta Buck. Helyre kell hoznia a dolgokat Laurellel – de hogyan?

– Egész jól, Margaret, köszönöm.

– Oké – mondta Margaret olyan hangon, mely azt sugallta, tisztában volt vele, hogy a helyzet minden, csak nem egész jó.

– Hívjon, ha szüksége van rám.

– Úgy lesz – mondta Buck, aztán kinyomta.

Ebben a pillanatban elnézett az út vége felé, és meglátta a két feléje bicikliző alakot, Laurelt és Scarlettet. Megvárta, hogy odaérjenek. Mindketten vizesek voltak. Scarlett vörös ruhája a testéhez tapadt, de Buck erőt vett magán, és nem nézett oda.

– Szia, Buck! – üdvözölte Scarlett. A hangulata szemmel láthatóan javult. – Letekertünk a tóhoz, és én a ruhámban úsztam.

– Hogy ez mennyire Becky Thatcher-ös – mondta Buck. Rámosolygott Laurelre. Nedves haja a barna vállára hullott. Úgy tűnt, a világítótorony irányába néz; gondosan kerülte Buck tekintetét. *Még mindig dühös.* – Épp most beszéltem telefonon a titkárnőmmel. Van pár üzleti ügy, amit meg kell beszélnem Laurellel. Úgyhogy, ha megbocsátanál nekünk, Scarlett…

Scarlett szája tátva maradt.

– Üzleti ügyek, amiket *Laurellel* kell megbeszélned? De hát én voltam Deacon felesége! Most már jó lenne tudomásul venni, ki itt az özvegy. Én vagyok.

– Te vagy az özvegy, igen, te vagy – mondta Buck, remélve, hogy ez elegendő elismerésnek bizonyul. – Most azonban Laurellel kell beszélnem.

– Éhen halok – mondta Laurel. – Nem várhatna, míg eszem valamit?

Scarlett lepattant a biciklijéről.

– Az üzlet pénzt jelent – jelentette ki. – Szóval szerintem én is része akarok lenni ennek a beszélgetésnek.

– Lesz egy beszélgetésünk, erről biztosíthatlak – mondta Buck. – De először Laurellel kell beszélnem.

– Hihetetlen. – Scarlett dúlt-fúlt, miközben eltolta a biciklijét a felhajtó kavicsos emelkedőjén.

– Hadd vigyelek el ebédelni – kérte Buck Laurelt, mikor már hallótávolságon kívülre kerültek.

– Nem.

– Laurel, kérlek.

– Úgy látszik, nem érted. Én nem osztozom a férfiakon Belindával. Egyszer már megtettem, és többé nem fogom. Volt esélyed nálam, Buck, és te elcseszted.

Buck felnézett. Olyan hatalmas volt itt az ég, miközben Manhattanben csak szeleteket lehetett látni belőle.

– Tudom, hogy elcsesztem. Engem nem érdekel Belinda, és az is biztos, hogy én sem érdeklem őt. Ami tegnap történt… – *Istenem, csak tegnap lett volna? Mintha három éve történt volna már.* – …olyan véletlenszerű volt, mint egy aszteroida becsapódása. És olyan jelentéktelen, mint… – Buck az elméjében kotorászott, próbált valami jelentéktelen dolgot találni. – Mint egy hangya cipőfűzője.

Laurel még csak el sem mosolyodott.

– Számomra volt jelentősége. Olyasvalakire van szükségem, akiben bízhatok.

– Visszaszerzem a bizalmadat. Ezzel fogom tölteni életem hátralévő részét. De most engedd meg, hogy elvigyelek ebédelni. Kérlek!

Laurel arckifejezése megenyhült.

– Oké – mondta. – De csak azért, mert éhes vagyok, és van egy hely, ahová amúgy is el akartam menni.

Laurel leparkolt a dzsippel a városban egy Black-Eyed Susan's nevű étterem előtt, melynek nagy síküveg ablakaiban élénk csíkos petúniákkal teli virágládák díszelegtek. Buck gyomra megkordult a sülő szalonna odabentről kiáradó, csábító illatától. A széles szárú rövidnadrágjából visszaöltözött az öltönynadrágjába. A szabad kezét végighúzta az arcán. Nem látta a borotváját, mióta eljött New Yorkból, így most már őszes

szakállat hordott. Ennél semmi sem lehetett rosszabb, úgy érezte magát, mint a tulajdon nagyapja. De kit érdekelt? Laurellel volt. Ezt ki kellett használnia.

– Ez inkább olyan lesz, mint egy reggeli – mondta Laurel. – Nem baj?

Buck szerette volna azt mondani, hogy még a Gucci cipőjét is megenné egészen addig, amíg közben Laurel ül vele szemben az asztalnál, de nem akart úgy tűnni, mint akit dróton lehet rángatni.

Buck és Laurel egy kétszemélyes asztalhoz ültek a nagy ablak mellé, ahol eléjük tárult az utcai élet. Laurel rendelt egy lattét, egy pesztós zöldséges rántottét, jukatáni csirkekolbászt és Santa Fé-i rösztit extra adag tejföllel.

– Bocsánat – mondta Laurel. – Éhen halok.

Buck hozzá képest önmegtartóztatónak érezte magát: feketekávét kért, mellé vagdalt marhahúst két buggyantott tojással és rozsos pirítóssal.

– Nyakon öntené még egy kis hollandi mártással? – kérdezte Buck a pincérnőtől.

– Mondasz valamit – mondta Laurel összedörzsölve a tenyerét. – Abból *mindenképpen* adsz majd egy falatot.

Buck alig akarta elhinni, hogy épp most adott hozzá hétszáz kalóriát a reggelijéhez, pusztán azért, hogy lenyűgözzön egy nőt. Ugyanakkor ő itt nem csak egy nő volt.

Buck hátradőlt a széken, és beszívta a szalonna és a kávé illatát. A Black-Eyed Susan's otthonos hely volt, afféle családias étkezde, ahol a szakácsok egy olyan hosszú sütőlapon készítették el az ételeket, mint amekkora a bár volt. Vidám

countryzene szólt. Mióta is már, hogy Bucknak feltűnt a *zenei* Deaconnel elmentek megnézni a Rolling Stonest, mikor újra összeálltak egy turnéra, de az még azelőtt volt, hogy Ellery megszületett. Buck azt kívánta, bár ismerné érmék a dalnak a szövegét; annyira boldog volt, hogy Laurellel lehetett, hogy énekelni lett volna kedve.

Egy anya és a lánya ültek kint a pádon egyforma nyári vászonruhában; odébb idősebb férfi rikító sárga bermudanadrágban egy francia bulldogot sétáltatott. Egy fiatal pár – talán középiskolások vagy főiskolások, Buck többé már nem tudta megtippelni az emberek korát – állt meg pontosan az ablak előtt, és kezdett el csókolózni, mintha csak most jelentették volna be, hogy több évtizednyi háború után ismét béke van. Buck néhány másodpercig még nézte őket, mielőtt elfordította a fejét. Ő is meg akarta csókolni Laurelt.

– Szerinted az emberek azt hiszik, hogy egy pár vagyunk? – kérdezte Buck.

– Nem számít, mivel nem vagyunk egy pár – mondta Laurel. – Én csak a röszti miatt jöttem.

– Tudod, én mindent megpróbáltam, amit csak tudtam, hogy megmentsem a házat. Ha lenne annyi pénzem, akkor neked adnám, és esküszöm, hogy sosem kellene visszafizetned.

– Tudom, Buck, semmi gond. – Laurel a homlokát ráncolta. – Én azt hittem, Deacon jól állt anyagilag. Úgy élt, mint egy rocksztár: az a lakás a Hudson Streeten, Ellery puccos iskolája, és tudom, hogy Hayest is rendszeresen kisegítette.

– Elverte a keresetét. Mármint, ne érts félre: tavaly decemberig egymillió dollár volt a bankszámláján. De amint az

elfogyott, egyre mélyebbre kezdett süllyedni. A tévés jogdíjakból volt ugyan pénze, de az én megbízási díjam és a negyven százalékos adó után… úgy értem, ez csak egy főzőműsor, nem az *American Idol*t vezette. Találtam egy érvénytelen csekket százezer dollárról valami Skinny4Life részére kiállítva. Hallottál róla?

– Nem.

– Nekem Scarlett egyik projektjének hangzik. De hacsak nincs valami, amiről nem tudok, akkor ez még nem volt kifizetődő. Az egyik ok, amiért Scarlett Nantucketre jött, az, hogy elfogyott a pénze – visszautasított hitelkártyák és csekkek.

– Jézusom! – mondta Laurel. – És mi a helyzet Scarlett szüleivel?

– Brace tavaly csődöt jelentett – folytatta Buck. – Deacon fizette az ügyvédjét.

– Kit ismerünk még, akinek van pénze? – kérdezte Laurel. Elkapta Buck pillantását. – Nem vagyok hajlandó Belindától kérni.

– Neki van pénze.

– Nem érdekel. – Laurel ivott egy kortyot a kávéjából, aztán mindkét kezével átfogta a bögrét. – Rajtakaptam, hogy Hayes szobája előtt ácsorog.

– És mit csinált?

– Bűnösnek látszott.

– Ennyire azért még Belinda sem elvetemült.

– Én bármit kinézek belőle. És nem fogadom el a pénzét.

– Rendben. Akkor kezdj el a csodáért imádkozni.

– Scarlettnek elmondtad már? – kérdezte Laurel.

– Nem – felelte Buck.

– Hűha. Nem lesz boldog.

– Az enyhe kifejezés.

Megérkezett a rendelésük. Buck nekilátott a hollandi mártással leöntött marhahúsnak. Méltó volt Deaconhöz: olyan étel volt, melytől Bucknak fennakadt a szeme. Újabb falatot tömött mohón a szájába, aztán kinézett az ablakon a francia bulldogot sétáltató férfira. Sárga rövidnadrág. Vajon neki is jól állna a sárga rövidnadrág?

– Azt hiszem, szükségem lesz pár új ruhára – jelentette ki.

Harminc perccel később Buck és Laurel besétált egy Murray Cókmókjai nevű boltba. Régimódi ruhakereskedés volt, olyan iskolás stílussal, hogy attól Lisa Birnbach fejre állt volna (Lisa valamikor régen majdnem Buck ügyfele lett). A férfiszekció bővelkedett a madraszban és a merész színű mintákban. Forgó állványokon hóbortos nyakkendők lógtak – sárga rózsaszín horgonnyal, sötétkék és levendulaszínű delfinnel kupacban álltak a csavart mintás kötött pulóverek, és egy egész fal mentén halomban álltak a halvány rózsaszín nadrágok. *A nantucketi piros otthona,* állt egy táblán. Bármit is jelentsen ez.

– Mindig is imádtam ezt az üzletet, de Deacon még a közelébe sem volt hajlandó jönni – mondta Laurel. – Nem szerette a galléros pólókat. Nem bánod, ha elkezdek válogatni neked?

– Hajrá – mondta Buck.

Buck a próbafülkében pólóingeket próbálgatott – világoskéket, sötétkéket, élénkzöldet –, meg khaki rövidnadrágokat három különböző árnyalatban. Mindegyiket megmutatta Laurelnek, aki Buck szerint a bírói székben ült, és igeneket és nemeket osztogatott.

– Fantasztikusan nézel ki – áradozott Laurel. – Húsz évvel fiatalabbnak látszol. Mintha egészen más ember lennél.

Az eladó, Wyatt rendkívül lelkes volt, hogy Buck elsajátította azt a valamit, amit „sziget-külsőnek" neveznek. Hozott Bucknak egy sötétkék rövidnadrágot, melybe fehér bálnákat hímeztek.

Buck nevetségesnek találta a bálnás rövidnadrágot, de azért felpróbálta – *Mi a fenéért ne?* – a rózsaszín pólóinggel. Gondolatban Deaconhöz beszélt. *Megérdemelnéd, hogy ezt a szettet viseljem, miközben szétszórjuk a hamvaidat.*

Aztán arra gondolt: *Miért ne?* Megveszi a bálnás rövidnadrágot és a rózsaszín pólót.

Buck kidugta a fejét a fülke függönye mögül.

– Megveszem ezt a kombót – mondta Laurelnek. – Ezt fogom felvenni holnap, mikor elbúcsúzunk a jó öreg barátunktól.

KÖZJÁTÉK

Deacon és Scarlett

Első rész

Elérkezett a sztárséfek korszaka. Mario Batali és Bobby Flay, Daniel Boulud és Anthony Bourdain, és a legnagyobb ágyú mind közül – Thomas Keller – mind ismert nevek. Amint Deacon felmond a Raindance-ben, és hivatalosan is szakítanak Belindával – mindkét fejlemény a bulvárlapok címlapjára repíti Deacont felkeresi a Food Network, és ajánl számára egy új, félórás műsort, amely a *Vasvilla* címet kapja. A producerek ki akarják használni Deacon rosszfiús imázsát, amíg még frissen él a köztudatban. A műsor az ördögi receptjeit helyezi majd reflektorfénybe: a karamellizált libamájpudingot, a szivarfüstben főtt csíkos sügért, a homár *momó*t a krémes *sriracha* szósszal.

Buck teljesen odavan. Deacon szégyenteljes viselkedése lett a megmentője – megint.

Mindössze két héttel azután, hogy kimondták a válását Belindával, Deacon visszatért a régi szokásaihoz. Minden délután a műsor felvételén van, aztán meg elmegy inni. Legfőbb törzshelyei a McCoy's, a McSorley's, a Cupping Room, a Spring Lounge, a Mothers Ruin, a Fish, a White Horse Tavern és az El

Teddy's. Néha a Ryan's Daughterben találkozik Buckkal, mert Buck nem szeret a Tizennegyedik utcánál lejjebb menni, különösen a szeptember 11-i események óta.

Az, hogy Angie vele van, féken tartja Deacont. Hétre vagy hét harmincra otthon van, hogy vacsorát készítsen neki, és hogy lássa, a lánya legalább úgy tesz, mintha leckét írna. Azonban havonta egy hétvégére Belinda a városba jön, és ilyenkor Angie-nek nála kell lennie. Belinda Deaconnek adta a Waldorf Towersben lévő lakást, így ő most a Standardben száll meg, a Meatpacking Districtben.

Az első alkalommal, mikor Belinda eleget tesz anyai kötelességeinek, Deacon elszabadul. Angie miatt tisztességes, ám ő most az anyjával van, és ahogyan Deacon Belinda iránt érez, ahhoz egy kilencmilliós város nem elég nagy.

Komoly ivászatba kezd: Spring Lounge, Gatsby's, White Horse, Jekyll & Hyde, Ear Inn, Four-Faced Liar. A Four-Faced Liarben belebotlik egy legénybúcsúba, melyet két házasulandó férfinak rendeztek, akik közül az egyik, egy Morgan nevű pasi régen a Raindance-ben volt italpincér. Morgan odarángatja Deacont a társaságukhoz, aztán elmennek a Sohóba, olyan helyekre, amelyek annyira exkluzívak, hogy még nevük sincs: magánklubok, vacsorázóhelyek, illegális italkimérések. Homályosan vannak megvilágítva, és tele vannak szép emberekkel. Deacon alulöltözött, és felkészületlen, de úgy tűnik, ez nem számít. Mindenki ismeri őt. Akármerre mennek, ingyen adják az italokat – vagy talán nincsenek is ingyen, lehet, hogy Morgan leendő férje fizeti őket; Becker a Merrill Lynch céges ügyvédje. Deacon össze van zavarodva, részeg, és percről percre

egyre lehangoltabb. A belvárosi bulis élet üres és hamis; csupa pozőr, színlelő, sarlatán és színész, akárcsak ő. Deacon egy séf, mégis attól, hogy lealapozott arccal főz, valamiért kamunak érzi magát. Vágyik rá, hogy ismét igazi konyhában lehessen, de nem a Raindance-ben, az túlságosan is vállalkozás. Vágyódik a Solóban töltött napjai után, vissza abba az időbe, mikor a dolgok még egyszerűek és valódiak voltak. Az időbe, mikor még együtt volt Laurellel.

Már közel hajnali három van. Hívja fel Laurelt? Mikor visszajöttek St. Johnról, Laurel visszatért a lelkek megmentéséről szóló életéhez Bronxban – Deacon pedig visszatért a sajátjához. Nem beszélt vele, mióta visszajöttek, és egészen biztos benne, hogy Laurel nem vágyik egy részeg, késő éjszakai hívásra.

Elvesztette a legénybúcsút, ami egyszerre áldás és átok. Morgan legalább beültethette volna egy taxiba. Deacon nem tudja, mi a neve a helynek, ahol éppen tartózkodik, így még ha fel is hívná Laurelt vagy Buckót, akkor sem tudná megmondani nekik, hová jöjjenek érte. Kiszúr egy padot, amely mintha fekete nercprémmel lenne bevonva. Egy pohár jeges víz áll az asztalon. Deacon hálásan lehúzza, és azt gondolja, hogy itt elalszik, aztán mikor felébred, majd hazatámolyog.

Valaki becsusszan mellé a padra, és a lábára teszi a kezét. Felriad. Egy fiatal nő az, hosszú, fényes, sötét, leomló hajjal. Deaconre mosolyog. Valahonnan ismeri ezt a mosolyt.

– Deacon – mondja. – Te vagy az?

Eltart neki pár másodpercig, míg rájön, ki ez a nő, honnan ismeri, és hogy ez a valóság-e, vagy álmodik. A hang annyira ismerős, a hang, amelyet olyan jól ismer, gondolja, mégsem tudja

hová tenni. A Jameson felzabálta az összes agysejtjét, amelyekre ahhoz lenne szüksége, hogy normálisan tudjon kommunikálni.

Bólint egyet. Azt viszonylag biztosan meg tudja mondani, hogy ő Deacon.

– Nem ismersz fel, igaz? – kérdezi a nő. – Scarlett vagyok.

Scarlett? Deacon csak pislog. Legutóbb még azt hallotta, hogy Scarlett továbbra is a fotóskarrierjével próbálkozik. Csatlakozott Pilly Dodge díszes társaságához, akit Deacon onnan ismer, hogy Pilly fotózta egyszer Belindát a *Vogue* címlapjára, és Belinda hazaérve csak arról beszélt, hogy mennyire tehetséges – jobb, mint Weber és Demarchelier együttvéve.

– Te meg mit csinálsz itt? – kérdezi Deacon.

– Itt lakom – mondja Scarlett. – Itt van stúdiólakásom a Sullivan Streeten. – Deacon bólint, és megkönnyebbülést érez, amiért Scarlett mégsem költözött Brooklynba, mint az összes többi menő és okos ember New Yorkban.

– De *itt* mit csinálsz? – kérdezi Deacon, jelezve, hogy a klubra gondol, ahol vannak éppen.

– Itt, a Yukio'sban? Beugrottunk a barátaimmal enni valamit. Éhen halok. Te nem vagy éhes? Itt van a legfinomabb tengeri sós szójabab, és állítólag sokkal több kalória kell a megemésztéséhez, mint amennyit tartalmaz, szóval még fogysz is evés közben. Akarod, hogy rendeljek neked?

– Igen – feleli Deacon.

Nem fog hazudni, most már semmi értelme. Azóta fantáziált arról, hogy szeretkezik Scarlett Olivérrel, mióta az először besétált az ajtón, mikor állásinterjúra jött. Néha visszagondol arra az alkalomra Nantucketen, mikor Scarlett a kinti zuhany alá

invitálta – ott volt az ajtó túloldalán, vizesen és meztelenül –, és lehordja magát. Elszúrta az esélyét. Máskor viszont gratulál magának az önuralmáért. A több száz más bűne ellenére sem az a fickó volt, aki elcsábítja a dadust.

Most azonban máshogy állnak a dolgok. Scarlett többé már nem a dadus. Ő egy nő, aki képes maga meghozni a döntéseit. Úgy dönt, hogy nem fogadja el Deacon ajánlatát, hogy hazamenjen vele, abba viszont beleegyezik, hogy másnap este vele vacsorázzon a Le Bernardinban.

A vacsora a La Bernben tizenkét fogásos a megfelelő borpárosításokkal és mindenféle édes finomságokkal, melyeket Eric Ripert séf küld ki. Scarlett elragadóan fest a vörös ruhájában, a haja egyenes és hosszú, keretbe foglalja a sápadt arcát és a komisz vörös ajkát. Csodaszép.

De nem igazán eszik, veszi észre Deacon. Nem olyan, mint Laurel vagy Belinda. Mikor Scarlett még nekik dolgozott, mindig volt nála egy könyv, amelyben le volt írva, hány kalória van egy szőlőszemben (nyolc) vagy a csokoládés eklerben (tízezer), de még akkor is kényeztette magát alkalmanként egy kis finomsággal. Szerette a grízt, és sosem mondott nemet a jégkrémre. Most a rendkívül drága fogások nagy részét érintetlenül hagyja, míg a pincér végül elviszi őket.

Képes lenne Deacon egy kapcsolatra olyasvalakivel, aki nem élvezi az ételeket? Normális esetben nemet mondana, de annyira megingatja Scarlett szépsége, hogy igent mond.

Három randijuk van – Le Bernardin, Blue Hill és Per Se –, mielőtt Scarlett lefekszik vele. A szex nem olyan kirobbanó, ahogyan azt Deacon remélte – Laurel és Belinda mindketten zabolátlanok voltak a szeretkezésben –, de ez sem érdekli. Scarlett olyan gyönyörű, mintha egy Michelangelo-festménnyel szeretkezne. Imádja nézni, ahogy Scarlett meztelenül végigsétál a szobán.

– Volt már komoly kapcsolatod? – kérdezi Deacon. – Együtt voltál Pillyvel?

– Csak egy kis ideig – feleli Scarlett. – Gondolom, idővel mindenki lefekszik vele, akivel együtt dolgozik.

De… azt mondja, még mindig Bo Tannert szereti igazán. Bo a régi barátja még a Savannah-ban töltött időkből. Bo ügyvéd, és Scarlett legjobb gyerekkori barátnőjének, Anne Carternek a férje.

– Még mindig Bót? – kérdezi Deacon. Rengeteg időt töltött azzal, hogy azt hallgatta, ahogyan Scarlett epekedik Bo, a futballsztár után, Bo, a Georgiai Egyetem Delta Chi szövetségének elnöke után. Deacon sokkal féltékenyebb Bo Tannerre, mint az állítólagos zsenire, Pilly Dodge-ra.

– Igen, olyasmi – mondja Scarlett. – Leveleket küldözget nekem, mikor ráhúz a bourbonre. Anne Carternek fogalma sincs az egészről.

Deacon alig hiszi el, hogy féltékenység emészti. A karjába veszi Scarlettet. Azt akarja, hogy az övé legyen. Hogyan lehetne az övé?

Rögtön másnap megy is a Harry Winstonba, és el is herdál kilencvenezer dollárt – lényegében az összes megtakarítását – egy gyémánt eljegyzési gyűrűre. Kilencven lepedő: megremeg a számtól, de még mindig nem biztos benne, hogy elég nagy a gyémánt.

Aznap este vacsorázni hívja Scarlettet a lakására. Angie-nek csak annyit mond, hogy egy meglepetésvendég fog velük vacsorázni, de azt nem árulja el, hogy kicsoda. Deacon hideg currys cukkinilevest készít, sült pirospaprikát és füstölt Gouda quiche-t, finom mezei salátát – Scarlett igyekszik vegetáriánusként étkezni, amikor csak tud, vallotta meg –, és elkészíti a pezsgőtortát is pezsgőbevonattal és pezsgőben kandírozott eperrel. Kissé feszültnek érzi magát emiatt, mert ezt a tortát még Belindának alkotta, de meggyőzi magát, hogy ha Belindánál bevált, akkor Scarlettnél is be fog.

Mikor Scarlett csenget, Deacon pedig behívja a lakásba, Angie álla leesik. Rosszallóan mered Deaconre.

– Ugye csak viccelsz?

Scarlett mintha meg sem hallaná ezt.

– Angie! – kiáltja. – El sem hiszem, hogy milyen nagy vagy már. Gyere ide, és adj egy puszikát.

– Az apámmal jársz? – kérdezi Angie mérgesen. – *Jársz* vele?

Scarlett leejti a karját.

– Angie – szólal meg Deacon. – Elég a drámából.

– Szerintem ez undorító. – Angie felkapja a kabátját, a táskáját, a telefonját. – Átmegyek Pierponthoz.

– Nem, nem mész – parancsol rá Deacon. – Itt maradsz, és együtt vacsorázol velem és a régi barátunkkal, Scarlett-tel.

Angie kinyitja az ajtót, és szó nélkül kilép a folyosóra.

Scarlett hirtelen könnyezni kezd.

– Gyűlöl engem.

– Rossz ötlet volt meglepni – nyugtatja Deacon. – El kellett volna mondanom neki, hogy te jössz. El kellett volna magyaráznom neki, mire ez a nagy felhajtás.

– Felhajtás? – kérdezi Scarlett a szemét törölgetve.

Deacon tölt két pohár Billecart-Salmon rozé pezsgőt. Egyszerűen csak megteszi, semmi értelme várni. Angie tizenöt éves, majd túl teszi magát a dolgon, bármiféle képzelt vagy valós problémája is van vele.

Deacon előhúzza a bársonydobozkát. Scarlett szeme elkerekedik, zöld, kék és szürke kaleidoszkóp. Deacon kinyitja a dobozt, felfedve ezzel a gyűrűt.

– Hozzám jössz feleségül? – teszi fel a kérdést.

Most, hogy megint a tévében szerepel, a bulvár nagy kedvence. Az egykori dadussal, Scarlett Olivérrel való eljegyzésének híre szűk két hónappal a Belinda Rowe-tól való válását követően az *Us Weekly* és a *National Enquirer* címlapján köt ki – kiegészítve a lesifotósok képeivel a jégkockáról Scarlett ujján.

Belinda dühöngve telefonál.

– Scarlettet vitted el St. Johnra? Gondolom, igen. Valószínűleg egész idő alatt dugtad, amíg nekünk dolgozott – mondja vádlóan.

Deacon nem akar St. Johnról beszélni. Ha tagadja, hogy Scarlettet volt ott vele, azzal azt kockáztatja, hogy bevallja, hogy Laurelt vitte el.

– Semmi közöd hozzá, Belinda.

– Házasok voltunk még, mikor St. Johnra mentél, Deacon. Nagyon is sok közöm van hozzá.

– Scarlett-tel szerelmesek vagyunk, és összeházasodunk – jelenti ki Deacon.

– Ő túl fiatal hozzád – mondja Belinda. – És túl sekélyes. Szenvedni fogsz, higgy nekem.

Deacon leteszi.

Deacon és Scarlett kilenc hónapig járnak jegyben, és ezek a hónapok egy vagyonba kerülnek Deaconnek. Scarlett nem akar beköltözni Deacon lakásába a Waldorf Towersbe, mert ott Belindával élt együtt, az ő lakása a Sullivan Streeten pedig egy stúdió, amit másokkal közösen bérel. Deacon segítségül hív egy ingatlanost, aki ráadásul egy ínyenc szakács, és rajongója a műsorának. Ugyanakkor Veronicának túlzott elképzelései vannak Deacon vagyonáról, mivel csak ötödszörre sikerül neki olyasmit mutatnia, ami távolról az ő árkategóriájába esik, ez pedig a tágas, fényes, két hálószobás lakás egy frissen felújított, portaszolgálatos lakóépületben a Hudson Streeten.

– Ha ez nem tetszik – mondja Veronica –, akkor mehetünk a hídon túlra is, Brooklynba keresgélni.

Deacon kiveszi a lakást, még ha olyan érzés is, mintha egészben nyelne le egy vadalmát.

A következő az, hogy Scarlett be akar iratkozni a University College fotó szakára. Azt mondja, mindent megtanult Pillytől, amit csak lehet, és azelőtt Dexter Candistől, Dexter előtt pedig Annié Leibovitztól. Amire most szüksége van, az az iskola, az alapok elsajátítása. Deacon nagyon szeretne rámutatni, hogy ezt az egész fotózás dolgot *teljesen fordítva* csinálja. Mi lett volna, ha ő előbb lett volna Marco Pierre White gyakornoka, mint hogy megtanult volna hagymát aprítani? Nem lett volna belőle séf, az már biztos. A University College-dzsal kapcsolatban is hezitál, amely ironikus módon se nem egyetem, se nem főiskola, hanem inkább egy rendkívül drága felsőoktatási intézmény, és mintha létezésének egyetlen célja az lenne, hogy a kedvében járjon a sok manhattani dilettánsnak, akinek van pénze olyan kurzusokra, amelyekért nem jár se kredit, se diploma.

Scarlett azonban makacs. Ledarálja a „professzorok" nevét – mindegyik után hüledezik –, bár Deacon még sosem hallott egyikről sem. Scarlett állítja, hogy mindegyik tehetséges, mindegyik a szakma mestere, így aztán vonakodva bár, de Deacon beadja a derekát, ezúttal viszont már olyan érzés, mintha egy grépfrútot nyelne le egészben.

Jó lenne, ha Scarlett megtanulná az alapokat, gondolja. Nagyon úgy tűnt, hogy az Annie, Dexter és Pilly mellett töltött évek során csak bulizni tanult meg. Ismeri az összes kidobó nevét az összes klubban, de azok után, hogy néhányszor elmegy vele a belvárosba, Deacon feladja. Ki nem állhatja a társaságot, amellyel Scarlett folyton lóg, ráadásul otthon kell lennie, hogy Angie-re felügyeljen. Emellett pedig a saját álmát is követi: össze akar szedni néhány befektetőt, és megnyitni a saját éttermét Board

Room néven, de valami új keletű dolgot képzel el, még itt, Manhattanben is, ahol szinte minden utat kitapostak már.

Annyira izgatott az új étterem miatt, hogy titokban azon gondolkodik, vajon jó ötlet-e megházasodni. Amint ez az étterem beindul, Deacon megállás nélkül dolgozni fog. Attól is tart, hogy van némi igazság Belinda érvelésében is, miszerint Scarlett sekélyes. Napi három órát edz, és alig eszik valamit. Deacon sem tudja megetetni; próbálta, és nem ment. Sue-ról beszél, az új kozmetikusról, akihez arckezelésre jár; Mickey-ről, az edzőről, akit az edzőteremben vett fel maga mellé; és a Go-Go nevű DJ-ről a Barcelona Klubban; arról beszél, hogy egy nap majd a *Vogue*-nak, a *Cosmopolitan*-nak, az *Elle*-nek és a francia *Vogue*-nak fog dolgozni. Arról beszél, hogy Afrikába, a Fülöp-szigetekre és Tokióba utazna. Mikor Hayes munkát kap a *Fine Trcwelnél,* Scarlett könyörög neki, hogy ajánlja be a képszerkesztőnek. Közben pedig még csak három hete kezdte el az iskolát.

Deacon úgy dönt, felbontja az eljegyzést, amire gyorsan sort kell kerítenie, mivel már zajlik az esküvő szervezése. A lakodalmat júliusban tartják Savannah-ban, Scarlett gyerekkori otthonának kertjében. A nagybátyja, egy bíró fogja összeadni őket. Egy héttel azelőtt, hogy kimennének a meghívók, Scarlett közli Deaconnel, hogy beszélni akar vele. Furcsán és tartózkodón viselkedett mostanában. Deacon azt feltételezi, Scarlett is úgy érez, ahogyan ő, és fel akarja bontani a jegyességet.

– Scarlett, el akarsz mondani nekem valamit? – kérdezi.

– Igen – feleli Scarlett. – Terhes vagyok.

A Board Room lelkes visszhang mellett nyit meg, mikor Ellery hat hónapos. Scarlett úgy döntött, hogy kihagy egy évet a University College-on, hogy gondozza a kisbabát, és az alakja visszanyerésén dolgozzon.

Minden simán megy.

Deacon kokainozása heti 2000 dollárjába kerül, és három-négy naponta a fenekére néz egy üveg Jamesonnak. Azt mondja magának, hogy gyógyhatása van: szüksége van a kokainra, hogy ébren tudjon maradni, a whiskyre pedig azért, hogy képes legyen elaludni. Azok, akik szerint „problémája" van, még sosem nyitottak éttermet.

Ellery hatéves, és két copfban hordja a haját. Csatlakozik a Brownieshoz, és a helyi csapat egy West Village-i bár, a Cowgirl alagsorában találkozik. Deacon minden héten elviszi Elleryt, és a bárnál ücsörög az anyukákkal, Janelle-lel és Greta Rae-vel, valamint a Potter apukával. Isznak pár sört, és elmajszolnak pár tálka mogyorót, a héjat a padlóra dobálják. A gyerekeikről meg az iskolákról beszélgetnek, és egy kicsit az életükről is. Deacon megörvendezteti az új barátait azoknak a sztároknak a nevével, akik már ettek a Board Roomban: Beyoncé, Clint, Kiefer. Potter a *Huffington Post* pénzügyi rovatának egyik írója, Janelle fodrász és sminkes a CBS *This Morning* című reggeli műsorában, Great Rae egy reklámmogul felesége.

Deacon sosem akarja, hogy a Brownies véget érjen. Ez a hét legboldogabb órája.

És aztán az egyik héten Potter nem jön el, Janelle és Greta Rae pedig kivörösödött, könnyes szemmel jelenik meg.

– Nem is hallottad? – kérdezik.

– Micsodát?

– Potter tele volt metamfetaminnal, és a metró elé ugrott – mondja Janelle. – Halott.

Deacon megesküszik, hogy soha többé nem iszik, dohányzik vagy szív, ám a fogadalom csupán éjfélig tart.

LAUREL

Élete végéig a kinti zuhany alatt akart maradni. Volt valami határtalan szabadság abban, hogy meztelenül állt odakint a tengeri szélben, a nyílt ég alatt, ahogyan a meleg víz pompás erővel végigzuhogott a hátán, melynek hatására Laurel ismét kapcsolatba lépett a lénye középpontjával. És ez lesz az egyik utolsó alkalom, hogy használhatja a zuhanyt.

Laurelt elszomorította a beszélgetés Scarlett-tel. Soha nem lett volna szabad elmondania neki St. Johnt.

Scarlett hazafelé menet igyekezett visszatérni a témára.

– Szóval azt mondod, a nagy Deacon-Belinda-veszekedés után Deacon felhívott téged, és aztán együtt elmentetek St. Johnra? – Ó, hogy Laurel mennyire szerette volna visszaszívni az egész történetet, de nem tehette. Bólintott. – Azt hiszem, el tudom képzelni a dolgot. Deacon valószínűleg olyasvalakivel akart lenni, aki mellett biztonságban érezte magát – mondta Scarlett.

Mintha Laurel egy régi cipő lett volna, egy dal, amit Deacon kívülről tudott, egy tál rizspuding mazsolával. Lehet, hogy az egész így indult… a terv anélkül állt össze, hogy bármelyikük is belegondolt volna, valójában mit jelent. Deacon valami olyasmit mondott, hogy „tartozott" Laurelnek egy „szép nyaralással".

„Semmivel sem tartozol nekem, Deacon" – közölte Laurel.

„Lakosztályt veszünk ki a Canaal Bay-ben. A legjobbat érdemled" – tiltakozott Deacon.

A hotel pazar volt, a legjobb hely, ahol Laurel valaha megszállt. Deacon egy óceánra néző lakosztályt vett ki a Honeymoon Beachen. Csak azért keltek fel az ágyból, hogy töltsenek még Laurent-Perrier rozét, és egyenek egy kis érett mangót és ropogós kagylófrittert currys aioliszósszal. Meztelenül úsztak az éjszaka közepén a csillagok takarója alatt. Egyik éjjel vadszamarak kószáltak a parton, ami mindkettőjüket megijesztette, aztán meg nevetőgörcsöt kaptak tőle. Vitorlással átmentek Jóst van Dyke-re, és fájdalomcsillapítót ittak a Soggy Dollárban. Egyik éjjel pedig bementek Cruz Bay városába, rumpuncsot ittak, és egy acéldobos zenekar zenéjére táncoltak.

„Olyan szexi vagy – mondta akkor Deacon. – Annyira jól szórakozom veled."

Laurel törülközőbe tekerve lépett ki a kinti zuhanyzóból. Szinte rosszabb is volt, hogy tudta, a ház egyharmada, amelyet el fognak veszíteni, az övé lett volna. Ha Buck nem mondta volna el neki, kedden reggel hálával telve távozott volna, amiért volt még egy utolsó lehetősége, hogy a házban lehessen, de nem cipelte volna magában ezt a veszteségérzést. Akármilyen rövid időre is hitte magáénak a házat – egy percre, kettőre? –, már a puszta gondolat is úgy csapott le rá, mint egy vakító, színes tűzijátékkal teli ég. A nantucketi ház, ahol az élete ötvenhárom évének legboldogabb napjait töltötte, az övé lett volna, hogy megossza Hayesszel és Angie-vel, és egy nap az ő gyerekeikkel.

Laurel felsóhajtott. Deacon mindig is borzalmasan bánt a pénzzel. Úgy nőtt fel, hogy sosem volt belőle elég, és mikor

végre tisztességesen keresett – miután megkapta az állást a Solóban, amit aztán gyorsan követett is az első tévéműsor –, meggondolatlanul szórni kezdte. Bőkezű volt, sokszor felelőtlenül – mindenkinek ő fizette a kört a bárban, és hasonlók. Ha Deaconnek volt pénze, akkor mindenki másnak is volt körülötte. Laurelt nem lepte meg, mikor hallotta, hogy ő fizette az ügyvédet, amikor Scarlett apja csődbe ment. Deacon már csak ilyen volt.

Laurel egy pillanatra leült a teraszon, elnézett a golfpálya és a tó felé, a világítótorony úgy kacsintott rá, mintha titkot rejtegetne. Buck lépett ki, csak az úszónadrágját viselte, és egy törülközőt a nyakában. Egy sört és egy pohár bort tartott a kezében.

– Ezt Thorpe séf küldi – mondta. Laurel hunyorogva nézett rá. – Angela Thorpe séf. – Átadta Laurelnek a bort. – Elég elragadó vagy ebben a törülközőben.

– Buck.

Buck leült Laurel mellé.

– Az a dolog Belindával hiba volt. Egész hátralévő életemben bánni fogom, különösen, ha ez azt jelenti, hogy eljátszottam nálad az esélyemet.

Laurel a bort kortyolgatta. *Engedd el,* gondolta. Ez az időszak mindenkinek nehéz. Aztán meghallotta Ursula hangját:

„Minden férfi csal. Ők ezt csinálják."

Laurel szeretett volna hinni benne, hogy vannak olyan férfiak, akik nem csalnak. Hinni akarta, hogy Buck is közéjük tartozik.

– Miért értek véget a házasságaid? – kérdezte a férfitól.

Buck felnevetett.

– Hűha, tényleg ezt csináljuk?

– Csak kíváncsi vagyok – mondta Laurel. Jessicát ismerte egy kicsit. Még Buck és Deacon barátságának kezdetén ők négyen bejártak a városba azokon a ritka estéken, mikor Deacon és Buck egyszerre voltak szabadok, Laurelnek pedig sikerült bébiszittert találnia. Szóval nagyjából három alkalommal. Jessica egy kissé felvágós volt, olyan Upper East Side-i módon. A Nightingale-Bamfordba járt Buck unokatestvérével, Macyvel, így ismerkedtek meg egymással. Mikor meghallotta, hogy Laurel Dobbs Ferrybe való, egyből azt feltételezte, hogy a Mastersbe járt, és leesett az álla, mikor Laurel közölte, hogy csak az egyszerűbb Dobbs Ferry Középiskolába.

Jessica egyike volt azoknak az embereknek, akik teljesen elfordultak Laureltől, és átálltak Belinda csapatába, mikor Deacon is így tett. Laurel egyszer összefutott Jessicával a Frick Múzeumban, és Jessica simán elsuhant mellette egyetlen szó vagy intés nélkül.

Laurel csak rövid időre találkozott Mae-vel Hayes vanderbiltes diplomaosztóján, de mire Hayes munkát talált, és a Sohóba költözött, Buck már beadta a válókeresetet.

– Nos, Jessica akart gyereket, én viszont nem. Ez vetett véget az egyes számú házasságnak. Mae pedig sosem csinálta meg az ágyat, minden egyes zuhanyzáskor elárasztotta a fürdőszobát, és nyitott szájjal rágott. Ez véget vetett a második számú házasságnak – mondta Buck.

– Nem voltál hűtlen? – kérdezte Laurel.

– A munka kegyetlen szerető. A legtöbb nő nem tudja elviselni, hogy a második helyre szoruljon.

– Lefogadom, hogy én elfoglaltabb vagyok nálad – mondta Laurel.

– Meglehet – mondta Buck. – Vagyis mindketten lehetünk elfoglaltak, és egyikünk sem lesz dühös, és boldogan élünk, míg meg nem halunk.

– Buck.

Buck Laurel keze után nyúlt.

– Kedvellek, Laurel.

Laurel szíve repesett, akarata ellenére is. Nem érzett ilyet elsős középiskolás kora óta, mikor Deacon megkérdezte, hazakísérheti-e, aztán megálltak a Grand Union parkolójában, és akkor először Deacon megcsókolta őt. Laurel azt hitte, hogy mivel Deacon a városból jött, magabiztos lesz, de mindketten végigügyetlenkedték az első csókot – ajkak, nyelvek, fogak, kezek.

Laurel erre az első csókra gondolt, ahogy Buck felé hajolt, és hirtelen már Buck ajka volt az övén, és ő sokkal tehetségesebb volt, mint Deacon 1977-ben. Ez a csók csodás volt; olyan íze volt, akár a tengernek. Buck szája szétnyílt, a nyelve megkereste Laurelét, puha volt, mégis kitartó, és Laurel azt gondolta: *A mindenit, ez ám a kémia.* Semmi sem fogható ahhoz az áramütéshez, mint mikor először csókol meg valakit az ember.

De aztán megszólalt a vészcsengő Laurel fejében, méghozzá visítva és élesen. Ő ezt nem csinálja. Elhúzódott.

– Sajnálom – mondta. – Én ezt nem…

– Laurel – mondta Buck.

Laurel a fejét rázta, majd a törülközőjét szorongatva felállt. Egy része tudatában volt annak, hogy csökönyös, és valószínűleg bolond is. Nem lenne szabad hagynia, hogy Belinda megmérgezzen valamit, ami olyan édes, mint ez a csók.

– Én is kedvellek, Buck – mondta. – De vannak elveim. – Ezzel belépett a házba, és finoman becsukta maga mögött az elhúzható szúnyoghálós ajtót. Kitartott az álláspontja mellett, a csók viszont úgy beragyogta az ajkát és egész lényét, akár egy csillagkép.

Az azért jó, gondolta, *hogy többé már nem érzem magam régi cipőnek.*

ANGIE

Háromnegyed négykor ideje volt elindulni Sconsetbe a bagettekért. Belinda egy darabban hozta haza a furgont, ami őszintén szólva megkönnyebbülés volt, bár úgy viselkedett, mint aki egy kicsit be van csípve, és borszaga is volt.

– Merre jártál? – kérdezte Angie. – Valami bárban?

– Ne légy bolond – mondta Belinda.

Pedig ez volt a helyzet. Angie próbálta elképzelni, ahogy Belinda rácsusszan egy bárszékre a Nautilusban vagy a Starlightban, és egyedül iszogat vasárnap délután. Lehet, hogy kiöntötte a szívét Johnny B.-nek a Ventunóban: „Egy házban ragadtam a volt férjem többi feleségével meg a gyerekeikkel."

– Elmentél valahová inni? – kérdezte Angie. – És itt nincsenek is barátaid. Vagyis biztos, hogy egy bárban jártál.

– Semmi közöd hozzá, Nancy Drew – mondta Belinda, majd felment az emeletre.

Angie bepréselte magát Deacon furgonjának kormánya mögé, és egészen hátratolta az ülést. Mire elért a felhajtó végére, a telefonja pittyegni kezdett. Lassan haladva ráfordult a Hoicks Hollow Roadra, s mivel a sebességkorlátozás tíz mérföld per óra volt, és senki sem volt az úton, megnézte a telefonját.

Levegő után kapott, és lehúzódott.

Volt egy nem fogadott hívása Joel Tersignitől.

14.05-kor hívta, már közel két órája. Vasárnap délután két órakor. Dory nem dolgozott a hétvégeken, vagyis otthon volt – vagy talán a fiúk lacrosse-meccsén. Vagy még mindig Dorynál volt Joel telefonja, és Dory volt az, aki kereste. Talán még több fotóra és üzenetre bukkant, talán Joel intimebb információkat is megosztott vele. Angie vissza akarta hívni – egek, mennyire szerette volna visszahívni –, de ha Dory venné fel… Nem, ezt nem kockáztathatta. Elképzelte, hogy megfeszíti az íj húrját, a nézőkén át megcélozza a pint, aztán kiold. *Huss.* Elképzelte, hogy szíven találja Joelt és Doryt is. Gyilkos lövés.

JP-re gondolt, a sapkájára és a napszemüvegére, a könnyed mosolyára és a természet iránt érzett szenvedélyére. Vajon könnyebb lenne olyasvalakit szeretni, mint JP, egy vele egykorút, valakit, akinek van rá ideje, és meg akar neki mutatni mindenféle dolgot? Valakit, akit szintén bántottak már, és tudna neki néhány módszert tanítani a túlélésről?

Ahogy befordult a Sconset Market parkolójába, megcsapta az orrát a meleg, frissen sült kenyér illata. Imádta a kenyeret. Deaconnel régen az utolsó étkezés nevű játékot játszották. A válaszaik mindig az évszak és a hangulat szerint változtak, de Angie mindig a Parker House-os zsemlékkel és édes vajjal kezdte. Deacon pedig mindig pizzával.

A piac aprócska és régies hangulatú volt, éppen úgy, mint más kisvárosi piacok, kivéve, hogy ez kifinomult franciasajt-választékkal rendelkezett. Angie elvett egy puha, folyós Langres-t, amit még New Yorkban is nehéz volt fellelni. Beállt a kasszánál alakuló sorba, ahol nagy kupacban álltak a bagettek egy szalmakosárban.

– Kettőt kérek – mondta Angie. – És a Langres-t.

Fizetett a kasszánál, majd kivitte a meleg vekniket és a sajtot a Chevybe. Ahogy bekapcsolta a gyújtást, azt fontolgatta, hogy kimegy a Coatue-be, és megkeresi JP-t, hogy meghívja vacsorára. De aztán meggondolta magát. Laurel, Belinda és Scarlett most először ülnek le együtt, hogy egy asztalnál egyenek. Ennek egyetlen idegent sem lehet kitenni.

Visszatérve a házba Angie elővette a kamrából a kék és fehér kockás bisztró asztalterítőt, és még négy hozzáillő szalvétát, valamint három lenvászon szalvétát, amelyek az aranyvessző színű krétára emlékeztették a réges-régi krétás dobozából. Megterítette az asztalt. A széles, lapos tányérok a szekrényben nem voltak praktikusak a müzlihez, viszont tökéletesek voltak a kagylóleveshez, és Angie mindegyik alá tett egy lapostányért is, bár egyik sem passzolt a másikhoz, mégis egészen jól nézett ki. Úgy, ahogy. A fejét rázta, miközben arra gondolt, Deacon mennyire túlzásba tudott esni, mikor a Board Roomnak válogatott étkészletet. A kilenc fogásból négyhez kifejezetten külön készültek a tányérok, a legtöbbje egyedi megrendelésre, melyeket kézművesektől vásárolt északkelet-szerte. A kaviáros étkészletek darabonként több mint 200 dollárba kerültek. Deacon azzal érvelt, hogy a legtöbb ember számára a vacsora a Board Roomban egy egyszeri, életre szóló élmény lesz, és azt akarta, hogy az minden szempontból utánozhatatlan és felejthetetlen legyen.

Angie egészen biztos volt benne, hogy a ma este is egyszeri, egy életre szóló élmény lesz, és senkit nem fognak érdekelni a tányérok.

Kitett egy lakkozott fatálat a kagylóknak, és kihozott a nappaliból két förtelmes gyertyatartót, melyek fahengerekből készültek. Gyertyák voltak bennük, melyek egykor csontszínűek lehettek, de mostanra úgy megsárgultak, akár a régi papír. Kipakolta az evőeszközöket, melyek szintén kissé össze voltak kavarodva. Angie meg Deacon mindig azzal viccelt, hogy Innsley-ék biztos sok svédasztalos vacsorán járhattak, és mindegyikről hoztak haza evőeszközöket.

Angie kicsit felengedte a vajat, aztán megszórta tengeri sóval, majd díszítésként tett még rá egy tárkonyágacskát a birtokról.

Megfordult, és meglátta Hayest, a fél arca mumifikálódott, ám a fedetlen szeme csillogott, a tekintete tiszta volt, kissé előregörnyedt, mégis tartotta magát, ahogy bebicegett a konyhába.

– Szép – mondta a vaj belé biccentve.

– Csak próbálom a lehető legszebbre csinálni a dolgot – mondta Angie.

Hayes Angie hátára tette a kezét, és megpuszilta az arcát a szájának az ép felével.

– Köszönöm. Van borunk?

Hét órakor összegyűltek a teraszon egy rendes koktélozós órára. Angie kitette a kéksügérpástétomot, a krékert, a szőlőt, a

Langres-t, és egy tálka aranyhal formájú krékert Ellerynek. Angie egy Shirley Temple-t is készített Ellerynek három szem maraszkinó cseresznyével.

A „maraszkinó" mehet az ostoba szavak listájára, határozta el Angie. *Egyáltalán mit jelent? Azt, hogy természetellenesen piros és émelyítően édes?* Deacon mégis imádta a maraszkinó cseresznyét. Mikor még a Raindance-ben dolgozott, kifejlesztett egy sült ananászos kenyérpudingreceptet maraszkinó cseresznyés jégkrémmel, de az még azelőtt volt, hogy menő lett volna az ironikus retro, ezért Luther Davey levetette vele az étlapról.

Laurel lépett ki a teraszra csinos fehér nyári ruhában; Buck követte khaki rövidnadrágban és élénkzöld pólóingben. Csatlakoztak Hayeshez, aki a terasz egyik legkényelmetlenebb székében kuporgott egy csordultig töltött borospohárral. Azt mondta, fázik, majd *megfagy,* annak ellenére is, hogy egy forró, izzasztó nap végén jártak. Bebugyolálta magát egy afgán horgolású pokrócba, melyet a nappaliban lévő ládából vett elő, és amelynek erőteljes dohszaga volt már.

– Azt hiszem, az régen Clara takarója volt – mondta Angie, de Hayes még csak el sem mosolyodott.

– Nézzétek csak, micsoda választék – mondta Laurel, és vett magának egy krékert meg egy szép nagy darabot a Langres-ből.

Belinda sétált ki a teraszra egy lenge, babakék, félvállas ruhában, mely még a Met-gálán is megállta volna a helyét.

– Nos – mondta Angie a fejét rázva –, illik a lábujjadhoz.

– Armani Privé – mondta Belinda. – A díjátadó szezonra vásároltam, de végül nem vettem fel. Hol van Scarlett?

– Egy ideje már felmentek az emeletre Elleryvel szundítani egyet. Ébresszem fel őket? – kérdezte Laurel.

– Ébreszd fel őket – mondta Angie. – Egy hadseregnek elegendő ételt készítettem.

– Hadd aludjanak – mondta Belinda.

– Anya – mondta Angie. – Úgy volt, hogy ez családi vacsora lesz.

– Felébresztem őket – mondta Laurel.

Scarlett és Ellery akkor botorkált be a konyhába, mikor Angie a kagylólevest merte ki éppen, a krémes levet, mely bővelkedett a füstös chorizóban, az áttetsző hagymában és illatos fűszerekben. Mindegyik tálba ugyanannyit tett a szívkagylóból, a kagylóból és az éppen csak átlátszó fésűkagylóból. Ezután kivette a panko bundában sült kecskesajtot a sütőből. A tallérok aranybarnák voltak, és Angie tudta, hogy középen édes és olvadt lesz, tökéletes kontrasztként a borsos rukkola és a szilárd, érett őszibarack mellett.

Ellery nyafogott, és Scarlett sem volt sokkal jobb nála, morgolódva és sóhajtozva rogyott le a székre. Egy hosszú üdítős dobozt tett a tányérja mellé. A doboz ametisztlila volt, és rózsaszín, lányos dőlt betűkkel az állt rajta, hogy *SkinnyáLife.*

– Semmit sem akarok enni – mondta Scarlett. – Jó lesz nekem ez is.

– Az meg *micsoda*? – kérdezte Laurel. – Skinny4Life? Ez valami új diétás termék?

Scarlett lesújtó pillantást vetett Laurelre, de nem válaszolt. Angie alig akarta elhinni, milyen gorombán viselkedik Scarlett. Mikor valaki azon fáradozik, hogy házi készítésű vacsorát tegyen az asztalra, akkor az ember azt megeszi, nem pedig egy üdítővel jelenik meg.

– Bort? – kérdezte Angie, alig titkolva a türelmetlenségét.

Scarlett karba tette a kezét, és a fejét rázta.

– Nem, köszönöm.

– Nos, *én* kérek bort – mondta Belinda.

Mármint még több bort, gondolta Angie.

– Angie, minden nagyon szép – mondta Laurel. – Köszönjük.

– Túltettél magadon, Ange – szólalt meg Hayes.

– Az apád büszke lenne – jelentette ki Buck.

Scarlettből apró zokogás buggyant ki. Laurel a poharát emelte.

– A séfünkre.

Angie óvatosan helyet foglalt. Félt valamitől, de nem tudta biztosan, mitől. Koccintott Belindával, Laurellel, Buckkal és Hayesszel. Scarlett felállt.

– Sajnálom – mondta. – Nekem ez nem megy.

– Scarlett, csak legyél itt velünk, akkor is, ha nem eszel – mondta neki Laurel. – Kérlek!

– Ne mondd meg nekem, hogy mit csináljak! – mondta Scarlett. – Tönkretetted a napom, Laurel Thorpe, azzal a gusztustalan történettel St. Johnról.

– St. John? – kérdezte Belinda. – Milyen gusztustalan sztori van St. Johnról?

– Tudom, hogy mindig azt gondoltad, Deacon engem vitt St. Johnra, mikor olyan rosszul álltak köztetek a dolgok. De ma megtudtam, hogy Laurellel ment oda – mondta Scarlett.

– Tessék? – kérdezte Belinda.

– Scarlett! – üvöltötte Laurel. Angie hátrakapta a fejét. Még soha nem hallotta, hogy Laurel ennyire felemelte volna a hangját. – Mégis mi bajod van? Azt bizalmasan meséltem el neked.

Belinda felszegte az állát.

– Jól értem a dolgot?

– Laurel volt az, aki St. Johnra ment Deaconnel, nem én. Mondtam neked, hogy nem én voltam az, de tudtam, hogy sosem hitted el nekem – mondta Scarlett.

– Most csak szórakozol velem – mondta Belinda. – Laurel? Laurel, ölében a kezével, lehajtott fejjel ült. Aztán felemelte a tekintetét, és Scarlettre nézett.

– Bíztam benned. Elmondtam neked egy titkot, amit majdnem egy évtizeden át őriztem, és kevesebb, mint nyolc órával később te elmondod annak az embernek, akinek ez a legjobban fájhat. Ezt nem hiszem el.

Angie sem hitte el. A konyhában robotolt, hogy elkészítse ezt a vacsorát, és kísérletet tegyen rá, hogy mindenkit összehozzon vele, de máris repkedtek a vádak, mielőtt még bárki is egy falatot evett volna, olyasmi miatt, ami tizenkét évvel korábban történt.

Angie emlékezett arra, mikor Deacon elment St. Johnra; akkor volt elsőéves a Chapinben. Azt az évet tönkretette a szülei házassági válsága.

Hayes kézzel belenyúlt a táljába, és kivett egy szívkagylót.

– Nagyon jó, hugi – mondta.

Angie rámeredt. Hayesnek fogalma sem volt semmiről.

– *Te* mentél Deaconnel St. Johnra? – kérdezte Belinda. – *Te* voltál az?

Laurel bólintott.

– Sajnálom, Belinda. – De, vette észre Angie, nem úgy hangzott, mint aki valóban sajnálja.

– Renée asszisztense mondta nekem, hogy Deacon egy szőkével volt – folytatta Belinda –, de én nem hittem neki.

– Mert azt hitted, hogy én voltam – mondta Scarlett.

– Ugye tudod, hogy akkor még házasok voltunk? – kérdezte Belinda. – Mármint nehéz időszakunk volt éppen, de ez nem jogosította fel őt arra, hogy elvonuljon a Karib-szigetekre, és megkeféljen egy másik nőt. – Felnevetett. – De most, hogy belegondolok, van értelme. Te mindvégig róla ábrándoztál azokban az években. Soha senki mással nem voltál együtt, és soha nem házasodtál újra. Biztos vagyok benne, hogy mikor megkért, hogy menj vele, te egyből ugrottál a lehetőségre. Sosem tetted túl magad rajta.

– Talán igazad van – mondta Laurel. – Lehet, hogy sosem hevertem ki őt. Elsős középiskolás korunk óta együtt voltunk. Együtt nőttünk fel. Együtt tanultunk meg vezetni, együtt regisztráltunk be, hogy szavazhassunk, gyereket vártunk, és született egy kisbabánk. Mellettem lett belőle férfi, és belőlem mellette lett nő. Sosem volt viszonyom. Hűséges voltam ahhoz a férfihoz, és sok szempontból még most is az vagyok, mert sosem szerettem, és soha nem is fogok senkit úgy szeretni, ahogyan

Deacont. Lehet, hogy ez szánalmas. De a másik dolog, amin sosem tettem túl magam, az, ahogyan besasszéztál az életünkbe, és elloptad őt. Deacon akkor is *házas* volt, mikor felhívtad őt a szobádba a St. Regisbe. Volt egy kicsi gyerekünk.

Hayes felemelte a kezét.

– Bizony. Én voltam az.

– Szóval akkor mi volt ez az út St. Johnra…? – kérdezte Belinda.

– A *bosszúd*? – Laurel megrántotta a vállát. – Ó, értem – mondta Belinda. – Ez is csak egy olyan alkalom volt, amikor nem vettél számításba engem.

Angie letört egy darabot a bagettből, és jó vastagon megkente vajjal. Most már tisztában volt vele, mitől félt. Az étel az csak étel, nem varázsszer. A múltat nem tudta megváltoztatni. A régi hibákat nem tudta helyrehozni.

– Az ok, amiért hazamentem Savannah-ba, az volt, hogy… – vágott bele Scarlett, ám elhallgatott, és lenézett Elleryre, aki szerencsére már elaludt a széken. – Deacon berúgott, elment egy sztriptízbárba, és úgy döntött, hogy idekocsikázik az egyik táncoslánnyal Nantucketre. Teljesen megfeledkezett Elleryről, és otthagyta az iskolában. Ahelyett, hogy elment volna érte, inkább beült a Saab volánja mögé, ami valami cafkáé volt, aki csak feleannyi idős volt, mint ő.

Buck félrenyelte a kagylólevest.

– Ezt elmondta neked?

– *Nekem* azt mondta, semmi nem történt azzal a táncoslánnyal – mondta Laurel. – És most már mit számít ez, Scarlett?

– Nem akarom, hogy Angie vagy Hayes azt gondolja, bármi más okból hagytam el – mondta Scarlett. Angie-re meredt. – Biztos vagyok benne, hogy az apád azt mondta neked, hogy Bo Tanner miatt mentem Savannah-ba.

– Bo Tanner? – nézett értetlenül Angie. Kellett neki egy perc, hogy eszébe jusson, kicsoda az a Bo Tanner: Scarlett régi fiúja még a dadus korszakából. Bo Tanner viszont valaki mást vett feleségül, Scarlett egyik barátnőjét. Angie-nek eszébe jutott, mennyit sírt miatta Scarlett.

– Az apád nagyon féltékeny volt Bóra. És minden ok nélkül. – Scarlett előrehajolt, és felrázta Elleryt. – Gyere, drágám, felmegyünk az emeletre az ágyba, és már túl nagy vagy ahhoz, hogy vigyelek.

Ellery megdörzsölte a szemét.

– Azt akarom, hogy Miss Kit Kat olvasson nekem.

– Talán miután végeztem a vacsorával, angyal mackóm – mondta Belinda.

– Majd én olvasok a lányomnak, nagyon szépen köszönöm – mondta Scarlett.

– De én Miss Kit Katet akarom!

– Majd holnap látod Miss Kit Katet. Mi most azonnal felmegyünk lefeküdni. – Beterelte Elleryt a teraszról a konyhába, ahol aztán szándékosan olyan erővel csapta be a tolóajtót, hogy Angie-t meglepte, hogy nem szakadt le a sínről.

– Biztos vagyok benne, hogy lefekszik Bo Tannerrel – mondta Belinda. – Egész idő alatt, míg nekünk dolgozott, utána sóvárgott. Ráadásul sosem heverjük ki az első szerelmünket, igaz, Laurel?

– Anya – szólalt meg Angié. – Kérlek, beszéljünk valami másról.

Laurel kettévágott egy fésűkagylót a villájával.

– Nem – mondta. – Gondolom, nem heverjük ki.

Deacon kagylólevese

4 SZEMÉLYRE

- 24 darab bébi újburgonya (az átmérője ne legyen nagyobb úgy két centiméternél) vagy kifliburgonya
- 1 evőkanál extraszűz olívaolaj
- 2 evőkanál sózatlan vaj
- 1 közepes hagyma, megpucolva, felaprítva
- 3 gerezd fokhagyma, felaprítva
- 13 dkg enyhén füstölt chorizo
- 1 evőkanál friss, aprított tárkony
- 1 csésze száraz fehérbor • 1 csésze zsíros tejszín
- Tengeri *só* és frissen őrölt fekete bors, ízlés szerint
- 38 dkg friss fésűkagyló, az oldalsó izmok eltávolítva, függőlegesen félbevágva
- 1 kg friss kemény kagyló, alaposan leöblítve hideg folyó víz alatt
- 45 dkg friss szívkagyló, megtisztítva, és ha szükséges, távolítsuk el a bajuszt
- 2 + 1/2 evőkanál aprított friss petrezselyem

Helyezzük a burgonyát egy lábasba, és bőségesen öntsük fel vízzel. Forraljuk fel, majd vegyük vissza a hőfokot, míg már csak gyöngyözik, és addig főzzük, míg már majdnem megpuhul, úgy tizenkét-tizennégy percig.

Közben melegítsük össze az olívaolajat és a vajat közepes hőfokon egy harminc centi átmérőjű, sima oldalfalú serpenyőben, melynek van fedele. Adjuk hozzá a hagymát és a fokhagymát, és addig süssük, míg puhává és áttetszővé válik (5-7 perc). Adjuk hozzá a felkockázott chorizót, és folytassuk a sütést, időnként kevergessük meg, míg a chorizo kiengedi a paprikaszínű zsírját, és kezd ropogóssá válni (5-7 perc). Keverjük bele a tárkonyt, és süssük még egy percig. Öntsük bele a bort, és hagyjuk párolódni, míg a felére redukálódik (3-5 perc).
Szűrjük le a burgonyákat, majd vágjuk őket félbe. Tegyük a lábasba, és óvatosan keverjük bele a pirított hagymába, chorizóba és borba. Öntsük a lábasba a tejszínt, forraljuk fel, majd hagyjuk főni, míg már enyhén besűrűsödik (4-5 perc). Fűszerezzük ízlés szerint sóval és frissen őrölt borssal.
Egyenletesen szórjuk rá a félbevágott fésűkagylókat a lábasban lévő alapanyagokra. Ügyesen helyezzük el a megtisztított kemény kagylókat és a szívkagylókat a felcsapódó felükkel lefelé. Fedjük le a lábast, és emeljük meg a hőfokot, hogy a folyadék enyhén forrni kezdjen, és a kagylók szétnyíljanak a hőtől (5-6 perc). Dobjuk ki azokat a kagylókat, amelyek nem nyíltak szét. A tetejét szórjuk meg a petrezselyemmel. Merjük a levest nagyméretű tálakba, és ügyeljünk rá, hogy egyenletesen osszuk el a csodálatos összetevőket. Azonnal tálaljuk frissen sült héjas kenyérrel vagy ropogós zsemlével.

BUCK

Buck izgett-mozgott a széken, miközben Angie felszolgálta a triplabogyós pitét. Fel kellene mennie az emeletre, és elmondani a házzal kapcsolatos híreket Scarlettnek. Most kellene megtennie, túlesni rajta, és meghagyni neki az éjszakát, hogy feldolgozza a helyzetet.

Buck villája ott lebegett a mélyvörös bogyók felett, melyeket aranyszínű tészta vett körbe, vaníliaillatú tejszínhabbal a tetején. Úgy döntött, mégis vár reggelig.

Hayes küszködve próbálta felnyomni magát a székből.

– Fel kell mennem – motyogta.

– Nem kéred a desszerted? – kérdezte Buck.

– Egész este alig szólaltál meg, Hayes – mondta Belinda. – Jól érzed magad?

Laurel előrehajolt.

– Édesem? – Hayes feje előrebillent, és horkolni kezdett. – Szegénykém, sok mindenen ment keresztül. Buck, segítenél felvinni az ágyba?

Buck vonakodva otthagyta a pitéjét, és egyik hóna alá vette Hayest, miközben Laurel elhúzta a székét, és megpróbálta felemelni.

– Hayes, édesem, rajta!

Hayes talpra állt ugyan, de lassan sikerült csak bejutni vele a házba, majd át a konyhán, és fel az emeletre. Amint bevitték Hayest a szobájába, eldőlt az ágyon, mint egy darab fa. Laurel

betakarta, kisimította az arcából a haját, és megcsókolta a zúzódásokkal teli homlokát. Aztán Buckkal együtt lábujjhegyen kimentek a folyosóra, és becsukták az ajtót.

Laurel Buckra nézett a félhomályban.

– Gondolod, hogy valami nincs rendben vele?

Buck nem akart véleményt mondani. Nem volt éppen a nők szakértője, és még kevésbé volt a gyerekeké, még akkor sem, ha a gyerek harmincnégy éves volt. Ha muszáj, azt mondaná: *Naná, hogy valami nincs rendben vele.* Természetesen, hiszen a srác elvesztette az apját, éppen ezért senki nem is várta el tőle, hogy a legjobb formáját hozza, de Hayes kivételesen rossz állapotban volt. Már azelőtt is így volt, hogy kimerészkedett volna egyedül, és összeverette volna magát.

– Mindenki gyászol – mondta Buck.

Laurel Buck karjába bújt, majd felnézett rá. Buck azon gondolkodott, vajon ez most felhívás-e a csókra. Annyira szerette volna megtenni, de Laurel világosan megmondta, mit akar, így helyette csak magához ölelte, megsimogatta a hátát, és lekísérte a lépcsőn, ahol, reményei szerint, még várt rá a pitéje.

Triplabogyós pite

HOZZÁVALÓK 6-8 FŐRE:

- 90 dkg friss eper, megtisztítva és félbevágva
- 60 dkg egész, cukrozatlan fekete áfonya, friss vagy fagyasztott
- 60 dkg egész, cukrozatlan málna, friss vagy fagyasztott
- 3/4 csésze kristálycukor

• 3 evőkanál univerzális liszt
• 1/3 csésze feketeribizli-likőr

A TÉSZTÁHOZ:

• 1 csésze univerzális liszt
• 1/2 csésze kristálycukor
• 1/2 (nem megpúpozott) csésze világos barna cukor
• 1 púpozott teáskanál reszelt citromhéj
• 1/2 teáskanál friss apróra vágott rozmaring • 1/4 teáskanál só
• 1 csésze gyorsan fövő (nem instant) zabpehely (a McCann'st szeretem használni Írországból)
• 12 evőkanál (1 + 1/2 darab) hideg, sózatlan vaj, kis kockákra vágva
• Vanília jégkrém vagy tejszínhab a tálaláshoz

Melegítsük elő a sütőt 180 fokra.

Keverjük össze a bogyós gyümölcsöket, a cukrot, a lisztet és a likőrt egy nagy keverőtálban, és addig forgassuk össze őket finoman, míg egyenletesen össze nem áll az egész. Simítsuk el a bogyós keveréket egy 20x28 cm nagyságú kivajazott kerámia sütőtál vagy gratintál alján.

A TÉSZTA ELKÉSZÍTÉSE:

Tegyük a lisztet, a kristálycukrot, a barna cukrot, a citromhéjat, a rozmaringot, a sót és a zabpelyhet egy robotgép keverőtáljába. Alacsony sebességen keverjük össze. Adjuk hozzá a hideg vajat, majd keverjük tovább alacsony és közepesen alacsony sebességen, míg a száraz alapanyagok nedvessé és omlóssá válnak. Szórjuk rá a

tésztát a bogyós gyümölcsökre úgy, hogy szinte teljesen befedje őket.
Addig süssük a pitét, míg a gyümölcs leve már bugyog, a teteje pedig aranybarna, úgy 50-60 percig. Melegen vagy szobahőmérsékletűn tálaljuk egy kanál vanília jégkrémmel vagy egy adag tejszínhabbal.
Tetszés szerint, a citromos-rozmaringos fűszerezés helyett, használhatunk fahéjat is a tészta ízesítésére.

ANGIE

Legalább a vacsora finom volt, gondolta Angie, miközben a Skinny4Life-doboz gusztustalan, ragacsos, szürke tartalmát kiöntötte a mosogatóba. A beszélgetés – nos, azt már nem ő irányította.

Laurel és Buck felajánlotta, hogy rendet csinálnak. Belinda kimentette magát azzal, hogy fáj a feje. Angie követte az anyját a konyhából kifelé menet.

– Jól vagy? – kérdezte Angie.

– Tudod, Laurel Thorpe nem az a szent ám, akinek képzeled – mondta Belinda. – Titkos légyottja volt az apáddal, amikor te gyerek voltál, mikor mi még egy család voltunk. Ez az egész jótevő dolog csak egy álca. Múlt éjjel felhívta Bobot…

– Mi? Ki hívta fel Bobot?

– Laurel.

– Miért?

– Hogy beáruljon engem – mondta habozva Belinda. – Volt egy kis ügyem Buckkal…

– Buckkal? – szisszent fel Angie. Már szédült. Nem tudott tovább lépést tartani az árulásokkal. Laurel Deaconnel, Scarlett Bo Tannerrel,Belinda… Buckkal?

– Eltúlozta a dolgot. Semmiség volt az egész. Azért hívta fel Bobot, hogy Bobnál legyen az irányítás.

– Nem akarok többet hallani. Teljesen összezavarsz.

– Én zavarlak össze? Én vagyok itt az egyetlen, aki figyel rád, drágám. Tudod, hol jártam ma? A városban, hogy vegyek neked egy házat.

– Tessék? – kérdezett vissza Angie, azt hitte, rosszul hall.

– Próbáltam megvenni a Main Street 141.-ben lévő házat, a fehér oszlopos, üveges verandást. Bekopogtam hozzájuk, és ajánlatot tettem nekik.

– Te jó ég, anya! – Angie próbálta elképzelni, hogyan zajlott a jelenet. – Őrült vagy, tudsz róla?

– Csak neked próbáltam segíteni, drágám. Érted tettem. Venni akartam neked egy másik házat. Egy jobb házat.

– De én nem akarom, hogy másik házat vegyél nekem! Én *ezt* a házat akarom, hát nem érted? Ezt a házat akarom, csakis ezt a házat. Itt éltem Deaconnel. Ott, abban a szobában játszottam Monopolyt, mikor esett az eső. Én voltam a cipő, Deacon volt a talicska, és Hayes volt az a hülye kis yorkie. Ebben a házban kóstoltam először kagylót, régen itt kapdostam el az udvaron a szentjánosbogarakat, itt ültünk a hátsó teraszon, és kerestük ki az égen a Göncölszekeret. Azon a díványon aludtam el, mikor nyáron a kötelező olvasmányokat olvastam. A te szobád, Clara szobája az, ahová büntetésből küldtek, ha hajnali kettőig kint maradtunk a tábortűznél. Ez a ház maga Deacon. Nem létezik olyan, hogy „jobb" ház. Kérlek, ne is tegyél úgy, mintha lenne ilyen.

– Jól van, jól van, nyugodj meg – mondta Belinda. – Én csak segíteni próbáltam.

– Ha segíteni akarsz – mondta Angie –, próbálj meg kijönni a többiekkel.

– Vagy talán ők is megpróbálhatnának kijönni velem.

– Hát persze, el is felejtettem. Körülötted forog a világ. – Ezzel Angie kilépett az elülső verandára, hogy elszívjon egy cigarettát. Végighúzta a csupasz lábát a deszkán, amelyet JP kicserélt. Deacon először Laurellel jött a szigetre, aztán Belindával, majd Scarlett-tel, de az biztos, hogy sosem akarta volna, hogy ők hárman egyszerre legyenek itt – még a halála után sem.

Ahogy Angie kifújta a füstöt, egy kocsi fordult be a felhajtóra. Egy mini furgon volt az, narancssárga tetővel: All Point Taxi. Egy férfi szállt ki belőle.

A férfi… Joel Tersigni volt.

Joel! Angie próbált levegőt venni, de csak köhögött.

Joel.

Angie beleszívott egy utolsót a cigarettájába, aztán belepöckölte a fűbe, ami annyira száraz és barna volt, hogy Angie félt, hogy esetleg meggyullad, ám a parázs szépen kialudt.

Joelre emelte a tekintetét. Pánikkal teli túláradó érzelem kavargód a gyomrában, de elnyomta őket.

– Angie – mondta Joel.

– Mit keresel itt? – kérdezte Angie.

Joel kifizette a taxist, majd kivette a fekete nejlon Nike tornazsákját, amit az edzőterembe szokott magával vinni. Ezt hozta magával csomagként.

– Dory kidobott. Először a lakásodhoz mentem, de aztán eszembe jutott, hol vagy, úgyhogy kompra ültem. Nincs hová mennem.

– Hívtalak a mobilodon, de Dory vette fel. Borzalmas dolgokat vágott a fejemhez.

– Tudom, bébi – mondta Joel. – Ellopta a telefonomat. Mindent kihúzott belőlem.

– Hogyan? – kérdezte Angie. – Azt hittem, ha valaha lebukunk, a terv: tagadni, tagadni, tagadni.

– Volt hozzáférése a mobilom adataihoz, részletes adatokhoz, amiket csak akkor szerezhet meg az ember, ha… hát, ha ügyvéd vagy kém. Sokat tudott, de nem voltam benne biztos, hogy mennyit; és trükkel rávett, hogy mondjam el a többit. Aztán megfenyegetett, hogy a nyilvánosság elé viszi a dolgot: elmondja a sajtónak, az anyádnak, a barátainknak New Canaanban, a szüleimnek. – Joel szülei a Bibliai Vacsoraszínház tulajdonosai voltak Pigeon Forge-ban, Tennessee-ben; Angie feltételezte, hogy nem néznék jó szemmel a házasságtörést. – Azt mondta, ha csendben távozom, és úgy megyek el, hogy nem viszek magammal semmit, akkor mindenkinek azt mondja majd, hogy nyaralni mentem, aztán nyár végén, mikor a fiúk hazajönnek a táborból, azt mondja majd nekik, hogy úgy döntöttünk, szakítunk. Hogy közös döntés volt.

Joel és Angie megfordult, és mindketten figyelték, ahogy a taxi kitolat a felhajtóról, és elhajt a Hoicks Hollow Roadon. Mikor Joel ismét Angie felé fordult, Angie látta, mennyire ideges a férfi.

– Gyere ide – tárta ki a karját a lány felé.

Angie habozott, JP-re gondolt, a mozdulatra, ahogyan behelyezte a nyílvesszőt, lövésre készen. Szinte hallotta, ahogy JP azt mondja: „Célozd meg a pint".

De nem volt olyan erős, hogy ellenálljon Joelnek. Szerette őt. Negyvennyolc órányi csend nem változtatott ezen. Előrelépett, mire Joel felkapta.

– Ez az én csajom – súgta Joel a fülébe. – Hiányoztál. Próbáltam megtalálni a módját annak, hogyan szálljak ki a házasságomból anélkül, hogy darabokra törném az életemet. Dory kemény nő, Ange.

Angie, Joel mellkasának támasztva a fejét, bólintott. Hiányzott neki, hogy az arca pontosan a szívén pihenjen, hiányzott az illata. És értette, mire gondolt Joel. Ő, Angie, egy sziget volt – különösen most, hogy Deacon meghalt. Senkiért sem volt felelős, neki nem volt semmije. Joelnek volt felesége és gyereke, háza, kocsija, barátai. Kedd esténként, mikor zárva volt az étterem, pókerezni járt. A Lions Club tagja volt, és ő vezette a rászoruló gyerekeknek szóló játékosztást karácsonykor. Az élete nemcsak az étteremből, a városból és őbelőle állt. Sokkal több volt benne.

Angie felnézett Joelre, mire Joel megcsókolta; ez volt az első csókjuk azóta, hogy Angie a kocsijában ült a Hetvenharmadik utcában. Hagyta magát elveszni a csókban.

– Hová tudunk elmenni? – suttogta Joel.

– A házba – mondta Angié, maga után húzva Joelt.

– Anyád is odabent van?

– Sajnos igen. Majd reggel megismerkedsz vele.

Angie felvezette Joelt a verandára. Átlépett a deszka felett, melyet JP kicserélt, most képtelen volt JP-re gondolni. Az elülső folyosó üres volt. Angie felvezette Joelt a lépcsőn, be a szobájába.

Az ajkára tette az ujját, majd becsukta az ajtót. Joel a karjába kapta Angie-t, és az ágyra fektette.

Száj, nyak, mell, nyelv, mellbimbó, bordák, has, a belső ív a csípőjénél… óhhhhhh! Joel. *Joel!* Joelnek be kellett dugnia a kezét Angie szájába, akár egy szendvicset, hogy ne kiáltson fel, és ne ébresszen fel senkit. Szex, szex, szex, szex, szex. *Semmit sem jelent,* gondolta Angie. És mégis a mindent jelentette.

BELINDA

Egy csillogó ezüstszínű ruhát viselő kislány, átlós dupla halszálka hajfonattal, kiönti az üveg tartalmát a padlóra, és szín szerint válogatni kezdi az üvegeket: fehér, barna, zöld, kék, levendula. Az üveg törött, de nem éles. Simák a szélei, és homokmart a felszíne. Tengeri üveg – az óceánból származó üvegszilánkok, melyek éveken át hánykolódtak a homokban és a sós vízben. A kislány talál valamit az üvegek között egy tasakban, ami barna cukorra hasonlít. A kislány imádja a barna cukrot, azt eszi a pirítóson. Kinyitja tasakot, és a szájába szórja a tartalmát.

Belinda riadtan ébredt.

Ne!

Körülnézett a sötét szobában – Nantucket. Belinda Clara szűk, kényelmetlen dada ágyában feküdt, egy vékony takaró alatt. Rosszat álmodott arról, hogy… hogy… Nyoma veszett. Eltűnt. Nem emlékezett rá, miről szólt az álma. Valami rossz volt, valami egy lyukkal vagy barlanggal.

Aztán visszatért. Elleryről álmodott. Ellery összetévesztette a heroint a cukorral, és megette.

Jóságos ég, Belinda lent hagyta a heroint a mosdóban. Egy pohár bor és a vacsora közben folytatott zaklatott beszélgetés után teljesen meg is feledkezett róla.

Felkelt az ágyból, és leosont a lépcsőn a mosdóba. A tasak heroin pontosan ott volt, ahol hagyta, bedugva az ő különleges tengeri üvegdarabkája alá. Kivette, és visszavitte az emeletre.

Leült a nyomorult kis ágyára, ölében a heroinnal. Most mi legyen?

Lábujjhegyen végigosont a folyosón Hayes szobájához, és bekopogott az ajtón. Nem jött válasz. Biztos, hogy már mélyen alszik. Nos, Belindát nem érdekelte. Kinyitotta az ajtót, és belépett.

Hayes az ágyban feküdt, és ütemesen horkolt. A hátizsáknak, amely délután még nyitva volt, most teljesen fel volt húzva a cipzárja. Belinda tudta, mit találna benne, ha kinyitná: még több tasakot, tűket, gumicsövet, egy kanalat, egy öngyújtót. Nem fogja átkutatni Hayes holmiját, amíg alszik. De beszélni akart vele.

Leült az ágya szélére, és felrázta. Hayes kinyitotta a szemét, meglátta Belindát, és nagy valószínűséggel most ő hitte azt, hogy ez egy rossz álom. Megpróbált felülni. Belinda rátette a kezét a karjára, hogy megnyugtassa, egyik ujját pedig az ajkára nyomta. A legutolsó dolog, amire most Belinda vágyott, az volt, hogy Laurel berontson, és ott találja őt Hayes szobájában, *megint.*

– Hayes – mondta Belinda. – Beszélnünk kell.

– Most? – kérdezte Hayes. Rekedtes volt a hangja. – Az éjszaka közepén? Mi a fenéről? – A fal felé húzódott, el Belindától.

Belinda felemelte a tasakot.

– Ezt a földön találtam, mikor korábban bejöttem. – Megrázta. – Ez heroin, igaz? – Hayes utánakapott, de Belinda

gyorsabb volt, és elrántotta. – Válaszolj a kérdésre, Hayes: ez heroin?

– Ez az enyém. Add ide.

– Hayes. Ez heroin?

Hayes hagyta, hogy visszazuhanjon a karja az ágyra.

– Igen.

Belinda bólintott. Elégedettnek érezte magát a beismerés hallatán. Hayes kimondta, hogy az övé. Nem tagadta.

– Milyen gyakran élsz vele? – kérdezte Belinda.

– Semmi közöd hozzá – mondta Hayes. – És most add azt ide, és menj ki a szobámból, kérlek.

– Pedig van közöm hozzá. A mostohafiam vagy. Törődöm veled, és nem akarom látni, hogy ezt teszed magaddal.

Hayes kikapta a tasakot Belinda kezéből.

– Semmit sem tudsz az egészről – mondta. – Semmit sem tudsz az életemről. Semmit sem tudsz rólam.

– Majdnem harminc éve ismerlek már, Hayes.

– Kérlek, menj ki!

– Szólhatok az anyádnak is.

– Miért terhelnéd őt ezzel? – kérdezte fásultan Hayes. – Már így is bőven van miért aggódnia.

– Én tudni akarnám, ha az én gyerekemről lenne szó – felelte Belinda.

– Ja, hát, én nem vagyok a gyereked. Angie klassz gyerek. Szerencséd volt vele.

– Nem szólok Laurelnek. De neked muszáj lesz. Biztos vagyok benne, hogy ismer embereket a városban, akik ezzel

foglalkoznak. Rehabilitációs intézményeket, programokat, metadonklinikákat…

– Az anyámnak már épp elég gondja van. Különben sem olyan rossz a helyzet, mint hiszed. Csak alkalmi szokás.

– Alkalmi heroinhasználat – mondta Belinda. – Értem. Gondolom, azért nézel ki úgy, mint akinek tizenöt köre volt Floyd Mayweatherrel, mert elmentél drog után kajtatni.

Hayes elfordult Belindától az ablak felé, a kezében szorongatta a tasakot.

– Jó éjszakát, Belinda!

– Mondd el anyádnak még a holnapi nap vége előtt, különben én teszem meg. Szeret téged. – Belinda felállt. – Mindannyian szeretünk, Hayes.

HAYES

Mindannyian szeretünk, Hayes.

Lehunyta a szemét. Az álom már várta, akár egy óceán. Csak bele kellett ugrania.

„Mondd el anyádnak.

Az anyja beleroppan. Összeomlik. Az egyetlen gyereke volt Hayes, az arany ifjú. Laurel tizenkilenc volt, mikor Hayes született, huszonnyolc, mikor Deacon elhagyta. Deacon élete benépesült: először ott volt Belinda, aztán jött Angié, majd Scarlett és Ellery, Buck pedig mindig vele volt – Laurel azonban magára maradt. Időnként randevúzott, és belevetette magát a munkába, de valahogy Hayes mégis mindig azt érezte, hogy elsődleges feladatának mindenekfelett azt tekintette, hogy az ő anyja legyen.

Belinda csúnyán sarokba szorította: ha Hayes nem vall színt Laurel előtt, majd megteszi ő. De talán csak blöffölt. Elég jó színésznő volt.

Hayes hallotta, hogy a heroinról való leszokás maga a pokol, az ember rettenetesen beteg lesz, hány és bevizel, fájdalmas görcsök gyötrik, és olyan erősen sóvárog a szer után, mint még soha azelőtt. Felnőtt férfiak sírtak, üvöltöttek, könyörögtek és alázkodtak meg egy adagért. Hayes nem hitte, hogy ő erre képes lenne. Okos volt, és kifinomult, de nem volt erős. Leszokni a heroinról látszólag olyan, mint olajozott rúdon mászni: lehetetlen fogást találni rajta, és bármelyik másodpercben

lecsúszhat róla az ember. És mikor lecsúszik, az olyan, mintha egy feneketlen lyukba zuhanna.

A heroin csak egy véletlen botlás volt, valami, amit Hayes csak egyszer akart kipróbálni kulturális tapasztalatszerzés gyanánt. Egy mély, zöldellő völgyben álló, háromszáz éves tíkfa házban kínálták neki az ópiumpipát, Kínának egy olyan részén, ahová csak kevés nyugati jutott el. Az a hétvége annyira idegenszerű volt, hogy az már-már szürreális, mintha Hayes egy mesekönyv szereplője lett volna. Próbálta tartani magát a helyi szokásokhoz – ha az embert ópiumpipával kínálták, akkor nem utasította vissza, szívott. Hayes álmában sem gondolta volna, hogy ez majd egyenesen a függőséghez vezeti őt New Yorkban.

Lehetetlenségnek tűnt leírni, milyen óriási érzés, amikor az ember be van lőve. Jobb volt, mint a szex, jobb volt, mint egy hideg sör egy hosszú, parton töltött nap után, jobb, mint a hatalmas fizetésemeléssel járó előléptetés a munkahelyen, jobb mint a blini kaviárral és tejföllel, jobb mint a szerelem. A heroin egyszerre volt az eufória, a felhők között lebegés, az emberfeletti erő érzése és a béke. Nem mondhatott le róla.

Hogyan vált függővé? Hogy engedhette, hogy ez megtörténjen? Óvatos akart lenni, de nem volt az. Belinda, az ő kemény, rideg szemével, mely olyan, akár a kék kovakő, lebuktatta. Paranoiás lenne, ha azt gondolná, hogy Belinda már gyerekkora óta rosszat akar neki? Azt akarta, hogy Hayes szeresse őt, jól emlékezett még az egyezségekre és a vesztegetésekre. Magával vitte Hayest a *Truman Show* forgatására, hogy találkozhasson Jim Carrey-vel; engedte, hogy Hayes és a középiskolai barátnője, Shauna a Los Angeles-i

házban legyenek felügyelet nélkül, és átadta neki Deacon Porschéjának a kulcsát, amikor csak kérte. Hayes azonban sosem dőlt be ennek az egész Belinda-imádatnak, és Belinda ezzel nagyon is tisztában volt, épp ezért valószínűleg utálta is Hayest. Azzal indította a hétvégét, hogy szóba hozta Naomi Wattsot, akivel Hayes éppen akkor futott össze, mikor alaposan be volt tépve.

Hayes ezt nagyon elcseszte. Feleségül kellett volna vennie Whitney Jót. Egy másik magazinnál kellett volna munkát vállalnia, olyat, amelyik kevesebb utazással jár, és mostanra már családot kellett volna alapítania. De a gondolat, hogy megállapodjon – napi rutin, saját ház, jelzálog, jegygyűrű, ünnepi vacsorák, locsoló, levélösszesöprés és utak a szemétlerakóhoz az újrahasznosítható szeméttel, iskolakezdés előtti esték, és teljes, a focipályán töltött szombat délutánok – fojtogató volt. Ennyiből akár egy zsákot is feje köré tekerhetett volna.

Végül, mivel Whitney már egymás után tette az egyértelmű utalásokat, magazinokat hagyott a fürdőszobában a De Beers reklámnál kinyitva, és panaszkodott, hogy tizenkét hónap alatt már hétszer volt koszorúslány, Hayesnek felfordult a gyomra. Képtelen volt rászánnia magát. Vándor volt, állandó mehetnékkel, és komolyan félt attól, hogy lemarad valamiről. A reptéri biztonságiakat szerette, meg az erős vodkát és a VIP-részleget; élvezte az ártatlan kis flörtöket a légiutas-kísérőkkel, és imádta az izgalmát annak, hogy olyan helyekre látogatott el, ahol még sohasem járt. Katmandu, Marrákes, Dakar, Dubai, Sydney, Tahiti, Becs, Sanghaj. Bejelentkezés, kijelentkezés: ez volt az élet,

amelyet kialakított önmaga számára. Az volt az otthona, hogy nem volt otthona.

Belinda pedig most azzal fenyegetett, hogy lerombolja ezt az egészet. Próbálta elképzelni magát az elvonón. Próbálta elképzelni, ahogy bevonul egy metadonklinikára. Nem, képtelen megtenni. Nem akart tanácsadóval beszélni, vagy más függők körében ülni, és bizalmasan elmesélni azt, milyen lelki sebeket kapott, míg felnőtt. Nem bántalmazták, nem hanyagolták el. Nevelték és szerették, még Belinda is, a maga módján. Az, hogy megfenyegette, szól Laurelnek, ugyanakkor hagyott időt, hogy Hayes maga beszéljen vele, Belinda szeretetének jele volt: Hayes fontos volt számára.

Az anyja. Mondja el az anyjának? Képtelen rá.

De talán mégsem volt olyan rosszul. Egész jól kihúzta csak a Percocettel – plusz egy adaggal dél körül. Közel tizenkét órával korábban. Habár most, a Belindával való beszélgetés után – nem fog hazudni magának – jól jött volna egy adag; egy teljes adag, nem afféle kis fél bébiadag, amire korlátozta magát, mióta ideért.

Megszorította a tasakot, és odament a hátizsákjához a kanálért és a tűért. Kicsit remegett, miközben a heroint melegítette, miközben felszívta a tűbe, miközben a fogai közé szorította a gumicsövet, míg ki nem dudorodtak az erei. Miközben beszúrta.

Ahhhhhhhh.

LAUREL

Elmosogattak Buckkal. Becsomagolták a maradék salátát, befóliázták a bagett csücskét, és letakarták a vajat. Laurel fogta az üres Skinny4Life-dobozt, amely a mosogató szélére volt téve.

– Íme a válasz az egyik rejtélyre – mondta.

Buck könyékig merült a habos mosogatóvízbe.

– Deacon százezer dollárt fektetett ebbe a cuccba.

– Scarlettnek, gondolom, egy életre elegendő készlete van – mondta Laurel, miközben a szemétbe hajította a dobozt.

– Nem hiszem el, hogy Deacon ekkora balek volt – mondta Buck.

– Tudta, hogy el fogja veszíteni a házat. Biztos vagyok benne, hogy minden szalmaszálba belekapaszkodott. Aztán feljött ide, hogy elbúcsúzzon a háztól.

– Biztos vagyok benne, hogy már akkor este tudta, mikor végül egy sztriptízbárban kötött ki. El akarta hozni azt a lányt Nantucketre. Ez egy elkeseredett ember cselekedete volt.

– Kíváncsi lennék, mire gondolhatott a végén – tűnődött Laurel. – Úgy volt, hogy másnap reggel horgászni megy JP-vel, úgyhogy lehet, hogy azon járt az esze, bedobja a botot, érzi a húzást, érzi az adrenalint, mikor ráharap a hal. – Hangosan sírva fakadt. Ő volt az egyetlen a házból, aki gyerekként ismerte Deacont. Deacon sosem hitte, hogy megérdemli azt a sok jót, ami megtörtént vele – kezdve Laurellel. Régen mindig mondogatta: „Te vagy az első jó dolog, ami életemben történt velem." Egek,

már olyan sok éve nem is gondolt erre. Mikor középiskolába jártak, Deacon mindig úgy szorította a kezét, miközben az ajtóig kísérte, mintha attól félne, hogy Laurel egyik napról a másikra eltűnik. Szóval… mikor megtudta, hogy el fogja veszíteni a nantucketi házat, talán azt látta benne, hogy a félelmei végül valósággá válnak. Elveszíti azt a dolgot, amit a legjobban szeretett. – Holnap érkeznek meg a hamvai – mondta Laurel a szemét törölgetve. Ami Deacon Thorpe-ból maradt, most elfért egy cipősdobozban. A séf, a káromkodó, a hihetetlenül csókoló férfi és a büszke, szerető apa most már csak darabkák és törmelék egyvelege, amit egyszerűen behajítanak a vízbe. Ez felfoghatatlan. És mégis, mindenki meghal. Egy nap maga Laurel is megszűnik majd létezni – az összes gondolatával és érzésével, az összes szeretetével és együttérzésével –, és ha egyszer elmegy, soha többé nem tér vissza. A soha pedig nagyon hosszú idő.

Megtörölte a tányérokat, melyeket Buck a szárítóra pakolt, aztán visszarakta őket a szekrénybe. A létezéssel és az elmúlással kapcsolatos gondolatok megijesztették. Szerette azt hinni, hogy van még harminc-negyven éve viszonylag jó egészségi állapotban, értelmes társaságban.

Ledobta a konyharuhát, és hátulról átölelte Buck derekát, miközben az a maradékot mosta ki a mosogatóból.

– Felvinnél az emeletre, és szeretkeznél velem? – kérdezte Laurel.

Buck elzárta a csapot.

– Mit mondtál?

Laurel felnevetett, zavarban volt.

– Ne is törődj vele – mondta.

– Nem, ne haragudj. Folyt a víz, és nem hallottam, mit mondtál.

– Buck felemelte Laurel állát. – Mit mondtál?

Laurel visszavonhatta volna a vallomását, vagy módosíthatott volna rajta, de úgy érezte, mintha valami láthatatlan erő hajtaná.

– Azt kértem, hogy vigyél fel az emeletre, és szeretkezz velem – mondta.

– Komolyan?

Laurel beleharapott az alsó ajkába. Magyarázza el talán, hogy egyszerre rettegni kezdett a haláltól?

Nem volt rá szükség, hogy elmagyarázza Bucknak. Buck megfogta a kezét, és felvezette a lépcsőn, és ez olyan természetes érzés volt, mintha mindig is így kellett volna történnie, és tudta, ez lesz az első az előttük álló harminc-negyven évnyi sok-sok alkalomból.

Június 20., hétfő

ANGIE

Kopogtattak a hálószobája ajtaján. Azonnal kinyílt a szeme. Napfény szűrődött be a szobába a roló résein keresztül; reggel volt. Joel kiterülve feküdt az ágyon, anyaszült meztelenül. Angie gyorsan betakarta a lepedővel és egy vékony zseníliatakaróval. Az utolsó, amit akart, hogy Ellery besétáljon, és meglássa Joelt az ágyában. Angie kapkodva magára húzott egy rövidnadrágot és egy pólót. Kinyitotta az ajtót. Laurel állt ott fürdőköpenyben, összeborzolt hajjal, a szemét hatalmas napszemüveg mögé rejtette, melyet Angie sosem látott rajta korábban.

– Ne haragudj, hogy zavarlak, édesem – mondta Laurel. – De JP van odalent. Azt mondta, terveztetek valamit ma reggelre.

Angié levegő után kapott.

– Mennyi az idő?

– Nyolc harminc – mondta Laurel.

Máris nyolc harminc van? JP, mivel megbízható és pontos, már meg is érkezett, hogy elvigye Angie-t az íjászatórájára. Azonban most, hogy Joel itt volt, Angie már nem akart elmenni. Nem kellett mennie. Semmit sem kellett bizonyítani magának és senki másnak sem. Joel eljött. Őt, Angéla Thorpe-ot akarták; kívánták, szerették őt.

Ó, hogy mennyire szerette volna, hogy Laurel menjen le, és közölje a rossz hírt JP-vel, de az igazságtalan lenne. Angie teszi meg.

Mezítláb lesietett a lépcsőn, hunyorgott a bejárati ajtón betóduló napfény láttán. JP udvariasan ácsorgott odakint, a napellenzőjét és a Blues Brothers-napszemüvegét viselte, és vigyorgott.

– Nézzenek oda, Csipkerózsika – szólalt meg JP. – Vedd a cipődet. Csináltam neked kávét a kunyhómban.

Angie bánatosan elmosolyodott. Borzalmasan érezte magát emiatt. Ha Joel nem jelent volna meg, akkor boldog és hálás lett volna, hogy JP-vel mehet. Elviselhetővé tette volna az előtte álló szomorú napot.

– Muszáj lesz áttennem máskorra a dolgot – mondta Angié.

– Ó – mondta JP. Levette a napszemüvegét, hogy alaposan megnézhesse Angie-t. – Minden rendben?

– Minden csodás – mondta Angie. Lejjebb vette a hangját. -A barátom, Joel, akiről meséltem neked. Tegnap megjelent. Odafent van. – JP arcán a kifejezés valahol a csüggedtség és a kétkedés között helyezkedett el. – Nem tudtam, hogy eljön – magyarázta Angie. – Csak úgy felbukkant.

– Oké – mondta JP. Nem fáradt azzal, hogy leplezze a rosszallását, Angie pedig azon gondolkodott, vajon pontosan mi is volt az, ami nem tetszett neki. Angie az idejét rabolta azzal, hogy feleslegesen ki kellett jönnie ide a Coatue-ből, de az maximum húsz perc. Lehet, hogy azért helytelenítette a dolgot, mert Joel még mindig házas. Vagy talán… talán arról van szó, hogy JP várta már, hogy együtt lehessen Angie-vel. Úgy gondolta, ez utóbbi lehet a helyzet, és nagyon rosszul érezte magát miatta, de nem hazudott JP-nek. És az is biztos, hogy semmit sem ígért neki.

– Sajnálom, hogy ki kellett jönnöd ide – mondta.

– Ne aggódj emiatt – felelte JP szárazon. – Este találkozunk a hajón.

– Igaz. – Angie azon tűnődött, vajon Joel csatlakozni akar-e majd a családhoz, amikor szétszórják a hamvakat. Azon is eltűnődött, hogy problémát jelent-e majd Laurelnek és Scarlettnek, ha igen. Miközben ezen törte a fejét, JP megfordult, és elsétált a felhajtón a dzsipjéhez. Angie nem tudta, miért, de követte. – Figyelj, JP, őszintén sajnálom. Borzalmasan érzem magam. Az az igazság, hogy elfelejtettem, hogy jössz ma reggel.

JP felnevetett.

– Ez a pasi elképesztő lehet, ha még az íjászatról is megfeledkeztél – mondta. Kedvesen mosolygott Angie-re. – Örülök, hogy eljött. Megérdemled, Angie, hogy valakinek te legyél a mindene.

Könnyek szöktek Angie szemébe.

– A mindene voltam valakinek. De ő már halott.

JP letörölte Angie kicsorduló könnyeit. Aztán beszállt a dzsipjébe, és integetett Angie-nek, miközben kitolatott a felhajtóról.

– Várj! – kiáltotta Angie. Intett neki, hogy jöjjön vissza. Felveszi a cipőjét, elmegy JP-vel, felcsatolja az íjat, beteszi a nyílvesszőt, megcélozza a pint, és – *huss!* –, eltalálja a célpontot.

JP azonban már nem látta és nem hallotta őt. Elhajtott az úton, és miután eltűnt szem elől, Angie megfordult, és visszament a házba.

Joel az ágyban ült. A rolót már felhúzta.

– Ez meg ki volt? – kérdezte Joel.

– Kicsoda? – nézett rá Angie.

– Hát… az a fickó a dzsippel a felhajtón. A fickó, aki után futottál. A fickó, aki az arcodat simogatta. Ki volt?

– JP volt az. Ő az természetvédelmi őr a Coatue-ben.

– Az természetvédelmi őr a Coatue-ben? Értenem kellene, hogy az mit jelent?

– Nem. Nem kellene. Sajnálom.

– Rejtegetsz előlem valamit? – kérdezte Joel.

– Nem – felelte Angie. Egyrészt mindent el akart mesélni Joelnek JP-ről: *A nyarat odakint tölti egy kis kunyhóban az elhagyatott partszakaszon, hajnalban kel, műléggyel horgászik a Coskata-tavon, eljár kagylót szedni, iszonyú jó lekvárt csinál Concord szőlőből, jelenti a cápaészleléseket, megmenti a napon leégett turistákat, akiknek a dzsipje a homokba ragad. íjvadász, és engem is megtanít íjazni.* Másrészt azonban meg akarta tartani magának JP-t. – Ő egy barát. A barátom.

BUCK

Reggel pizzáról álmodott. Annyira azért már ébren volt, hogy tudja, álmodik; eléggé ébren volt ahhoz is, hogy emlékezzen rá, nem igazán aludt, mert az éjszaka nagy részét azzal töltötte, hogy Laurel Thorpe-pal szeretkezett; elég ébren ahhoz, hogy érezze, ahogy Laurel felkel az ágyból, és ő közben azt gondolja: *Ne, kérlek, ne menj el.* Eléggé ébren ahhoz, hogy lássa a reggeli napsütés ígéretét – egy újabb gyönyörű napot a nantucketi életében –, mégis egy kicsit még aludt, és pizzáról álmodott.

New Yorkban született és nevelkedett, így számára az igazi pizza az a pizza, amelyiknek vékony és ropogós a tésztája, paradicsomszósz van rajta, és rengeteg nyúlós mozzarella. Bucknak mindenképpen nyúlósan kellett a sajt, imádta kihúzni a sajtszálakat, és a háromszög csúcsa köré tekerni, mielőtt a szájába tette volna. Deacon jól megsütve szerette a pizzát, keményen és egy kicsit mor-zsálódón, amit Buck sosem volt képes megérteni. Mikor pizzázni mentek – talán két-háromszáz alkalommal a harminc év alatt –, mindegyikük a maga tésztáját ette, mert az a két férfi, akinek ennyire konkrét és ellentétes az ízlése a sajtot illetően, nem osztozkodik. Buck egyszerűen szerette a feltétet – csakis pepperonit. Deacon bezzeg mindent rádobált: húsgombócot, hagymát és gombát, olívabogyót, zöldpaprikát, kolbászt. Deacon a fehér pizzát fogadta el pizzának, Buck nem. Deacon a négyszög alakú nápolyi

szeleteket ette inkább és a „paradicsomos tésztát", amit a philadelphiaiak pizzának neveztek, Buck viszont nem.

Buck álmában a Ray'sben voltak Deaconnel a St. Mark's Place-en, és egyetlen tészta volt előttük nyúlós sajttal. Buck felnézett Deaconre, aki éppen cigarettázott, és azt mondta: „Ezt tényleg meg fogod enni?" Deacon erre azt felelte: „Nem, haver, én kiszálltam."

Elnyomta a cigit a silány kis fekete, műanyag hamutartóban, majd felállt, és egy csilingelés kíséretében kisétált a Ray's ajtaján. Buck utána akart szaladni, de az álmok furcsa természetének köszönhetően képtelen volt rá. Valami visszatartotta attól, hogy felkeljen a székből. Egy pillanatig a pizzát bámulta, aztán elvett egy szeletet, a mozzarellaszálat a vége köré tekerte, és az egészet betömte a szájába.

Buck éppen akkor ébredt fel, mikor Laurel visszamászott az ágyba. Levette a fürdőköpenyét, és most gyönyörűségesen meztelen volt.

– Hallottam valakit a bejáratnál – mondta. – JP volt az. Azt hiszem, Angie-hez jött.

Buck a karjába vette Laurelt. Az elmúlt éjszaka során jó pár alkalommal érzett mardosó bűntudatot, amiért a legjobb barátja volt feleségével szeretkezik. Azon tűnődött, vajon ez a legutolsó álma azért történt-e, hogy megnyugtassa őt. Deacon elment, Buck pedig nem mehetett vele. Bucknak maradnia kell, és élnie, olyan teljes és boldog életet, amilyet csak lehet. Deacon is azt akarta volna, hogy ezt tegye. Ha Buck mégis téved, és Deacon nem ezt akarná… Buck megcsókolta Laurel vállát.

Laurel egy kicsit még aludni akart, így Buck egyedül surrant le a lépcsőn kávét főzni. A ház többi része csendes volt; biztosan senki sem lelkesedett azért, hogy még egyszer megtörténjen az előző esti jelenet, Buck éppen ezért megijedt, mikor meglátta, hogy a kávé már elkészült, és Scarlett piros kimonóba tekerve, melynek a hátára fehér gólyát hímeztek, odakint ücsörög a hátsó teraszon. Békésnek látszott, miközben beitta a látványt – a köd éppen akkor szállt fel a lápról –, és Buck úgy gondolta, jobb, ha most nyugton hagyja.

De aztán rájött, hogy itt az alkalom.

Kilépett a teraszra. Scarlett odafordult, és látván, hogy Buck az, megkönnyebbült mosolyt küldött felé.

– Nem bánod, ha ideülök? – kérdezte Buck.

Scarlett a mellette lévő székre mutatott.

Buck néhányat kortyolt a kávéjából. A megfelelő hangnemet akarta eltalálni ehhez a beszélgetéshez: vigasztalót, de nem engedékenyei.

– Scarlett – kezdte beszélnem kell veled néhány dologról. – Scarlett felvonta a szemöldökét, de nem szólt semmit. Kicsit olyan volt ez, mint a némajátékkal való kommunikáció. – Átvizsgáltam Deacon ügyeit – folytatta Buck. – Az első, amit tudnod kell, hogy Deacon a végakaratában ennek a háznak egyharmadát rád hagyta, egyharmadát Belindára és egyharmadát Laurelre. – Scarlett nem szólt egy szót sem, és nem is moccant meg. Buck belsőjét elöntötte a rettegés. – Érted, amit mondok? – kérdezte. Scarlett lassan bólintott. – Nos, ez egy vitás kérdés, mivel a ház árverésre kerül a következő hónap elején. – Ránézett az órájára. – Tizenegy nap múlva. Deaconnek három

jelzáloga is volt rajta, és mindegyikkel hátralékban volt már január óta. December végén az egyik befektető kiszállt az étteremből – történetesen a nagybátyád –, és Deacon a saját közvetítői számlájáról pótolta a nagybátyád pénzét, egymillió dollárt. Több mint négyszázezer dollár tartozása van ezen a házon, és ez a birtok nem rendelkezik ennyi pénzzel. Nem rendelkezik semmivel, kivéve az egyhatod részesedését a Board Roomból. És hagyott még hátra egy kétszázötvenezer dolláros életbiztosítást, amelynek te és Ellery vagytok a kedvezményezettjei. A negyedmillió a tiéd. Elégnek kell lennie, amíg kitalálsz valami mást. – Buck elhallgatott, és emlékeztette magát, hogy vegyen levegőt. Megcsinálta. Elmondta neki. Hirtelen felélénkült. – Láttam a Skinny4Life számára kiállított érvénytelen csekket. Ez olyan befektetés, ami esetleg megtérülhet?

– Nem – mondta Scarlett. – A cég megszűnt. Nekem csak az egyik hatalmas bőrönd maradt meg belőle, amit magammal hoztam, és tele van a termékkel. – Buck lehunyta a szemét. Az utolsó remény is kipukkant, akár egy szappanbuborék. Scarlett szembefordult a székén Buckkal, megigazítva a kimonót a lába körül. Mezítláb volt, a lábkörmeit karmazsinvörösre festette. A vörös volt a jellegzetes színe – Buck ezt felfogta de mégis mindig kikészült tőle. – Csapdába ejtettem őt, Buck.

– Hitt benned. Azt akarta, hogy olyannal csinálj karriert, ami boldoggá tesz majd.

– Én nem erről beszélek. Úgy értettem, hogy még a kezdetekkor. – Buck várt. Nem tudta biztosan, melyik kezdetről van szó. – Egy ideje már jegyesek voltunk – folytatta Scarlett. –

Mikor azonban elkezdett az éttermen dolgozni, mikor sikerült megszereznie az összes befektetőt, úgy éreztem, kezdem elveszíteni őt. Tudtam, hogy fel fogja bontani a jegyességet. És én annyira szerettem. Olyan régóta akartam. Borzasztóan odavoltam érte egész idő alatt, míg neki meg Belindának dolgoztam. Olyan tehetséges volt, olyan vicces, olyan… fesztelen. És szexi, egyrészt azokkal a tetoválásokkal és a borongós külsővel, másrészt pedig a gondoskodó apuka szerepében. Folyton rajtakaptam, hogy bámul, és azon gondolkodtam, van-e rá valami mód, hogy elvegyem Belindától. A nagy Belinda Rowe-tól, akit felnőve bálványoztam. El sem tudod képzelni, milyen elképesztő érzés volt arról fantáziáim, hogy az enyém lehetne az, ami az övé, hogy valamiféleképpen én ő lehetnék. Meg kellett tartanom Deacont. Így aztán… Kidobtam a szemétbe a pesszáriumomat. Szándékosan estem teherbe.

– Ó – mondta Buck.

– És Deacon velem maradt.

– Persze hogy maradt. Szeretett téged.

– Valóban?

– Igen.

– Mesélt nekem a lányról a sztriptízbárban, és azt mondta, végleg abbahagyja az ivást és a drogozást, és én erre azt feleltem, már nem hiszek neki. Azt mondtam, hogy már túl késő, már elveszített engem, és ezt csak magának köszönheti. Tudtam, hogy dühös, amiért Gal bácsi kivette a pénzét, és tudom, hogy azt hitte, azért, mert viszonyom volt Bo Tannerrel, és a nagybátyám tudott erről, és nem akarta Deacon zsebében tartani

a pénzét. De arról fogalmam sem volt, hogy Deacon a saját pénzével pótolta a nagybátyámét. Nekem azt mondta, talált egy új befektetőt, akivel közös a víziójuk.

– És igaz? – kérdezte Buck. – Viszonyod volt Bo Tannerrel? Vagy *van*?

Scarlett megrántotta a vállát, mire lecsusszant a kimonó, felfedve a bőrét. Ez most válasz akart lenni, vagy figyelemelterelési taktika?

– Visszanézve annyira nyilvánvaló az egész – mondta Scarlett. – Deacon hirtelen megszállottan szakácskönyvet akart írni, de nem nagyon ment a dolog. Az ember azt hitte volna, hogy valami őrült határidőre dolgozik. Tépte miatta a haját, alig aludt, ugyanazt a sztorit mondogatta nekem újra meg újra arról, hogy majdnem megbukott angolból a középiskolában, de valahogy mégis átment, mégis sikerült átcsusszannia. Aztán odajött hozzám ez a nő az edzőteremben a Skinny4Life ötletével, és azt gondoltam: *Deacon sosem fog ebbe belemenni.* De mikor felhoztam neki a dolgot, egyből ugrott rá. Januárban be is fektetett százezret, és azt hitte, megduplázza vagy megtriplázza június végére. De bebukott a dolog. Ahogy minden más is, amibe belevágtam.

– Scarlett…

– Teljesen lecsapoltam őt, Buck. Borzalmasan bántam vele. Viszonyom volt Bo Tannerrel, és biztos vagyok benne, hogy Deacon tudott róla, és ennek tényleg köze volt ahhoz, hogy a nagybátyám kivette a pénzét. Úgyhogy valójában ez az egész az én hibám.

– Nem tudtad, hogy meg fog halni. Egyikünk sem tudhatta. Gondolod, hogy én semmit sem csinálnék másként?

– Neked semmit sem kellett volna másképp csinálnod – mondta Scarlett. – Szeretett téged. Ti ketten Oscar és Felix voltatok.

Buck elmosolyodott.

– Sokkal jobban odafigyelhettem volna rá. Sokkal jobban alkudozhattam volna a nevében. Erőltettem volna, hogy legyenek saját márkás termékei. Istenem, egy csomó dolgot másként csinálhattam volna. Rávehettem volna, hogy szokjon le a dohányzásról.

– Legalább tudta, hogy szereted. Én nem mondhatom el ugyanezt.

– Ugyan, Scarlett…

– Buck – mondta Scarlett, és a távolba meredt. – Azt hiszem, szeretnék egy még egy percet egyedül maradni.

– Tudta, hogy szeretted őt, Scarlett.

– Kérlek! – mondta Scarlett.

Buck belépett a szúnyoghálós ajtón, és szinte nekirohant… Joel Tersigninek, aki a konyhában állt, és épp egy üveg narancsos Gatorade-et döntött magába.

Joel Tersigni?

Buck már szóra nyitotta a száját, de Joel előbb nyújtotta a kezét.

– Buck, haver, mi újság? Nem lehetett valami könnyű ez a hétvége.

Buck kezet fogott Joellel, és Angie-t nézte, ahogy az félénk arckifejezéssel közeledett. Aztán Bucknak eszébe jutott, hogy Angie együtt van ezzel a görénnyel. Ha ez Joel feleségének a fülébe jut, halálos fenyegetés lesz a vége. Mert csőstül jön a baj. Deacon sem örült volna annak, hogy Angie együtt van Joellel. Nem, egy cseppet sem.

– Örülök, hogy látlak – mondta Buck Joelnek. Ez persze hazugság volt. Buck képtelen volt elhinni, hogy Angie meghívta ide.

– Jó reggelt! – kiáltotta Belinda a lépcsőn lefelé jövet, a leopárdmintás zsákruhában úgy nézett ki, mintha éppen vásárolni készülne a Rodeo Drive-on. Joel Tersignit méregette. – Ez meg *kicsoda*?

– Anya – szólalt meg Angie –, ő itt Joel. Joel, ő az anyám, Belinda Rowe.

Joel olyan áhítattal fogott kezet Belindával, mintha az anyakirálynő lenne.

– Örülök, hogy megismerhetem, asszonyom.

– Asszonyom? Alig vagyok idősebb magánál.

– Csak negyvenéves, anya – mondta Angié.

– *Csak* negyven? – kérdezte Belinda. – Tizenöt évvel idősebb nálad.

– Tizennéggyel – javította ki Angie.

– Mindig is szőrszálhasogató volt – mondta Belinda Joel felé fordulva.

Laurel lépett be a konyhába, a nyomában Hayesszel.

– Ki kér avokádós pirítóst? – kérdezte Laurel.

– Én kérek – felelte Hayes. – Farkaséhes vagyok. – Belindára nézett. – Kemény éjszakám volt.

Scarlett lépett be a teraszról.

– Kérsz avokádós pirítóst, Scarlett? – kérdezte Laurel. – Vegán.

– Nem, köszönöm – mondta Scarlett. – Majd az emeleten reggelizem.

Ezzel ki is viharzott a konyhából, a kimonója úgy lebegett utána, akár egy piros zászló.

LAUREL

Nem fogja hagyni, hogy levegyék a lábáról. De nehéz volt.
Akár beismerte magának, akár nem, magányos volt, valószínűleg azért, mert túl magasak voltak az elvárásai – és lássuk be, a St. Ann's Avenue Bronxban nem éppen az a hely volt, ahol megfelelő férfiakkal lehet találkozni. John Buckley azonban megfelelt az elvárásainak, az összesnek, és a legjobb az egészben az volt, hogy Buck már ismerte Laurelt. Feltételezte, hogy lesz egy felfedezésekkel teli időszak – mit szeret Buck, mit szeret Laurel, hol találkozik az ízlésük –, de már volt mögöttük harmincévnyi barátság, amelyre építhettek. Micsoda megkönnyebbülés! Laurel ötvennégy éves volt, és ami leginkább elrettentette attól, hogy belevágjon egy új kapcsolatba az ő korában, az a rengeteg magyarázkodás volt, melyre egy új udvarló mellett szükség lett volna.

Attól még nem fogja hagyni, hogy levegyék a lábáról. Ha a Deacon Thorpe-pal kötött házassága bármire is megtanította, akkor az az, hogy azok az emberek okozhatják a legnagyobb fájdalmat, akiket az ember a legjobban szeret, akármilyen tiszták is legyenek a szándékaik kezdetben. Laurel nem fog túlzottan vagy túl gyorsan szerelembe esni. Igaz, hogy Buck előző éjjel nyolc órán át szeretkezett Laurellel – a szemhéját csókolta, a csípőcsontját cirógatta, a vállára húzta a takarót, mikor végül aludni próbáltak –, de ez még nem jelentette azt, hogy megbízhat benne. Csakis saját magában bízhatott.

Mikor Buck lement kávét készíteni, Laurel megpróbált visszaaludni, de túlságosan fel volt pörögve, így aztán fogta a regényét, az *Eufóriát* – az „eufória" szó most vadonatúj jelentést kapott –, de képtelen volt koncentrálni, és alig olvasott el egy fejezetet. Úgy döntött, megcsinálja az összetúrt ágyat, aztán lemegy, és visszatér a rangidős anya szerepéhez.

Laurel meglepődött, hogy szinte már mindenki ébren volt. Hayes épp mögötte lépkedett lefelé a lépcsőn, a konyhában pedig ott találták Belindát, Buckót, Angie-t és egy férfit, akiről Laurel azonnal azt gondolta, milyen vonzó és jóképű, és akit úgy mutattak be neki, mint Joel Tersignit, a Board Room teremfőnökét.

Szóval akkor ő Angie barátja, a házas ember.

Laurel átnyúlt a pult felett.

– Laurel Thorpe vagyok. Az egyes számú feleség – mondta.

– Elnézést a zavarásért – felelte Joel.

– Nincs miért elnézést kérni – nyugtatta Laurel, de erőltetettnek érezte a mosolyát. Be kellett látnia, hogy jobban szerette, mikor csak a család volt itt. De most, hogy volt köztük egy idegen is, talán mindenki elgondolkodik egy kicsit, mielőtt kinyitja a száját.

Valaki kopogott, mire Laurel végigsétált a folyosón, és kinyitotta a bejárati ajtót; barna egyenruhás futár állt a verandán, s egy csomagot tartott a kezében.

– Csomagot hoztam Laurel Thorpe-nak – mondta a futár.

– Én vagyok – mondta Laurel. Kíváncsi volt, mi a csuda lehet az. A St. Anne's Avenue-ra és az ügyfelei bérleti díjára gondolva Laurel aggódni kezdett, hogy az asszisztense, Sophie küldött el

neki egy halom aktát. Elvette a csomagot, aláírta az elektronikus átvételi panelt, s közben rádöbbent, mi az, amit a kezében tart: a hamvak. Ez a doboz, melyet úgy adtak át neki, akár egy pulóvert a J. Crew-ból, minden, ami Deaconből megmaradt.

Természetesen Scarlett éppen ezt a pillanatot választotta ahhoz, hogy lejöjjön a lépcsőn, kezében egy lila Skinny4Life-dobozzal. Átöltözött egy fehér rövidnadrágba és szűk, piros topba, mely megmutatta a fájdalmas soványságát. A rövidre nyírt hajával most olyan volt, mint egy tinédzser fiú.

– Az meg mi? – kérdezte. Míg Laurel azon gondolkodott, mit feleljen, Scarlett kitalálta. – Elvehetem? – kérdezte.

Laurel átadta neki a dobozt, miközben azt gondolta: *Vigyázz rá!* Scarlett annyira kiszámíthatatlanul viselkedett, hogy Laurel még azt is könnyen el tudta képzelni, hogy elszalad, és lehúzza a hamvakat a vécén.

Scarlett azonban letette az üdítősdobozt a korlát pillérjére, és úgy ringatta a dobozt, akár egy pár napos újszülöttet – aztán megcsókolta, piros rúzsnyomot hagyva rajta. Visszaadta a dobozt Laurelnek, és kiment a teraszra.

Szerette Deacont, gondolta Laurel.

Laurel a dobozt bámulta: az, hogy Scarlett visszaadta, szimbolikusnak tűnt. Úgy tűnt, a végén Laurel lesz Deacon őrzője.

– Beszélek Scarlettel, szeretnék részvétet nyilvánítani neki – vetette oda Joel a többieknek, és a nő után sietett.

– Persze – mondta Laurel. Joel elég szívélyesnek látszott, meglehet, egy kissé erőltetett volt, és talán egy kicsit mesterkélt is, de lehet, hogy csak Laurel keresett benne hibát. Joelnek az

volt a munkája, hogy finom és csiszolt modorú legyen. Laurel látta, miért zúghatott bele Angié, a férfi hivatásos szívtiprónak tűnt. *Minden férfi csal. Ők ezt csinálják.* Laurel kihasználta az alkalmat, és megkérte Hayest és Angie-t, hogy menjenek fel vele a szobájába. Miután Laurel gondosan becsukta maguk mögött az ajtót, feltartotta a dobozt. – Megérkeztek a hamvak.

– Ó – mondta Hayes, és úgy hátrált, mintha Laurel egy doboznyi csörgőkígyót tartott volna a kezében. – Hűha!

Laurel az éjjeliszekrényről elvett toll segítségével felnyitotta a doboz tetejét. Jó pár réteg buborékfóliát kellett átvágni, ám a közepén ott volt beágyazva az ananász méretű műanyag urna.

Műanyag?, gondolta Laurel. Hallotta az „urna" szót, és azt gondolta, kerámia lesz, vagy, mert Deacon séf volt, talán öntöttvas. Elmosolyodott, ahogy arra gondolt, hogy Deacon hamvai egy Le Creuset urnában vannak, az illett volna hozzá a legjobban.

Angie felemelte az urnát, kinyitotta, és belenézett.

– Ez komolyan megtörténik? – kérdezte. Úgy tűnt, őszintén kérdezi. – Mindig, mikor már azt hiszem, hogy felfogtam, újra leesik, mintha most hallanám először. Halott. – Angie megrázta az urnát. – Ez itt ő.

Laurel visszagondolt az első alkalomra, mikor meglátta Deacon Thorpe-ot. Deacon mindig azt hitte, hogy ez a menzán történt ebédidőben, de az igazság az, hogy Laurel aznap reggel látta meg őt először, az iskolabuszról leszállva. Azt beszélték a lányok Laurel osztályában, hogy új fiú érkezik, egy fiú New York Cityből, és Laurel reménykedni kezdett, hogy valami érdekes fazon lesz az. Mikor meglátta Deacont, egy kicsit

összetört a szíve. Már akkor is a kitaszítottak voltak a gyengéi. Ebédnél aztán megkereste, mert feltételezte, hogy úgyis egyedül eszik majd.

Annyira szerette volna megmenteni.

ANGIE

– Megígérted, hogy elviszel úszni – mondta Ellery. Ott állt egy rózsaszín bikiniben Angie szobájának az ajtajában, ahol Angie éppen nekiállt rendet tenni, hogy aztán majd összepakolhasson. Ezzel egy időben igyekezett összeszedni a gondolatait is. A hamvak teljesen felzaklatták.

– Úgy lesz – mondta Angie.

– Most akarok menni – mondta Ellery.

– Utálom, hogy ezt kell mondanom – mosolygott Angie –, de most úgy hangzott, mint egy nyafka kölyök. És mindketten tudjuk, hogy te nem vagy nyafka kölyök. Ki az egyetlen nyafka kölyök ebben a családban?

– Hayes – felelte Ellery.

Angie elmosolyodott, és a karját nyújtotta.

– Gyere ide.

Ellery átölelte Angie-t, Angie pedig belélegezte az édeskés illatát a hajának, mely már kezdett kicsúszni a fonatból.

Angie eleinte nehezményezte Ellery létezését, éppen annyira, mint Maryét és Lauráét is. Angie nem értette, miért lett mindkét szülőjének másik gyereke. Hát ő nem volt elég? Angie kapcsolata Maryvel és Laurával lényegében nem is létezett, legutoljára másfél évvel ezelőtt látta őket, hálaadáskor, és a legerősebb érzelme akkor a bódultság volt. Mindkét lány pontosan úgy nézett ki, mint Bob, és olyan csendesek és lómániások is voltak, mint Bob, mintha Belinda sosem szerepelt

volna ebben a képletben. Mivel azonban Ellery New Yorkban élt, és Deacon ösztönözte Angie-t, hogy töltsön időt a húgával, Angie és Ellery között most szoros kapcsolat volt. Angie tizenhét évvel volt idősebb, így aztán előfordult, hogy Ellery anyjának vagy nagynénjének érezte magát inkább, mint a nővérének.

Angie arra számított, hogy Ellery többet sír, és jobban kiborul majd Deacon halála miatt, de aztán megértette, hogy a kilencéves gyerekek még túlságosan fiatalok ahhoz, hogy felfogják azt, hogy valaki „örökre elment". Ellery és Scarlett már majdnem két hónapja éltek Savannah-ban; valószínűleg, a képzeletében Ellery azt hitte, hogy amikor végül visszatér New Yorkba és a lakásba a Hudson Streeten, Deacon ott várja majd.

– Menjünk, keressük meg Joelt – javasolta Angie. – Ő is akar úszni.

– Nem is tudtam, hogy Joel is ide fog jönni – mondta Ellery.

– Nem, én sem tudtam – felelte Angie.

Mikor Angie és Ellery kiment a teraszra, Angie ott találta Joelt, Scarlett mögött állva, amint a vállát masszírozta. Scarlett hátrahajtotta a fejét, és kéjesen nyögdécselt.

– Ó, istenem, ne hagyd abba. Ez *annyira* jólesik. – Angie-n rettenetes féltékenységhullám söpört végig, olyan, amilyet még sosem tapasztalt, még akkor sem, mikor Joelre és Doryra gondolt. – Varázskezed van – folytatta Scarlett. – Fogalmam sem volt róla, mennyire feszült vagyok.

– Sok mindenen mentél keresztül – mondta Joel. Tovább gyúrta Scarlett vállát és a felkarját. – Tiszta csomó a vállad. –

Mélyen beszívta a levegőt. – Esetleg Chanelt használsz? Ez a kedvenc női illatom.

– Készen állunk az úszásra – szólalt meg Angie.

Scarlett szeme kipattant.

– Bébi, meg kell zabálni téged ebben a bikiniben. Komolyan mondom, hogy meg tudnálak zabálni.

Angie a szemét forgatta. Scarlett folyton bejelentette, mennyire ennivaló Ellery, mintha Ellery valami süti lenne, vagy egy muffin. Bizonyára az étellel kapcsolatos, mélyen gyökerező félelméhez és vágyához volt köthető – legalábbis Angie és

Deacon erre a következtetésre jutott az egyik kedd esti vacsorájuk alkalmával.

– Joel – szólt Angie. – Te is velünk jössz?

– Elhiszed ezt, hogy Joel itt van? – kérdezte Scarlett. A New Yorkban töltött évek elkoptatták Scarlett elnyújtott, déli kiejtését, de mikor akart valamit, újra előjött, erőteljesen és édesen, akárcsak a névrokonánál az *Elfújta a szélben. Az* „itt"-ből így lett „i-i-itt". Angie figyelte, ahogy Joel arcán kábult kifejezés suhan át.

Igen, elhiszem, mondta majdnem Angie. *Joel a barátom.* De Angie nem volt elég magabiztos ennek a ténynek a bejelentéséhez. Abban sem volt biztos, hogy ez egyáltalán igaz. Sosem volt meg az a szabadsága, hogy a barátjának nevezze Joelt. És Angie rádöbbent, hogy most, hogy Joel megszabadult Dorytól, nyugodtan mehetett bármelyik nő után, aki után csak akart. Lehet, hogy Angie megfelelt számára, amíg le volt kötve, de mi van, ha most talált magának valakit, aki kívánatosabb? Mi van, ha csak a megfelelő alkalmat várta, aztán rámozdult Deacon

Thorpe özvegyére, Scarlett Oliverre? Egyértelmű volt, hogy Scarlettnek fogalma sem volt, miért jelent meg itt Joel. Valószínűleg azt hitte, csakis azért jött, hogy őt vigasztalja.

– Megyünk úszni, vagy sem? – kérdezte Angie. A hangja keményebb volt, mint ahogyan akarta. Ha volt nyafka kölyök a családban, akkor az most ő volt. De valóban eljött az ideje, hogy Joel nyilatkozzon. Ha azért jött Nantucketre, mert szereti őt, akkor Angie azt akarta, hogy mondja is ki. Ha csupán azért jelent meg itt, mert nincs hova mennie, akkor viszont elmehet a fenébe. Keserűséggel gondolt ezekre a kemény szavakra, és igyekezett megacélozni magát, de az igazság az volt, hogy egyáltalán nem volt felkészülve arra, hogyan kezelje ezt a helyzetet.

– Itt maradok Scarlett-tel – mondta Joel.

Angie zavartan pislogott, azt hitte, rosszul hallott.

– Köszönöm – mondta Scarlett. – Most jól jön egy barát.

– Vagyis akkor nem jössz velünk? – kérdezte Angie.

Joel türelmesen Angie-re mosolygott, mintha Angie egy nehéz felfogású diák lenne.

– Én itt maradok Scarlett-tel.

– De azért jöttél ide, hogy velem legyél, nem? – kérdezte Angie. – Azért jöttél ide, mert már hat hónapja szeretők vagyunk.

– Angie – szólt Joel, és figyelmeztetőleg Ellery felé intett a fejével, mire Angie-t azonnal elöntötte a szégyenérzet. A kislány elveszítette az apját, nincs szüksége még arra a pluszteherre is, hogy a nővére szexuális életéről kelljen hallania. Joel keze lefelé csúszott Scarlett hátán, mire az felnyögött; annyira önkívületben

volt Joel érintésétől, hogy úgy tűnt, meg sem hallotta, amit Angie mondott.

– Akkor *mi* indulhatunk? – kérdezte Ellery Angie karját rángatva. – Te meg én?

– Köszönöm, hogy elviszed Elleryt – mondta Scarlett lehunyt szemmel, a feje előrebillent a nyakán. – Nagyra értékelem.

– Abban biztos is vagyok – mondta Angie annyi méreggel, amennyi csak telt tőle. – Élvezd a hátmasszázst. – Megfordult, és majdnem felkapta Elleryt a földről, ahogy távozni igyekezett.

– Látod? – hallotta Angie Scarlettet a háta mögül. – Mind utálnak engem. Azt hiszem, még Angie is utál.

– Miért sírsz? – kérdezte Ellery a felhajtón sétálva.

Angié letörölte a könnyeit. *Gyűlölte* Joel Tersignit! Gyűlölte!

– Apu meghalt – mondta Angie. Megállt, és leguggolt, hogy Ellery szemébe nézhessen. Ellerynek zöld szeme volt, akárcsak Scarlettnek, szép és tiszta, sötét gyűrűkkel az írisze körül. Az orrát szeplők borították. Szép kislány volt – nem gyönyörű, de aranyos és szép, és Angie ennek örült. – Érted ezt, ugye? Apu halott, és nem jön vissza. – Ellery komolyan bólintott, és a szeme megtelt könnyel. Angie szörnyetegnek érezte magát. Mégis ki mond ilyeneket egy kilencéves gyereknek? Ő, Angie fájdalmat érzett, és azt akarta, hogy Ellerynek is fájjon. Angie magához ölelte Elleryt. – Sajnálom. Úgy sajnálom, kicsim.

Ellery megpaskolta Angie hátát, mintha ő lenne az, akinek vigaszra van szüksége.

– Semmi gond, Kishaver – mondta. – Nem a te hibád.

KÖZJÁTÉK

Deacon és Scarlett

Második rész

Scarlettnek viszonya van, és Deacon nem is hibáztatja érte. Nincs bennük semmi közös, Elleryt kivéve. Deacon folyton dolgozik, és mikor nem éppen a konyhát vezeti, akkor recepteket fejleszt a szakácskönyvéhez. Kedd esténként, mikor az étterem zárva van, Angie-vel vacsorázik, mert Scarlett nem eszik vacsorát, soha. Az utóbbi időben Scarlett a kedd estékre bébiszittert szerzett, és „elment a lányokkal bulizni". Ám egy ponton Deacon rájön, hogy nem a lányokkal van, hanem Bo Tannerrel. Bóval, a régi fiúval.

Nagyon banális az, ahogyan Deacon rájön. Csipeszt keres, mert egy darabka uborkahéj beékelődött a hüvelykujja körme alá, és az ujja már meleg, és kezd lüktetni is. Scarlett tart csipeszt az éjjeliszekrénye fiókjában. Scarlett éjjeliszekrényének fiókjában azonban van még egy halom üzenet, levél és kártya is Bo Tannertől, a legutóbbin három nappal korábbi dátum szerepel.

Deacon mélyet sóhajt, és felnéz a plafonra. Valamiféleképpen még örül is, hogy nem e-maileket és SMS-eket talált. A levelek régimódinak tűntek, déliesnek és előkelőnek. Őszintének tűnnek, és bár nem ül le, hogy elolvassa őket, a részletek, amelyeket elkap belőlük, elárulják a történetet. Bo szereti

Scarlettet, mindig is szerette, és sosem lett volna szabad feleségül vennie Anne Cartert. Az egyetlen ok, amiért megtette, az volt, hogy Scarlett északra jött, Anne pedig ott maradt.

Visszateszi a leveleket. A fürdőszobában talál egy csipeszt.

———

Hat héttel később Scarlett egyszer csak sírva fakad, és mikor Deacon megkérdi, mi a baj, Scarlett azt mondja, hogy megjött a menstruációja, és hízott másfél kilót. Deacon azt gyanítja, hogy Bo véget vetett a dolognak, de nem kérdez rá.

December 21-e van, az étterem karácsonyi partija utáni este Scarlett nagybátyja, a Méltóságos Calhoun Olivér az étterembe jön a feleségével, Abigaillel és Scarlett-tel. Olivér bíró az egyik az étterem hat befektetője közül, bár még sosem evett itt – főként azért, mert nem szeret a Mason-Dixon Line-nál északabbra utazni. Abigail azonban már régóta vágyott rá, hogy lássa New Yorkot karácsonykor – a Rockettest, a Bergdorf kirakatát –, és mivel a bíró sem lesz már fiatalabb, az utazás mellett döntenek.

Deacon már azelőtt érzi, hogy valami baj lesz, mielőtt a bíró megérkezik. Először is, a teljes személyzete másnapos, fáradt, házsártos, ingerlékeny, és fél lépéssel le vannak maradva. Lily, aki általában Deacon jelöltje a legjobb felszolgáló címért az öt kerületben, hajnali ötig táncolt a bárpulton, és elbóbiskol, miközben Deacon elmondja nekik az este specialitásait, majd átalussza a személyzeti vacsorát. Joel Tersigninek sötét karikák éktelenkednek a szeme alatt, és Deacon azt fontolgatja, hogy őt

és Lilyt is hazaküldi, de már nincs idő változtatni az utolsó pillanatban.

Ennyi volt, gondolja. Több karácsonyi partijuk nem lesz.

Mikor megérkezik a bíró, Joel rohan vissza a konyhába. Pluszvendég van a társaságukban, és Joel most dilemmában van: vagy bepréseli négyüket egy háromfős asztalhoz, vagy egy négyfőshöz ülteti őket Szibériában, vagyis az asztalhoz, melyet mindig jeges huzat ér, akárhányszor kinyílik az ajtó.

– Máshol nincs hely? – kérdezi Deacon.

– Sehol – feleli Joel.

– Ültesd őket Szibériába – mondja Deacon. Kilenc fogással és a borokkal nem fognak elférni a háromfős asztalnál. – Mindegyiküknek adj két-két kasmírpokrócot. Ki a pluszvendég?

Joel megrántja a vállát.

– Valami fickó.

Deacon kimegy, hogy üdvözölje az asztaltársaságot közvetlenül azután, hogy megérkezett hozzájuk az *amuse-bouche:* egyszerű nantucketi öböli fésűkagyló citromlében posírozva és tengeri sóval megszórva. Abíró kagylója érintetlen, akárcsak Scarletté. Deacon ezt már azelőtt észreveszi, mielőtt még szemügyre venné a negyedik vendéget. A „valami fickó" egy magas, világosszőke hajú férfi sötétkék zakóban és régimódi kék-piros csíkos nyakkendőben.

– Üdv mindenkinek! – mondja Deacon.

A bíró feláll.

– Thorpe séf – szólal meg. – Emlékszik a feleségemre, Abigailre? És szeretném bemutatni az ügyvédemnek, Robert Tannernek.

Az ügyvéd, Robert Tanner feláll. Kezet ráznak Deaconnel.

– Hívjon csak Bónak – mondja.

Deacon elfordul, és Scarlettre néz. Scarlett az érintetlen kagyló fölé hajol, mintha csak imádkozna.

Deacon visszamegy a konyhába, majd bezárkózik az irodájába. Nem hiszi el, micsoda düh fortyog benne. Tudott Bo Tannerről, és azt a felnőtt döntést hozta, hogy nem foglalkozik vele, és hagyja, hogy magától legyen vége. Bo Tanner házas, ott van a gyűrű az ujján. És Scarlett is házas. Scarlett is csapodárnak bizonyult a felnőtt életében. Semmi mellett nem tart ki tovább néhány hónapnál, amint a projekt, amibe belevágott, már nem csillog olyan fényesen, rögtön vált is a következőre. Tehát az is nyilvánvaló, hogy Bo Tanner iránt is elveszíti majd az érdeklődését.

Kivéve, hogy… középiskolás kora óta szerelmes belé. Vagy talán már azelőtt, Deacon nem emlékszik. Ez a szerelem egy életen át kísérteni fogja. Deaconnek egyszerűen el kellene engednie őt. Azt fontolgatja, hogy abban a pillanatban küld neki egy SMS-t azzal a szöveggel: *„Válni akarok”*. Fáj belegondolnia, micsoda megkönnyebbülést és örömöt jelentene Scarlett számára egy ilyen SMS. Fájt belegondolnia, hogy harmadszor is kudarcot vall a házassággal.

Voltak fordulópontok Deacon életében, mikor szüksége lett volna az apjára: mikor megszületett Hayes, mikor elhagyni készült Laurelt, mikor olyan szörnyen leszerepelt a *The Laté Show-ban*… és most is. Deacon már vagy tízezerszer eljátszott a gondolattal, hogy felbérel egy magánnyomozót, hogy megkeresse Jack Thorpe-ot. Úgy dönt, másnap meg is teszi. Nem érdekli, mennyibe kerül. Tudni akarja, mi lett az apjából.

Eközben kivesz egy üveg Jamesont az íróasztala alsó fiókjából, és tölt magának egy pohárral. Nem hiszi el, hogy Scarlett elhozta a szeretőjét az ő éttermébe! Ez már túlmegy minden határon. Megszegi az emberi tisztesség íratlan szabályait. Nem érdekelte, hogy a nagybátyja ragaszkodott hozzá, Scarlettnek akkor is véget kellett volna vetnie a dolognak valahogy.

Harv kopogtat, Deacon nem felel.

Angie kopogtat, Deacon nem felel.

Lily kopogtat, majd bekiabál az ajtón keresztül:

– A bíró asztala nem kérte a szexi perzselt polip fogást. Sértőnek találta a nevet.

Deacon tölt még egy pohárral.

Mikor Deacon visszamegy a vendégtérbe, már részeg. A hatodik fogás közepén járnak, a lazacnál, és Scarlett előtt érintetlen az étel a tányéron. Düh fojtogatja Deacon torkát.

Hogy néz már ki, hogy még a séf felesége sem eszik az ételből? Aztán eszébe jut, hogy Scarlett éppen léböjtkúrán van.

Aznap reggel megkérte, hogy hagyjon fel a böjttel, az ő kedvéért. Mégis ki kezd léböjtkúrába karácsony előtt négy nappal?

Deacon dühöngve vonul oda az asztalhoz. Abíró alig nyúlt az ételéhez. Csak Abigail és Bo Tanner eszik lelkesen.

– Minden rendben? – kérdezi Deacon.

A bíró megköszörüli a torkát, mielőtt megszólal, Deacon azonban nem akarja hallani a mondandóját. Abíró egy szószátyár, nagyképű seggfej, aki semmit sem értékel, amit Deacon a tányéron igyekszik művelni.

Deacon odasompolyog Bo Tanner mögé, és a fülébe súgja:

– Tartsd magad távol a feleségemtől!

– Deacon! – szisszen fel Scarlett. – Goromba vagy.

Deacon kihúzza magát.

– További jó étvágyat – mondja. Visszamegy a konyhába, és elhalad Angie és Joel Tersigni mellett, akik túl közel állnak egymáshoz a hűtőkamra előtt.

– Vissza dolgozni! – kiált rájuk. Bevonul az irodájába, és magára zárja az ajtót.

Joel és Angie?, gondolja. Csak a holttestén keresztül.

Újabb pohárral tölt.

Másnap a bíró felhívja Deacont, és visszakéri az egymillió dollár kezdő befektetését. Deacon másnapos, és mindent nagyon bán. Bocsánatot kér a viselkedéséért.

– Hadd tegyem jóvá a dolgot ma este, bíró úr. Ígérem, ez lesz élete legjobb vacsorája. – Minden étteremnek vannak rossz estéi,

mondja. A bírónak meg kell értenie: az ünnep mindenki számára feszült időszak.

A bíró nem érti meg. Deacon vissza fogja adni a pénzét, a befektetői szerződés záradéka szerint. A bíró volt az utolsó befektető, akire Deaconnek szüksége volt kilenc évvel korábban, az építkezés megkezdésekor, és nagy lelkesedésében jogi menekülőutat biztosított a bíró számára, szabad kártyát a börtönből való szabaduláshoz, és a bíró most élni akar vele; máskülönben Deacon hallani fog a jogi tanácsadója, Bo Tanner felől.

– Igen, uram – mondja Deacon.

Deacon a karácsony és újév közti hetet azzal tölti, hogy az összes rendszeresen nála étkező pénzeszsákot felhívja, akit csak ismer, abban a reményben, hogy az egyik majd hajlandó lesz befektetni az étterembe. De ezek agyafúrt fickók, tudják, mennyibe kerül az étterem működtetése, és hogy valószínűleg sosem látnának hasznot a befektetésükből.

Deaconnek muszáj találnia valakit, akit valóban érdekel az étterem. Az egyetlen ember, aki eszébe jut, az saját maga. Egymillió dollárt utal a saját számlájáról az étterem kincsesládájába. A következményekkel majd később foglalkozik.

Felbérel egy Lyle Phelan nevű magánnyomozót, egy egykori New York-i rendőrt. Lyle Phelan harmincezer dollár átalánydíjat kér eltűnt személyekért, mindegy, meddig tart a keresés. Meg fogja találni Jack Thorpe-ot, mondja Deaconnek. Ez garantált.

Phelan nyomozó Murphy rendőrre emlékezteti Deacont, aki réges-régen a Stuy Townban lévő lakásukban tett fel kérdéseket, amikor az apja végleg elment. Deacon kiállítja a csekket.

Az elkövetkező hónapokban Deacon pénzügyi helyzete hanyatlásnak indul. Nem kap jogdíjról csekket augusztusig, így aztán azon dolgozik, hogy összeállítsa a szakácskönyvjavaslatát. Buck összehozta őt egy irodalmi ügynökkel, Kim Witherspoonnal, aki lelkesen várja a kéziratot.

– Nekem egy félig szakácskönyv, félig memoár jár a fejemben – mondja Kim. – A világ alig várja, hogy megismerje a magánéletedet.

Licitháborút lát Deacon jövőjében, és hatszámjegyű előleget.

Borítékok érkeznek a Nantucket Banktól, de Deacon nem bontja ki őket. Tudja, hogy rossz hír áll bennük. Felszólítások érkeznek a lakóház üzemeltetőjétől, mert késik a lakbérrel. A ház menedzsere, Debi nagy rajongója Deaconnek, aki felajánl neki egy kétszemélyes vacsorát a Board Roomban, az étterem kontójára, ha ad még egyhavi haladékot. A gyerekeit azonban nem hagyhatja figyelmen kívül. Kiállít egy csekket Hayes társasházának, és kifizeti Ellery tandíjának második részletét.

Kezd tönkremenni. Mire megérkezik a jogdíja, már háromszor annyit költ el, mint amennyi azon a csekken szerepel. A szakácskönyvéhez készült jegyzetek nem olyasmik, amiket bárkinek megmutatna. A világ alig várja, hogy megismerje a magánéletét, Deaconnek azonban komoly fenntartásai vannak a megvitatását illetően. Alá kell majd íratnia egy nyilatkozatot

Belindával, és Belinda ezt sosem fogja megtenni. Az írás nehéz mesterség. Majdnem megbukott angolból a középiskolában. A jegyzetei egy piros mappában hevernek az íróasztalán, az irodájában, a Nantucket Banktól érkezett borítékokkal együtt. Most túlságosan szörnyűségesek Deaconnek még ahhoz is, hogy rájuk nézzen, így aztán elrejti őket egy fiókba, a piros mappát pedig elküldi Kim Witherspoonnak.

– Tud ezzel kezdeni valamit?

– Valószínűleg nem – mondja Kim. Deacon nem küldött neki mást, csak egy rakás összefüggéstelen jegyzetet, és a kagylós mártogatós receptjét, ami már megjelent, és vagy egytucatszor nyomták újra az elmúlt évtized során. – Lehet, hogy fel kéne venned magad mellé egy írót. Sokan csinálják ezt.

De az pénzbe kerül, ami nem áll rendelkezésére. Egyszerűen csak meg kellene adnia az embereknek azt, amire vágynak: a szerelmi élete részleteit, kezdve nagyon régről, a Dobbs Ferry Középiskola menzájától.

Nem, ezt nem teheti. Marad inkább az ételeknél.

———

Scarlett jól viselkedik a vacsorafiaskó óta. Deacon ellenőrzi az éjjeliszekrényét: az összes levél, üzenet és kártya eltűnt, és nincsenek helyettük újak. Scarlettnek feltűnik, hogy a szakácskönyve felett robotol, és megkérdezi, mire ez a sietség. Deacon közli vele, hogy híján vannak a pénznek, és a szakácskönyvért valószínűleg szép előleg jár majd.

Scarlett meghallja, hogy „híján a pénznek", és előáll egy táplálékkiegészítőket gyártó cég, a Skinny4Life javaslatával. A

tájékoztató azt sugallja, hogy a befektetők pénze 90-120 nap alatt megtérül.

– Akarjuk mi ezt? – kérdezte Scarlett. Úgy hangzik, mintha arra számítana, hogy nemet mond, de Deacon ezen a ponton már annyira kétségbe van esve, hogy csodára van szüksége, és ki a megmondhatója annak, hogy a Skinny4Life nem egy csoda? Scarlett már hetek óta ezt issza, és valóban nagyon, de nagyon vékony. Deacon kiállít egy csekket százezer dollárról, ennyi a maradék pénze. Scarlett odavan az örömtől. Míg Deacon jókedvében van, Scarlett rákérdez, hogy elköltheteme nyolcezer dollárt arra, hogy elmenjen az Omega Institute-ba, Rhinebeckbe, New Yorkba, egy egyhetes csendes elvonulásra áprilisban. Deacon rábólint, és azt mondja, terhelje rá az American Express kártyájára.

Március idusán Lyle Phelan jelenik meg az étterem ajtajában. Joel Tersigni hátrakíséri Deacon irodájába.

Phelan nyomozó egy köteg papírt dob Deacon asztalára. Jack Thorpe Flandersben élt, New Yorkban, és szakácsként dolgozott a Denny'sben. Szobát bérelt, zárkózott volt, egy Alibi nevű bárba járt inni, és autóbalesetben halt meg 1997. október 11-én.

– Úgy néz ki, szívrohamot kapott a volán mögött – mondja Phelan nyomozó. – Sajnálom, hogy nem tudtam jobb hírrel szolgálni.

Deacon bólint. Flanders, New York Long Islanden van. *Olyan közel volt,* gondolja Deacon. *Mindvégig olyan közel volt.* Deacon

kikíséri Phelan nyomozót az étterem ajtajáig, aztán visszamegy az irodájába, és bezárja az ajtót.

„Egyetlen tökéletes nap a fiammal. Olyan nagy kérés ez?" Deacon sírva fakad.

Scarlett már másfél napja van a csendes elvonuláson, mikor Deaconnek fura érzése támad. A résztvevők nem használhatják a mobiljukat, így nem tudja felhívni. Odatelefonál az Omega Institute irodájába.

– Szeretnék üzenetet hagyni a feleségemnek, Scarlett Olivernek. Sürgős.

– Kinek? – kérdezi a recepciós. Közli Deaconnel, hogy senki nincs Scarlett Olivér néven beregisztrálva az intézménybe arra a hétre.

– És Scarlett Thorpe? – kérdezi. Az utolsó szalmaszálba kapaszkodik: Scarlett alig használja ezt a nevet.

– Nem, sajnálom – feleli a recepciós.

Scarlett nyert magának egy hetet távol tőle, telefon nélkül. *Hová vitte Bo Tanner? Egy szép nagy karibi szigetre?* Deaconnek eszébe jut a St. Johnon töltött idő Laurellel. *Amit adsz, azt kapod vissza,* gondolta. Scarlett semmi olyat nem csinál, amit maga Deacon nem tett meg korábban.

Másnap Deacont egy ismeretlen számról keresik, és mivel azt hiszi, Scarlett az, felveszi.

Julie hívja a Nantucket Bankból, akire Deacon mindig csak a Legügyesebb Julie-ként gondolt. Julie rajongója Deaconnek, a séfnek és Deaconnek, az embernek, és Deacon tudja, hogy az egyetlen oka annak, hogy a ház még nem került árverésre, az maga Julié.

– Fogy az idő d, Deacon. A farkasok már az ajtóban vonyítanak – mondja Julié.

Aznap délután, egy keddi napon – az étterem zárva – Deacon a lakásában kezd el inni, már délben. Aztán elmegy otthonról, méghozzá az egyetlen olyan helyre, ahol névtelen maradhat: a Times Square-re. Iszik egyet a TGI Friday'sben, majd az Olive Gardenben is. Úgy gondolja, ez a legalja. Az Olive Gardenben elutasítják a hitelkártyáját, így készpénzzel fizet, majd elsétál a Board Roomhoz, kinyitja az ajtót, és kivesz egy üveg Jamesont a pult mögül. Dr. Disibio azonnal észre fogja venni – nagyon alaposan szemmel tart mindent –, ezért Deacon egy koktélszalvétára firkantva üzenetet hagy neki. Az étteremből nyugatnak indul, és egy Skirtz nevű szórakozóhelyen köt ki. Megismerkedik egy Taryn nevű táncoslánnyal, aki felismeri Deacont a tévéműsorból. Deacon megkérdezi a lányt, van-e kocsija.

– Igen – feleli a lány –, a garázsban parkol, az út túloldalán.

– Használhatnám? Vagy akár velem is jöhetnél – mondja a lánynak. – Elmegyünk Nantucketre.

Deacon Buck lakásában ébred, a kényelmetlen bőrkanapén. Deacon első gondolata az, hogy Buck lakberendezője egy szadista. A második gondolata már megszegett ígéretek és

betartatlan kötelezettségek zavaros kuszasága. Valamit elfelejtett – de mit?

Elfelejtette elhozni Elleryt az iskolából. Buck zord képet fest arról, mennyire szomorú és rideg volt Ellery, mikor elment érte taxival, és egy még zordabbat arról a dög Madame Giroux-ról és a rosszalló tekintetéről. Deacon képzelete azonban még kegyetlenebb: látja maga előtt Elleryt a sűrű, sötét hajával – a hajjal, melyet Deacon Ellery kicsi kora óta gondosan fésült –, melyet hátrasimít a kötelező sötétkék fejpánt. Látja maga előtt az egyenruhája kockás szoknyáját, a ropogós, fehér blúzát, a Pán Péter gallérral a sötétkék kardigánja alatt. Ellery gyűlöli az egyenruháját, mert már kilencévesen is megvan a saját ízlése, ami a divatot illeti, és az egyformaság a többi lánnyal összezúzza az identitást. Scarlett imádja az egyenruhát és az iskolát is, mindegyik a *Madeline*-t idézi, a könyvet, melyet gyerekként olvasott.

Ellery táskája meg volt pakolva a füzeteivel és a könyvtári könyveivel. Az első udvarban fogócskázott, vagy ügyességi játékot játszott a többi lánnyal. Szép sorjában megérkeztek az anyák – Eleanor Rigby, Büszke Mary, Szaladgálós Sue (Deacon az elmúlt négy évben mindegyiknek próbált valami rock and rollos becenevet találni) – leghátul pedig az az anya kullogott, akit Deacon Laylának gondolt. Layla egy zilált csődtömeg volt – egészen biztosan depressziós, és valószínűleg függő is –, de volt benne valami álmatag szépség, és ezt Deacon, talán csak ezt, értékelte benne. Alkalmanként előbb ért oda az udvarra Laylánál, egy-két pillanattal vagy egy fél háztömbbel.

Tegnap Ellery láthatta, amint Layla megérkezik a lányáért, és akkor érte a felismerés: Deacon nem fog jönni.

A döbbent kifejezés az, melyet Deacon odaképzel a lánya arcán – túl van a levertségen, túl van a melankólián –, ami elporlasztja Deacon lelkét.

Nincs mentség arra, ami történt. Scarlett telefonál a „Rhinebeckben lévő Omega Institute"-ból, és tombol. Másnap egyből visszatér New Yorkba, összepakolja a holmiját, kiveszi Elleryt az iskolából, és közli Deaconnel, hogy végleg elmegy.

Deacon elmondhatná neki, hogy tudja, nem Rhinebeckben volt. Elmondhatná, hogy tud Bo Tannerről. De mire lenne az jó, azon túl, hogy tovább traumatizálná Elleryt?

Abba fogja hagyni az ivást, ígéri Scarlettnek. És a droggal is felhagy, mindenfajta droggal.

– Nem hiszek neked – jelenti ki Scarlett.

– Befejeztem – győzködi Deacon.

– Nem érdekel – mondja Scarlett. – Sajnálom, Deacon. Egyszerűen már nem érdekel.

BELINDA

Már csak egy napot kellett kibírnia Mary és Laura nélkül, de attól, hogy itt volt Ellery társaságában, a lányai hiánya szinte elviselhetetlennek tűnt, így aztán Belinda felvette Laurel flip-flopját, és elvándorolt a felhajtó végére. Felesleges lett volna Bobot hívnia, hétfő reggel volt, így épp a szokásos reggeli megbeszélését tartja dr. Mary Ellen Plume-mal, a nagy testű állatok állatorvosával. Belindának a házat kell hívnia.

Mrs. Greene az első csörgésre felvette. Ebben lehetett rá számítani, az utolsó emberre Amerikában, aki még hitt a vezetékes telefonban.

– Jó reggelt, Percil-rezidencia.

– Mrs. Greene, jó reggelt! – mondta Belinda. Elsétált az úton a parti klub felé, abban a reményben, hogy erősebb lesz majd a jel. – Reméltem, hogy beszélhetek a lányokkal.

– Ó, egek – mondta Mrs. Greene. – Már napkelte óta kint lovagolnak.

– A csudába. Stellával vannak?

– Igen, és Mr. Percillel.

– Bob is velük ment? – kérdezte Belinda döbbenten. – Elnézést, tehát azt mondja, hogy Bob elment sétalovagolni ma reggel Stellával és a lányokkal?

– Pontosan ezt mondom.

– Értem. – Habozott. – Stella a házban tartózkodik, mióta én eljöttem?

– Természetesen én ezt nem tudhatom – felelte Mrs. Greene kimérten. – Biztosan csakis annyit mondhatok, hogy itt van, mikor én este nyolckor távozom, és itt van akkor is, mikor reggel hétkor megérkezem.

Belinda elharapta a nyelvét. *Az én szobámban lakik?*, akarta kérdezni. *Az én ágyamban alszik?*

– Mrs. Greene – mondta Belinda. – Van még más is, amit tudnom kellene?

– Én a maga helyében hazajönnék – felelte Mrs. Greene.

– Holnapig semmiképp sem tudok elmenni. Ma este szórjuk szét Deacon hamvait.

Mrs. Greene ennek hallatán tiszteletteljes csendben maradt, Belinda pedig visszagondolt azokra az időkre, mikor a lányok még kicsik voltak: Mary totyogós, Laura csecsemő. Alvásidő volt, Belinda ilyenkor tanulta a szövegét, és forgatókönyvvel a kezében besétált a konyhába, hogy egyen egy kis Mrs. Greene-féle banánpudingot. Mrs. Greene éppen tévézett, és Belindának elég volt egy másodperc, hogy felismerje Deacon hangját. Mrs. Greene feszülten figyelt, a *Vasvillát* nézte. Deacon a kagylós mártogatóst készítette, klasszikus epizód.

Ahogy kinyitotta a hűtőt, Belinda megszólította:

„Meghívta a konyhánkba a volt férjemet, Mrs. Greene?"

Mrs. Greene Belinda felé fordult.

„Milyen ember?" – kérdezte a szokásosnál jóval lágyabb hangon.

„Kicsoda, Deacon?" – kérdezett vissza Belinda.

Mrs. Greene tanárnősen bólintott.

Belinda számos választ adhatott volna. *Deacon édes, elbűvölő, csodálatos apa, remek az ágyban.* De ezeket valószínűleg Mrs. Greene maga is képes volt kikövetkeztetni.

„Megtört ember – mondta inkább Belinda. – Már akkor össze volt törve, mikor megismertem, és én sem segítettem rajta."

– Ez biztosan nagyon nehéz lesz magának – mondta együttérzőn Mrs. Greene.

– Köszönöm, Mrs. Greene – válaszolta hálásan Belinda. – Mindent köszönök.

– Hogyne – mondta Mrs. Greene, majd letette.

Ó, Belinda mennyire szerette volna azt hinni, hogy Bob azért ment ki a sétalovaglásra, mert a lányokkal akart minőségi időt együtt tölteni. De ennél több esze volt. A csöcsös, segges, akcentussal beszélő Stella miatt ment.

Belinda visszavánszorgott a házba, aztán felosont az emeletre, Clara szobájába, ahol bevett egy Ativant. Nem volt sokkal jobb a receptre felírt gyógyszerek terén, mint Hayes.

El kellene válnia Bobtól? Az elképzelés fájdalmas és kimerítő volt.

Belinda elaludt az Ativantól. Volt valami már szinte hedonisztikus abban, hogy az ember szunyókál egy nyári délutánon a nyitott ablaknál, miközben a tengeri szél a leheletvékony, fehér függönyöket lengeti, és hallani az odalent járkáló embereket, Angie hangját felszállni, és Buckét meg Laurelét is. A mai volt az utolsó napjuk itt. Belindának

rettenetesen fog hiányozni Angie. És Buck és Laurel is, döbbent rá, ahogyan Hayes és Ellery is.

És természetesen Deacon.

Belinda négy órakor ébredt fel, mikor lépéseket hallott a lépcsőn, és úgy általában a nyüzsgés zaját, mely átjárta a házat, mint egy fenyegető vihar. *Történt valami?* Aztán Belinda meghallotta a „csónak" szót, és rájött, hogy eljött az idő, hogy mindannyian kimenjenek a kikötőbe, és szétszórják Deacon hamvait.

Csónak. Kikötő.

Belinda még két szem Ativant rázogatott ki az üvegből a tenyerébe, majd gyorsan lenyelte őket. Már az elejétől kezdve tudta, hogy a terv szerint Deacon hamvait a Nantucket-szorosban szórják szét, de valahogy figyelmen kívül hagyta azt a tényt, hogy neki, Belinda Rowe-nak be kell majd szállnia egy csónakba.

Elfogta a rettegés. Ez olyan volt, mintha arra kértek volna valakit, aki félt a magasságtól, hogy álljon ki egy ugródeszkára a Burdzs Kalifa tetején, és ugorjon le. Nem bírná ki. Nem mehet. Lemegy a földszintre, és közli velük: otthon marad. Felajánlja, hogy vigyáz Elleryre. Tényleg arra kellene kérni egy kilencéves gyereket, hogy szórja szét az apja hamvait?

Belinda az ágy szélén ült, és a jógalégzést gyakorolta.

– Anya! – Angie kiáltott fel a lépcső aljáról. – Gyere! Ideje indulnunk.

Nemet akart mondani, szánakozni akart, azt mondani: *Sajnálom, de kizárt dolog, hogy én beszálljak egy csónakba.* De valamilyen oknál fogva, talán az Ativan nyugtató hatása miatt, hagyta, hogy birka módjára tereljék. A természetvédelmi őr, JP megérkezett az ezüstszínű dzsipjével, a fele társaságot ő fuvarozza el a kikötőbe, a többieket pedig Buck. Laurel természetesen Buck mellé szállt be, aztán Scarlett és Ellery ült be hátra.

– Menjetek arrébb. Én is veletek jövök – mondta Joel Tersigni, és beült Scarlett mellé.

Belinda elkapta azt a gyilkos pillantást, melyet Angie lövellt Joel felé.

– Mi veled jövünk – mondta vidáman a természetvédőnek.

A férfi is Angie-t figyelte.

– Jól vagy? – kérdezte tőle.

Angie megrántotta a vállát, majd bemászott JP dzsipjének hátsó ülésére.

– Nem, nem, drágám – tiltakozott Belinda –, Hayes meg én ülünk be hátra. Te menj előre.

Hayes az arcához nyúlt, mintha meg akarna győződni róla, hogy még a helyén van-e. Gálánsan besegítette Belindát a dzsip hátsó ülésére.

– És te, hogy vagy? – kérdezte mosolyogva a nőt.

Belinda Hayest tanulmányozta. Be van tépve, vagy mégsem? Lehetetlen volt megmondani. Nagy valószínűséggel be volt tépve, csak azt színlelte, hogy nincs, de Belinda hálás volt, amiért viszonylag normális állapotban látta, és hogy úgy tűnt, nem neheztel rá az éjszakai látogatásáért. De arra azért remélhetőleg emlékezett, hogy tud a titkáról.

– Soha jobban – felelte Belinda.

Belinda egy közönséges motorcsónakra számított, fehérre és praktikusra, ám a csónak, melyet JP a dokkhoz kormányozott, egy fából készült antik kis hajó volt égetett mézszínű hajótesttel. Fényes volt, lélegzetelállító, és emlékeztetett Bob egyik arab telivérére. Még Belinda is, aki bizony a hüvelykujja körmére írhatta volna, amit a hajókról tudott, és még akkor is maradt volna hely egy imának, tudta, hogy ez a hajó különleges.

Buck füttyentett.

– A neve *Lena Marie* – mondta JP. – Ez egy átlapolt palánkolású, mahagóni, kikötői motoros hajó, és rendelésre gyártották Dániában, 1950-ben. A nagyapámé volt.

– Micsoda szépség! – mondta Buck.

A hajó elegáns volt. Ha Belinda beszáll egy hajóba – és még mindig nem hozta meg a végső döntést –, akkor ez a hajó lesz az.

– JP, ez több, mint amit valaha remélni mertem – mondta Laurel. – Köszönjük.

Köszönjük, Laurel, a mi szóvivőnk, gondolta Belinda. Lopva Scarlettre pillantott, hogy lássa, ő mit gondol arról, hogy Laurel elfoglalta az első helyet, vagy hogy úgy szorongatja a Deacon hamvait tartalmazó urnát, mintha a tulajdon dobogó szíve heverne benne. Scarlett egyik kezével Ellery kezét fogta, a másikkal pedig Joel Tersigni imponáló alkarját markolta.

– Igen, *köszönjük* – visszhangozta Scarlett. Elengedte Joelt, és JP felé nyújtotta a kezét. – Scarlett Oliver vagyok, Deacon özvegye.

JP bólintott.

– Örvendek. Részvétem. Deacon jó barátom volt.

– Ő pedig itt a kislányunk, Ellery – mondta Scarlett, előretolva Elleryt.

– Na, mit mondasz, Ellery? – kérdezte JP. – Van kedved segíteni nekem a hajó kormányzásában?

– Igen – mondta Ellery. Most egy másik elegáns kis ruhát viselt, egy sötétkék, ovális nyakkivágású, A vonalú költeményt.

– Remek! A kapitány segítőjét elsőtisztnek hívják.

Belinda elmosolyodott. Tudnia kellett volna, hogy ez a természetvédő őr ért a gyerekekhez.

– Joel Tersigni vagyok – mondta Joel, miközben előrelépett, hogy kezet fogjon JP-vel. – Én vezetem Deacon éttermét Manhattanben.

– A vendégteret – helyesbített Angie. – Te a vendégteret felügyeled, nem az egész éttermet.

Joel nem törődött Angie megjegyzésével, lelépett a dokkról, be a hajóba, amit Belinda szemtelenségnek talált. Lennie kellene valamiféle rangsornak, hogy ki száll be először, és az egészen biztos, hogy nem Joelnek kellene. Ugyanakkor Joel oldalt megállt, és a kezét nyújtotta Scarlettnek, aztán meg beemelte Elleryt. A hajóban elöl egy patkó alakú ülés volt, és két pad, egy a hajó közepén, egy pedig hátul, a motornál, ahol JP ült. Joel elhelyezkedett Scarlett-tel és Elleryvel a középső pádon, mintha csak egy család lennének.

Mi a fene folyik itt?, tűnődött Belinda. Meghökkentette, hogy ez a Joel fickó mennyire nem foglalkozik Angie-vel. Összevesztek? Vagy Joel egyszerűen csak Scarlett miatt

hanyagolja Angie-t, ahogyan a feleségét is hanyagolta Angie miatt? *Aki egyszer csaló, mindig csaló marad,* elég megnézni Bob Percilt.

– Joel, nagyon szeretnék Scarlett mellett ülni, ha nem bánod – mondta Belinda.

– Anya – szólalt meg Angie.

– Scarlettnek meg nekem még nem volt lehetőségünk beszélgetni – mondta Belinda. Megfogta JP kezét, és óvatosan lelépett a hajóra. Ringott alatta, és azon gondolkodott, hogy az történik-e majd, amire számítani lehet, vagyis elájul, vagy elhányja magát. De ösztönözte a felháborodása. Lehet, hogy Joel Tersigni szívtipró, de nem fogja megalázni Angie-t az egész család szeme láttára. Belinda ezt egyszerűen nem hagyja. Joel fölé magasodott a 158 centijével, míg Joel végül felállt, és nyilvánvalóan vonakodva átadta a helyét Belindának.

Laurel Buckkal ült a patkóban, Joel pedig Buck másik oldalán helyezkedett el. Hayes a hajó elejében állt, mint valami sérült orrdísz. Angie végül Ellery mellé ült le, aki pedig JP mellett foglalt helyet.

– Mindenki készen áll? – kérdezte JP.

Belinda egyik kezével a padot szorította maga alatt, a másikkal pedig a hajó szélét. A kikötő vize sima volt, és könnyedén szelték a habokat. A nap már lemenőben volt, nem volt hőség, pusztán csak meleg, és a nap sugarai aranyló fényt vetettek a víz felszínére és a többi hajó vitorlájára. Minek is nevezte ezt régen Deacon? Az arany órának.

A többi hajóról, amely mellett elhaladtak, átintegettek, és odakiáltottak a *Lena Marie*-re.

– Gyönyörű! – kiáltotta az egyik férfi. – És az utasai is!

Belinda elmosolyodott, bár hiba volt azt feltételezni, hogy róla beszélnek, mikor Scarlett, Laurel, Angie és az édes Ellery is a hajón tartózkodott. Na meg Buck, aki rózsaszín pólót viselt, és egy rövidnadrágot, amelyre bálnákat hímeztek. Egyértelműen bedőlt ennek a New England-i nyaralós divatkatasztrófának.

JP kikerülgette a többi vitorlást és motorcsónakot. A Brant Point-i világítótorony felé tartott. Hayes leült az anyja mellé, és a vállára hajtotta a fejét. Laurel magához szorította az urnát, és átkarolta a fiát. Belinda lehunyta a szemét, és a szárazföldre képzelte magát.

Belindának nem állt szándékában „beszélgetni" Scarlett-tel, vagy akár csak szólni hozzá. Mégis megerőltette magát.

– Mit gondolsz, milyen messzire megyünk? – Scarlett nem felelt. Mikor Belinda ránézett, a szája mogorva vonallá húzódott össze. – Jaj, ugyan már, Scarlett! – méltatlankodott Belinda.

– Ugyan már micsoda? – kérdezte Scarlett.

– Túl kell lépnünk a múlton. Te, Laurel meg én egy hajóban evezünk. – Felnevetett a saját poénján. – Na! Tényleg mind *egy hajóban* evezünk. Szétszórjuk a hamvait annak a férfinak, akinek mind a feleségei voltunk. Nemcsak te, drágám. Mindannyian.

– Nekem gyerekem van tőle – mondta Scarlett.

– Nekem is – mondta Belinda.

Scarlett csak fanyalgott.

– Az nem ugyanaz.

A szél a hajó vége felől fújt, így Angie valószínűleg nem hallotta meg a beszélgetést, de akkor is. Belinda most… nos, a „düh" és a „felháborodás" nem fejezi ki kellőképpen azt, amit érzett. Vérig volt sértve. Közelebb hajolt Scarlett vállához, és lejjebb vitte a hangját. Mindenki más számára úgy tűnhettek, mintha csupán két nő lennének, akik bizalmas dolgokat osztanak meg egymással.

– Ha azt mondod, hogy Angie kevésbé a gyereke Deaconnek, mert örökbe fogadtuk… – Belinda elhallgatott. – Vagy ami még rosszabb, azért, mert *fekete és örökbe fogadott,* akkor azzal csak azt mutatod meg, hogy milyen ocsmány a bensőd, Scarlett. Lehet, hogy sokkal körültekintőbbnek kellett volna lennem, mikor szóba álltam veled.

– Szeretem Angie-t – mondta Scarlett. – És jól bántam vele azokban az években, amikor a gondjaimra bíztad őt. Lényegében én neveltem fel. Deacon meg én úgy neveltük őt, mint férj és feleség.

Belinda olyan erősen szorította az alatta lévő padot, hogy érezte, amint a középső ujján betörik a köröm, de túlságosan félt elengedni, és megnézni a keletkezett kárt. Most már kiértek a kikötőből, és a kőmóló körül piszmogtak.

– Ez a hajó igazából nem erre készült. – Belinda hallotta, amint JP Angie-nek magyaráz mögötte. – De az apád azt akarta, hogy a Nantucket-szorosban legyenek szétszórva a hamvai, úgyhogy odamegyünk. Ráadásul nyugodt napunk van.

Nyugodt napunk? A hajó most olyan volt, akár a mexikói ugróbab, akárhányszor jött egy hullám. Lesz még ennél is rosszabb? Belinda elképzelte, hogy a hajó eleje olyan magasra

emelkedik, hogy az egész felborul, és mindannyiukat a vízbe hajítja.

Víz. Mikor ennek vége, Belinda iszik egy hatalmas pohár bort. Vagy, ami még jobb, egy Margaritát.

Ezek a gondolatok mind arra voltak jók, hogy eltereljék a figyelmét Scarlett utolsó megjegyzéséről – de csak néhány másodperc erejéig sikerült.

– Nem azért hagytam rád a lányom, hogy neveld – mondta Belinda. – A dadusa voltál. Vigyáztál rá, amíg én dolgoztam.

– Sosem voltál otthon – mondta Scarlett. – Soha.

– És mikor azt mondtad, te meg Deacon „házaspárként" neveltétek őt, *azt* mégis hogy értetted? Már akkoriban lefeküdtél Deaconnel, Scarlett? Most már tudom, hogy Laurel volt az, akit St. Johnra vitt, de ez nem jelenti azt, hogy ti ketten nem voltatok együtt már évekkel korábban. Mondjuk, mikor Skóciában voltam? Vagy Vietnámban?

– Nem voltunk együtt. De mikor ismét találkoztam vele, bevallotta, hogy folyton rólam fantáziált. Szóval simán lehet azt állítani, hogy azokban az években, amikor veled szeretkezett, végig rám gondolt. Engem képzelt a helyedbe.

Belinda fel akarta pofozni. Meg akarta fojtani.

– Hogy merészeled ezt mondani nekem, Scarlett? Hogyan? – Belinda felállt. Muszáj volt kijutnia innen, de csapdába esett. A hajó végébe ment, ahol a gondolatai belevesztek a motor zúgásába és a gázolaj csípős szagába. Az Ativantól bizonytalannak és zavartnak érezte magát, nem lett volna szabad annyit bevennie belőle.

De komoly problémára komoly megoldás kell.

ANGIE

Ez a hajóút Joel jelenléte nélkül is gyötrelmes lett volna, de Joel miatt ezerszer rosszabb volt. Angie-nek közölnie kellett volna vele, hogy forduljon vissza, abban a pillanatban, hogy megérkezett. Beszélhetett volna vele később, miután visszatért New Yorkba, ahol nem lett volna szemtanúja annak, hogy az orra előtt kikezd Scarlett-tel.

Nem számít, mondta magának. Futhat Scarlett után, úgyis pofára fog esni.

Pedig igenis számított. Fájt. Rettentően megalázó volt.

Megpróbált az előttük álló feladatra koncentrálni. JP elkormányozta a hajót a szorosba az egyre növekvő hullámveréseken át, majd épp a Cliffside Beach Club partjánál leállította a motort.

Laurel felállt, és átadta az urnát Bucknak.

– Készen állunk? – kérdezte Buck.

Nem, gondolta Angié. Erre sosem állhat készen.

Hayes felállt. Belinda felállt. Scarlett is felállt, majd tett néhány bizonytalan lépést a hajón, és végül Joel karjában kötött ki. Angie egyszerűen *nem hitte el.* Egy kezet érzett a karján: JP.

Jól vagy?, kérdezte tátogva.

Angie felállt, halványan és legyőzötten rámosolygott. Egyszerre volt vigasztaló és nyomasztó a tudat, hogy nem ő volt az egyetlen, aki észrevette, Joel mennyire nem zavartatja magát,

miközben Scarlettre hajt. JP már keresztülment ezen. A barátnője most a legjobb barátjával jár, és ő is túlélte a dolgot.

– Úgy érzem, szólnom kellene pár szót, de fogalmam sincs, melyek lehetnek ezek a szavak – mondta Buck.

Hayes tett pár botladozó lépést előre, és belenyúlt az urnába. Kivett egy maréknyi maradványt – *csontdarabkák,* gondolta Angié, és port, mely olyan volt, mint a hintőpor.

– Szeretlek, apa – mondta, aztán a vízbe hajította a maradványokat.

– Én is ki akarom próbálni! – kiáltotta Ellery, és sietve előrelépett. Belenyúlt az urnába, kivett belőle egy óriási marékkal, és ledobta a hajóról.

Scarlett belezokogott Joel vállába.

JP előretolta Angie-t. Angie belenyúlt az urnába, és közben azt gondolta: *Ez nem Deacon.* Deacon az az ember volt, aki a vállára emelte, hogy levelekkel etethessen egy éhes zsiráfot. Deacon az volt, aki vég nélkül Monopolyt játszott vele, melyben az volt a kedvenc stratégiája, hogy azonnal felhúzta a házakat és a hoteleket, aztán az idő felében figyelte, ahogy árverésre kerülnek, miközben Angie kisemmizte. Deacon az volt, aki mindig félretette Angie-nek az utolsó pohár bort. Deacon az volt, aki felhívta őt, mikor egy új jamaicai sültes hely nyílt meg az Avenue C-n. „El kell mennünk oda! Tudunk találkozni öt perc múlva?"

Az apám volt, gondolta Angie. *De még annál is több, a barátom volt.*

Fogott egy marékkal a maradványból, és hagyta a vízbe hullani, aztán beletörölte a kezét a rövidnadrágjába.

Visszafordult, és ránézett JP-re. A napszemüvegét viselte, de látta, ahogy egy fényes könnycsepp legördül az arcán. Rámosolygott Angie-re. „Gondoltam, ez majd lefoglalja a gondolataidat, ez majd valami más lehet, amit akarhatsz." JP biztosan megértette, hogy semmi sem üti azt, amit Angie most akart, és amit egész életében akar majd: még öt percet Deaconnel, hogy megölelhesse, és elbúcsúzhasson tőle.

Laurel kiadós mennyiségű hamvat szórt szét, széles mozdulatokkal, mintha csak a Queen Elizabeth 2 egyik utasa lenne, és konfettit szórna azokra, akik jókívánságokkal halmozták el a dokkról. Buck hasonlóan tett, mert, ahogy Angie abban a pillanatban megértette, odáig volt Laurelért, és bármit megtett volna, hogy boldoggá tegye.

Buck átadta az urnát Scarlettnek, Scarlett azonban elfordította a fejét, és jajgatott.

– Nem megy! Egyszerűen nem megy!

Belinda tántorgott oda, és nyúlt bele az urnába. Egészen kihajolt a hajó szélén, mintha félne elszórni Deacon hamvait, mintha jobb szeretné egyszerűen letenni a víz felszínére.

– *„Jó éjszakát, édes herceg!”* – mondta.

Angié a szemét forgatta. Hát persze hogy az anyja Shakespeare-t idéz.

BELINDA

Miután elmúlt az ünnepélyes pillanat, egy kicsit tétlenek voltak. Belinda visszatért a hajó végébe, olyan messzire Scarlett-től, amennyire csak lehetséges.

– Szép az este – mondta JP. – Egy perc, és visszafordulunk. Scarlett felállt. Belinda először azt hitte, meggondolta magát a hamvakkal kapcsolatban. Ha most nem szórja szét őket, örökké bánni fogja. Ám ahelyett, hogy az urnát kérte volna, Scarlett Belinda felé tartott széttárt karokkal.

– Belinda – mondta. – Hallgass meg.

– Nem. – Belinda hátralépett. Abban a pillanatban Scarlett Stellává változott, vagy talán csak a fiatalabb Scarlett-té, talán azzá a Scarlett-té, aki már *akkoriban* uralta Deacon fantáziáját, mikor ők még házasok voltak. – Kérlek, hagyj békén! – tiltakozott, majd újabb lépést tett hátrafelé, és azonnal felismerte, hogy hibát követett el. Semmi sem volt mögötte, kizárólag – egy dermesztő pillanat után, ami egyszerre volt egy másodperc és örökkévalóság – a víz.

ANGIE

Loccs. Egy másodpercnyi döbbent csend állt be. Ha valaki mással történt volna, Angie elnevette volna magát. De ez Belinda volt.

– Nem tud úszni. JP, az anyám nem tud úszni! – kiáltotta.

JP felugrott a padra, onnan pedig a hajó széle felett fejest ugrott a vízbe. Néhány másodperccel később feljött a víz fölé.

– Nem látom! – kiáltotta.

Buck is beugrott. Laurel is beugrott. A hajó ringott, Angie megmarkolta a szélét, hogy megtartsa magát. JP ismét lebukott. Ellery átkulcsolta a karjával Angie lábát.

– Miss Kit Kat? – szólalt meg.

– Rendben lesz – mondta Scarlett.

– Nem tud úszni! – kiabálta Angie Scarlettnek. – Te is tudod, hogy nem tud úszni.

– Én csak bocsánatot próbáltam kérni tőle! – védekezett Scarlett. Odafordult Joelhez. – El akartam mondani neki, hogy sajnálom.

Joel a hajó széléről lenézett a vízre, de ő nem ugrott be, vette észre Angie.

Anya! Nem veszíthette el mindkét szülőjét. Az nem történhetett meg. Belinda harcos volt. *Ússz!,* gondolta Angié. *Gyere fel a felszínre!* Hát nem azzal az ösztönös tudással született mindenki, hogy mit kell csinálni a vízben?

JP feje bukkant fel, aztán Belindáé, ahogyan a felszínre húzta. Belinda levegőt vett, köhögött, fuldokolt. Aztán amint oxigénhez jutott, bömbölni kezdett. Angie is sírva fakadt.

– Anya! – mondta Angie.

Buck felmászott a hajóra, és JP segítségével sikerült visszahúzni Belindát a fedélzetre. Laurel követte, majd JP. Hayes a fejét a kezébe temetve ült.

– Basszus! – mondta. – Én ezt nem bírom.

JP értesítette rádión a révkapitányt, aki kiküldte az egyik asszisztensét eléjük a dokkra törülközőkkel és pokrócokkal. Belinda vacogott, tiszta libabőr volt. Angie odakísérte az anyját JP dzsipjéhez, Hayes pedig segített neki elhelyezkedni az első ülésen.

Meg kellett várniuk, hogy JP kikösse a hajót, és ez idő alatt Angie azt figyelte, hogy Joel, Scarlett és Ellery bemásznak a piros dzsip hátuljába, elöl Laurellel és Buckkal.

– *Kicsoda* ez a kecskeszakállas pasas? – kérdezte Hayes. – Ismerjük?

– Ő a barátom – mondta Angie. Hayes *annyira* el volt veszve. Angie szíve szerint csettintett volna egyet az orra előtt: *Az ég szerelmére, Hayes, figyelj már!* De nem akart további családi viszályt szítani, ráadásul irigyelte is Hayest, amiért képes volt mindent kizárni.

– A *te* barátod? Én azt hittem, hogy Scarlett pasija.

– Pontosan – mondta Angie.

– Bár gondolom, van értelme – tűnődött Hayes. – Mert hát apa felesége volt, és ő csak pár hete halt meg.

– Pontosan – motyogta Belinda. Angie Belinda vállára tette a kezét, és ott is tartotta, míg JP be nem szállt a dzsipbe.

– Vissza a Hoicks Hollow Roadra? – kérdezte a férfi.

– Igen, légy szíves – mondta Angie. Szeretett volna valahogyan bocsánatot kérni a családja miatt, de fogalma sem volt, hogyan.

A Hoicks Hollow 33.-ba visszatérve azt látták, hogy valami csetepaté van a felhajtón. Belinda már egy kissé visszanyerte a színét, és visszatért belé az élet. Előrehajolt.

– Van itt valaki – mondta. – Bob az?

– Lehetne ő? – kérdezte Angie. Az kellemes meglepetés lenne az anyjának. A piros dzsip már a felhajtón állt, akárcsak a… Ez meg mit akar? – kérdezte Hayes.

– Mit akar ez a pasas? – kérdezte Angie, Hayes felé fordulva. – Tartozol neki pénzzel?

– Inkább fordítva – felelte Hayes.

– Kalóz ennek az egész szigetnek az istencsapása. Tavaly költözött ide, és úgy parádézik abban a bugyuta jelmezben, mintha övé lenne az egész hely. És nem titok, hogy droggal kereskedik – mondta JP.

Angie látta, hogy egy férfi száll ki a taxiból – magas és vékony, a haja világosszőke, kabátot és nyakkendőt viselt. Nem Bob.

– Ki ez? – kérdezte.

Scarlett ugrott ki a piros dzsipből, és vetette magát a férfi karjába.

A férfi Bo Tanner volt. Angie éppen kikászálódott JP dzsipjének hátsó üléséről, mire Scarlett bemutatta neki a férfit.

– Bo, ő itt Angie, Belinda és Deacon lánya. Angie, ő Bo Tanner.

Bo a kezét nyújtotta. Angie nem igazán tudta, mit kellene tennie.

Deacon hamvai valószínűleg még le sem ülepedtek az óceán fenekén, és Angie máris az utódjával találkozik. Kezet fogott Bóval.

– Már sokat hallottam magáról.

Ez legalább igaz volt.

Mikor Angie megfordult, látta, hogy Joel rá vár.

– Menj el – mondta Angie. – Hozd a cuccaidat a szobámból, és vitesd el magad Kalózzal a komphoz. – Joel Angie karja után nyúlt, de Angie ellökte. – Ne érj hozzám!

– Ange.

A hangja azzal a parázsló, szexi, érdes éllel majdnem tönkretette a fogadalmát. Szeretett volna odamenni hozzá, és a mellkasára hajtani a fejét. Azt a nevetséges ügyet Scarlett-tel még meg is tudta volna bocsátani; valószínűleg csak kellemetlen volt számára, hogy közszemlére tegye az Angie iránti érzéseit. De aztán eszébe jutottak JP szavai: „Megérdemled, hogy valakinek te legyél a mindene."

Joel számára ő sosem jelentené a mindent. Lehet, hogy nem Scarlett Oliverért hagyná el őt, de valakiért biztosan elhagyná, ahogyan Karenen és Winnie-n is átszáguldott. Angie előbányászott némi erőt valahonnan mélyről, melynek a létezéséről nem is tudott; ez még nehezebb volt, mint

megfeszíteni az íj húrját. – Menj el, Joel. Ó, és egyébként ki vagy rúgva.

– Nem rúghatsz ki – mondta Joel. – Csak Harv rúghat ki.

– Jól van, akkor várd meg, míg Harv mondja el – mondta Angié. – De attól még ki vagy rúgva.

Angie és JP kisegítette Belindát a kocsiból, és bekísérték a házba. – Tudok járni – mondta Belinda. – Jól vagyok, tényleg.

Angie JP-re nézett.

– Pizzát rendelünk vacsorára – mondta. – Apa kedvence volt. Itt tudsz maradni?

– Hadd menjek gyorsan vissza a kunyhómba átöltözni – mondta JP. – Utána igen, szívesen csatlakozom.

– Az én hősöm – mondta Belinda.

JP távozott, és Joel is elment. Laurel, Buck, Hayes és Ellery a konyhában volt, mikor Belinda és Angie belépett, Scarlett és Bo követte őket.

– Bo csatlakozik hozzánk vacsorára – jelentette be Scarlett. Ragyogó arccal Laurelre nézett. – Részedről is rendben van?

Laurel a száját nyitotta, de hang nem jött ki rajta. Végül sikerült megszólalnia.

– Ez Deacon búcsúvacsorája, Bo – mondta. – Úgy érzed, hogy itt *akarsz* lenni?

Bo elmosolyodott.

– Nem – felelte. Feltartotta a tenyerét, jelezvén, hogy ő semmi rosszat nem akart. – Azt hiszem, inkább visszamegyek a hotelbe. – Te csak érezd jól magad a többiekkel ma este – fordult Scarlett felé –, reggel pedig eljövök érted meg Elleryért. Viszlát, mindenki – mondta, és egy intéssel kimentette magát.

– Éhes vagyok – mondta Ellery.

– Akkor meg is rendelem a pizzát – mondta Laurel.

– Én ezt nem értem – mondta Hayes. – Ki volt ez a fickó?

LAUREL

Négy pizzát rendeltek a Sophie T'sből – hármat háromféle feltéttel és jól rásült sajttal, és egyet csak pepperonival és nyúlós sajttal.

– Az Bucké – mondta Laurel, miután lepakolták a dobozokat a konyhapultra.

– Mindenki kaphat egy szeletet – mondta Buck, miközben kiválasztotta magának a legnagyobbat, és a tészta csúcsa köré tekerte a mozzarella nyúlós szálait.

– Hű, ember, én is abból kérek – mondta JP.

– Én is – mondta Ellery. Angie ölében ült.

– Hé, ne mérjünk meg végre? – kérdezte Angie.

– De – felelte Ellery.

– Azt hiszem, tavaly elfelejtettük – mondta Scarlett. Egy Skinny4Life-ot ivott, és egy pohár bort. – Nem emlékszem. Összefolynak az évek.

Angie odaállította Elleryt az ajtófélfához, és megnézte a jelzéseket.

– Van itt egy, ami Elleryé, 2015. szeptember 12-éről. Apa kézírásával.

– Akkor ő biztosan lemérte – mondta Scarlett. – Nem is értem, mit gondoltam, hiszen ő sosem felejtette el. Ez az egyik szabálya volt.

– Mint a ruhaszárító – mondta Belinda. – Meg a kinti zuhany.

– A nantucketi élet – mondta Buck.

– A Hoicks Hollow Roadon – szólalt meg Hayes. – A második otthonunkban.

Angie megjelölte az ajtófélfát Ellery feje felett.

– Ó, egek, hogy te mekkorát nőttél – mondta.

———

Később, vacsora után Laurel kint állt a verandán Angie-vel, Hayesszel és JP-vel. Angie cigarettázott, a többiek pedig az odafent előbukkanó csillagokat nézték. Buck a konyhában tett rendet, Belinda pedig önként jelentkezett, hogy felmenjen mesét olvasni Ellerynek.

– Hát, nem volt valami szép, de túléltük – mondta Angié. Összetaposta a csikket a klumpája talpával. Odafordult JP-hez.

– Köszönöm, hogy velünk vacsoráztál.

– Köszönöm a meghívást – mondta JP. – De most már haza kellene mennem.

– Elkísérlek a kocsihoz.

Laurel és Hayes figyelte, ahogy Angie és JP lesétál a lépcsőn a felhajtóra.

– Édes pár lennének – mondta Laurel. – Nem gondolod?

Hayes odafordult hozzá.

– Anya. Problémám van.

– Problémád? – kérdezte Laurel.

– Drogproblémám, azt hiszem. – Hayes szeme megtelt könnyel. – Sajnálom, anya.

Laurel felvezette Hayest a lépcsőn. Bementek Hayes szobájába, aztán Laurel becsukta és kulcsra zárta az ajtót, hogy ne zavarhassák őket.

– Igyekeztem óvatos lenni – mondta Hayes. Most már nyíltan sírt Laurel jóképű, sikeres fia, aki olyan nagyvilági, olyan kifinomult. Most egyszerre mégis ugyanaz a kis borzas fejű gyerek volt, akit valaha, egy hosszú, a napon és a homokban eltöltött nap után takargatott be ugyanebben az ágyban, mikor félálomban a fejét a párnára hajtotta.

Laurel hagyta, hogy kisírja magát az ölében. A haját simogatta, ahogyan Deacont is vigasztalta mindig.

– Mi az? – kérdezte Laurel. – Minek vagy a függője?

– Heroin – felelte Hayes szipogva. – Véletlen volt, anya.

Heroin, borzadt el Laurel. Lehunyta a szemét.

BELINDA

Belinda az *Egy penny Barnabynek* című mesekönyvből olvasott Ellerynek. A könyvben a medve, Barnaby Nantucketen jár, és nem akar elmenni… így aztán, a hagyományt követve, bedob egy pennyt a vízbe a kompról, mikor az éppen elhalad a Brant Point-i világító-torony mellett, hogy garantálja a biztonságos visszatérést.

Belinda volt Barnaby: nem akart elmenni.

Ellery mellett feküdt az egyre sűrűsödő sötétségben, és próbált visszaemlékezni, milyen volt kislányként. Sovány volt, vörös hajú és szeplős, meg akarta tanulni az egykezes cigánykereket, aztán a levegőben fordulást is; iskola után gyakorolt a mezőn. Megszállottja volt a tévének, amit az anyja csak „cicicsatornának" nevezett. Belinda nézte a *Jeannie-ről álmodom,* az *Az a lány* és a *Partridge család* című sorozatokat, és arról álmodozott, hogy ő is olyan lesz, mint Barbara Edén, Marlo Thomas és Susan Dey. Aztán a középiskolában ő meg a barátnői, Judie és Joanne Teffeteller, az egypetéjű ikrek egymást fedezték a szaltónál. Az volt az álmuk, hogy az Iowa Hawkeyes szurkolói lehessenek. Belinda iskola után a Pearson's Drogéria üdítőspultjában dolgozott. Műszálas ruhát, névtáblát és hajhálót viselt. Az üdítőspultban árultak szendvicset -tonhalsalátásat, sonkás-uborkásat, csirkesalátásat, tojássalátásat-és egy adagos Campbell's konzervlevest is, mely csakúgy lövellt ki a dobozból, mikor Belinda meghúzta a kart. Mindennap dolgozott, a

csütörtököt kivéve; csütörtökönként moziba mentek a Teffeteller ikrekkel. Esett az eső aznap délután, emlékezett vissza, mikor elmentek megnézni az *Átlagembereket.* Ez volt az első film, ami összetörte Belinda szívét, és még jóval azután is a moziteremben ült, hogy az ikrek elmentek hamburgerezni a Fieldhouse-ba, és azon elmélkedett, amit látott.

Az érettségi utáni nyáron Belinda és az ikrek elkocsikáztak Kaliforniába, Belinda pedig ott maradt a Pearson'sból származó félretett pénzéből egy motelszobában a Santa Monica Boulevard-on, és bejelentkezés nélkül megjelent az ICM tehetséggondozó ügynökség irodájában. Könnyedén alakulhatott volna ellenkezőképpen is a dolog; arra is kényszerülhetett volna, hogy hazastoppoljon, vagy hogy felhívja a szüleit útiköltségért. De szerencséje volt, mert Sally Bloom éppen ebédelni tartott, mikor Belinda a recepción állt, Sally pedig megtorpant, hogy jobban megnézhesse Belindát. Egy héttel később Belinda már szerepet kapott a *Briliáns álcá*ban. És ahogy azt mondani szokás, ennyi volt. Belinda az egész felnőtt életét azzal töltötte, hogy más embernek adta ki magát.

Amint Ellery elaludt, s a légzése elmélyült és egyenletessé vált, a szép kis arca pedig békésen pihent a körülötte lévő felnőttek érzelmi viharaival teli nap ellenére is, Belinda kisurrant a szobából, majd végig a folyosón Clara szánalmas szobának nevezett kis lyukába. Belindának egy hétszázötven hektáros lófarmja van Louisville-ben, melyen egy ötszázhúsz négyzetméter nagyságú rezidencia állt, valamint hat istálló, négy melléképület, három futtató és egy versenypálya. Fenntartott egy luxuslakosztályt a Standardben, New Yorkban, és egy elnöki

lakosztályt a Beverly Wilshire-ben. Valahogy mégis itt, Clara spártai szobájában érezte magát a legjobban, mely semmivel sem szolgált az ablakon túli látványon kívül.

Egyszerűség, gondolta Belinda, miközben lefeküdt az ágyra. *Alulértékelik.*

LAUREL/BELINDA/SCARLETT

Laurel képtelen volt elaludni. Feküdt az ágyban Buck mellett – aki csodálatosan támogató volt, és néhány telefonhívással sikerült elintéznie, hogy felvegyék Hayest az Eagleville Kórházba, nagyjából kétóránnyira New York Citytől délre, egy huszonnyolc napos elvonókúrára –, ám még azután is, hogy Buck álomba szenderült, olyan egyenletes és megnyugtató szuszogással, mint a hullámok, Laurel csak forgolódott. Mindkét lába a takaró alatt, aztán egyik alatta, a másik felette, itt a párna, ott a párna, balra, jobbra, aztán vissza. Megparancsolta magának, hogy tegye félre a Hayesszel kapcsolatos aggályait. Kap segítséget. Holnap elmennek, és Hayes estére már szakértő kezek között lesz. Többet ő már nem tehetett, de még mindig ott lebegett a kérdés: miért? Az ő hibája volt? Nem adott neki elegendő szeretetet vagy figyelmet? Hayes azt mondta, először egy éve szívott ópiumot egy Belső-Kínába tett utazása során, és onnantól kezdve kicsúszott a talaj a lába alól. Deacon hibája volt? Annak az eredménye ez, hogy Hayes csonka családban nőtt fel? Laurel tudta, hogy nevetséges, de a kérdések maguktól jöttek. *Ne gondolj rá,* hajtogatta magának. *Senki sem tehet róla.*

Úgy döntött, hogy lemegy a konyhába. Szüksége volt egy csésze kamillateára vagy egy pohár Jamesonra – vagy talán mindkettőre.

Scarlett élete nagy részében szerelmes volt Bo Tannerbe – egészen azóta, hogy meglátta őt a terem túloldalán Miss Louisa etikettóráján, az ötödik osztályban.

De ez egy másik történet.

Tíz órakor Scarlett benézett Elleryhez: mélyen aludt. Utána kisurrant a hátsó teraszra, lábujjhegyen végigment az udvaron, majd kigurította az egyik biciklit a fészerből. A csillagok és a félhold fénye mellett végigtekert a Hoicks Hollow Roadon, majd balra fordult a Polpis Roadra. Az esti levegőt tücsökciripelés töltötte meg, és kellemes meleg volt ahhoz, hogy kabát nélkül biciklizhessen.

Bo Sconsetben szállt meg, a Wade Cottagesben. Mikor Scarlett befordult a kagylóhéjas felhajtóra, meglátta őt a holdfényben álldogálni, amint rá várt. Örök úriember. Bekísérte Scarlettet.

Scarlettet annyira felzaklatta a nantucketi ház elvesztése, hogy már majdnem megkérdezte Bót, esetleg kölcsönadná-e neki a pénzt, amivel megmenthetné. De mostanában már elég sok mindent kért tőle. Megkérte, hogy hagyja el Anne Cartert – aki Scarlett barátnője volt, mióta az eszét tudta –, de aztán mikor Bo azt mondta, megteszi, Scarlett képtelen volt elhagyni Deacont. Mikor Scarlett arra jutott, hogy a házasságának Deaconnel vége, újra megkérte Bót, hogy hagyja el Anne Cartert, és Bo újra kijelentette, hogy megteszi, és így is lett. Miközben Bo elköltözött otthonról, Deacon meghalt.

Bo jól keresett a vagyonos georgiai úriemberek ügyvédjeként – a legtöbben Savannah-ba valók voltak, de akadtak atlantaiak is –, akiknek északon lévő üzleti érdekeltségeik voltak. Viszont tartásdíjat kell fizetnie Anne Carternek, ráadásul Nantucket nem az ő nyaralóhelye volt. Ő mindig is egy Folly Beach-i fiú volt.

Scarlett éppen éjfél után biciklizett haza, a bársonyos sötétség körülötte már szinte átláthatatlannak tűnt. Bárhol máshol a világon félt volna ilyen mély sötétben, itt azonban biztonságban érezte magát. Elhullajtott néhány könnycseppet hazafelé menet, mert a búcsú szomorú volt, a nap pedig tele volt érzelmi tűzijátékkal. Ő csak bocsánatot akart kérni Belindától azokért a gyalázatos dolgokért, amiket mondott neki, ám attól tartott, a többiek azt gondolták, hogy le akarta lökni a hajóról. Mikor JP először jött fel a felszínre, még Belinda nélkül, Scarlett végtagjai ólomnehézzé váltak, és jeges rettenet gyűlt össze a gyomrában. Voltak problémái Belindával, de azért egyáltalán nem kívánta a halálát.

Mikor Scarlett lábujjhegyen visszaosont a házba, fényt látott kiszűrődni a konyhából. Laurel ült a pultnál, előtte egy gőzölgő csésze tea és egy pohár Jameson.

– Jól néz ki – mondta Scarlett.

Belinda éjjel felriadt, biztos volt abban, hogy hangokat hallott odalentről. Hegyezte a fülét, és a frászt hozta saját magára, miközben azon tűnődött, hogy a motyogás, amit hallott, Clara

Beck szelleme lehet. Összeszorította a szemét, kényszerítve az álmot, hogy elragadja őt.

A hangok elhaltak, aztán ismét felhangzottak. Belinda felült az ágyban.

„Valószínűleg mindketten kérni fognak tőled valamit. Pénzt vagy szívességet. Esetleg mindkettőt."

Konkrétan senki sem kért tőle semmit; később Belinda majd mindenképpen kiemeli ezt Bobnak. Ami azt illeti, Laurel hajthatatlan maradt, hogy nem fogadja el Belinda pénzét. Belindának talán nehéz volt vele kijönni, de valószínűleg Laurel is úgy érzett, mint Belinda: bármit megtenne a ház megmentéséért. Belinda felidézte Marianne Pryor szavait: „Számunkra ez nem egy ház. Hanem otthon. És nem is csak otthon, hanem életmód. Itt töltjük a nyarakat. Ez a ház része a múltunknak, a jelenünknek, és az lesz a jövőnknek is. Része annak, akik vagyunk."

Akár tetszett Belindának, akár nem, a Thorpe-nyarak itt zajlottak, az Amerikai Paradicsomban.

Megmenti a házat, Angie kedvéért, Hayes kedvéért, Ellery kedvéért. Nem foglalkozik a hátralékokkal; kifizeti mindhárom jelzálogot, bármennyibe is kerüljön. És az ő itt-tartózkodásának heteiben a nagy hálószobában fog aludni. Bár lehet, hogy időnként beoson majd Clara szobájába egy titkos szunyókálásra.

Belinda felkelt az ágyból, és leosont a lépcsőn. A hangok egyre erőteljesebbé és tisztán kivehetővé váltak, és a konyhából jöttek.

Belinda bedugta a fejét: Laurel és Scarlett a konyhapultnál ült, mindkettejük előtt egy-egy csésze tea és egy-egy pohár Jameson.

– Ó, helló! – mondta Belinda.

Mindketten felnéztek. Scarlett szó nélkül felállt, kivett egy poharat a szekrényből, és töltött egy kis whiskyt Belindának.

– Teát? – kérdezte Laurel.

– Nem szükséges – mondta Belinda.

Scarlett és Laurel megemelték a poharukat.

– Akkor hát ránk! – mondta Laurel.

– Ránk! – mondta Scarlett.

– Ránk! – mondta Belinda.

Koccantak a poharak, ők pedig ittak.

Ezt egy második kör követte. Aztán egy harmadik… mielőtt Belinda bejelentette, hogy kifizeti a jelzálogot.

– Nem akarom, hogy vitatkozzatok velem. És nem akarom, hogy megköszönjétek. Nem miattatok teszem. A gyerekeinkért.

Laurelnek kibuggyantak a könnyei.

– És az unokáinkért.

– Köszönjük, Belinda – mondta Scarlett.

Belinda rámeredt.

– Mit is mondtam az előbb? – Odasétált az ajtófélfához. – Tudni akarom, miért csak a gyerekeket mérjük le. Magunkat miért nem? Személy szerint én szeretném itt látni a saját jelzésemet.

Laurel felállt.

– Én is.

Scarlett elővett egy tollat a mindenesfiókból.

– Kezdjük veled, Laurel.

Scarlett lemérte Laurelt. Majdnem két és fél centivel volt magasabb, mint Hayes tizenhárom éves korában.

Ezután Laurel mérte le Belindát. Egy kicsivel alacsonyabb volt, mint Angie tizenkét évesen.

Ezt követően pedig Belinda mérte le Scarlettet a fellépőn állva, melyet valószínűleg Mrs. Innsley használt, hogy elérje a magasan lévő szekrényeket és polcokat. Mindenkinél magasabb volt.

Miután végeztek, mindhárman hátraléptek, hogy megcsodálják a nevüket az Amerikai Paradicsom ajtófélfáján:

LAUREL: 2016.06.20.
BELINDA: 2016.06.20.
SCARLETT: 2016.06.20.

Ó, egek, gondolta Belinda. *Hogy megnőttünk.*

Június 21., kedd

ANGIE

Azt hitte, ő ébred majd elsőnek; JP nyolcra ígérte, hogy érte jön. Önként jelentkezett, hogy újabb leckét adjon neki íjászatból.

Joel otthagyott egy pólót. Angie kézbe vette egy pillanatra, még az orrához is odatartotta, és belélegezte az illatát. Fájdalmas volt visszaemlékezni, ahogy Joel a karjában tartotta, ahogy az arcát a nyakába fúrta, vagy ahogy a copfját húzta. Beleszeretett, aztán csalódott benne. Mit is tanított neki az első felnőtt kapcsolata? Hogy a férfiak ravaszak és opportunisták. Hogy az emberek gondolkodás nélkül használják a „szeretlek" szót. Létezik az igaz szerelem – ez ügyben optimista volt –, de nem találta meg a sietős szex közben a kamrában, sem a lakásában a lopott órákban, miután Joel eljött a munkából, és mielőtt hazament volna.

Mikor belépett a konyhába, hogy igyon egy kávét, már ott találta Laurelt, Buckot és Belindát a székeken ücsörögve, elmélyedve egy bizalmas beszélgetésben.

– Mi a helyzet? – kérdezte Angie.

Mindhárman rábámultak.

– Elvonóra viszem Hayest – jelentette ki Laurel.

Angie bólintott, igyekezett megemészteni a szavakat. *Hayes. Elvonó.*

– Beleegyezett? Vagy lesz egy intervenció? Mit használ?

– Heroint. Belement. Van egy hely Pennsylvaniában, úgy kétórányira New Yorktól délre. Ma délelőtt indulunk.

– Hú, nem semmi – mondta Angie. *Heroin.* Arra gondolt, hogyan festett Hayes, mikor először meglátta az ajtaja előtt ülve. *Mint egy tolvaj a Ludlow Streetről.* Elvonóra megy, ez a remény jele. De túl sok volt ebbe belegondolni, így aztán Angie inkább ennek az új fejleményből adódó logisztikájára koncentrált.

– Hogyan jutok haza? – kérdezte Angie.

– Otthon vagy – felelte Belinda.

Miközben Angie állt, és a célra tartotta az íjat, érezte, hogy ellazul, és ezt JP is észrevette.

– Ez az. Lélegzel. Most célozd meg a pint.

Ma nem kellett beletalálnia a célba. Most, hogy a nyár további részét Nantucketen tölti, nem volt már rajta nyomás. Dolgozhatott a beállása és a tartása javításán, és ha félrement, hát félrement.

Bármikor visszajöhet másnap vagy a jövő héten, és megpróbálhatja újra.

– Be kell vallanom – mondta Belinda –, hogy féltékeny vagyok.

– Lehetsz is – mondta Angie. Alig hitte el, mennyire izgatott volt, hogy itt maradhat, ahogy azt is alig hitte el, milyen közel került ahhoz, hogy végleg elveszítse Nantucketet. Az anyja megmentette a helyzetet. Angie most mindennap lemegy majd a partra, és Deacon szakácskönyvén is dolgozni fog; álom lesz ez a

nyár. Csupán egy dolog fog hiányozni… – Mondtam már, hogy JP megtanítja, hogyan kell íjjal lőni?

– JP imádnivaló pasi – mondta Belinda. Valóban imádnivaló volt, de Angie nem akarta megvitatni a vadiúj barátságát az anyjával. – Azt hiszem, július 4-e után visszajövök – folytatta Belinda. – Mary és Laura három hétig a lovastáborban lesznek. Rendben van részedről, ha három hétre jövök?

– Mit fogsz itt csinálni három hétig? – *Azon túl, hogy az őrületbe kergetsz,* gondolta Angie.

Belinda szemében komisz fény csillant. Angie egy pillanatra megértette, hogy az apja miért szeretett bele olyan mélységesen. – Úszóleckéket fogok venni – mondta Belinda.

PUBLISHERS WEEKLY

ÖRÖKSÉG

DEACON THORPE RECEPTJEI

Quentin York előszavával

Deacon Thorpe tévéműsorainak, az *Éjjel-nappal Deaconnelnek* és a *Vasvillá*nak a rajongói, valamint azok a vendégek, akik elég szerencsések voltak ahhoz, hogy sikerüljön bebiztosítaniuk az áhított asztalfoglalást Mr. Thorpe manhattani éttermében, a Board Roomban, örömmel hallják majd, hogy a néhai séf – aki 2016 májusában hunyt el – öröksége tovább él tehetséges gyermekeinek hangján keresztül. Lánya, Angela Thorpe 2010-ben végzett a Culinary Institute of Americában, és az elmúlt négy évben lángséfként dolgozott a Board Roomban. Fia, Hayes Thorpe 2016 júniusáig a *Fine Travel* magazin szerkesztője volt. Ebben a könyvben a Thorpe-utódok a legnépszerűbb receptek seregét kínálják az olvasóknak, valamint kincsnek számító családi recepteket, és néhány Angela Thorpe által kifejlesztett, eredeti receptet is. A recepteket apjuk rendíthetetlenül őszinte és gyakran humoros portréja tarkítja. Két idősebb gyermeke szerint (Thorpe-nak van egy tízéves lánya is, Ellery a harmadik feleségétől, Scarlett Olivertől) Deacon Thorpe élete nagy részében a drogok és az alkohol démonaival harcolt, de

érzelmileg mindig támogatták azok a nők, akiket szeretett – a gyerekkori szerelme és első felesége, Laurel Thorpe, a második felesége, az Oscar-díjas Belinda Rowe, valamint az előbb említett Miss Oliver. Az *Örökség* több, mint pusztán egy szakácskönyv; megható tisztelgés egy kulturális ikon emléke előtt, aki sok amerikai szívében hagyott űrt maga után. Mr. Thorpe legnagyobb örökségét ünnepli, a szeretetet.

NEW YORK TIMES
ESKÜVŐI HÍREK

OLIVER-TANNER

Scarlett Oliver és Robert „Bo" Tanner a tegnapi napon házasságot kötöttek a baptista St. John katedrálisban, Savannah-ban, Georgiában. Clarence Meets tisztelendő adta össze a párt.

A szertartáson Miss Oliver, a néhai Deacon Thorpe séf özvegye részéről csupán a lánya, Ellery Thorpe volt jelen. Miss Oliver Georgiából származik, a savannah-i Bracebridge és Prudence Oliver lánya.

Mr. Tanner magánvagyon-kezelési szakértő Savannah-ban, Georgiában és New York Cityben. Beulah Tanner és a néhai Harrison Robert Tanner fia.

Mr. Robert „Bo" Tanner első házassága válással végződött.

Deacon és Angie ostoba szavainak listája (összesítve)

1. *pártfogolt*
2. *szó szerint*
3. *féltestvér*
4. *oximoron*
5. *visszavágás*
6. *fürge*
7. *sillabusz*
8. *fonnyadt*
9. *csetepaté*
10. *papírzacskó*
11. *hebehurgya*
12. *egyedi*
13. *részvét/együttérzés/sajnálat*
14. *maraszkinó*

NATIONAL ENQUIRER, 2016. AUGUSZTUS 31.

Belinda Rowe elválik lóidomár férjétől… volt férje, Deacon Thorpe séf a síron túlról tanácsolja neki: „Szabadulj meg tőle!"

LAUREL SIMMONS THORPE
és JOHN EDWARD BUCKLEY JR.,
valamint családjaik meghívják önt, hogy csatlakozzon hozzájuk házasságkötésük megünneplésében. 2017. szeptember 17. Nantucket-sziget, Massachusetts Amerikai Paradicsom, Hoicks Hollow Road 33. Visszajelzés: augusztus 10-ig.

EPILÓGUS

Egy tökéletes nap

Felmegy Nantucketre elbúcsúzni.

Hónapok óta látta már, hogy ez lesz a vége, mégis olyan, mint egy friss seb. Vagy az étterem, vagy a ház ment volna, és az étterem elvesztése azt jelentené, hogy negyvenhét ember veszíti el a munkáját, és végig kell néznie, ahogy az élete álma füstté válik. Nem igazán volt választása.

Ráadásul a harmadik házasságát is elszúrta. Deacon tudja, hogy büszkének kellene lennie, amiért a házassága Scarlett-tel kitartott addig, ameddig, és hogy közösen létrehoztak egy olyan csodálatos és okos lényt, mint Ellery. És most józan. A legerősebb tulajdonsága az akaratereje.

Kiruccanást tervez a városból, egy utolsó látogatást Nantucketre. Kíváncsi, vajon sikerül-e olyan édessé és tisztává varázsolnia ezt az időt, mint amilyen az a nap volt, amikor az apja először elvitte a szigetre. Igyekezni fog.

Úgy dönt, hogy a lassú komppal megy, ahogyan Jack tette oly sok évvel korábban. Negyven év telt el, de még mindig emlékszik a csodálkozására. Deacon vesz egy kávét, és felviszi a felső szintre. Az évek során az emberek lefitymálták a lassú kompot – könnyebb és gyorsabb a gyors járatot vagy a repülést választani –, de Deacon ezt élvezi. Az utazás olyan, akár egy régimódi kaland. Nagyon figyel, miközben felsejlik a sziget

látványa, és ahogy közelebb érnek, hunyorogni kezd. *Henyélnek vajon fókák a mólón? Igen, egy.* Deacon az üres kávéspohárkájával integet, a fóka pedig ugat felé.

Nem hozott magával csomagot, csak a napszemüvegét, a telefonját (lassan lemerül az akkumulátor), valamint a pénztárcáját. Sóvárog a régi Willys dzsipje után, de a múlt nyáron kilehelte a lelkét. A szerelő, akit Deacon kihívott, hogy feltámassza, közölte, hogy ez már veszett ügy. A váz csupa rozsda, a motornak lőttek. Deaconnek tizenötezer dollárjába került volna, hogy kicserélje és megjavíttassa, ami sokkal több volt, mint amennyit a kocsi ért.

„Legyen hálás az együtt töltött évekért" – mondta a szerelő. A régi, vagány kis furgon, amit helyette vásárolt, a háznál parkol, így Deaconnek taxival kell odamennie. Az első kocsi egy hihetetlenül édes 1965-ös Lincoln Continental kamikaze ajtókkal

– és egy kalóznak öltözött sofőrrel. Ki ez a fickó? Deaconnek egy kicsit vidámparkosnak tűnik, de lehet, hogy a kölyök csak egy szedett-vedett vállalkozó. Deacon bizalmat szavaz neki.

– Kérem, vigyen a Hoicks Hollow Road végére – mondja Deacon. A sofőr a meleg nap ellenére is hosszú bársony kabátot visel, zsíros haja a vállára lóg. Szemfedőt is visel, természetesen, így a gombszemével egy hosszas pillanatig Deacont bámulja a visszapillantó tükörben.

– Maga Deacon Thorpe? – kérdezi.

– Attól tartok – feleli Deacon, és majdnem elneveti magát. Egy kalóz, aki főzőműsorokat néz! – Most kérem, vigyen a Hoicks Hollow Roadra. Ne menjen tovább. Itt álljon meg.

– Mi van? – kérdezi a sofőr.

– Ez a Monopolyban van – feleli Deacon. – A társasjátékban.

– Üres tekintet. – Mindegy – mondja végül.

A nantucketi levegő éppolyan sűrű, mint a tejszín. *Több oxigén van benne?*, tűnődik el Deacon. Fenyő és só illata van. A mai nap valami hihetetlenül elképesztő a rengeteg napsütéssel és olyan kék éggel, hogy abba belesajdul a szív. Végül is a szépsége az, ami fájdalmat okoz Deaconnek – a képtelensége, hogy passzoljon hozzá, a képtelensége, hogy érdemes legyen rá, a képtelensége, hogy megtartsa a szívében.

Kalóz a Polpis Road felé megy, gazdaságok és fakerítések mellett halad el. Elmennek az apró, rózsákkal borított kis ház mellett, mely az első nagy kanyarban áll. Egész nap turisták állnak meg, hogy lefotózzák ezt a kis kunyhót, ami azt jelenti, hogy Deaconnek, aki szezonális szigetlakó, immunisnak kellene lennie a szépségére. Ám a kis ház, melyet „Új hajnal" rózsák buja takarója borít, túl szép ahhoz, hogy figyelmen kívül lehessen hagyni. A látványa örömmel tölti el Deacont.

Kalóz elhajt a Sesachacha-tó mellett.

– Harminc évembe került – mondja Deacon –, de végül megtanultam, hogy kell kiejteni ennek a tónak a nevét. *Se-szak-a-ja.*

Kalóz alig bólint, valószínűleg nem nagyon érdekli a dolog, de Deacon büszke magára. Deaconnek éveken át beletörött a nyelve a névbe, úgy hangzott, mintha tele lenne a szája üveggolyókkal. JP azonban szótagokra bontotta, és Deacon most már úgy hangzik, mint egy wampanoagi őslakos. JP ász az

ilyesmiben: azonosítani tud minden vízparti madarat, minden fa- és bokorfajtát, és azt is meg tudja mondani, milyen hal van a damil végén – kéksügér, csíkos sügér vagy közönséges makréla – , csak abból, ahogyan rángatózik. Őszintén szólva, lenyűgöző a pasi, és Deacon semmit sem szeretne jobban, mint valami módon összehozni Angie-vel. Nem választhatja meg, milyen életet éljen Angié, de milyen csodálatos lenne, ha beleszeretne JP-be, és Nantucketre költözne egész évre! Nyithatna itt egy saját éttermet, kivehetné a telet, hogy utazgasson, és talán adhatna Deaconnek egy unokát.

Deacon meglátja a Sankaty világítótornyot. Mikor Ellery kicsi volt, azt mondta neki, hogy az egy hatalmas mentás nyalóka. Rettentően hiányzik neki Ellery – a fürdés utáni illata, a szeplők, amelyek beborítják az orrát.

Kalóz indexel, és balra fordul.

„A jó öreg Hoicks Hollow Road – mondta egyszer Jack. – Régen ez volt a második otthonom."

Mikor Kalóz kiteszi Deacont, Deacon kifizeti a fuvart, és ad még neki plusz húsz dollár borravalót.

– Vegyen magának egy papagájt – mondja Deacon vigyorogva.

Deacon fürdőnadrágot húz, és egy hosszú ujjú pólót, aztán kivesz egy strandtörülközőt a ruhásszekrényből. Kitolja az egyik biciklit a fészerből – *Laurel biciklijét,* ahogyan mindig gondol rá és bedobja a törülközőt a kosárba. Elteker a Hoicks Hollow Roadon a Sankaty Head Beach Clubba. Belindával több mint tíz évig

vártak epekedve a várólistán, és aztán a szakításukat követő nyáron Deacon megkapta az elfogadásukról szóló értesítő levelet, amire Deacon nemet mondott, mert Belinda Rowe neve szerepelt a jelentkezési lapon, és nem volt titok, hogy a privát klubok jobban szerették a teljes családokat a csonkákkal szemben.

Ray Jay Jr. még mindig a klubban dolgozott, mikor Laurel és Deacon megvették az Amerikai Paradicsomot. Deacon alkalmanként látta őt egy kis fehér Ford Escorttal jönni-menni, cigarettázni – de sosem érezte úgy, hogy szívesen bemutatkozna neki újra, mert nem akarta elmondani Ray Jay Jr.-nak, hogy Jack Thorpe lelépett röviddel azután, hogy ellátogattak Nantucketre, és Deacon soha többé nem látta. Aztán Deacon olvasta az *Inquirer and Mirrorban,* hogy Ray Jay Jr. meghalt szívrohamban – és ezzel távozott az utolsó ember Nantucketen, aki rajta kívül emlékezett Jack Thorpe-ra. Szomorú volt, de valamelyest megkönnyebbülés is.

Deacon besétál a klubba a forgó bejárati ajtón, és az oda nem tartozás régi, ismerős érzése lesz úrrá rajta. Fogalma sincs, hogy a tervének ezen része sikeres lesz-e, de egye fene, tesz egy próbát.

A szőke, kerek arcú tinédzser lány a recepción túlságosan fiatal ahhoz, hogy rajongó legyen, és kétkedő, rosszalló pillantást vet Deaconre, mikor az közli, hogy nem tag, hanem csak egy nosztalgikus misszión lévő ember, és szeretne egyet ebédelni. Azt mondja, az egykori menedzser, Ray Jay Jr. régi barátja.

– Nem tudom, hogy az kicsoda – mondja a fiatal lány. – Szólok a főnökömnek.

A főnök egy fiatal férfi – nagyjából Hayesszel lehet egyidős – modem fazonra nyírt szakállal és négyzet alakú szemüveggel. Deacon majdnem elneveti magát. Most már mindent látott – a hipszterek beszivárogtak a Sankaty Head Beach Clubba. Ám Deacon úgy tíz méterről észreveszi, hogy a felismerés suhan végig a fickó arcán.

– Üdv, Claude vagyok – mondja, és a kezét nyújtja. – Mit tehetünk önért, Thorpe séf?

Deacon kezet fog Claude-dal.

– Örvendek, Claude. Negyven éve itt ebédeltem az apámmal, és ma szeretném megismételni a dolgot.

Claude bólint.

– A medencét hétfőn nyitottuk meg a szezonra. Megtiszteltetés lenne számunkra, ha a ház vendége lenne ebédre.

A Sankaty Head Beach Club keveset változott a negyven év alatt, bár most már új nyugágyak, új napernyők és új törülközők vannak, sárga és fehér csíkosak. Deacon egy medencére néző asztalnál ül, amely kisebb és fakóbb, mint amire emlékszik. Dupla sajtburgert, sült krumplit és jeges kólát rendel.

– Biztos, hogy ne hozzak önnek egy sört? – kérdezi Claude.

– Biztos – feleli Deacon. Amint Claude elmegy, hogy leadja Deacon rendelését, Deacon leveszi az ingét, és odalép a medence széléhez. A túlsó végen egy nőt lát két ikerlánnyal, akik néhány évvel fiatalabbak Ellerynél, mindketten úszóövet viselnek. Az életmentő egy magas és izmos főiskolás srác piros úszónadrágban és szürke kapucnis felsőben, a sípját pörgeti. A nap elbújik egy felhő mögött, és Deacon megremeg, de azt

mondja magának, hogy szedje össze magát. Nagyobb baja is van a hideg víznél.

Fejest ugrik.

Ebéd után hálás köszönetet mond Claude-nak, és hátul autogramot ad a két szakácsnak – aztán újra biciklire ül, és irány a part Sconsetben.

Az idő még mindig jó és napos, de tavasz van, nem nyár, és Deacon nem tudja biztosan, meddig marad a parton. Leteríti a törülközőjét a homokba, és belegázol a vízbe. Ehhez képest a medence a Sankatyban olyan, akár egy fürdőkád, de Deacont nem rettenti el. Kiúszik, hagyja, hogy a hullámok összecsapjanak a feje felett. *Ennyi,* gondolja. Előreláthatóan egy darabig ez az utolsó napja Nantucketen. Persze az ember sosem tudhatja, mi fog történni. Talán felbukkan egy nagybefektető, vagy talán végre befejezi a szakácskönyvét, talán lassacskán a Board Room is nyereségesebb lesz, és Deacon akkor vehet egy másik házat Nantucketen.

De az nem lesz ugyanaz, ezzel tisztában van. Az Amerikai Paradicsom az a hely, ahol felnevelte Hayest, Angie-t és Elleryt. Az volt a ház, ahol a három feleségével élt, a leggyönyörűbb, legbonyolultabb nőkkel, akiket valaha ismert.

Deacon addig úszik, míg a tagjai már elgémberednek a hidegtől. Egy kicsit fáj a gyomra, valószínűleg túl gyorsan ment be úszni evés után. Kimászik, és ráomlik a törülközőjére a késő délutáni tompa napsütésben.

Ez az arany óra. Deacon emlékszik rá, ahogy nézi, amint az apja felé tart a parton, még mindig látja maga előtt a kifürkészhetetlen kifejezést az arcán. *Szomorúság és megbánás volt,*

gondolja Deacon. Az apja talán azt kívánta, bárcsak másként élte volna az életét, vagy nemesebb ember lett volna – jobb férj, jobb apa.

Deacont megrohanják az érzelmek. Minden a végéhez közeledik – véget ér a nap, véget ér a nyár, véget ér egy korszak. Deacon pár perc múlva visszaül a biciklijére, és visszateker az Amerikai Paradicsomba, ahol aztán kiül a hátsó teraszra, elszív egy cigarettát, megiszik egy hideg diétás kólát, és nézi, ahogy lemegy a nap.

De még mielőtt ezt tenné, marad, és kiélvezi a nap utolsó melegét, a hullámok hangját, ahogy a partot mossák.

A szavakra gondol, melyeket az apjának akart mondani oly sok évvel korábban.

Maradjunk itt, apa. Kérlek, találjuk meg a módját, hogy maradhassunk!

A szerző megjegyzése

A régi olvasóim legtöbbje már tudja, hogy imádok az ételről írni. Ebben a regényben is szerepel négy valódi recept, melyek kifejezetten úgy lettek kitalálva, hogy illeszkedjenek a történetbe. Igazi receptek ezek, melyeket bárki elkészíthet otthon.

Az első két recept, Deacon kagylós mártogatósa és a habos, fehér pezsgőtorta a jelenlegi kulináris kedvencemtől, Jessica Merchanttől származik. Jessica a *Seriously Delish* (Komolyan isteni) című szakács-könyv szerzője, melyben minden recept… komolyan isteni. Emellett ő a *How Sweet Eats* nevű weboldal létrehozója is. Ha megnézik a weboldalát, hálásak lesznek nekem, mert csodálatos és zseniális, és mindegyik receptje olyan, mintha valamelyik regényem lapjairól vették volna őket (és ez most már igaz is). Ráadásul ő a világ legédesebb gyerekének az anyja, akivel néha úgy csinálok, mintha az én gyerekem lenne.

A másik két receptet, Deacon kagylólevesét és a triplabogyós pitét Sarah Leah Chase alkotta meg, aki már több mint húsz éve a barátnőm és a nantucketi kulináris világ nagyasszonya. Sarah kulináris karrierje az 1980-as évek elején indult Nantucketen, mikor megnyitotta a Que Sera Sarah nevű, ételkülönlegességeket áruló boltját, és beindította az étkeztetői vállalkozását. Hét szakácskönyvet írt, köztük az olyan bestsellereket, mint a *Nantucket Open-House Cookbook* (Nantucketi vendégváró szakácskönyv); (ez a szakácskönyv formálta az ételekkel kapcsolatos ízlésemet az elmúlt huszonhárom évben), és a *Cold Weather Cooking* (Hideg időben főzni). Sarah legfrissebb

mestermű've, a *New England Open-House Cookbook* (New England-i vendégváró szakácskönyv) 2015 nyarán jelent meg. Sarah az eseményeket és az ínyenc vállalkozásait a Facebook-oldalán posztolja: facebook.com/sarahleahchase

Köszönetnyilvánítás

Azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetét mondok annak a két embernek, akiknek ezt a regényt ajánlom. Anne és Whitney Gifford azóta a barátaim, hogy Nantucketre költöztem. Nemcsak hogy babahinta után vadásztak a fiamnak, Max-nek (aki most már tizenhat) egy fondüparti kellős közepén, hanem még azt is engedték, hogy a második házukat használjam személyes írói stúdiómként öt hideg télen át. Barnabas vörös könyvtárában írtam *A Summer Affair* (Nyári kaland), a *Hajótöröttek,* a *The Island* (A sziget), a *Silver Girl* (Ezüst lány) és a *Summerland* (Nyárország) című regényeimet. Nemrégiben pedig rengeteget segítettek az új otthonom megvásárlásában. Olyan közel állnak hozzám, mintha a családom tagjai lennének, kincs számomra a barátságuk, és nagyra értékelem a feltétel nélküli szeretetüket.

Joe Gamberoni tanított meg nekem mindent, amit arról kell tudni, hogyan kell vadászni Nantucketen. Hadd tudja meg a világ, hogy (Angie-vel ellentétben) én nem voltam elég erős az íj megfeszítéséhez (sokkal nehezebb, mint amilyennek látszik). Joe vadászattal és szarvasokkal kapcsolatos tudása rendkívül széles körű, és minden kérdésemre türelmesen válaszolt.

Köszönet Mark Goldweitznek, amiért „kölcsönadta" a hajóját, a *Léna Marie-t* a karaktereimnek, hogy stílusosan szórhassák szét Deacon hamvait.

Köszönet Michael Maynek, a Nantucket Preservation Trust elnökének, aki az utolsó pillanatban hősként elküldte nekem Betsy Tyler átfogó és elegáns történetét a Main Street 141. szám

alatt álló házáról, és ezzel lehetővé tette, hogy megírjam a kedvenc jelenetem a regényben.

Reagen Arthur újra megcsinálta. Egyszerűen ő a legtehetségesebb szerkesztő a szakmában. Egy igazi szupersztár, mindig tesz róla, hogy megtörténjen a varázslat azzal, hogy kihozza belőlem a legjobbat, amit írni tudok, és kihúzza belőlem a legmegkapóbb történeteket. Minden Elin Hilderbrand-rajongónak Reagen Arthur-rajongónak is kellene lennie.

Én vagyok a legszerencsésebb regényíró Amerikában, amiért Michael Carlisle és David Forrer az ügynökeim az Inkwell Managementtől – és még szerencsésebb vagyok, hogy egyben a barátaim is.

Bárki, aki valaha bármelyik regényemet is olvasta, valószínűleg tudja már, hogy Nantucket különleges hely. Semmi sem teszi annyira azzá, mint az ott élő emberek. Köszönet jár az összes barátomnak, a gyerekeim barátainak és a barátaim gyerekeinek. Lehetetlen lenne megnevezni mindenkit, aki hatással van az életemre, és akik miatt otthonomnak érzem a szigetet, de idén mégis megpróbálom: Rebecca Bartlett; Wendy Rouillard; Wendy Hudson; Debbie Briggs; Beau és Elizabeth Almodobar; Heidi Holdgate; Shelly Weedon; Matthew és Evelyn MacEachern; Marty és Holly McGowan; Mark és Gwenn Snider és mindenki Nantucket Hotel személyzetében; Angus és Melissa MacVicar; Mark és Eithne Yelle; Helaina Jones; Kevin, Sheila, Liam, és Paddy Carroll; Jeff, Liza, Kai, és Dylan Ottani (Púra Vida!); Manda Riggs; David Rattner és Andrew Law; Norm és Jen Frazee; Jen és Steve Laredo; Martha és John Sargent; Jessica

Hicks; Erin Frawley, akihez senki sem fogható; és végül, de semmiképp sem utolsósorban: Chuck and Margie Marino.

Köszönet a testvéremnek, Heather Osteen Thorpe-nak mindenért, mindig.

Végül pedig köszönet a három legszuperebb embernek, akiket ismerek – abban a kiváltságban volt részem, hogy őket történetesen fel is nevelhettem: Maxwellnek, Dawsonnak és Shelbynek. Jobban szeretlek titeket, mint a lélegzetvételt.